

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

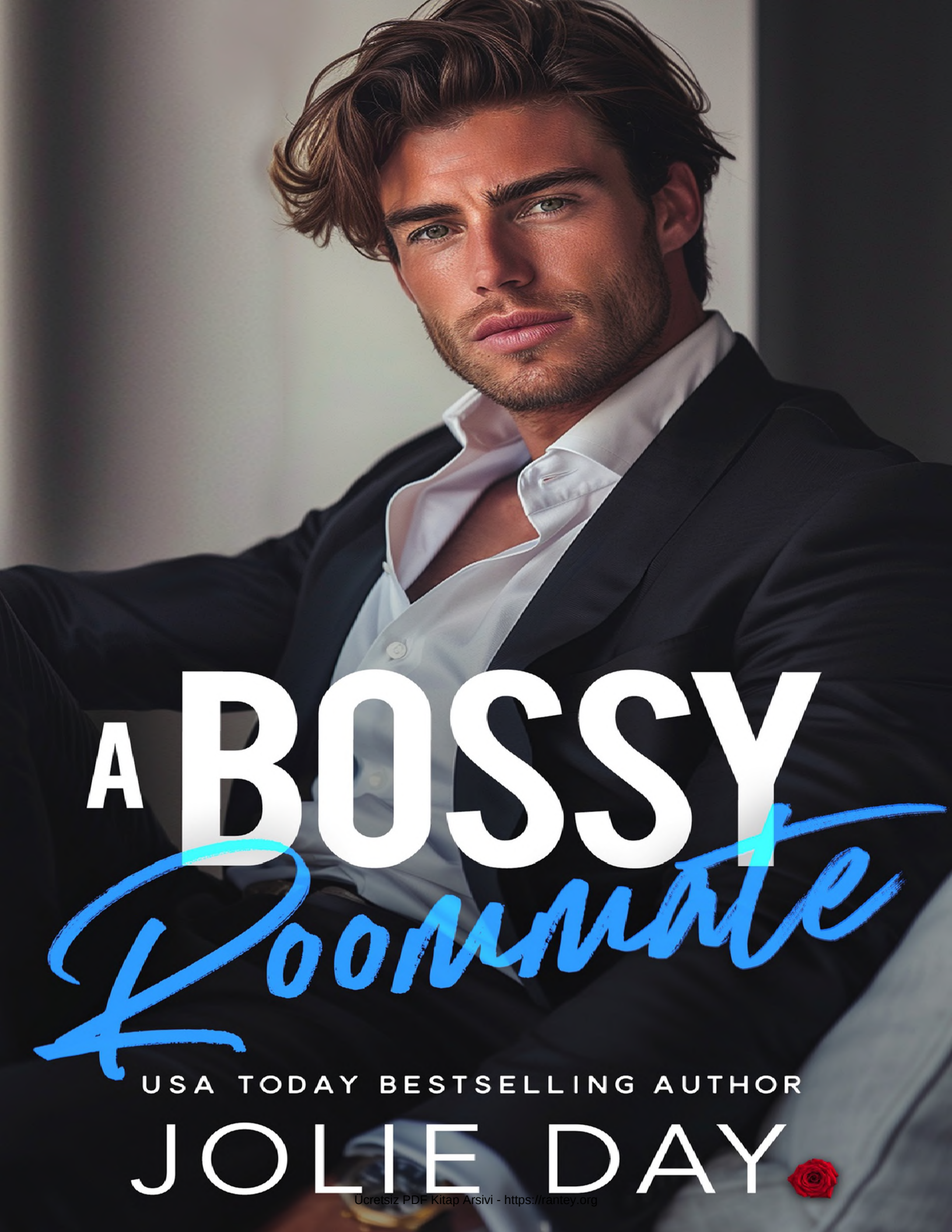
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BOSSY

Roommate

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JOLIE DAY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

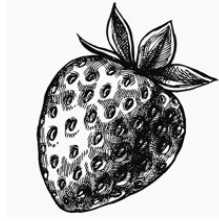
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OTORITER BİR ODA ARKADAŞI

JOLIE DAY

İÇİNDEKİLER

1. Carter
2. Eden
3. Eden
4. Eden
5. Eden
6. Carter
7. Eden
8. Carter
9. Eden
10. Eden
11. Carter
12. Eden
13. Carter
14. Eden
15. Eden
16. Eden
17. Carter
18. Eden
19. Carter
20. Carter
21. Carter
22. Eden
23. Carter
24. Eden
25. Eden
26. Carter
27. Carter
28. Eden
29. Carter
30. Eden
31. Carter

32. Eden
33. Carter
34. Eden
35. Carter
36. Carter
37. Eden
38. Eden

Sonsöz: Carter

Faking It with the Billionaire Next Door Gizli Çekim
CEO Düşmanı Gizli Çekim

Ayrıca Jolie Day
tarafından Jolie Day ile
bağlantı kurun

Otoriter Bir Oda Arkadaşı © Telif Hakkı 2024 Jolie Day

Telif hakkı bildirimi: Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Uyarı: Bu hikaye olgun temalar ve dil içermektedir.

Otoriter Bir Oda Arkadaşı; Jolie Day

info@joliedayauthor.com

Kapak Tasarımı: ARP Kitap Kapakları

Kalbini değil yatağını kıracak bir erkek arayan tüm kızlar, bu sizin için.

CARTER

■ gözlerimi neredeyse karanlığa açtım.
Zihnim bulanıklığın içinde dolaşırken,
tanımadığım çevreyi algılayarak ne yapacağımı
bulmaya çalışıyorum.

Konum. Motel odası. Yarım yamalak bir bölge.

Saati kontrol etmek için komodine bakıyorum.

Sabah 4:56.

Çoğu kişi için uyanık olmak için çok erken. Ama benim için hepsi rutinimin bir parçası. Erken kalkıyorum, egzersiz yapıyorum, protein karışımımı içiyorum, duşta mastürbasyon yapıyorum, sabah kahvemini tadını çıkarmak için beş dakika harcıyorum ve sonra işe gidiyorum.

Bugün biraz farklı olacak.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, çıplak göğüsleri kolumda hissediyorum. Pürüzsüz tenin, istekli dudakların ve sıcak kalçaların kısa anlık görüntüleri zihnimi bulandırıyor. Başımı çevirdiğimde çünkü fetihçinin uyuduğunu görüyorum.

Onunla en beklenmedik yerde tanıştım.

Wakefield, Bronx'ta benzin almak için durduğumda saat tam olarak 21:41'di.

Küçük, biraz köhne görünümlü mekânın kapısını iterek açtığımda serin bir klima sesi duydum. Nemli yaz gecesinden sonra hoş bir rahatlamaydı.

Dışarıda. Elimde siyah kaskım, botlarım yere vurarak içeri girdim. Dondurmanın zengin kokusu burun deliklerime ulaştı ama ilgimi çeken hiçbir şey yoktu.

"Sade kahve lütfen," dedim, şehir dışında potansiyel bir müşteriyle buluştuktan sonra uzun bir yolculuk yaptığım için sesim biraz kısılmıştı.

Yaşlı barista başıyla yorgun bir selam bile vermeden tezgahı temizlemeyi bırakıp bir fincana dumanı tüten sıcak kahve doldurdu ve bana uzattı. Etrafıma bakındığımda, köşedeki küçük masadaki iki sandalye dışında tüm sandalyelerin istiflenmiş olduğunu fark ettim. Burası yakında kapanacak gibi görünüyordu. Oraya yöneldim ve boş koltuğa oturdum.

Tam telefonumu çıkarıp e-postalarım arasında gezinmeye başlamıştım ki kapının üstündeki zil çaldı.

Kafamı kaldırdığımda genç bir kadının içeri girdiğini fark ettim. İnce turuncu güneş elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Uzun siyah saçları bir düğüm halinde toplanmıştı. Tezgâhın etrafına b a k t ı , gözleri heyecandan kocaman olmuştu. Neredeyse şirindi.

Baristaya kekleri olup olmadığını sordu (yoktu) ve o temizlik yaparken, kalan dondurma çeşitlerinin her biri hakkında milyonlarca soruyla onu çapraz sorguya çekti.

Onun curt cevaplar yapmadı görünüyor için rahatsız onu. Bunun yerine, sipariş vermeden önce tatları tatmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını şapırdatmaya devam etti. Son olarak, üçlü bir kepe seçti.

bir şey o vardı a daha parlak renk daha Dışarıda titreyen neon tabela. Başımı salladım, telefonuma yeniden odaklandım ve bir insanın nasıl olup da bir şeyi seçebildiğini merak ettim.

Bu kadar yapay gıda boyası ile.

Sonra bir baktım, topuklu ayakkabılarıyla yüksek sesle tıkırdayarak bana doğru geliyor, külahı her adımda devrilmekle tehdit ediyordu.

"Affedersiniz," dediğini duydum mutlulukla. "Bu koltuk dolu mu?" Hızlı bir bakışla yüz hatlarını inceledim. Kırmızı ayak tırnakları, günlerce süren bacakları, geniş kalçaları, kabarık göğüsleri. Dudakları boyalıydı

Yeşil gözleri kahverengimsi bir göz kalemine karşı öne çıkarken bakışlarımı onlara doğru çekti.

"Devam et," diye homurdandım. "Ben de gitmek üzereydim."

İçgüdüsel olarak, külahla kazara çarpışmaktan kaçınmak için uzaklaştım, zaten onun mırıltısından ve dondurmasının tatlı kokusundan rahatsız olmuştum. Bir insan neden vücudunda bu kadar şekere ihtiyaç duyar ki?

"Buraya bisikletinle sık sık gelir misin?" Otururken siyah kaskımı işaret etti, eriyen dondurma damlacıkları masanın üzerine damlıyordu.

Daha da uzağa eğildim. "Pek sayılmaz. Sadece geçiyordum."

"Evet, benim de Büyük Elma'ya ilk gelişim. Yeni geldim, yakınlarda küçük ama sevimli bir motelde kalıyorum. Yeni dairem şehrin bir saat ötesinde ama yarın öğleden sonraya kadar müsait olmayacak. Bu yüzden bu gece burada kalıyorum." Bacak bacak üstüne attı ve bir kaşını kaldırdı. "Sade kahve, ha?"

Başımı salladım ve bir yudum aldım. Bardağı masaya geri koyduğumda hâlâ bana bakıyordu. "Evet, tatlı şeylerden hoşlanmıyorum," diye cevap verdim, bakışlarım telefonuma odaklanmıştı.

"Sanırım bu benim için yeterince tatlı olmadığın anlamına geliyor."

Tekrar yukarı baktığımda, gözlerinde bir sırıltma, eğlenceli bir parıltı vardı.

Bakışlarıma karşılık vererek eriyen dondurma külahını ağzına götürdü. Üç top dondurmanın tadını çıkarırken sıkıcı ve klişe bir buz yalama hareketi yapacağını tahmin ediyordum.

Bunun yerine dudaklarını dişlerinin üzerine katladı ve dondurmasını yavaşça ısırdı. Sonra yüksek sesle *höpürdeterek* emdi.

Sesi inanılmaz derecede rahatsız edici buldum.

"*Fenfitivefeeth, ouch, ouch,*" diye mırıldandı. Yüzünü buruşturdu, başını oynattı ve sonra gözlerini kapattı.

gözlerini yumdu ve sonunda yutkundu. "Oooh tanrım... ohh, bu harika," diye yumuşakça inledi.

"Öyle mi?" Şekere hücum etmenin onu sert bir şekilde vuracağını düşünerek sordum.

Gözlerini açtı. "Biraz denemelisin." "Hayır, teşekkürler, ben kahvemle iyiyim."

Külâhı bana doğru uzatarak ısrar etti. Başımı salladım. "Gerçekten, böyle iyiyim."

"Dur tahmin edeyim. Asla kendinizi şımartmazsınız, asla yasak ya da eğlenceli bir şey yapmazsınız. Güçlü ve odaklanmış kalmayı tercih ediyorsun, şekere bağlı kalmayı değil." Külâhı salladı, hâlâ bana bir ısırık uzatıyordu. "Son şansın. Ne? Seni öldüreceğinden mi korkuyorsun?"

O sırada külâh devrildi ve doğrudan kahvem içine düştü, dondurma ve fincanımın içindekiler masanın her tarafına sıçradı. Birkaç küçük damlacık elbise gömleğimin üzerine düştü, ancak koyu gri kumaş herhangi bir aksiliği gizledi. Neyse ki bütün gün taktığım açık renk desenli kravatı motosiklet çantamda bırakmıştım. Mavi kot pantolonuma da birkaç damla sıçradı, ancak bunlar neredeyse hiç fark edilmedi.

Genç kadın beni hazırlıksız yakalayarak kıs kıs güldü ve sonra bir peçete kaptı. Dolgun bir sestti. Komik mi bulmuştu? Ne oluyor lan? "Oh, hayır, çok özür dilerim! Ama bullseye!" Gülmeye ve gömleğimde neredeyse hiç olmayan ıslak lekeleri ellemeye devam etti. Göğsümde garip bir şey dalgalandı.

"Bu sana öğretir." Göğüs kaslarımı okşamaya devam etti. "Bir dahaki sefere, sadece yala."

Hayatı çok ciddiye alıyor gibi görünmüyordu. Yerimden kıpırdamadım, işini yapmasına izin verdim, onu izledim. Onun gibi bir kızın burada ne işi vardı ki? Ben yeşil gözlerini izlerken o hâlâ göğsümü silmeye devam ediyordu, eli kollarıma doğru ilerliyor, göğüs kaslarıma geri dönüyor, karın kaslarımı siliyor, oradan göbek deliğime, kemerime doğru devam ediyor, aşağıya doğru iniyor-

"*Hoppala*." Akli başına gelmiş gibiydi ve masanın üzerine dökülenleri temizlemek için hareketini hızla bedenimden uzaklaştırdı.

Yanakları daha da pembeleşmişti. Bir kıkırdama sesi çıkardı. Onu izlemeye devam ettim.

"Şey, bu... yapışkan bir durumdu." Elbisesinin ince askıları dışında neredeyse çıplak olan omuzlarını silkti, sıırıslıklam peçeteleri kenara koymak için eğildi ve tekrar yerine oturdu. "Bunun artık resmen çıktığımız anlamına geldiğine eminim." Bacak bacak üstüne attı, elbisesinin eteklerini yukarı kaldırarak pürüzsüz, krem si kalçasını ortaya çıkardı ve gözlerini beklentiyle bana dikti.

"Oh, öyle mi?" Telefonumu cebime koyarken sordum.

"Evet. Ailenle ne zaman tanışacağım?"

"Önce size bir tane daha getireyim," diye teklif ettim, neredeyse boş olan külahını (tüm olay boyunca elinde tuttuğu) yeniden doldurması için baristaya elimi kaldırmak üzereydim. Belli ki öncelikleri vardı).

"Hayır, teşekkür ederim! Ben böyle iyiyim. Belki de kahveye devam etmeliyim." Waffle külahını ısırdı ve kalanından geçici bir yudum alarak tadına baktı.

Saatime baktım. "Neredeyse on oldu. Burası kapanıyor. Buradan çok uzakta olmayan bir bar biliyorum."

"Bar mı? Bana içki mi teklif ediyorsun? Öylece?" Sırıttı, o kocaman parlak gözleriyle bana baktı. "Şey... bu değişir," diye meydan okudu, cevap vermeme zaman bırakmadan külahından bir ısırık daha aldı.

"Açık mı?"

"Kabul edersem ne olmasını beklediğinize bağlı."

Daha yakına eğildim. "Beklenti yok. Sadece bir garanti."

"Hangisi?"

"Cehennem gibi bir yolculuk içindesin."

Yanaklarına bir kızarıklık geldi ve gözleri kocaman oldu. benim düşündürücü Davet et. O Yutkundu. Onun bakışlar oldu

Neredeyse üzerimde donup kalmıştı, elindeki waffle külâhından geriye kalanları gevşetiyordu.

İşte o an biliyordum. Sonunda çırılçıplak kalacağımızdan ve çarşâfların içinde terleyeceğimizden hiç şüphem yoktu.

"İyi bir gezintiye ihtiyacım var." Son külâh parçasını ağzına atarken o delici yeşil gözler beni kendine çekti.

Arzunun gelgit dalgası varlığımdan geçerek doğrudan sikime doğru sekti. "Eminim yapabilirsin."

Ellerini peçeteyle silerken, "Eğlenceli olacağından emin değilim," diye meydan okudu.

"Eğlenceli bir zaman geçiriyorum."

Kıs kıs güldü. "Öyle mi? Hayatınızda tatlılık olmamasına rağmen mi?"

"Şu ana kadar herhangi bir şikâyet almadım."

"Pekala, *Bay Eğlence Zamanı*, bana şu içkiyi ısmarlamaya ne dersiniz, bakalım akşam bizi nereye götürecektir?"

Altı blok ötedeki bir barda oturduk. İçtik, konuştuk, dans ettik ve yaklaşık bir saat sonra elini tuttum ve dışarıda motorumun beklediği yere kadar ona eşlik ettim. Ona kaskımı ve deri ceketimi uzattım, koltuğuma yerleştim. Tereddüt etmeden arkaya atladı, sıcak vücudu bana yaslandı.

"*Sonunda*," dedi kollarını belime doladığında. "Ama sen 'binmek' dediğinde aklımda tamamen başka bir şey vardı."

Motoru hızlandırdım. "Merak etme, oraya varacağız."

Çok geçmeden onu göğsüme yasladım -çırılçıplak, güzel ve ıslaktı- kıvrımlı kalçaları benimkilere sürtünüyor, göğüs uçları göğüs kaslarıma değiyor, motel odasındaki küçük televizyondan çalan yumuşak müzik eşliğinde inlemeleri kulağımda nefis bir şekilde daha da çaresizleşiyordu. Oda onun önerisiydi - kiraladığı bir odaydı. En hafif tabirle yarım yamalak bir yerdi, birkaç ışığın sönük olduğu

ama inanılmaz derecede soğukkanlı ve iyimser görünüyordu.

Bir yatak söz konusu olduğu sürece, nereye gittiğimizi umursamayacak kadar fişek gibi bir kadına odaklanmıştım.

KOMODINE BAKTIM.

Sabah 4:59.

Görünüşe göre maraton seansımız onu iyi bayıltmış.

Uzun saçları başının altından bir hale gibi yayılıyor. Sabahın ilk ışıklarında yüz hatlarını daha iyi seçebiliyorum. Yumuşak elmacık kemikleri, narin çene hattı, ruj sürülmüş dolgun dudaklar.

Hâlâ yan yatmış ve yüzü bana dönük, yumuşak nefes alıp vermesi dışında neredeyse hiç hareket etmiyor. Battaniye yatağın altına doğru kaymış, kalçalarının çıplak ve kışkırtıcı kıvrımlarını görmemi sağlıyor. Dikkatlice battaniyeyi kapıp uyuyan bedenini örtüyorum, bakışlarım yatak örtüsünün çıplak kıvrımları boyunca hareketini takip ediyor. Yüzündeki bir tutam saçı usulca okşadığımda dudaklarından tatlı bir nefes kaçıyor.

Ses kulaklarımda çınlıyor. Her inilti ve sızlanma zihnimde sonsuz bir rotasyonda oynuyor.

Unutulmaz bir geceydi ve iyice tatmin olduğundan emin olduğumda saniyeler içinde kendinden geçti.

Bugün de sikimi içinde hissedecek, bundan eminim.

Dün gece, o uyuduktan sonra gizlice kaçmayı planladım, ancak yatak çok davetkârdı - bir tur daha attıktan sonra çıkarmaya başladığı şüpheli seslere rağmen. Yorgunluk ve hareketli bir gecenin karışımının, sabah kaçmama yetecek kadar uzun süre uyumasını sağlayacağına güveniyordum.

Evet, çekici biri. Ama birlikte geçireceğimiz gece tek seferlik bir şey olamaz.

Böylesi daha kolay. İlişkiler için zamanım yok. Geçmişte ne zaman denediysem, iyi sonuçlanmadı. Tek gecelik ilişkileri tercih ederim. Bu şekilde daha az komplikasyon oluyor.

Sessizce, rahatsız yataktan kayarak çıktım.

Gürültülü bir gıcırtı sessizliği kesiyor ve bakışlarım ona yöneliyor.

Genç kadında en ufak bir hareket bile yok. Alistırılmış bir sessizlikle, her seferinde bir parça olmak üzere kıyafetlerimi giyiyor ve yatak arkadaşımı kontrol ediyorum.

Bir şey yok. Sadece küçük bir horlama. İyi.

Giyinip saate bakıyorum: Sabah 5:05. Sabah rutinime başlamak için eve zamanında dönmek istiyorsam hızlıca çıkmam gerektiğini biliyorum. Motel odasının kapısında, kaskım çoktan elimde, durup yatağa bakıyorum. Yüzü huzurlu ve göğsü her nefeste düzenli olarak inip kalkıyor.

"Gece için teşekkürler," diye fısıldıyorum kapıdan çıkmadan önce, sessizce arkamdan kapatıyorum.

EDEN

PAZARTESİ SABAHI

H kıyafetleri gitmiş. Kaskı gitmiş. Geriye kalan tek şey yastığındaki erkek kokusu.

Deri.

Musk.

Portakalın lezzetli bir ipucu.

Şaşırmamalıydım. Uyandığımda o pisliğin burada olmayacağını bilmeliydim. Dün geceyle ilgili bana bunun bir kerelik bir şey olduğunu düşündüren hiçbir şey yoktu.

Öpücük yok. Bir öpücük bile yok.

Sadece çiğ, pis ve ateşli bir seksti.

Yine de yanımdaki yeri boş bulunca sinirlendim. Ne pislik ama! Hoşça kal demek için bile kalamadı mı?

Kahvaltı yapalım ve kek yiyelim falan demeyecektim.

New York'a yeni geldim, yeni bir sayfa açmaya hazırım. Mihrapta terk edilen ilk kız olmadığımı biliyorum. Ama eski nişanlınızın ortak banka hesaplarınızı sildiğini öğrenmek? Bu benim standartlarıma göre bile yeni bir düşüklük. Bir kız ancak bu kadarını kaldırabilir.

Rob'u unuttum. Eski sevgilimi.

Yine de kilisedeki hanımların beni beyaz elbisem içinde tek başıma izlerken fısıldaştıklarını, bakışlarının acıyan bakışlarla ve düpedüz bakışlarla dolu olduğunu hala görebiliyorum. *Kaba*. Milyonlarca yıl beklemiş gibi göründükten sonra nihayet büyük çıkışımlı yaptım, elbisem alev almış gibi koştum, yaşayan başka bir ruhla yüzleşemedim. Tam o anda içimde bir hayalin paramparça olduğunu bilmiyorlardı.

Büyük bir düğün olmadan da yapabilirdim. Ya da aşırı süslü bir pasta. Ya da peri masallarından fırlamış bir gelinlik. Beni yıkıma uğratan ve derin bir uçuruma sürükleyen şey tamamen başka bir şeydi. Rob ve benim birlikte yaşlanacağımıza inanıyordum. "Tüm günlerin sonuna kadar" benim için sadece bir klişe değildi - hayır, buna gerçekten inanıyordum. Beni kayıtsız şartsız seven bir adamla evlenmek (ve bunun tam tersi) - hep hayalini kurduğum şey buydu.

Gördün mü? Şimdi neden bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz. Altı ay boyunca kira ödemedem kalabileceğim bir daire teklif edildiğinde, bu şansa balıklama atladım.

Ve *onun* üzerine.

Carter Donovan.

Bana kendini öyle tanıttı.

Kendimi savunmam gerekirse, karanlık bir yakışıklılığı vardı ve duymak istediğim tüm sözleri söyledi. Dürüst olmak gerekirse, onu yatağıma davet etmem için *çok* az ikna olmam gerekti. Yani, gerçekten, neden yapmayayım ki? Çılgın ve ateşli bir seks gecesini hak eden biri varsa o da bendim ya da ben öyle sanıyordum.

Şimdi boş yatağın başucuna bakarken tek dileğim yerin yarılıp beni bütünüyle yutması.

Aylardır böyle seks yapmamıştım. Aslında, hiç böyle seks yaptığımı sanmıyorum. Elleri, ağzı, müstehcen sözleri... Sadece bunları düşünmek bile kalçalarımın arasında hoş bir titreşime neden oluyor.

Onunla bir hevesle tanıştım, tek gecelik ilişkimle.
Carter.

Maine'de küçük bir şehir olan Ellsworth'teki çocukluk evimden New York'a yaklaşık altı saatlik bir yolculuğu tamamlamıştım. Vardığımda hava kararmıştı ama yine de şehrin ışıklarına hayran kaldım. Dairem bugün geç saatlere kadar hazır olmayacağı için geceyi ucuz bir motelde geçirmeyi tercih ettim. Gecemin daha tatlı bir hal almak üzere olduğunu bilmiyordum.

Varlığı mı? Nefes kesici. Emredici. Denemeden bile odaya hükmediyordu. Geniş omuzlu, sert bir çekicilik ve sofistike bir karışım giymiş, siyah motorcu botlarıyla "Bazı şeyler gördüm" diye bağıırıyordu. Ya o siyah saçlar? Tam kıvamında taranmış, unutulmaz bir çene çizgisini çerçevesliyordu - ne kadar yakın zamanda tıraş olmuş olursa olsun saat on iki yönünde gölgesi olduğu belli olan bir çene çizgisi. Ama beni gerçekten büyüleyen neydi? Uzun kirpiklerinin ardına gizlenmiş gözleri nihayet telefonundan kalkmıştı.

Saate bakıyorum.

Saat altıya neredeyse on dakika var. İsteyeceğim son şey ilk günümde geç kalmak ve hazırlanmam gerekiyor. İştaki ilk günümde yenilenmiş ve motive olmuş olarak başlamak istiyorum.

"En azından utanç yürüyüşü yapmak zorunda değilim," diyorum yüksek sesle, gıcırdayan yatakta doğrulup. "Her zaman bir u m u t ışığı vardır."

Bir pisliğin beni terk etmesine takılıp kalmayı reddediyorum.

Dün gece tam bir eğlence kasırgasıydı, gerçeklikten geçici bir kaçıştı. Bacaklarımın arasındaki ağrıya bakılırsa, kesinlikle bir süre bunu düşünüyor olacağım-ah!

Onu düşünmeyeceğim. Bugün yeni bir başlangıç.

Her şey ilerlemek ve geçmiş i ait olduğu yerde, dikiz aynasında bırakmakla ilgili. Sonunda burada olmanın, nihayet Büyük Elma'yı deneyimleme şansına sahip olmanın heyecanı, kararımı ilk verdiğim zamanki kadar güçlü. Her zaman New York'a gitmek istemişim ama Rob benimle aynı heyecanı paylaşmadı. Sayısız girişimime rağmen, bizim için önerdiğim tüm planları sürekli olarak reddetti. Bu yüzden,

O artık hayatımda olmadığına göre, her zaman hayalini kurduğum şeyi yapmak için mükemmel bir zaman.

Benden on beş yaş büyük olan kız kardeşim deli olduğumu düşünüyor (adil olmak gerekirse, biraz haklı olabilir) ve bana maddi olarak yardım etmeyi reddetti, ben de ondan istemedim. Hâlâ biraz gururum var. Ayrıca, böyle bir düşünceyi aklından geçirmiş olsa bile (ki geçirmedi) mali gücü yok gibi.

Ona planlarımdan bahsettiğimde, "Burada bir işin ve hayatın var," dedi. "New York'a kaçmanın bir şeyi nasıl değiştireceğini anlamıyorum."

"Kaçmıyorum," diye ısrar ettim ve geçici bir yedek bulmaya yardım etmeyi teklif ederek endişelerini hafiflettim. "Sadece altı ay bekle. Sen farkına bile varmadan geri döneceğim."

Olanlardan sonra kız kardeşimle birlikte çocukluk odamda yaşamaya geri dönmek zorunda kalmak, tüm bu deneyimin en kötü kısmıydı, beş parasız kalmaktan bile daha kötüydü. Anne ve babamızın vefatının ardından kız kardeşim ve kocası ailemizin küçük evine taşınmıştı.

Rob'a karşı derin bir nefret besliyordu ve ilişkimize, hatta evliliğimize şiddetle karşı çıkıyordu. Onun sahip olduğu şeyi göremeyecek kadar aşıktım. Aşk gözümü kör etmişti. Rob'un karısı olmaya, sevdiğim adamla bir aile kurmaya o kadar hazırdım ki. Ta ki halı altımdan çekilene kadar.

Hayatımın yedi yılı benimle sonsuza dek mutlu olmak istemeyen biri için heba oldu. Ama bu enkazın ortasında, neyse ki, en azından bir akıllıca karar verdim. New York'a gitmeden önce, ücretsiz danışmanlık için bir avukata e-posta gönderdim. Davamı almaya karar verirse, paramın en azından bir kısmını geri alma şansım olabilirdi. Ama içten içe pek umutlu değilim. O cevap verene kadar, bu lanet dolandırıcıyı aklımdan silmeye kararlıyım.

Günümü mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Ve tek gecelik ilişkimin bunu mahvetmesine de izin vermeyeceğim.

"Erkeklere tövbe ediyorum." Yataktan kalktım ve gerindim. "Artık erkek yok. *Nokta*" diyorum, kaslarımdaki yalpalamayı görmezden gelmek için kendimi zorluyorum - dün gecenin en iyi antrenmanını yapmış olan kaslar. "Tamam, sonsuza kadar değil elbette, bu çok dramatik. Ama çok, *çok*, *çok* uzun bir süre için. En az altı ay!"

Altı ay. Eve dönmeden önce NYC'de olmayı planladığım süre.

Sayısız insanla dolu bu şehir, içgüdülerimi keskinleştirmek ve insanları daha iyi okuyabilmek için mükemmel bir ortam sunuyor. Rob'u bu kadar yanlış değerlendirmiş olmam kendime olan güvenime ciddi bir darbe vurdu. Ama bunun iyimserliğimi azaltmasına izin vermeyeceğim. Evden uzakta geçireceğim altı ay, kendime olan saygımı yeniden inşa etmem, özgüvenimi yeniden kazanmam ve ablamla güçlerimizi birleştirmeye hazır olarak eve dönmem için mükemmel bir fırsat sunuyor.

Rahmetli anne ve babamın aile dostları olan yetmişli yaşlarındaki Kate ve kocası Lewis'in destek olmak için bana ulaşmalarına minnettarım. Düğünümüze ilk cevap verenlerden bazıları onlardı. Her şey olup bittikten sonra kimseden haber almayı beklemiyordum, bu yüzden beni arayıp Rob'un davranışları karşısında ne diyeceklerini bilemediklerini söylediklerinde bu rahatlatıcı bir sürpriz oldu.

Gerçek doğasına rağmen Rob insanlar tarafından çok seviliyor (kız kardeşim hariç), ancak Kate ve Lewis, özellikle yaşananların ardından durumu daha yakından inceleyecek kadar merhametliydi.

Lewis, New York'taki bağlantılarını kullanarak Manhattan'da yönetici asistanına ihtiyaç duyan prestijli bir inşaat firması olan Legacy Builders ile telefon üzerinden bir iş görüşmesi yapmamı sağladı. Günlerdir pijamalarımın çıkamamıştım ama Zoom sayesinde yine de İK tarafından işe alındım. Ama asıl şans Lewis ve Kate'in zaten var olan işlerini

mobilyalı bir dairede, eve iyi baktığım sürece kira ödemededen kalabileceğimi söyledi. Görünüşe göre, yaşlı bir bayan olan mevcut sakin beklenmedik bir şekilde ayın onunda taşınmaya karar vermişti. Şansıma Kate ve kocası da ben orada kalana kadar taşınacak uygun birini bulamamışlardı.

"Bize iyilik yapmış olursunuz. Boş durmamasını tercih ederiz," dedi Kate, teklifi sunmak için beni yemeğe çıkardıklarında ve ben evet dememin mümkün olmadığına ısrar ettim. "En azından bunu yapabiliriz. Eğer istersen, senindir."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Cömertlikleri karşısında duygulanarak gözyaşlarına boğulmak üzereydim. "Gerçekten fazla bir şeyim yok..."

"Biliyoruz," dedi Lewis. "Kira konusunda endişelenmeyin. Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar yardıma ihtiyacın var ve biz bunu sağlamaktan mutluluk duyarız."

Dairenin yedek anahtarını zorla elime tutuşturdu. Ve böylece, geri dönüşüm için sahne hazırды.

Kaldığım motel bütçeme uygun olan tek yer. Lüksle övünmese de konfor, uygun fiyat... ve gerçekten eşsiz bir deneyim sunuyor.

"Benim zamanım geldi." Diş macunumu fırçama sıkarken kız kardeşime söylediğim sözleri tekrarlıyorum. "Ben kötü bir kaltağım ve kendim de dahil olmak üzere herkese kötü bir kaltağın kötü bir ayrılıktan sonra nasıl toparlandığını göstereceğim."

Ve buna tüm kalbimle inanıyorum.

"Bunu sen yapıyorsun." Kız kardeşim inanamayarak iç çekti ve beni mutsuz bir şekilde kucakladı.

Dušta suyun ısınması biraz zaman alıyor ve o zaman bile ılık oluyor. Ben aldırmıyorum. Ferahlatıcı buluyorum ve süregelen baş ağrısını geçirmeye yardımcı oluyor. (Dün çok fazla şeker yedim.)

En sevdiğim kalem eteğimi ve zarif açık mavi düğmeli bluzumu seçerek giyiniyorum. Kahverengi saçlarım

hala ıslak, büküyorum ve şık bir topuz haline getiriyorum.

İçgüdüsel olarak mücevher çantamdan kolyemi almaya gidiyorum ki artık bende olmadığını hatırlıyorum. Rob onu bana ilk yıldönümümüzde vermişti. Mihrabı boşaltma ve banka hesaplarını temizleme olayından sonra onu doğruca rehinciye götürmüştüm. Onu ve nişan yüzüğümü. Ondan aldığım parayla yolculuğumun masraflarını karşılamıştım. Bu kadar uzun bir süre boyunca neredeyse her gün taktıktan sonra yüzüğümün olmaması garip hissettiriyor.

Boynumu çıplak bırakıyorum ve biraz fondöten, biraz maskara ve nude ruj sürüyorum.

BAŞIMI dik tutarak ve her adımda gurur duyarak, utanç verici bir yürüyüşten uzak, motelden en *iyi* yürüyüşümü gerçekleştiriyorum. Özgüven anahtardır.

Eşyalarımı Kiki'nin bagajına (sevgili mavi 2012 Kia Rio'm) attıktan sonra arabaya biniyorum ve gözlerim benzin göstergesine takılınca irkiliyorum - deponun dörtte birinden biraz fazlası kalmış. Umarım sabah trafiğinde çok uzun süre sıkışıp kalmam. Hâlâ oraya ve akşam da New York'taki yeni daireme giden yolu bulmam gerekiyor.

Ondan sonra bir şeyler düşünürüm.

Rock müzik bangır bangır çalarken ve ben Destiny's Child'ın "Survivor" şarkısına eşlik ederken, yeni iş adresimi GPS'e giriyorum ve park yerimden çıkıyorum. Güneş ılık ve gökyüzü uzun zamandır gördüğüm en parlak mavi. Kiki'nin huysuz sileceklerine yalvarmaya gerek yok, tıpkı bir gün önce beklenmedik bir yağmur beni kenara çekip geçene kadar sabırla beklemek zorunda bıraktığında yaptığım gibi.

Her şey harika görünüyor. Elbette trafik berbat ve burada bazı gözü kara sürücüler var, ancak bu bana yolu ve yakındaki işletmeleri tanıma şansı veriyor.

Hiçbir engelle karşılaşmadan ofis binasına ulaştım.

EDEN

A Kiki'mi büyük kapalı otoparka park ettikten sonra çantamı aldım. Heyecan ve ilk gün telaşıyla arabamdan iniyor ve diğer insanları takip ediyorum.

İçeride. Garaj asansörü bizi ana lobiye götürüyor ve dışarı çıktığımda gördüğüm manzara karşısında nutkum tutuluyor.

Avlu *çok büyük*. Bir müze ya da kilise dışında hiç böyle bir giriş görmemiştim. Yüksek tavanları ve bir tarafı boyunca uzanan tavandan tabana pencereleri ile muhteşem manzara karşısında şaşkına dönüyorum. Öyle ki kendime yürümeye devam etmem ve bacaklarımın arasındaki sürekli ağrıyı kabul etmemem gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Odanın ortasına heybetli bir resepsiyonist masası hakim, başında da işinin ehli gibi görünen, bal rengi saçlarını sıkıca topuz yapmış bir kadın var.

Yaklaştığımda bana parlak bir gülümseme sunuyor. "Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Eden Ryan. Bugün benim ilk günüm ve Gretchen ile tanışmam gerekiyor..." Sormam gereken kadının soyadı birden aklımdan çıkıveriyor. "Şey... üzgünüm, soyadını unuttum. Kendisi baş idari asistan."

Bocaladığımı fark eden zarif resepsiyonist kıkırdıyor ve gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Seni yakaladım."

"Oh, tamam, teşekkürler."

"Neden şuraya oturmuyorsunuz, ben de Gretchen'i çağırayım." Sol tarafı işaret ediyor. "Legacy Builders'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum nezaketle. "Burada olduğum için heyecanlıyım."

Boş sandalyelerden birine oturuyorum, etrafımdaki koşuşturmayı gözlemlerken gözlerim kocaman oluyor. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, tıpkı etrafımızdaki şehir gibi burası da uğultulu. Kalan gerginliğim heyecanımın altına gömüldü. Bu tam da aradığım şey: hayalini kurduğum türden hızlı tempolu bir meydan okuma. Bir dakikadan daha kısa bir süre oturduktan sonra benden yaklaşık on yaş büyük, formda bir pantolon giymiş bir kadın bana yaklaşıyor. Makyajı kusursuzdu ve sarı saçları benimki gibi bükülmüş bir düğüm halinde toplanmıştı. Gözlüklerinin yuvarlak kırmızı çerçeveleri yüzünün sıcak ve cana yakın yapısını tamamlıyor ve parlak saç rengiyle mükemmel bir uyum sağlıyor.

"Eden?" diye soruyor.

Gülümsüyorum ve ayağa kalkarak selamlamak için elimi uzatıyorum. "Evet, benim. Sen de Gretchen olmalısın."

Gretchen elimi sıktı. "Ben. Önümüzdeki hafta boyunca eğitiminizle ben ilgileneceğim. Ben Bay Huxley'in idari asistanıyım, İcra Şube Müdürü-ash-CFO, aynı zamanda diğer idari asistanların da amiriyim."

"Vay canına, etkileyici." Patronu New York'ta önemli bir karar verme yetkisine sahip ve hiyerarşide CEO'nun hemen altında yer alıyor.

"Teşekkürler, ben de öyle düşünmek istiyorum." Kıkırdıyor ve resepsiyon görevlisinin yanından geçerek onu takip etmemi işaret ediyor. "Uzun zamandır buradayım. Benimle kal, sana ipleri göstereyim."

Ondan şimdiden hoşlandım. Soğukkanlı bir özgüveni ve beni anında rahatlatan bir sıcaklığı var. "Harika. Ben de

ama bu kesinlikle alışık olduğumdan daha büyük bir iş." Yönetici deneyiminin kız kardeşimin küçük işletmesinde çalışmaktan kaynaklandığına dair herhangi bir ayrıntıya girmiyorum.

"Legacy Builders şehirdeki en prestijli inşaat firmalarından biri," diye açıklıyor Gretchen biz yürürken. "Patronum Bay Huxley kıdemli ortaklardan biri. New York ofisinde çalışan tek kişi o. CEO Connecticut'ta oturuyor ve diğerleri de Massachusetts ve Vermont'taki ofisleri yönetiyor." Gretchen beni başka bir asansör setine götürüyor ve kapılar açılır açılmaz biniyoruz. "New York'a ilk gelişiniz mi?" diye soruyor asansör tırmanırken.

"Evet, öyle. Dün gece geç saatte geldim."

"Çok bunaltıcı olabileceğini biliyorum. Yıllardır buradayım ve hala zaman zaman göz korkutucu olabiliyor. İşle ilgili ya da başka bir konuda bir şeye ihtiyacınız olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim, minnettarım."

Asansör 12. katta duruyor ve Gretchen'ı takip ederek çift camlı kapılardan geçiyorum. "İnsan Kaynakları ile yaptığım görüşmede bana Bay Bancroft'un asistanı olacağım söylendi," diye açıklıyorum. "Sanırım ortaklardan biri değil?"

"Hayır, Bay Bancroft henüz ortak değil. Ama dürüst olmak gerekirse olmalı. Zeki biri ve COO'muz olarak şirketin stratejik yöneliminde kilit bir rol oynuyor ve gelen büyük işlerin çoğunu hallediyor." Yakınına eğilip fısıldıyor: "Göze oldukça hoş görüldüğünden bahsetmiyorum bile."

Yumuşakça gülüyorum. "En azından bakması hoş bir şey olacak."

Bana "Kızım, tahmin bile edemezsin" der gibi gülümsüyor. Çok iyi arkadaş olacağız, bunu şimdiden hissedebiliyorum.

Gretchen bana dinlenme odası ve banyo gibi önemli ofis alanlarını gösteriyor. Ayrıca Legacy'nin binanın 8. katından 12. katına kadar sahibi olduğunu ve benim

bulunduğumuz kattan başka bir katı ziyaret etmek zorunda kalmayacağız.

"Takip etmek için yeterince basit," diyor.

"Ve umarım kaybolma tehlikesi de yok," diye şaka yapıyorum ve onun kahkahası da benimkine katılıyor.

"Bu diğer asistanlar. Sizi daha sonra tanıştıracam." Konferans salonlarından ve satış katından geçerken Gretchen iki kadına el sallıyor. "Yakında fark edeceksiniz ki biz asistanlar her zaman birbirimize destek oluruz. Eğer bir sorun çıkarsa, işlerin sorunsuz yürümesi için birbirimizin vardiyasını devralmaya çalışırız. Ama bunun dışında, sadece atandığımız müdürler için çalışırız. Bu senin masan olacak..."

Modern bir cam kapıdan geçiyoruz. Şık ve fırçalanmış çelikle çerçevelenmiş.

Tabelada şöyle yazıyor:

Carter Bancroft
Operasyon Direktörü

Carter?

Tıpkı tek gecelik ilişkimin ilk adı gibi.

Soyadının Donovan olması dışında. Garip ve aynı zamanda evrenin küçük bir şakası. Umarım bu isim, dokunuşunun hatıraları gibi bundan sonra beni rahatsız etmez.

Cam kapı, diğer her şeyden ayrı küçük bir lobiye açılıyor. Odanın ortasında maun ağacından yarım ay şeklinde büyük bir masa var. Açık kapıya değil, kapalı ahşap bir kapıya ve modern ve rahat görünümlü üç sandalyeye bakıyor.

"Vay canına," diyorum yaklaştığımızda. "Bu şimdiye kadar çalıştığım en büyük masa. Ve bu alan bana mı ait?"

Gretchen gülümseyerek başını sallar. "Harika, değil mi? Lütfen o t u r u n . Bu size biraz mahremiyet sağlar.

Bay Bancroft'un randevularını ve toplantılarını yönetirken ihtiyacınız olacak. Ofisi hemen bu kapıların ardında." Gretchen karşımızdaki büyük, kapalı maun çift kapıyı işaret ediyor, sonra eğilip sesini alçaltıyor. "İşlerin çok özel bir şekilde yapılmasından hoşlanır, bu yüzden tetikte olmanız gerekir... ister inanın ister inanmayın, randevularını takip etmek için hala küçük bir kara defter kullanıyor, tıpkı eski çağlarda olduğu gibi. Neyse ki yönetim kurulu devreye girdi ve onu yeni son teknoloji sistemimizin verimliliğini benimsemeye zorladı... ama size kendisinin anlatmasına izin vereceğim."

"Onunla ne zaman tanışacağım?" Masaya oturdum, yüksek ve rahat ofis koltuğuna gömüldüm. İki geniş ekran monitörü olan yepyeni bir bilgisayar ve şık siyah bir telefon var.

Gretchen gözlüklerini düzeltiyor ve tabletinden saati kontrol ediyor. "Bay Bancroft şu anda diğer müdürlerle birlikte bir personel toplantısında, ama yakında bitecek. Her neyse, işte bilgisayar ve uygulamalar için giriş bilgilerinizi içeren bir klasör."

Sonraki birkaç dakikasını bana temel bilgileri anlatarak ve incelemem gereken eğitim videolarını nereden bulacağımı göstererek geçirdi. Bilgisayar konusunda bilgili olduğum için, erişmem gereken tüm programları tanımak çocuk oyuncağı. Her şeyi aklımda tuttuğumdan emin olduktan sonra bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Harika iş çıkaracaksın" diyor. "Dürüst olmak gerekirse, bir kez alıştırdığınızda ve sizden ne beklediğini öğrendiğinizde, bu oldukça basit."

"Bana ipleri gösterdiğin için teşekkürler."

"Benim için bir zevk. Yardıma ihtiyacınız olursa" - koridorun karşısındaki cam kapıyı işaret ediyor- "Hemen şuradayım. Bana her zaman el sallayabilirsiniz. Ya da yeni şirket içi anlık mesajlaşma programını deneyin, ben de uğrarım."

"Ahem."

Gretchen'ın arkasında bir adamın boğazını temizlediğini duyuyorum.

Arkasını döndü. "Oh! Günaydın, Bay Bancroft. Ben de tam yeni asistanınızı sistemimizle tanıştırıyordum."

Adam Gretchen'ın etrafından dolanıyor. Ayağa kalktım.

Bakımlı adamın yüzünü gördüğümde neredeyse kendimden geçiyordum.

Uzun boylu.

İki metre

boyunda.

Koyu renk

saçlı.

Bu o. Dün geceki tek gecelik ilişkim! *Carter*. Onun dışında, o söyledi Ben onun son isim oldu

Donovan, *değil*

Bancroft.

Kahretsin, kahretsin. Yüz ifademi nötr tutmaya ve hissettiğim şaşkınlığı gizlemeye çalışarak ya da daha kötüsü bu tesadüfe gülmemeye çalışarak gözlerimi iki kez kırpıyorum.

Gözlerim onunkilerle birleşti.

Dün gece içime girdiğinde bana sıcaklıkla bakan o viski kahvesi gözler şimdi sertleşmiş ve soğumuş.

Masaya doğru ilerler ve elini uzatır. "Carter Bancroft," diyor resmi bir şekilde.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmadan bana bakıyor.

Onun elini sıkmadan önce terli elimi eteğime silerek başımı sallıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Onun -yeni patronumun- çıplak nasıl görüldüğünü bildiğime *inanamıyorum*. Kalın aletin tamamen kalkmış halinin neye benzediğini. Tam olarak ne kadar kalın, uzun ve mükemmel bir şekilde *dolgun* olduğunu.

"Memnun oldum Bay *Bancroft*," diyorum, cümlenin sonuna "tekrar" eklememek için kendimi zor tutarak. Kendime engel olamadığım şey ise soyadını vurgulamak. Ona bana açıkça yalan söylediğini ve bunu bildiğimi hatırlatmak zorundayım.

Ellerimiz birbirine değdiği anda, önceki geceye dair daha fazla anı kafamda canlanıyor. Üzerimde gezinirken parmakları benimkilerle iç içe geçti.

ellerimi yatağın içine soktu. Çenesi yanağıma bastırırken kulağıma o pis, kirli kelimeleri fısıldadı. Dili klitorisimle oynuyor, üzerinde geziniyor, beni deliliğin eşiğine getiriyordu. Sert sikinin beni tamamen, tamamen, mükemmel bir şekilde doldurması -*şimdi bu* his sonsuza dek hafızama kazındı- ve dürüst olmak gerekirse, *şu* anda hala onu fiziksel olarak içimde hissediyorum ve onun itişlerinin nasıl çene düşürücü hissettirdiğini düşünmemek için en zor zamanı yaşıyorum.

Boşaldığında o günahkâr, kirli ağzının nasıl açıldığını düşünmeden de edemiyorum.

Patronumun yaklaşan yüzünün neye benzediğini biliyorum, fark ettim. Gözlerinin nasıl yoğunlaştığını.

Nasıl da içime işlediler.

B o ş a l d ı ğ ı n d a nasıl da hırladı, çifte "ahh" ile. "*Ahh-ahhh.*"

Aleti nasıl da titriyordu.

Üç kez daha nasıl ittiğini.

Eden, başka bir şey düşün, kendimi azarlıyorum. On iki saatten kısa bir süre önce seni daha önce hiç kimsenin boşaltmadığı kadar sert boşalttığını ve takdirinin bir göstergesi olarak, seni ters çevirip tekrar boşaltmadan önce yeni patronunun sikine mekanik bir boğa gibi bindiğini düşünme.

"Bana adını tekrar hatırlat," diyor.

Yine mi geldin? Kaltak.

Gelmedi. Ahh. Söylemeliyim ki, bu acıttı.

Oynamıyor. Bu cümle kesinlikle yelkenlerimi suya indiriyor (ve aklımı mekanik boğadan uzaklaştırıyor). "Eden Ryan," diye cevap veriyorum, etkilenmemiş ve profesyonel görünmeye çalışarak. "Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Benim *için*," diye düzeltti, bana ters ters bakarak.

Ne dediğini anlamam bir göz kırpmamı aldı.

Tanrım, ne *patron bozuntusu*.

Gerçekten onun *için* çalışmak istiyor muyum?

Bu iş buradan sonra yokuş aşağı gidebilir. Ama işe ihtiyacım var. Çaresizce. Aslında, soğuk ifadesine bakılırsa, onun için çalışmamı *isteyip istemediğini* bile merak ediyorum. Daha çok, onunla *ya da* onun için çalışmayacağımı bana tam olarak ne zaman söyleyeceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Yoğun bakışlarını Gretchen'a çeviriyor. "Başka bir şey var mı?

Yeni asistanımla konuşmak istiyorum."

Gretchen bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyor, sanki bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibi. Ama bunu belli etmeyecek kadar da akıllı. "İşim bitti efendim," diye hemen geri çekiliyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa masamda olacağım."

Aceleyle odadan çıkmadan önce ona teşekkür etme fırsatı bile bulamıyorum. Cam kapı arkasından kapanır kapanmaz Carter o sert bakışlarını bana çeviriyor.

Bir sessizlik oldu.

"Şey," diyorum, garip suskunluğumu bozmaya çalışarak ama sonraki kelimelerimi akıllıca seçerek. "Bu... beklenmedik bir şey."

"Ofisimde konuşalım. Şimdi."

Başka bir şey söylememi beklemeden uzaklaşıyor ve ofisine giriyor. Fırtınadan daha az fırtınalı bir şekilde onu takip ediyorum. Aslında, onu felç edici bir şekilde takip ediyorum "işler boka s a r a c a k". Bu yeni gelişmeye nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim y o k . Bu kaltağın işe ihtiyacı var ve daha başlamadan kovulma düşüncesine katlanamıyor. Yine de, *işimde* yanlış bir şey yapmadığım sürece teknik olarak beni kovabileceğini sanmıyorum. Ya da kovabilir mi?

Omurgamdan aşağı bir damla gergin ter akıyor. Masasının arkasına doğru ilerleyişini izliyorum, huysuz ve sert, belli ki beni kovmaya hazırlanıyor.

"Kapıyı kapat," diye emretti, bana uslu durmamı ve sikiinin her santimini alırken çok güzel görüldüğümü söylerken kullandığı o imkansız hırıltıyla.

Ne isterse yaparım.

Kapı kapanır kapanmaz ve arkamı döner dönmez bir konuşma yapmaya başlıyorum. "Başka bir şey söylemeden önce, yemin ederim beni kovmamanız için sizi ikna edebilirim. Bir kere, bir asistana ihtiyacınız var ve ben bu iş için mükemmel bir adayım. Sadık, akıllı, azimli ve çaresizim... güvenilirim, bu yüzden İK beni hemen işe aldı. İkincisi, dün teknik olarak henüz patronum değildin, bu yüzden bunun herhangi bir etik ya da şirket kuralını çiğnediğini düşünmüyorum. Üçüncüsü-"

"Eden," diye sertçe homurdanıyor Carter, sözümü kesmek için elini kaldırıyor. "Konuşmayı kes. Otur."

Masasının karşısındaki sandalyeye çökerken ellerimi birbirine kenetliyorum. Masamın kocaman olduğunu sanırdım. Onunki neredeyse iki kat daha büyük ve arkasına oturduğunda, güç ve kontrol ondan yayılıyor. Bu bana onun her zaman ne kadar kontrollü olduğunu düşündürüyor, tıpkı dün gece ben daha düşünmeye fırsat bulamadan onunla yatacağımı söylemesi ve daha sonra barda beni boşalana kadar sikeceğini söylemesi *ve* ben daha bunu düşünmeye fırsat bulamadan o kadar sert boşaldığı için bayılması gibi.

Dürüst olmak gerekirse, *hala bunu düşünüyorum*. Daha sonra sözünü nasıl tuttuğunu düşünmeyeceğim.

Yeni patronum tekrar konuşmadan önce beni bir şahin gibi izliyor, sesi öncekinden daha sert ve derin. "Açıkçası, dün gece tanıştığımızda kim olduğunuzu fark etmediğimi söylemeye gerek yok."

Açıkçası, söylemeye gerek yok...?

"Belli ki," diyorum, kelimeyi ona geri yankılayarak, ifade seçimine sinirlenerek. "Bana soyadının Donovan olduğunu söylemiştin... ve adımı bile hatırlayamadın."

Yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi ama bu çok hafifti ve onun sinir bozucu yakışıklı yüzüne ve gecenin yarısında klitorisimin etrafını sarmış olan sinir bozucu dolgun dudaklarına dikkatle bakmıyor olsaydım bunu fark edemezdim.

"Bu bir yalan değildi," diyor basitçe. "Bancroft benim soyadım. Donovan ise göbek adım."

"Not edildi. Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi olan şey, masanıza geri dönmeniz ve eğitiminize devam etmeniz. Hiçbir şey değişmemiş gibi ilerleyeceğiz." Katlanmış ellerini masanın üzerine koyar. "Aramızda geçenleri de kendimize saklayacağız. İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

"Sen de ben de," diye kabul ediyorum.

"Benim bölümümde dedikodu yok. Anlaşıldı mı?"

"İnanın bana, yeni kız olmak yeterince zorken bir de insanlar işi almak için patronumla *bunu* yaptığımı düşünmesin. En iyisi olanları unutmak. Bir daha olmayacak."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyor ve bilgisayarına dönüyor. "Kovuldunuz."

"Elbette, Bay Bancroft."

Titrek bacaklarımın üzerinde, hayatta kaldığım ve kovulmadığım için rahatlamış bir şekilde ofisinden çıkıyorum. Dışarı çıktıktan sonra maun kapıyı arkamdan kapattım ve bir an için kapıya yaslandım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Kendimi neyin içine soktum ben?

EDEN

■ Günün geri kalanının sorunsuz geçmesini umutsuzca diliyorum.

Benim öyle bir şansım yok.

Ateşli, yakışıklı, mükemmel tek gecelik ilişkimin artık sert, huysuz patronum olduğu gerçeğiyle dünyam tamamen sarsıldıktan sonra, en az iki saat boyunca masamda oturup sadece bir saat süren eğitimi tamamlamaya çalışıyorum. Odaklanmak zor, özellikle de *onun* diğer odada olduğunu bildiğimde. Yeni patronumla yattım. Bütün gece. Şimdi de yapmamışım ve her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayım.

Sonunda eğitim videolarını bitirdim ve Gretchen'a mesaj atıp bundan sonra neye odaklanmam gerektiğini sormak üzereydim ki Carter ofisinden çıktı.

"Eğitimin bittiğinde takvimime girmeni istediğim bazı randevular var," diye emrederek önüme küçük siyah bir defter koydu. "Şirketin yeni bir takvim ve anlık mesajlaşma sistemi var. Kendini buna alıştıır. Randevularımın takvimle senkronize edilmesi ve doğru bilgilerin renklerle kodlanması gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra, özel sürücüme kaydettiğim toplantı güzergahları için bir onay e-postası göndermeniz gerekecek. Bu her biri için yapılmalıdır.

Takvimde ne varsa ona göre hareket edeceğim. Çatışma veya değişiklik talepleri varsa, bunları kendiniz halledin. İlgilenmemi gerektiren acil konular varsa, bunları elinizden gelen en iyi şekilde ele alın ve yalnızca kendi başınıza çözemezseniz bana bildirin. Kesinlikle gerekli olmadıkça asla sözümü kesmeyin. Anlaşıldı mı?"

Tüm tavırları beni yanlış yola sürüklüyor. Tavrına bakılırsa, sevişmek şöyle dursun, hiç sakso bile çekmemiş sanırsın. Birlikte yattığımız için mi böyle davranıyor, yoksa çalışma şekli mi böyle bilmiyorum ama çok şaşırdım. Daha günün yarısında buradaydım ve şimdiden bana emirler yağdırmaya başladı.

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Bazı lojistik konularla ilgili bir sorum var. Burada sadece altı ay kalacağımı ve hiç izin almayacağımı biliyorum ama bir şey çıkarsa-"

Daha önce yaptığı gibi sözümü kesti. "Benim sorunum değil. Vardıyanı devralacak birini bulman ve beni bu işin dışında bırakman gerekecek."

"Not edildi," diyorum.

"Güzel. Bir saatliğine gideceğim. Döndüğümde ofisimde oturur ve günlük beklentilerimizi gözden geçiririz. Ondan sonra öğle yemeği yiyebilirsiniz."

Başka bir şey söylemeden ofisten çıkıp gider.

Birkaç saniye sonra Gretchen kafasını içeri uzatıyor. "Nasıl gitti?" diye sorar.

"Ne...!" Yüksek sesle söylemiyorum ama o aklımdan geçen kelimeyi biliyor: "Sik."

Gretchen kahkahasını bastırarak lobiye giriyor ve masama yaklaşıyor. "Ele avuca sığmaz biri olabiliyor," diye fısıldıyor. "Ne istediğini ve işlerin nasıl yapılmasını istediğini biliyor. Buna alışacaksın."

Değerlendirmemin bu sabahki kısa etkileşimlerimizden daha fazlasını içerdiğini açıklamak istiyorum ama yapamıyorum. Carter'a olanları gizli tutmamız gerektiği konusunda katılıyorum ve onun hakkındaki yargımı etkilemesine izin vermemek için çok çaba yapıyorum.

"Sana şimdiden bir görev verdi mi?" Gretchen bilmek istiyor.

"Evet. Takvimini güncellememi istiyor." Eski moda siyah defteri elime aldım ve bugüne kadar açtım. Onun gibi bir adamın (gizli) randevularını not etmek için antika bir defter kullanması tuhaf bir tuhaflık. "Ayrıca herkese onay göndermem gerektiğini söyledi."

"Tamam, güzel, sorun değil. Ben yardım ederim."

Gretchen için Tanrı'ya şükürler olsun. Oldukça basit olan süreç boyunca bana yol gösteriyor. Bir kere alıştım mı, çok kolay oluyor. Ofisine geri dönmek zorunda, bu da beni sessizlik içinde çalışmak zorunda bırakıyor. Çok sessiz. Green Day'den bir müzik dinlemeyi düşünüyorum ama bunun uygun olup olmayacağını bilmiyorum ve Gretchen'a sorma şansım olana kadar beklemeye karar veriyorum. Soracağım kişi Gretchen, Bosszilla değil. Bosszilla kesinlikle hayır derdi.

BOSSZILLA KISA SÜRE SONRA GERİ DÖNER. Yaşlı, sağlam bir beyefendi ona eşlik ediyor ve derin bir sohbete dalmışlar. Onları selamlamak için işimden başımı kaldırıyorum ama ikisi de bana zaman ayırmıyor. Sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip Carter'ın ofisinde kayboluyorlar. Benimle görüşmek istediğini söylediğini biliyorum, ama bunun işi bitene kadar beklemesi gerektiğini anlıyorum.

Yaklaşan randevularıyla ilgili mesajlar ve onunla yeniden zaman ayarlama talepleri almaya başladım, bu da bana beklerken üzerinde çalışacak bir şeyler veriyor. Yaklaşık yirmi dakika sonra kapı açıldı ve Carter görünerek yaşlı adama dışarı çıkmasını işaret etti.

"Göreceksin, Bancroft," diyor adam, yaşlı insanların kendilerinden daha genç biriyle konuşurken kullanmaya meyilli oldukları o küçümseyici tonla. "En iyisi bu olacak. Uzun zamandır bu işin içindeyim. Şirket için en iyisinin ne olduğunu biliyorum."

"Ben de uzun zamandır bu işin içindeyim Huxley," diyor Carter, sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlikle

Bu kapasite ve anında sıkıntı olarak tanınır. "Yaşımı tecrübesizlikle karıştırmayın."

Huxley onu başından savıyor ve bana bakıyor. "Ah, siz Bancroft'un yeni asistanı olmalısınız," diyor, Carter'ın ona attığı sert bakışı görmezden gelerek gülümsüyor ve masama yaklaşıyor. "Nasılsınız genç bayan? Benim adım Saul Huxley ve bu şubeden sorumlu kıdemli ortağım."

Adını hatırladım. Gretchen'in patronu. Karşıya uzanıp elini sıkmak için ayağa kalkıyorum. "Eden Ryan. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Huxley," diyorum gülümseyerek.

"Senin gibi parlak ve güzel bir genç kızın Bancroft için çalışarak ne işi var?"

Oh. *Eww*. Söylediklerini iltifat olarak söylediğini hissediyorum ama 1950'de olmadığımızı ve buranın bir işyeri olduğunu düşünürsek, kesinlikle bu şekilde algılamıyorum. Ayrıca, eğer bakışlar öldürseydi, Carter'ın bakışları onu bir metre aşağı fırlatırdı.

"Legacy Builders'ta çalışma fırsatı bulduğum için heyecanlıyım," diyorum profesyonel bir tonla, ama hemen dikkatimi Carter'a çevirip küçük siyah defterini ona geri veriyorum. "Yaklaşan tüm toplantılarınızı girdim ve onayları gönderdim."

"Bir kırbaç kadar hızlı ve akıllı!" Saul Huxley övgüler yağıdırıyor, Carter kitabı kaldırırken bakışları kitabı takip ediyor. "Bu asistanın kaçmasına izin verme, Bancroft."

"Senin gitmen gereken bir toplantı yok mu?" Carter ona soruyor. Bir metre altında değil. *Altmış* ayak altında.

"Çok haklısın! İlk günün iyi geçsin, Eden." Mr. Huxley sallar benim el tekrar önce o çeker uzakta. "Bancroft, seninle sonra konuşacağım."

Gidişini izliyorum ve duyma mesafesinden çıktıktan sonra Carter'la yüzleşiyorum. "Karakterli birine benziyor."

Carter yorumumu görmezden geldi. "Bir not defteri kap ve ofisime gel."

"*Lütfen*" diye bir kelime duydun mu hiç? Daha önce incelediğim masanın çekmecelerinden birinden bir bloknot ve kalem alıp

Onu. İçeri girince kapıyı kapattım.

"Randevularımı takip etmenin ve planlamanın yanı sıra, senden takip etmeni isteyeceğim başka şeyler de var," diyor masasının arkasına geçerek. "İnsanlar her zaman programımın etrafından dolanmaya ve bir toplantıyı zorlamaya çalışacaktır. Randevusu olmayan kimseyle görüşmem. Ne kadar önemli olduğunu söyledikleri umurumda değil. Randevu yoksa, toplantı da yok. Anladın mı?"

Oturdum ve cevap vermek için ağzımı açtım, ancak konuşacağım gerçeğini tamamen görmezden gelerek devam etti.

"Ardından, kişisel hattıma aktarılmasına izin verilen önceden onaylanmış isim ve telefon numaraları listesine aşına olun" diye devam ediyor. "Eğer listede yoksa, o zaman bir mesaj alacaksınız. Adları, soyadları, telefon numaraları, şirketleri ve unvanları lazım. Mesajı kısa tutun. Uzun metin bloklarını okuyacak vaktim yok. Satış görüşmesi yok. Asla. Buna sabrım yok."

"Ya sesli mesaj bırakmak isterlerse?"

"Dinlemiyor muydunuz? Sadece listedekileri."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve cevap vermemek için dudaklarımı büzüyorum. *Patron deliği.*

"Ezberlemeniz iyi olur," diye ekliyor.

Dürüst olmak gerekirse, kim olduğunu sanıyor da böyle talimatlar veriyor? Asistanı olduğumu anlıyorum ama bu onun bu kadar kaba olabileceği anlamına gelmez. Yattığım adama ne oldu? Dondurmacıda ya da daha sonra moteldeki yatağında ona yaklaştığımda da tam olarak güneş ışığı gibi değildi, ama *bu*? Bu kabul edilemez. "Hazır konuşuyorken, benim de bazı şartlarım var." O devam edemedi ben konuştum.

Kaşlarını kaldırma sırası onda. "Dinliyorum." "Şey... bu iki yönlü bir yol, Bay Bancroft. Eğer biz birlikte çalışacak ve birlikte *iyi* çalışacaksak

her ikisi de birbirinin sınırlarına saygı gösterir."

Carter sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını dikleştirirken beni dikkatle inceliyor. "Devam et."

Cevabından cesaret alarak, ama aynı zamanda patronum olduğu ve dikkatli davranmam gerektiği gerçeğini de göz önünde bulundurarak devam ediyorum. "'Lütfen' uzun bir yol kat eder, efendim," diyorum. "Evet, ben sizin asistanınızım ve ihtiyacınız olan şeyde size yardımcı olmak için buradayım, ancak benimle bir insanmışım gibi konuşacak kadar saygı göstereceğinizi umuyorum. İK bu pozisyonun üstesinden gelebileceğimi düşündüğü için işe alındım ve yapabileceğimi biliyorum. Ayrıca, talimatlarınızı anlamamam konusunda endişelenmenize gerek yok. Çabuk öğrenirim."

"Hiç şüphem yok." Carter ellerini kavuşturur. "Ancak, her zaman hoş sohbetler için zamanım olmuyor. Takvimimi gördünüz. İş günümün her dakikası hesaplanmış durumda ve sık sık gelip gideceğim. Lütfen ve teşekkür ederim demeye vaktim olmamasına alışın."

"Bana insan gibi davranmak için bir saniyeniz bile yok mu?"

Odayı gergin bir sessizlik kaplar.

Bir anda haddimi aştığımı anladım. Ben ve koca ağzım. Ama dışarıda bir yerde ve geri alamam. Ayrıca, kibar olmak için vakti olmadığını söylemesi saçmalık. Birinin ne kadar meşgul olduğu umurumda değil, size yardım eden insanlara teşekkür etmek için her zaman zamanınız olmalı.

"Bu senin ilk günün, o yüzden bu yorumunu görmezden geleceğim," diye gürlüyor Carter. "Gelecekte Eden, arkamdan konuşulmasından hoşlanmam. Ben senin patronunum, sen de benim asistanımsın. Sorgulanmaktan hoşlanmıyorum ve gelecekte bu konuda hoşgörülü olmayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Crystal," dedim. "Yersiz konuştuğum için özür dilerim."

Ondan sonra işler gerginleşti. Öğle yemeği için beni göndermeden önce diğer ofis işlerini gözden geçiriyor.

EDEN

umutsuzca bir molaya ihtiyacım var. Masama döndüğümde Gretchen'dan anında bir mesaj aldım.

GRETCHEN:

Öğle yemeği için hazır mısın? Seni bekliyordum.

Tanrıya şükür.

BEN:

Kesinlikle! Hadi gidelim.

Çantamı aldım ve onunla koridorda buluştum. Kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardında sempatik bir ifade takınıyor. Aklımdan neler geçtiğini anlaması için bir şey söylemememe bile gerek yok.

"O çok fazla," diyor ofisimden uzaklaştığımızda. "Ama yine de çok seksi."

"Evet, görünüş sizi bir yere kadar götürebilir."

"Çok iyi bir ilk izlenim bırakmıyor ama ona alışacaksınız."

Bu "ona alışmaktan" ikinci kez bahsediş. Carter gibi insanlar istedikleri gibi konuşur ve istediklerini yaparlar çünkü kimse onlara aksini söylemez. Ben öyle biri olmayacağım. Ayrıca, onun hakkındaki ilk izlenimin kendisinden çok daha farklı olduğunu bilmiyor.

"Ben halledebilirim," diyorum. "Ayrıca, sadece altı ay için buradayım. Daha katı insanlar için çok daha uzun süre çalıştım." Kız kardeşim hakkında bu şekilde konuşmam, onu sevmediğimden değil, açık bir hayal kırıklığı belirtisidir. Onu çok seviyorum. Babamdan devraldığı şirkette çalışmaya başladığımda katı, hatta zaman zaman zor biriydi - sanki tüm hayatım boyunca farkında olmadan beni bu çılgın girişime hazırlıyordu - ama en azından bana "lütfen" ve "teşekkür ederim" gibi kelimelerin önemini öğretmişti.

Gretchen bana sempatik bir bakış atıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Gel hadi. Buradan yaklaşık beş dakika uzaklıkta kızlarla gitmeyi sevdiğimiz küçük bir kafe var. İlk günün olduğu için ben ısmarlıyorum."

Gretchen benim yeni en iyi arkadaşım oldu. Kısa bir yürüyüşle diğer iki asistanın bize bir masa ayırdığı küçük bir kafeye gidiyoruz. İçeri girdiğimizde bize el sallıyorlar.

"Eden, bunlar Jaylin ve Lexi. Hanımlar, sizi Eden'la tanıştırmak istiyorum," diye tanıtıyor Gretchen bizi masalarına katıldığımızda. "Kendisi önümüzdeki altı ay boyunca Bay Bancroft'un asistanı olacak." Gretchen, Jaylin ve Lexi'nin New York'taki Legacy Builders'ta iki başkan yardımcısının asistanları olarak görev yaptıklarını açıklıyor. Jaylin İnsan Kaynakları Başkan Yardımcısına, Lexi ise Pazarlama Başkan Yardımcısına destek oluyor.

İki kadın da merhaba diyor ve el sıkışıyoruz. Jaylin cesur, kırk yaşlarında Afro-Amerikan bir kadın, saçları yüzünden geriye doğru doğal ve zarif bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Uzun bir bardak buzlu çayla birlikte büyük bir Cool Wrap'in tadını çıkarıyor. Lexi, ince yüzü, klasik dikdörtgen gözlükleri, yüksek elmacık kemikleri ve sırtının ortasına düşen düz kahverengi saçlarıyla otuz yaşından biraz daha genç. Önünde bir şişe maden suyu ile bir sebze salatası var.

Gretchen bana döndü. "Size ne getirebilirim?"

Jaylin'in tabağına bakıyorum. "Cool Wrap iyi görünüyor."

Jaylin bana başparmağıyla onay verdi. "Bugünün öğle yemeği spesiyali.

Avokado bile var."

"Evet, kesinlikle öyle. Teşekkürler Gretchen. Oh, ve bir buzlu su."

Gretchen gülümsüyor. "Hemen geliyorum." Diğer kadınlara bakar. "Ben dönene kadar çayı dökmeyin."

"Hoş geldin Eden." Gretchen gider gitmez Lexi bana arsızca gülümsüyor. "Küçük grubumuza katıldığın için mutluyum. Gwen'in burada olamaması çok kötü."

Jaylin, "Gwen bu sabah tanıştığınız güler yüzlü ön büro müdürümüz," diye açıklıyor.

"Belki daha sonra bize katılır. Her zaman kim bilir nelerle meşguldür. Genelde öğle yemeklerini dışarıda yemeyiz ama ilk gününü özel kılmak istedik."

"Teşekkürler, burada olduğum için heyecanlıyım." Her iki kadında da beni hemen rahatlatan bir şeyler var. Endişeli biri değilimdir ama yeni bir şehirde yeni insanlarla çevrili olmak herkesi tedirgin etmeye yeter. Yine de bu hanımlar pozitif ve soğukkanlı bir hava yayıyorlar. Burada olduğum için gerçekten mutlu görünüyorlar.

"Demek Bay Bancroft, ha?" Jaylin öne doğru eğilerek soğuk ve yumuşak bir sesle soruyor. Kaşlarını sallıyor. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Bu kadınlara Bay Bancroft hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleyemeyeceğim kadar halka açık bir yerdeyiz. Ayrıca, çılgın bir dedikoduya dönüşebilecek, sonunda patronumun kulağına ulaşabilecek ve komik bir "hadi onu kovalım" yorumuyla sonuçlanabilecek ilginç bir haberi açığa çıkarma riskini almak istemiyorum. Onun yerine, "Kesinlikle bir şey." diye cevap veriyorum.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu." Lexi sırtlıyor. "Son birkaç hafta boyunca hepimiz onun yerini doldurmak zorunda kaldık ve o çok... *talepkâr*."

Jaylin "Bu hafif kalır" diyor ve buzlu şarabını yudumluyor.

Çay. Eğildi ve fısıldadı, "Patron deliği." Eski pozisyonuna geri döner. "Benim sözlerim değil kızlar. Eski asistanı ona böyle derdi."

Lexi gülüyor. "Patron pislği gibi," diye açıklıyor bana ve ben de sanki bu terime aşına değilmşim ve ona "Patron Pislği" demek aklımın ucundan bile geçmezmiş gibi bir "ah-ha" ifadesi takınıyorum.

"Kesinlikle kulağa hoş geliyor," diye katılıyorum.

"Ama ateşli bir patron deliği." Lexi bize baygın bakışlar atıyor, sonra gözlüklerini düzeltiyor. "Aptalca ateşli. Külot ıslatacak kadar ateşli. Yemin ederim, onunla ilk karşılaştığımda aklım başımdan gitti ve sonra gidip iç çamaşırımı değiştirmek zorunda kaldım."

Gülüyoruz. Haksız değil. *Ben de o yollardan geçtim.* Dün gece ben de dondurmacının köşesinde oturan o adamı gördüğümde aklım başımdan gitmişti. Siyah kaskı, dövme kolları, önündeki hüzünlü sade kahvesi ve gözlerimiz buluştuğundaki o yoğun bakışlarıyla rahat mekânın ortasında göze çarpıyordu. Külot ıslatma olayı daha sonra oldu. İki saniye kadar sonra. O yoğun gözlerle altımda olduğu, sert kontrolcü elleri ve kontrolcü sikiyle beni yönlendirdiği, inleyerek ona binmemi izlediği, ben binerken başparmağıyla klitorisimin etrafında döndüğü ve alay ettiği görüntüsü önümde yanıp sönmeye başladı.

Neyse ki Gretchen içkilerimizle birlikte masaya geliyor ve beni yasak bölgeye girmekten alıkoyuyor.

Gretchen bana buzlu suyumu uzatırken, "Yemek bir dakika içinde çıkar," diye anons ediyor. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

Hemen bardağı kapıyorum ve soğuk içecekten kocaman bir yudum alıyorum. Aaah. Daha iyi. Çok daha iyi. "Teşekkür ederim. Konuştuğumuz şey-"

"Eden'in patronunun seksiliği," diye söze giriyor Lexi ben cümlemi tamamlayamadan.

"Ve ıslak külotlar hakkında," diye ekliyor Jaylin.

"Ah, *şu*." Gretchen sanki gerçek hayatta milyonlarca kez tartıştıkları (ve muhtemelen deneyimledikleri) bir konuymuş gibi başını sallıyor.

Tüm masumiyetimle, halem en parlak yıldızdan daha parlak bir şekilde parlarken, "Herkesin onun hakkında aynı şekilde hissettiğini görüyorum" diyorum.

"Elbise gömleği ve kravat ama havalı kot pantolon' görünümünü mükemmel bir şekilde yakalıyor." Lexi hüznü bir iç geçiriyor, ince omuzları rüya gibi bir baygınlıkla yükselip alçalıyor. "Ama özel günlerde, bilirsiniz, önemli sunumlarda, yönetim kurulu toplantılarında falan, onu özel dikim üç parçalı takım elbisesiyle görürsünüz. Çok seksi. Bu bir şirket kuralı. Söylentilere göre takım elbisesinin altında dövme saklıymış. Bundan şüpheliyim." Eliyle kendini yelpazeliyor. "En azından bir kız hayal kurabilir. Gerçeği asla öğrenemeyecek olmamız çok kötü. Dedikodu buralarda *gerçekten* çok kötü. İnsanlar konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyor, bu çılgınlık."

Jaylin ona bakarak, "Evet, *ç1lg1nca*," diye alay ediyor.

"Neden bekâr olduğunu asla bilemeyeceğiz." Gretchen sarı bir saç tutamını düzeltiyor ve arkaya doğru tutturuyor. "Ne de olsa New York'un en gözde beş milyarder bekârından biri. Uzun zamandır burada çalışıyorum ve sayısız kadının ona asıldığını gördüm. Ama o hiç aldırış etmiyor."

Jaylin yutkunuyor ve elindeki kâğıt peçeteyle ağzının kenarlarını siliyor. "Bence özel hayatını gizemli tutması profesyonelliğini gösteriyor. Ayrıca, bir patronun çalışanlarını kontrol etmesi ya da çalışanlarının önünde herhangi bir kadını *süzmesi çok ürkütücü*. O sadece kariyerine odaklanmış durumda. Ortak olmaya."

Lexi, "Ben kendi adıma, onun inanılmaz derecede yüksek standartları olduğunu düşünüyorum," diyor.

Gretchen başıyla onaylıyor. "Standartları çok yüksek, doğru, ama mizah anlayışı? MIA."

İki kadını görmezden gelen Jaylin bana bakıyor. "İşin iyi yanı, sana fazla dokunmasından endişe etmene gerek kalmayacak."

Doğru.

"Tamam, peki, onun dışında bana Legacy hakkında başka ne söyleyebilirsin?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde soruyorum.

Biz şirket hakkında konuşurken garsonlardan biri benim ve Gretchen'in yemeğini getiriyor ve yemek o andan itibaren daha da güzelleşiyor. İnanılmaz derecede yüksek standartlarına rağmen *kazara* New York'un en gözde milyarderlerinden biriyle yatmayı başaran küçük bir kasaba kızı olduğumu bilmeyen yeni insanlarla birlikte olmak güzel. Bir trilyon-gazilyonluk bir özgüven artışıyla, yeni arkadaşlarımla molamın tadını çıkarıyorum. Günün geri kalanını atlatabilmem için tam da ihtiyacım olan türden bir moral.

Şirkete döndükten sonra masama geri döndüğümde Carter'dan gelen ve gün bitmeden halletmemi istediği görevleri özetleyen bir dizi e-posta buluyorum. Öğleden sonra toplantılarla meşgul olacak, bu da bir nimet. Kendimi işime vermekten mutluyum, özellikle de hain zihnimi ona bakmayı ve onu düşünmeyi bırakması için eğitmek zorunda kalmadan.

Saat beş oldu ve ben günü bitirmeye hazırım. Genel olarak, görevlerin yerine getirilme şeklinden memnunum. Görevler bana doğal geldi ve gecikmeden hemen başlayabilmek iyi hissettirdi. Yeni evime gitmeye ve yerleşmek için güzel ve sakın bir akşam geçirmeye hazırım.

Yeni iş arkadaşlarıma iyi geceler diledikten sonra Kiki'yi kapalı otoparktan alıyorum. Yaşlı kadın artık İK'nın izniyle yeni ve parlak bir park etiketine sahip. Müziğe eşlik ederek ve telefonumun GPS'ine dairemin adresini girerek nihayet yeni evime doğru yola çıktım, ancak bir pastanede durup "Ahududu Coşkusu Lokumları" (kadifemsi tereyağlı krema ile süslenmiş, tatlı ahududu püresi kullanılarak özenle hazırlanmış nefis kekler) adlı bir kutu kek satın almadan ve çantalarımın birine doldurmadan önce değil. Daha şimdiden bu keklerin

Önemli dönüm noktalarına ulaştığımda kendime vermeyi asla ihmal etmediğim kişisel bir ödöl olan, en sevdiğim kutlama ikramımın tadını çıkarıyorum.

Yanaştığım bina *muazzamdı*. Garaj katında, beklediğimden çok daha lüks olduğunu otoparktaki diğer arabalardan hemen anlayabiliyorum. Yerimin etrafındaki her araba şık ve pahalı. Parlak Ferrari'lerin arasında küçük Kiki'm bütün gece şaşkınlık içinde soluk soluğa kalacak. Hatta brandaların altında dikkatlice saklanmış birkaç büyük motosiklet bile görüyorum. Kira yok, idare edilebilir faturalar ve Legacy'de kazanacağım güzel para sayesinde hayatımı kısa sürede toparlayabileceğim.

Çantalarımı ve iki tekerlekli valizimi kapıyorum, asansörde tek kişi olduğum için minnettarım çünkü bu, kimsenin beni tek seferde tüm eşyalarını taşımaya çalışan aptal çantacı kadın olarak görmeyeceği anlamına geliyor.

Ping.

Asansör kapıları benim katımda açılıyor, 6. katta. Dışarı çıktığımda güzel ve sessizdi. Ayrıca güzel kokuyor. Koridor geniş ve sadece iki daire var. Biri solda, on dört numara, diğeri sağda, on beş numara. On beş, o benim. Uğraşmam gereken tek bir komşum olacağı düşüncesi heyecan verici. Maine'deyken küçücük eski dairemin kağıt inceliğindeki duvarları etrafımdaki komşularla paylaştım. Hareketli çocukları olan, televizyonlarını yüksek sesle çalan (en azından çığlıklarının televizyon olduğunu umuyordum) ve sürekli havlayan köpeklerine bağırarak komşularım arasında, yeni komşumun sessiz ve hoş biri olacağına dair umutlarım yüksek.

Anahtarlarımı bulmaya çalışırken çantam kapıya çarpıyor.

Aniden açılıyor.

"Oh!" Bana bakan iki açık kahverengi gözün beklenmedik görüntüsü beni çok korkuttu ve sonunda

Şaşkınlıkla zıplıyor ve neredeyse hala taşıdığım eşyaları düşürüyordum.

"Tanrım, sizi korkuttuğum için çok özür dilerim," diyor yaşlı kadın İngiliz aksanıyla ve kapıyı sonuna kadar açıyor. Üzerinde rahat görünen kaşmir bir kazak ve temiz bir pantolon var. İyi toparlanmış bir görünüme sahip olan kadının gözleri merakla parlıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Aksanı, onu daha da sevimli kılan küçük bir benzersizlik dilimi. Acaba bir süre İngiltere'de mi yaşadı ya da İngiliz kökenli bir ailede mi büyüdü?

"Özür dilerim, yanlış daireye bakmış olmalıyım," diyorum, ellerim telefonuma uzanıp tekrar kontrol edemeyecek kadar dolu. "On beş numaralı daireyi arıyorum."

"İşte bu, aşkım!"

Midem bulanıyor. "Oh, sen...?"

"Doğru, tam da bu yerde ikamet ediyorum. Hattie Hutton benim kullandığım isim. Peki siz kimsiniz?"

Hayatımın içinde olduğu çantaları tutarak bir an öylece duruyorum. "Ben Eden, Eden Ryan ve önümüzdeki altı ay boyunca burada kalmam gerekiyordu."

Hattie'nin gözleri parlıyor. "Oh, harika! İyi kalpli Lewis, tam zamanlı kiralayacak birini bulana kadar genç bir hanımın evi rahatça idare edeceğinden bahsetmişti."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Evet, o benim."

"Sizinle tanışmak çok güzel. Burayı oldukça keyifli bulacağınıza eminim. Manzara kesinlikle muhteşem ve yaşamak için oldukça huzurlu bir yer. Yandaki soğuk adam sizi rahatsız etmediği sürece tabii."

"Yandaki soğuk adam mı?"

"Evet, on dört numaralı dairede." Sol taraftaki daireyi işaret ediyor. "Ooh, inanılmaz derecede huysuz bir ruh. Vücudunda dostça bir kemik bile yok. Hayvanlardan nefret eder. Dostça bir sohbet için bir dakikasını bile ayırmaz. Asla gülümsemez, bilirsiniz."

Kulağa korkunç geliyor. Hoş bir komşuya sahip olmak için çok fazla. "Bunu duyduğuma üzüldüm..."

"Ondan uzak durmak en akıllıca yol olacaktır," diye ekliyor.

"Şey... sorun değil. Zaten fazla sosyalleşmeyi planlamıyorum. Yola çıkmadan önce birkaç şey mi toplayacaksın?"

"Hayır canım, önümüzdeki iki hafta boyunca burada olacağım."

Midem yere düşüyor ve garajın içine kadar iniyor. "Ama... Lewis bana ayın onuna kadar çıkacağını söylemişti."

Hattie oflayıp puflar ve ellerini kalçalarına koyar. "Tanrım, şu adam! Tanrı onu korusun, kötü bir niyeti yok, ama sürekli tarihleri karıştırıyor. Bugün ayın yirmi dördü, canım. Ayın yirmi dördünde, sabah *onda* çıkacağım. Tam olarak nakliyeciler geldiğinde."

Kahretsin. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Onun hatası olsa bile, en çılgın hayallerimde bile, kullanabilmek için tatlı yaşlı bir kadını dairesinden atmaya çalışmazdım. Daha da kötüsü, bir motel odası tutacak kadar param yok.

"Oh...tamam." Kollarım titriyor ve *sonunda* çantalarımı yere bırakmak aklıma geliyor. "Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Üzülme canım," diyor Hattie. "Burada benimle kalabilirsin."

"Oh, gerçekten mi?" Ne kadar nazik! Aman Tanrım. Tabii ki teklifini kabul edeceğim. İnanılmaz derecede tatlı ve evini bir çırpıda tamamen yabancı birine açması onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ayrıca, tatlı ve yaşlı bir kadınla vakit geçirmek iyi gelecek. Kız kardeşimi özlüyorum ve etrafımda bir anne figürü olması rahatlatıcı geliyor.

Kapısını biraz daha açtı ve kenara çekilip bana el salladı. içinde.

Birden burnum seğirmeye başladı ve boğazım kaşınmaya başlar. Bunun tek bir anlamı olabilir. Yere b a k t ı ğ ı m d a üç şişman turuncu tekir kedinin Hattie'nin bacaklarının etrafında dolandığını görüyorum.

Hemen hapşırmak için arkamı dönüyorum. Tekrar oluyor ve kendimi ondan birkaç adım uzaklaşmaya zorlamadan önce üçüncü kez oluyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum burnumu çekerek. Küçüklüğümde beri kedilere alerjim var ve bu üç hayvanı görmek bile vücudumda kurdeşen dökülmesine neden oluyor.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Hattie endişeyle sordu. Bir adım öne çıkmaya çalışıyor ama elimi uzatarak onu nazikçe durduruyorum.

"Kedi tüyü," diyorum burnumu çekerken. "Kedi tüyüne karşı çok alerjim var..."

"Tanrım, gerçekten özür dilerim." Hattie ayağıyla kedileri dürtüyor ve kapıyı biraz kapatıyor. "Siz üçünüz, kışt, gidin! İçeri dönün, hadi, içeri dönün."

Bu tam bir karmaşa. Beş parasız ve evsizim, New York'taki pahalı bir apartman dairesinin koridorunun ortasında duruyorum ve alerjilerim beni öldürmeye çalışıyor. Ne yapmam gerekiyor? Önümüzdeki iki haftayı arabamda geçirme fikri hoşuma gitmiyor ama görünüşe bakılırsa sonum tam olarak bu olacak.

Ping.

Asansör kapılarının açılma sesi arkamdan geliyor ve kendimi görmeyi en az beklediğim kişiyle karşı karşıya bulmak için dönüyorum.

Carter. Beni takip mi etti?

"Sen mi?" Sulanmış gözlerimi elimin tersiyle silerek soruyorum. "Burada ne işin var?"

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bu adam üçüncü kez hayatımda belirdi. *Harika*. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey, yattığım yeni patronumun beni çok sayıda büyük çantayla çevrili, evsiz, umutsuz, kırmızı bir yüz ve burunla görmesi.

"Oh, Bay Bancroft, geri döndüğünüz için ne kadar şanslısınız." Hattie el sallıyor. "Görünüşe göre bir karışıklık olmuş."

Carter'ın gözleri benimkilere dikilmiş, dün gece kemerini çözmeden hemen önce olduğu kadar yoğun. Başıma ne geleceğı hakkında hiçbir fikrim yok.

CARTER

Mrs. Hutton, her zaman giydiği kırmızı pantolonu ve büyük boy kazağıyla evinin kapısında duruyor. Yanında Eden duruyor.

Koridorun çoğunda saçma sapan sayıda çanta var. Ve neden ağlıyor?

"Ah! Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Hattie bu yakınlığı fark ederek sorar.

Eden başını sallar.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

Soruyu Eden'a yöneltmiş olmama rağmen Bayan Hutton cevap verdi. "Gördüğünüz gibi bir karışıklık oldu ve sevgili Eden planlanandan iki hafta önce geldi," diye açıklıyor. "Ona kalacak bir yer sunmaktan büyük mutluluk duyardım ama görünüşe göre Mitsy, Myrtle ve küçük Ruth'a karşı alerjisi var."

Ve muhtemelen içerideki diğer yirmi kediye de.

Eden tekrar hapsirir. "Sorun değil, bir yolunu bulacağım..." Çantasını açıyor ve bir şeyler aramak için karıştırıyor.

Cebimden mendilimi çıkarıp ona uzatıyorum.

"Sorun değil. Birkaç yeri ararım." Yüzünü silerken telefonumu cebimden çıkarıp onu yakındaki bir otele yerleştirmeye hazır olduğumu söylüyorum.

"Hayır, buna gerek yok." Eden bu ıkmazı kendi başına çözmeye kararlı görünüyor. Ayrıca gözlerimin içine bakmamak için elinden geleni yapıyor. "Ben sadece..." Sözü nü kesiyor ve başka seçeneği olmadığını biliyorum.

Dün gece bana şehirde yeni olduğunu söyledi ve motel odasından anladığım kadarıyla fazla parası yok. Yoksa çoktan oraya dönmüş olurdu.

"Neden sadece seninle kalmıyor?" Bayan'ı duydum. Hutton soruyor.

Eden'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ben de onun kadar şaşırdım ve ikimiz de dönüp Hattie Hutton'a baktık. Bu kadın ne halt düşünüyor? Evet, birbirimizi tanıyoruz ama bu bizi otomatik olarak arkadaş yapmaz, hatta oda arkadaş ı bile yapmaz.

"Hayır, hayır, bu iyi bir fikir değil, cidden," diye itiraz ediyor Eden ve mendili indiriyor.

"Sanmıyorum-" diye başlıyorum.

"Bay Carter Donovan Bancroft!" Bayan Hutton her yaşlı kız kurusunun ustalaştığına yemin edebileceğim azarlayıcı bir ses tonuyla bağı rıyor. "Gerçekten de masum bir genç hanımın tüm eşyalarını alt kata taşı masını ve mükemmel bir boş odanız varken bu karmaşayı çözmesini mi öneriyorsunuz? Ne de olsa o bir yabancı değil. Belli ki ikiniz tanış ıyorsunuz."

Hazırladığım tüm itirazlar, yaşlı kadının bana öfkeyle baktığını fark ettiğimde yok oluyor. Bana teyzemi hatırlatmıyorsa ne olayım. *Tanrı aşkına*. Sonunda hapş ırmayı bırakmış olan Eden'a bakıyorum. Gözleri Bayan Hutton'ın pantolonu gibi kızarmış, burnunun ucu da öyle. Bunun alerjiden kaynaklandığını anlıyorum ama aynı zamanda ağlı yormuş ya da en azından ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Sonradan pişman olacağımı bildiğim anlık bir karar veriyorum.

"Elbette, benimle kalabilirsin." Kapıma doğru başımı salladım.

Genelde aceleci değilimdir ama Eden'daki bir şey bu yönümü sadece canlandırmakla kalmıyor, aynı zamanda kışkırtıyor gibi görünüyor.

Eden'in gözleri daha da büyür. "Oh, hayır, bunu yapamam."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Daha iyi bir seçeneğin var mı?"

Bana bakıyor, gözleri fincan tabağı kadar büyük ve sanki zihninin başka bir şey, bu karmaşadan kurtulmanın başka bir yolunu düşünmeye çalıştığını görebiliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum, yanıtını beklemeden. "Önemli bir şey değil. Sadece iki hafta sürecek."

Bayan Hutton ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Ne kadar düşünceli bir genç beyefendi," diyor sanki beni kendisiyle aynı fikirde olmam için kandırmamış gibi. "İşte buradasın Eden. Bela çözüldü." Dairesinin içinden bir kedinin miyavladığını duyabiliyorum. "Oh, gitmeliyim. Küçük Ruth'un battaniyesine ihtiyacı var. Seninle tanışmak bir zevkti, canım. Çok geçmeden tekrar sohbet ederiz." Biraz daha çekingen, "Bay Bancroft." diyor.

Bununla birlikte kapıyı kapattı, beni ve Eden'ı orada öylece bıraktı.

"Bundan emin misin?" diye sorar, gergin olduğu bellidir. "Eminim. İçeride konuşalım." Eden onu almak için eğilir

Çantalar ve ben de ona yardım etmek için aynı anda daha yakına eğildim. "İşte, bırak ben yapayım."

Daha ağır çantaları almak için eğildim ve etrafta dolanırken ellerimiz kazara birbirine değdi. Dün gece olduğu gibi onun bedeninden benimkine bir elektrik akımı geçiyor. Bu yakınlık onun kokusunun burun deliklerimi istila etmesine neden oluyor ve narenciye kokusu üzerime siniyor.

Ben geri adım atmadan önce yarım saniye boyunca aynı havayı soluyarak duraklıyoruz.

Bana baktığında, gözlerinin bir anlığına donduğunu görebiliyorum.

Eşyalar.

Evet, en iyisi bu her ne haltsa görmezden gelelim.

Dairemi açıyorum ve girmesi için elimle işaret ediyorum. Birlikte eşyalarını içeri taşıyoruz ve ben bu süre boyunca içimden küfrediyorum. Akşamımın böyle geçmesini beklemiyordum ama yaşlı komşum bana başka seçenek bırakmamıştı. Tam bir pislik gibi görünmeden onun önerisini nasıl geri çevirebilirdim ki? Hiçbir yolu yoktu ve Eden'in bitkin düştüğünü söyleyebilirim. Otele gelince, yarın sabah ona her zaman bunu teklif edebilirim.

"Teşekkür ederim," diyor küçük bir sesle.

"Bundan bahsetme. Ciddiyim, bahsetme. Geçici de olsa ofisin birlikte yaşadığımızı bilmesine gerek yok."

Yüzündeki ifade bana ikimizin de aynı fikirde olduğumuzu söylüyor; bu konuyu kimseye açmayacağız. Ona diğer yeni asistanlardan farklı davranmayacağım. Birlikte yatmış olmamız ve artık geçici olarak benim dairemde yaşıyor olması dinamiklerimizin değişeceği anlamına gelmiyor. Hem de hiç.

Bugün iyi bir iş çıkardığını itiraf etmeliyim. Ona verdiğim her şeyi tamamladı ve doğru bir şekilde yaptı. Bu, önceki asistanlarımın yapabileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Boş oda nerede?" diye soruyor.

"Bu taraftan." Onu koridorun sonundaki misafir süitine götürüyorum. Yatak odamın bitişiğinde, koridorla bağlantılı özel bir banyosu ve bir balkonu var. "Burada kalabilirsin," diyorum içeri girip çantalarını yatağın yanındaki sandalyenin üstüne koyarken. "Her şeyi düzenli tutarsan sorun yaşamayız."

"Merak etme, her şeyi yerleştirmeyeceğim bile," diyor ağır bir iç çekişle. "Zaten iki hafta içinde tekrar taşınacaksam bir anlamı olmaz."

"Lewis'e mesaj atıp Bayan Hutton'ın dairesini derinlemesine temizletmesini söyleyeceğim. Bu şekilde alerjilerin

daha iyi olmanı sağlayacaktır."

Bana bakıyor, yüz hatlarına şaşkınlık kazınmış. Lewis rahmetli babamın iyi bir arkadaşıydı ve bu gezegende kalan son birkaç düzgün insandan biriydi. Uyum sağlamaya ve daireyi düzgün bir şekilde teslim etmeye çalışacaktır. Herhangi bir nedenle itiraz etse bile - muhtemelen yaşlı Bayan Hutton'ın dairesinde bir kedi nüfusu yetiştirdiğini bilmiyordur ve bu düşünce ne kadar sinir bozucu olsa da onu ispiyonlamayacağım- sadece bana fatura kesmesini söyleyeceğim.

"Minnettarım. Ve mendilini geri alacaksın, yemin ederim. Sadece önce yıkamak istiyorum."

Buradan nereye gideceğimden emin olamayarak enseme ovuyorum. Kendimi daha önce içinde bulmadığım eşsiz ve garip bir durum. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Bize bir şeyler sipariş edeceğim."

Onu misafir süitinde bırakarak, ek bir bitişik banyosu olan bir ana süite dönüştürdüğüm çatı katının önünden geçiyorum. Oturma odası, bir duvarı boyunca pencereleri olan geniş bir açık konsept ve ortada, tamamen işlevsel bir şömineye bakan rahat bir kanepeler var. Genelde gördüğünüz gibi üzerine monte edilmiş düz ekran televizyon yok. Zaman kaybettiren sıradan aktivitelerden nefret ederim.

Mutfak oturma odasına açılıyor ve iç mimar ikisinin ortasına geçici bir yemek alanı olarak bir masa ve sandalyeler koymuş. Eden'in misafir süiti koridorun sonunda, küçük bir çamaşır odasının yanında, en azından aramızda biraz mahremiyet olacak. Ben o koridora sadece yatak odama ya da spor salonuma gittiğimde iniyorum.

Bu daireye taşınmamın ana nedeni, muhteşem manzaranın yanı sıra, odaların akıllıca paylaştırılmış olmasıydı. Burası benim evim, yalnızlığım, kimsenin beni rahatsız etmeyeceği gidebileceğim tek yer. Kimin rahatsız edilmeye ihtiyacı var ki? Ama şimdi bir ziyaretçim var.

Neyse ki, sadece sınırlı bir süre için.

Midem gurulduyor ve telefonumu cebimden çıkarıyorum. Tam ekran kilidini açmıştım ki telefonum çaldı. Ekranda teyzemin adı ve fotoğrafı beliriyor.

"Merhaba teyze," diye cevap veriyorum.

"Carter, sevgili yeğenim!" Fransız aksanı yüksek ve net. "Sesini duymak harika."

Eleanor Toussaint benim yaşayan tek akrabam. Altmış altı yaşında, kontrol etmek ve beni takip etmek için birkaç günde bir beni aramaya başladı. Aldırdığımdan değil. Teyzemi çok seviyorum ve Fransa'da yaşadığı için yüz yüze ziyaretler çok sık olmuyor. Özellikle de son zamanlarda. En sevdiği konu olan evlenme konusunda beni sıkıştırmadığı zamanlarda sağlık sorunlarından bahsediyor.

Neyse ki, küçük bir beyaz yalanla onu uzak tutmayı başardım.

"Evlilik hayatı sana nasıl davranıyor, *mon chéri*?" diye soruyor. "Harika, Eleanor Teyze. Her şey yolunda gidiyor."

"Çok sevindim. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Evet. Ona yalan söyledim ve evlendiğimi söyledim. Her şey açıklığa kavuşturamadığım bir yanlış anlaşılma ile başlamıştı. Gerçek şu ki, bu aldatmacadan hoşlanmadım ama yıllarca sorup dırdır ettikten sonra, onu başımdan atmanın en kolay yolunun bu olduğunu düşündüm. Son birkaç aydır da gayet iyi işliyor.

Her zaman olduğu gibi, durumu ustalıkla hayali karımla tanışması fikrinden uzaklaştırıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Eleanor Teyze iç geçirir. "Korkarım iyi değilim. Doktorlarım bana sıkı bir ilaç rejimi uyguluyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?" "Yok. İyi tarafından bakarsak, bana uçuş izni verdiler."

Bu hafta sonu seni ziyarete geliyorum."

Midem çalkalanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Yine mi geldin?"

"Dedim ki, bu hafta sonu New York'a geliyorum. En sevdiğim yeğenimi ziyaret etmem ve sonunda onun yuva kurmasını sağlayan kadınla tanışmam gerekiyor."

"Teyze, ben senin tek yeğeninim." Kendime daha fazla zaman kazandırmak için çok kullanılan bir cümleye başvurdum.

Düşün.

Düşün.

"Ziyaret etmek için bir neden daha!"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Deniyorum.
"Benim adıma sağlığını riske atmanı istemiyorum."

"Ben kararımı çoktan verdim, *mon chéri*," diyor hayatım boyunca pek çok kez duyduğum o inatçı sesiyle.
"Bilet ayırıldı ve ben çoktan toparlanıyorum."

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Oh, sadece hafta sonu. Düğün hediyemi sana bizzat getirmek istedim. Bu arada, yeni yeğenimin adı ne? Hiç sormadığım aklıma geldi, ne kadar unutkan bir ihtiyarım. Tebrik kartına onun adını da eklediğimden emin olmak istiyorum."

Siktir. *Siktir.*

Çabuk, Carter, *daha hızlı* düşün.

Eden koridordan geliyor ve gözlerimiz odanın diğer ucunda buluşuyor.

"Adı Eden." Teyzemin zor sorusuna cevap veriyorum, aklımda parlak bir fikir oluşuyor.

"Eden? Ne güzel bir isim! Bu ziyaret çok eğlenceli olacak! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Şimdi gidip son dakika düzenlemelerini bitirmeliyim. Birkaç gün sonra görüşürüz, *sevgilim*. Seni seviyorum!"

Ben cevap veremediğimden telefonu kapattı.

Telefonumu indirdiğimde Eden bana şaşkın bir bakış atıyor. "Kimdi o? Neden bir saniye önce benim adımımı söyledin?"

önce?" diye soruyor. "Ve bu komik bakış da neyin nesi?"

Zihnim kendimi içinde bulduğum durumla ilgili çözümlerle dolup taşıyor. Geriye dönüp baktığımda, Eden'in içinde bulunduğu durumun bir nimet olduğu ortaya çıkabilir. Zaten iki hafta boyunca benimle kalmayı planlıyor. Eminim onu iki günlüğüne bu maskaralığa devam etmeye ikna edebilirim.

"Önce sana bir teklifim var," diyorum telefonu cebime geri koyarken.

"Akşam yemeği için ne sipariş edeceğinle mi ilgili? Çünkü şu anda her şeyi yiyebilirim. Olabildiğince açım."

"Benimle evlenmeni istiyorum."

Gözleri genişledi. Kısa bir an için gözlerinin arkasında acıya benzer bir şeyin parladığını görüyorum. Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi, yüksek sesle kıs kıs gülüyor. Belli ki bana inanmıyor. "Yine mi geldin?"

"Bu kişisel bir mesele. Yardımına ihtiyacım olacak. Karım olmana ihtiyacım var."

Yüzündeki eğlence, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Bekle, ciddi misin? Karın mı? Bu da nereden çıktı şimdi? Son baktığımda, seks yaptığımızı kabul etmek bile istemiyordun. Şimdi birdenbire seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Buyurun, oturun. Açıklamama izin ver."

Kanepede bana katılmasını işaret ediyorum. Karşılıklı oturuyoruz, Eden sanki birdenbire fazladan bir başım çıkmış gibi bana bakıyor. Az önce ona ne fırlattığımı düşünürsek, bu adil.

"Seni dinliyorum...?"

"Teyzemle konuşuyordum," diye açıklıyorum elimden geldiğince sabırla. "Altmışlı yaşlarında ve sağlık durumu pek iyi değil. Yeni eşimle tanışabilmek için bu hafta sonu beni ziyaret etmek istiyor."

"Ama senin karın yok. Bekle, karın var mı? Kahretsin! Evli bir adamla seks mi yaptım? Yüce İsa, Carter! *Harika*, mükemmel. Evli patronumla yattım.

Bu gittikçe daha iyi oluyor! Yemin ederim, karın biliyor mu?"

Gevezelik edip duruyor, çocuğum olup olmadığını soruyor ve aklıma gelen tek şey elimi ağzına götürmek oluyor, ben de öyle yapıyorum. "İki saniye falan sessiz ol, tamam mı? Daha açıklamam bitmedi."

Oflayıp pufluyor ve elimi geri itiyor. "Peki, devam et."

"Eleanor Teyze benim yaşayan tek akrabam ve ben de onun akrabasıyım. Amcam yıllar önce vefat etti ve hiç çocuğu yok. Yeniden evlendikten sonra taşındığı Fransa'da yaşıyor.

Düzenli olarak konuşuruz. Yuva kurmak ve evlenmek konusunda beni hep sıkıştırırdı. Son zamanlarda, sağlığının bozulması ve ikinci kocasının v e f a t ı y l a birlikte, dırdırını iyice arttırdı, ben de onu rahatlatmak için ona kaçtığımı söyledim. Şaka yapıyordum. O da mest oldum ve dırdırlar sonunda kesildi."

"Teyzenin yakasından düşmesi için bir eş mi icat ettin?"

"Hayır. Bu bir şakaydı. Hiç a ç ı k ı l ı ğ a kavuşturamadığım bir şey. Hey, O müthiş bir kadın. Ve o zamanlar kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu."

"Şimdi ziyaret etmek istemesi dışında." "Aynen öyle. İşte burada sen devreye giriyorsun."

Eden bir an beni inceliyor, yeşil gözleri o kadar geniş değil ama yine de delici. "Evliymiş gibi davranamaz mıyız?" diye soruyor. "Neden gerçekten nikâh kıymak zorundayız?"

"Y a p m a y a c a ğ ı z . İşin yasal kısmını halletmeyeceğiz.

Evliymişiz gibi davranacağız-"

"Oh."

"-Ama teyzem akıllıdır. Fotoğrafları görmek isteyecektir. Düğün kıyafetlerimiz. Yüzük. Her şeyi."

Ben gerekenleri sıralarken yüzü bir an için ifadesizleşiyor. "Evlilik cüzdanını istemeyecek mi?"

"Ne? Kimse bunu görmek istemez."

"Emin misin? Ya yaparsa?"

"Bu konuda endişelenmiyorum. Gözleri pek iyi görmüyor." "Yine de bu *çılgınlık*." Eden başını iki yana sallayarak ayaklarını. "Hayır. Seninle sahte bir evlilik yapmayacağım ki yaşlı teyzene yalan söylemeye devam et."

"Eden, eğer ona gerçeği söylersem, bu onu mahveder," diye açıklıyorum. "Sağlığı son birkaç aydır giderek kötüleşiyor. Eğer evli olmam onu mutlu ediyor ve rahatlatıyorsa, öyle olsun."

"Sana neden yardım edeyim ki? Bu sabah benimle hiçbir şey yapmak istemedin. Bir not bile bırakmadan motel odamdan sıvıştığını hatırlatmama gerek var mı?"

Lanet olsun. Beni orada yakaladı.

"Bu bizimle ilgili değil," diyorum. "Ama bir iyiliğe karşılık bir iyilik adil olur."

"Burada kalmamın beni seninle sahte bir evlilik yapmak zorunda bıraktığını mı söylüyorsun?" Eden'in gözleri öfkeyle parlıyor. "Kesinlikle hayır, Carter! Bu konuda bana efendilik taslamana izin vermeyeceğim. Gerekirse arabamda uyurum."

Yürümeye başladı ama ben ayağa kalkıp yolunu kestim. "Saçmalama. New York'ta arabanda uyumak tehlikelidir. Ayrıca, evlilik olayı sadece hafta sonu için olacak. Sonrasında her şey olması gerektiği gibi olacak." Baş ağrımı uzak tutmaya çalışarak burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bunu benim için yaparsan, harcadığın zamana değmesini sağlarım. Burada kaldığın süre boyunca bizim için akşam yemeği sipariş edeceğim ve... bekle," diyorum telefonumu ararken.

"Ve kahvaltı."

Yukarı baktım. Talebi beni bir an için şaşırttı. Bu kadar mı? Gerçekten akşam yemeği ve *kahvaltı* karşılığında anlaşmayı kabul edecek mi? Pazarlık yeteneğinin geliştirilmesi gerektiği açık. Bir şey kaçırmadıysam tabii. Ya bir pazarlık çaylağı, ya umulmayacak kadar iş bilmez ya da gerçekten çaresiz. "Tekrar gelir misin?"

"Kahvaltı ve akşam yemeği," diye düzeltiyor Eden. "Burada kalmamın tek nedeni motele verecek paramın olmaması. Yemek ve benzin için de param yok. Bana barınak sağlamanın yanı sıra karnımı da doyurursanız anlaştık demektir."

Bu hayatım boyunca yaptığım en kolay anlaşma olmalı.

"Tamamdır. Kaldığınız süre boyunca mutfak tamamen dolu olacak." Bana hayatını kurtarmışım gibi baktığında, bunun tam bir pislik olmak için doğru an olmadığına karar veriyorum. Telefonumun kilidini açıyorum ve ekrana bir numara giriyorum. "Ve her şey yolunda giderse büyük bir ikramiye alacaksın." Telefonu ona çeviriyorum.

"Aman Tanrım." Sadece çenesi düşmekle kalmaz, gözleri de yemek tabağı kadar büyür. Belli ki poker suratının da çalışmaya ihtiyacı var.

"Bununla birlikte, bazı temel kurallar ve bazı gereklilikler belirleyeceğim." Sadece onun yüzünden değil, aynı zamanda onun yanında normalde yapmayacağım şeyleri yapma eğilimim yüzünden.

Hemen başını sallar. "Seninle seks yapmayacağım! Hayır, efendim. Cinsel iyilik yok. O gemi çoktan kalktı."

Kaşlarım o kadar hızlı havalanıyor ki saç çizgimin içinde kaybolma tehlikesi geçiriyorlar. (Poker suratı için çok fazla.) "Kim cinsel iyilikten bahsediyor?"

"Şey, az önceki tüm o sıfırlar... bilirsiniz işte-"

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Bu seksle ilgili değil. Aslında, yakınından bile geçmiyor. Öncelikle, teyzem ve benimle akşam yemeği yemen gerekiyor. Tanrı aşkına, beni onunla yalnız bırakma."

"Onu sevdiğini söylememiş miydin?"

"Seviyorum. Hayattan daha fazla. Bir sonraki görevinin benim çocuk sahibi olmam olacağını tahmin edebiliyorum ve bu da kaçınmaya kararlı olduğum bir konuşma."

Eden kıkırdar. "Büyük kötü kurt yaşlı teyzesinden korkuyor. Bu çok iyi."

"Eleanor Teyze sert ve akıllı bir kadındır," diyorum onun ukala yorumunu görmezden gelerek. "Onu tanıyorsam, düğünle ve nasıl tanıştığımızla ilgili tüm detayları isteyecektir. Hikâyenin benim açımdan olan kısmını onunla zaten paylaştım, bu yüzden her şeyin tutarlı olması için söylediklerimi takip etmen gerekiyor. Bunu satmalısın. Gerçekten evli ve aşık olduğumuzu düşünmeli. Fransa'ya mutlu bir kadın olarak gidecek."

"Teyzeni etkilemek için kesinlikle çok zahmete giriyorsun."

"O benim hayatımdaki en önemli kişi ve evlenmemin beni mutlu edeceği konusunda çok kararlı. Bu çok saçma ama böyle düşünmesine izin vermekte bir sakınca görmüyorum."

"Anladım."

"İkinci olarak, 'evliliğimizi' iş yerinde bir sır olarak saklamamız gerekiyor. Açıkçası bunların hiçbirisi ofisteki hiç kimseye söylenemez."

"Bunların hepsi yapılabilir gibi görünüyor."

"İşim bitmedi. Üçüncüsü, aşık olmak yok." İhtiyacım olan son şey romantik komplikasyonlar ya da daha kötüsü, gerçek bir gelin olmak isteyen sahte bir gelin.

Bir an için çenesi geriliyor ama sonra yüksek sesle kıs kıs gülüyor. "Sakin ol. Sana *asla* aşık olmam. Aslında, bu gezegende aşık olacağım son kişi sensin."

Ne demek istediğini merak ederek gözlerimi ona dikiyorum. "Patronlar tabudur. Bunu herkes bilir. Ben patron değilim.

yeni işimi riske atmak."

Bu çok mantıklı. "Güzel. Bu şekilde kaldığından emin ol."

Saçındaki tokayı çıkarıyor ve uzun, parlak kahverengi buklelerin sırtından aşağı akmasına izin veriyor. Bir gece önce, bana doğru yürümeden hemen önce benzer bir şey yaptığı zihnimde canlandı. "Öyleyse teyzenle akşam yemeği, doğaçlama yok ve benim sadık, sevgi dolu

Karım," diye elini yumuşak saçlarında gezdirerek bana cevap veriyor. "İş yerinde 'evliliğimizi' bir sır olarak sakla. Sadık eş rolünü oyna ama aşık olma. Anladım."

"Güzel. O zaman burada işimiz bitti." Saate bakıyorum. Bu zaten çok uzun sürdü.

"Bekle. Eğer senin temel kuralların varsa, benim de kendime göre bazı kurallarım var."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Ve onlar?"

"Eğer ben bu şeyi satmak zorundaysam, sen de satmak zorundasın," diyor ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Sevecen bir eş gibi davranmaktan çok mutluyum, ama evlilik iki yönlü bir yoldur. Sen de üzerine titreyen koca olmalısın, değil mi? Biz yeni evliyiz ve öyle davranmalıyız. Yaltaklanmayı hak ediyorum."

"Yapmayacağımı sana düşündüren ne?"

"Buna cevap vermemi gerçekten istemiyorsun."

"Ne istediğimi ve işlerin nasıl yapılmasını istediğimi biliyorum ve bundan utanmıyorum."

"Bu da iş dünyasında işe yarar ve sizi iyi bir iş adamı yapar. Ama sizi berbat bir koca yapar."

"Bu sözüne içerledim," diyorum ona, sinirlenerek. "Kendimi bir şeye adadığımda, sadece yüzde yüzümü vermekle kalmam, aynı zamanda mükemmelleşirim."

"Bunun evlilikle ne alakası var? Bu bir yarışma değil Carter. Evliliğe bir iş anlaşması gibi yaklaşamazsın."

Elimi kaldırıp ikimizin arasını işaret ediyorum. "Ve yine de..."

Eden alay ediyor ve beni başından savıyor. "Bu sayılmaz. Bu gerçek bir evlilik değil, unuttun mu? Her neyse, şartlarımı sıralamayı bitirmedim."

"Devam et."

"Nerede
uyuyacağım?"

"Aksi söylenmediği sürece misafir süitinde kalacaksınız."

Teyzem geldiğinde odamı paylaşacağız."

"Bekle." Kaşlarını çatıyor. "Daha önce ciddiymdim - biz seks yapmak."

"Yine seksten mi bahsediyorsun, kadın?"

"Öyleyim. Ve sana New York'ta olduğum sürece sekse ve erkeklere tövbe ettiğimi söylüyorum."

"Açıkçası dün gece çok iyi geçti."

"Kural, otel odamda yalnız uyandığımda uygulamaya konuldu."

Pekala, bu sinirime dokundu. Ben bir canavar değilim. Bir yanım onu terk ettiğim için kötü hissediyor ama kendimi savunmam gerekirse, onu bir daha görmeyi beklemiyordum. "Odamda iki yatak var. Mutlu musun? Başka bir şey var mı?"

Eden cevabımdan tatmin olmuş görünüyor ama yine de bir süre düşünüyor. "Aklıma gelen bir şey yok," diye bitiriyor. "Ama benim temel kurallarım değişebilir."

Bunun üzerine sıırttım. "Yani eğer tahrik olursan beni baştan çıkarmaya çalışmakta özgürsün, öyle mi?"

"Hayır, yani uygunsuz bir şey yaparsan, ben yokum. Giderim. *Hasta la vista*, bebeğim." Eden elini uzatıyor. "Anlaştık mı?"

Göz temasını kesmeden, anlaşmamız için el sıkışıyoruz. Hiçbir yere gitmiyor.

"Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Tüm ayarlamaları sessizce yapabiliriz." Telefonumu tekrar cebimden çıkarıyorum. "Avukatıma bir sözleşme ve gizlilik anlaşması hazırlatacağım."

"Ne kadar romantik."

"Perşembe," diyorum ona, yorumunu görmezden gelerek. "Perşembe günü Vegas'a uçuyoruz. Phoenix'te katılmam gereken bir toplantı var ve hemen ardından düğün çekimlerini yapmak üzere Vegas'a uçacağız. Phoenix ve Vegas neredeyse bir taş atımı uzaklıkta, bu yüzden seyahatleri birleştirmek mantıklı. Planlamaya başlayın ve toplantıları buna göre yeniden planlayın. Cuma günü buluşup hikayelerimizi anlatmamız için bir zaman ayırın."

Cumartesi günü teyzem geliyor. Şu işi bir an önce halledelim."

Eden alaycı bir tavırla, "ok tatlı konuşuyorsun," diyor.

"Tatlı dille konuşmam. Sadece nasıl etkili iletişim kurulacağını bilirim. Bu bana zaman kazandırıyor ve sonuç almamı sağlıyor."

"Etkili iletişim bir Şeydir, ancak pasif-agresif sözler sanatında henüz ustalaŐmadınız mı? Asıl sihir orada gerçekleşiyor." Ona bir bakış attığımda, "Her neyse, bu ilginç bir hafta sonu olacak" diye ekliyor.

Katılıyorum. Bu hafta sonu kesinlikle türünün tek rneği olacak ve iyi anlamda değil.

"Burada işimiz bitti." Telefonumu cebime sokup odama doğru ilerliyorum. "Biraz uyumam lazım. Yarın erken bir günüm var."

"Şimdiden kararımdan piŐmanım," diyor Şakacı bir Şekilde. "Bana evlenme teklif ediyorsun, sonra da hemen sızıyorsun? Kutlama yapmak istemez misin? Tatlı bir Şeyler yemek?"

Duraksayıp ona bakıyorum. "Sen seks yapmamaya yemin etmemiş miydin?"

EDEN

"W seks hakkında mı konuşuyor?"

"Sadece ima ettin." Sesi alçak bir gürültüydü.

"Alo? Seninle seks yapmak istemiyordum. Kapkeklerden bahsediyordum."

Kek yemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor. Onun yerine bana sert bir bakış attı. Yanımdan geçip giderken derin bir nefes çekmekten kendimi alamıyorum. Erkeksi kolonyası burun deliklerimi işgal ediyor ve başım dönüyor. Lezzetli bir misk. Turunçgillere ve toprak kokularına zaafım var. Son zamanlarda.

"İyi geceler, Eden."

Başım dönerken beni orada bırakarak uzaklaşıyor. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Sunakta bırakıldığımı ve gizli "sonsuzluk" hayalimin alevler içinde kaldığını bilmiyordu. Carter bilse bile umurunda olmazdı. Bir kez daha derin bir iç çekerek misafir odasına giriyorum ve bulduğum ilk geceliği giyiyorum: en sevdiğim geceliğimi. Krem beyazı, düşük V yakalı, karmaşık dantel vurguları ve güzel detayları var: dolgun göğüslerimi okşuyor. Yıllardır giyiyorum ve çamaşır makinesinde defalarca yıkandıktan sonra inceldi. Ama bilmediğim bir yerde bilmediğim bir yatağa girdiğimde onu giymek bana rahatlık veriyor.

Konfordan bahsetmişken. Yatak cennet gibi ve yastıklar bulut gibi. Uzun, süper garip bir günün ardından tek istediğim biraz uyumak. Ne yazık ki beynimin başka fikirleri var. On dakika kadar burada yattıktan sonra hâlâ uyanık durumdayım.

Bir saatin büyük bir kısmını dönüp durarak geçirdikten sonra öfkeyle uzandım.

Harika.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Kapkekler. "Ahududu Coşkusu Lokumları" kutusunu düşünüyorum ve midem gurulduyor. En iyisi yalnız kutlayalım.

Beyaz bornozumu kaptığım gibi mutfığa geri dönmeden önce üzerime geçiriyorum. Dolapları hızlıca karıştırınca keklerimi koymak için bir tabak buluyorum. Hatta arkaya saklanmış küçük bir mum kutusu bile buluyorum. Ancak çakmak bulamıyorum.

Misafir odama döndüğümde çantamda kibrit aradım. İşte! Gülümseyerek küçük, dar balkona çıkıyorum ve kutuyu çiçek saksılarından birinin üzerine yerleştiriyorum. Mumlardan birini kekin içine koyup fitilini yakıyorum. Kibriti çalkalayıp kutunun üzerine bırakırken alevi izliyorum. "Yeni işim, yeni dairem ve müstakbel kocam için yaşasın." Mumu söndürmeden önce son kısmı alaycı bir şekilde söylüyorum.

Hayatım nasıl patladı? Nasıl oldu da kendimi bir yabancının evinde, gecenin bir yarısı tek başıma kek yiyen bir nişanlı olarak buldum?

Evet. Daha kötüsü de olabilirdi.

Adam çirkin olabilir. Zavallı. Dövmesiz. Küçük penisli.

Parmaklıklara yaslanıp şekerli ikramımın tadını çıkarıyorum. Ve duman kokusu alıyorum. Dönüp baktığımda kibriti düzgün söndürmediğimi ve karton kutuyu ateşe verdiğini görüyorum. Alevler diğer kekleri de tüketmeye başladı.

Dehşet içinde çılgılık atarak kekimi düşürdüm. "Oh kahretsin, oh kahretsin, oh kahretsin!"

Ateşi söndürmek için döndüm. Ne yazık ki, yanan tereyağlı kek kutusunu çıplak ellerimle kaldıramıyorum. Alevler büyüyor ve açık Fransız kapılardan sallanan yumuşak mavi perdelere sıçramak üzere.

"Ohhh...hayır! Oh, Tanrım..."

Sonra bir baktım, yatakta saçları olan çıplak bir adam balkonuma daldı.

"Geri çekil!" diye bağılıyor ve beni içeri itiyor.

Yangın söndürücünün sesi geliyor ve beyaz bir puf balkonu ıslatıyor. Ateşin sönmesini ve yerini beyaz köpük, erimiş balmumu ve kömürleşmiş kek ambalajlarının almasını hayretle izliyorum. Carter öksürerek ve dumanı ve köpüğü el sallayarak misafir odama geri dönüyor, elinde kırmızı yangın söndürücü... bilmem nesinin önünde. Bir deli gibi, ilk düşündüğüm şey *onun çıplak uyuduğu*. Vücuduna, dövmelelerine ve derin "V "sine o kadar dalmışım ki, bir anda ortaya çıkardığı hayat kurtarıcı yangın söndürücüyü ve bunun kek yangınlarını durdurmak için ne kadar pratik olduğunu fark edemiyorum bile. Ve ne yazık ki, bazı şeyleri aşırı meraklı izleyicilerden ("gawkers") gizlemek için ne kadar işlevsel olduğunu da. Ama durun...*ha!* ...altından görünen onun ucu mu?

Tam kendimi bakarken ("sürüngen") yakaladığımda, tüm durumun ne kadar komik ve saçma olduğunu fark ediyorum ve hemen bir kıkırdama nöbetine giriyorum. "Özür dilerim! Çok özür dilerim!"

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Ne oluyor, Eden?"

İlk başta, yangın söndürücünün içine bir delik açmaya çalıştığım için bana Hulk benzeri bir öfke salmak üzere olduğunu düşünüyorum, ama sonra kazara başlattığımı fiyaskodan bahsettiğini anlıyorum. "Bu bir maçı. Sanırım ben

kibriti sonuna kadar söndürmedim. Sadece kekimle biraz eğlenmeye çalışıyordum."

"Kekinle eğleniyor musun?" Carter ağır ağır iç geçiriyor, yangın söndürücü sıkıca elinde. Başını sallıyor ve keskin bir hışımla nefes veriyor. "Listeye bir kural daha eklendi," diyor sertçe. "Evimi ateşe vermeyin."

Gözlerimi onunkilerden ayırmamak ve bakışlarımı kaslı göğüs kaslarının üzerinden aşağıya, belirgin karın kaslarına ve yangın söndürücünün arkasından kesinlikle görünen diğer... "yönlere" kaydırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor - onlarla ilgilendiğimden değil. Ne de olsa neyle uğraştığını biliyorum. Tam olarak. Ona dokunmanın, yalamanın, tadına bakmanın nasıl bir his olduğunu çok net hatırlıyorum.

O şeyi indirebilirsin - seni zaten çıplak görmüştüm, sanırım, hala kanıma pompalanan adrenalinin, durumun mizahının ve grafik görüntülerin saldırısının etkisindeyim.

Sağ eliyle hortumu tutuşu bana başka bir şeyi nasıl tutacağını düşündürüyor.

"Az önce ne dedin sen?" Gözleri benimkilerle birleşti.

AMAN TANRIM. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim? *O şeyi indirebilirsin. Seni zaten çıplak gördüm.* Bana az önce ne olduğunu sorma. Ağzımdan kaçmış olmalı. "Hmm? Ne? Boş ver."

"Hayır. Az önce ne dedin sen?" diye ısrar ediyor.

"O şeyi gerçekten çalıştırabilirsin. Günü kurtardığın için teşekkürler," diyorum. "Yani, o yangın söndürücüyle gerçekten bir kahramansın."

Homurdanıyor ve yüzündeki çatıklık derinleşiyor. Komik bir durumu önemsizleştirme çabası ne zamandan beri uygunsuz?

"Bunu ben temizlerim," diye teklif ediyorum.

"Bununla sabah ilgileniriz. Biraz uyu."

Dönüyor (hiçbir yönünü belli etmeden) ve başka bir şey söylemeden yan kapıya yöneliyor. Ama biliyorum ki az önce

unutulmaz bir an yaşıadım - yanmış keklerim ve çıplak bir yangın söndürücü kullanan patronzilla - daha sonra hatırlamak için oldukça iyi bir hikaye olacak. Kesinlikle farklı türden coşkulu bir zevkti!

Ayrıca, dışarı çıkarken o sıkı çıplak kışına "hızlı" bir bakış atmaktan başka seçeneğim yok - utanmadan öyle. İki kelime: güzel kalçalar. Vücuduma sıcaklık yayıyorlar. Patronumun kışının neye benzediğini bildiğim için neredeyse güleceğim. Sıkı, hafif kıllı (iyi anlamda, tam kıllı maymun anlamında değil). Bacakları da kıllı. Burada ışıık kesinlikle loş otel odamdan daha iyi - ki bu her zaman bir artıdır.

Parmağımdaki kremanın bir kısmını yaladım.

Yine de gitmesi iyi oldu. Bugün başka bir *ateşli tatbikatı* kaldırabileceğimi sanmıyorum. Bu kadar umutsuz olduğum için içimden kendimi azarlayarak, sorumlusu olduğum dağınıklığa bakmak için arkamı dönüyorum. Bana söylediği gibi bırakmak yerine, oluşmaya başlayan cinsel hayal kırıklığını gidermek için temizlik işine girişiyorum.

CARTER

SABAH 5:00.

■ alarmımın sesiyle uyanıyorum ve biri şarkı söylüyor.
Uyku sersemi beynimin beş saniyesini alıyor. için
Hatırla Ben Hayır daha uzun tek
başına içinde benim dairem. Tamam. Eden. Yeni
asistanım. Geçici oda arkadaşım ve sahte nişanlım.
Neredeyse evimi

Dün gece dairede yangın çıktı.

Uzun zamandır yaşadığım en tuhaf yirmi dört saatti.

Uyanmak için bir an ayırarak kendimi yataktan kaldırıyorum. Ve dinliyorum. Şarkı yumuşak ve mutfağın olduğu yönden geliyor. Bir süre sonra oturma odasına ve koridora doğru ilerlediğini duyuyorum. Misafir süitinin banyosu açılıp kapandığında kesiliyor. Duş açılır açılmaz tekrar başlıyor, rahatsız edici bir sesle. "Walking on Sunshine," tüm şarkıların arasından. Dairede benimle birlikte başka birinin olması garip hissettiriyor. Uzun zamandır kimseyle yaşamadım ve bu bilerek yaptığım bir şey. Kendi alanımı seviyorum ve işgal edilmesinden nadiren hoşlanıyorum. Teyzem ziyarete geldiğinde bile, yalnızlığım için huzursuz olmaya başlıyorum - özellikle de tanıdığı her Jane, Alice ve Sarah ile çöpçatanlık yapmaya başladığında.

Bu haftanın beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyeceğim.

Hayatıma yeni giren kişiye rağmen günlük rutinimi sürdürmeye kararlıyım. Bir dizi esneme hareketinden sonra bir şort ve bir tişört giyip spor salonuma gidiyorum. İhtiyacım olan her şey var: serbest ağırlıklar, bir koşu bandı, bir eliptik bisiklet ve bir kum torbası. Duvarlardan birinde düz bir ekran var ve yerel iş haberlerini izlemek için onu açıyorum. İzlerken koşu bandına atlıyor ve sabit bir hızla koşmaya başlıyorum. Koşmaktan hoşlanıyorum. Kendimi merkeze koymama, odaklanmama yardımcı oluyor. Hiçbir şey ilk iş olarak kaslarımın yanmasından daha iyi olamaz. ve ardından soğuk bir duş. "Vay be! Spor salonunuz olduğunu bilmiyordum!"

Eden'in neşeli sesi gözlerimi televizyondan uzaklaştırıyor. Üzerinde bornozdan başka bir şey olmadan kapının girişinde duruyor ve ıslak saçlarını havluyla ovuyor. Kısmen açıkta kalan göğsüne yapışan suya bakmamak için gözlerimi kaçırıyorum.

"İstediğin ekipmanı kullanabilirsin," diye teklif ettim. "Sadece sabah ilk iş değil. Benim zamanım."

Sırıttıyor. "Ne, paylaşamıyor musun?"

"Mesele paylaşmak değil, mesele rutinimin bozulması. Sıkı bir egzersiz rejimim var ve sapmalardan nefret ederim. Hem neden bu kadar erken uyandın? İki saat daha içeride olmana gerek yok."

"Uyuyamadım," diyor havluyu boynuna dolayarak. "Ayrıca dün gece için tekrar özür dilemek istedim."

"Kibritlerle ne halt ediyordun?"

"Mini bir kutlama olarak kekin içine bir mum koydum. Ne de olsa daha yeni nişanlandım, sahte de olsa."

Onun balkonda tek başına mum üflerkenki görüntüsü zihnimde canlanıyor. Bu duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum ve dikkatimi haberlere veriyorum. "On dakika içinde koşmam bitecek. Kahvaltı yirmi dakika içinde burada olur. Kırk dakika içinde işe gideceğim."

"Kahvaltı mı *sipariş ettiniz*?"

Soru, ölde bir penguen bulmak kadar beklenmedik.
"Tabii ki."

"Güne başlamak için şık bir yol. Ayrıca, daha erken gelmemi istemediğine emin misin? İş yerinde yapılabilecek işler varken burada boş boş takılmam mantıklı değil."

"Eğer istersen. Tabii ki birlikte gidemeyiz." "O konuda, arabamda gerçekten benzin yok."

Dün bana benzin alacak kadar parası olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Bunun kendisi için daha iyi bir anlaşma yapmak amacıyla söylediği bir abartı olduğunu düşünmüştüm. *Gerçekten de* tüm temel ihtiyaçlarını karşılayacak kadar parası olmadığına inanmamıştım. Koşu bandını durdurdum. İnebileceğim kadar yavaşladı ve indiğimde dönüp tüm dikkatimi ona verdim. "Benzininizi ben ödeyeceğim."

Eden boynundaki havluyla oynayarak iç geçiriyor.
"Hayır, hayır, lütfen. Bunu istemiyorum."

"O zaman işe nasıl gideceksin?"

Bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı.
"Treni yakalarım. Ya da daha iyisi, yürürüm. Yürümeyi severim, bu şekilde formda kalıyorum. O kadar da uzak değil."

"En az kırk beş dakikalık bir yürüyüş ve buna trafiğin durmasını beklemek dahil değil."

"Çok kolay. Günüm başlamadan önce oraya varmak için bolca zamanım olacak."

İyimserliği saflığın eşiğinde. Şehrin neye benzediği hakkında hiçbir fikri yok ve şehrin öngörülemeyen havasına ya da her sabah sokakları dolduran sabırsız doğma büyüme New Yorklular kitlesine katılmaya hazır olduğundan şüpheliyim.

"Tamam, şöyle yapalım o zaman. Seni Uber hesabıma ekleyeceğim," diyorum telefonumu cebimden çıkararak. "İlk maaş çekine kadar bunu kullanabilirsin."

"Carter, o kadar da önemli değil. Sadece yürüyeceğim."

"Peki ya yağmur yağdığında? Ya da çok sıcak olduğunda?

Ya da geç kaldığınızda?"

"O zaman treni kullanacağım."

"Hayır, benim Uber'imi kullanacaksın. En azından bu şekilde işe zamanında varacağını biliyorum."

"Hem iyi bir şey yapıp hem de bunu kötü göstermenin yolu."

"Eden, benimle tartışma. Sadece Uber'i al."

"Tamam o zaman." Omzu düşüyor ve bana içten bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

Bana bilgilerini verdiğiinde, uygulamanın yönlendirmelerini takip ederek adını ve telefon numarasını profilime ekliyorum. Telefonumda kısa bir süre kaldıktan sonra cebime geri koyuyorum. "İşte, davetiyeyi almalısın. Hazırlanmam gerek."

DUŞ ALDIM VE GIYINDIM. Kol düğmelerimi takmayı bitirdiğimde, ön kapı çaldı.

"Buldum!" Eden parlak bir şekilde sesleniyor.

Kapıyı açtığını duyuyorum ve teslimatçıyla birkaç saniyelik bir hoşbeş faslı yaşanıyor. Bir süre sonra adam gidiyor ve Bayan Hutton'ın kusursuz İngiliz aksanı dairemin ön kapısından içeri süzülüyor.

"Günaydın, Eden, canım. Bugün çok güzel görünüyorsun!" "Teşekkür ederim, Hattie. İçeri gelmek ister misin?"

Odamdan çıkarken *onu içeri davet etme* diye düşünüyorum. Komşumdan hoşlanmadığımdan değil, geveze olduğundan ve bir sohbetten uzaklaşmak sahip olduğumdan daha fazla zaman aldığından. Koridora ulaştığımda Eden elinde yiyecek torbalarıyla orada duruyordu. Hattie hâlâ koridorda.

"Günaydın Bayan Hutton," diye selamlıyorum onu. "Eden, acele etsek iyi olur. İşe gitmemiz gerek."

Neyse ki Eden ipucunu anlayacak kadar akıllı. Yaşlı komşumuz da öyle. "Tanrım, elbette. Siz ikiniz soğumadan kahvaltınızın tadını çıkarın."

Çantaları Eden'dan alıyorum ve köşedeki masaya taşımak için dönüyorum. Bayan Hutton Eden'in gitmesini engelliyor. Duymayacağımı düşünerek nefesinin altından şöyle fısıldadığını duyuyorum: "Ne kadar yakışıklı bir genç adam. Sert ve huysuz, biliyorum ama yine de yakışıklı. Her neyse, içeri girmemin nedeni canım, geceyi sağ salim atlattığından emin olmağı."

"Tamamen güvendeyim Hattie," diye fısıldadığını duyuyorum Eden'in, neredeyse tüm apartmanı ateşe vereceğı gerçeğinin üstünden atlayarak. "Sorduğın için teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

"Size söylemeliyim ki, oldukça tuhaf sesler duydum. Tiz çığlıklar ve ani vınlama sesleri." Bayan Hutton'ın gözlerinin önünde bir mahalle skandalı yaşandığını fark ettiğinde her zaman yaptığı gibi gözlerini dramatik bir şekilde açtığını hayal ediyorum. "Sen de duymuş olmalısın, canım?"

"Ah... Keşke yapsaydım. Kulağı tam bir gösteri gibi geliyor!" Eden'in kıs kıs güldüğünü duyuyorum.

"Kargaşaya neden olan Myrtle olabilir. Uykusu kaçtığında fare avlamak gibi bir alışkanlığı var, sonra da ganimetlerini *kibarca* yatağımın altına saklıyor."

Eden gülerek vedalaşır ve kapıyı kapatır. Kapı. "Bu kadın tam bir trip," diyor masada bana katılarak. "Resmen şu ana kadar şehirde tanıştığım en tatlı ve en komik insan. Aslında, muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en tatlı ve en komik insan."

Teyzemle tanışana kadar bekle.

"Çok korunaklı bir hayat yaşamış olmalısın." Peynirli yumurta beyazı sebzeli omletimi ve ızgara kepekli tostumu mideye indirmek için çatalımı daha yeni elime almıştım ki telefonum çalıyor. Beni bu kadar erken saatte arayan tek bir kişi tanıdığım için hemen cevap veriyorum.

"Ne istiyorsun Bradley?" Çatalıma bir parça omlet koyarak soruyorum.

"En iyi arkadaşınla böyle mi konuşuyorsun?" diye soruyor. "Kahvaltımı böldüğü zaman öyle oluyor."

Bradley Everhart'ı hayatım boyunca tanırım. O ve ben Legacy'de çalışmaya yaklaşık aynı zamanlarda başlamıştık. Birkaç yıl sonra Connecticut ofisine transfer oldu ve burada CEO Nathan Bernie'nin altında gelişmeye devam ediyor. Tıpkı benim gibi, o da henüz yönetim kurulunda değil. Aynı gemideyiz, ikimiz de üst düzey yönetici pozisyonundayız, günlük operasyonları denetliyoruz, eski neslin emekli olmasını ve meşaleyi devretmesini bekliyoruz.

"Bugünkü toplantı için bizzat orada olacağım," diyor. "Hiç plan yapma. Seni yemeğe çıkaracağım."

"Neden, ne yaptın?"

"Her zaman çok şüphecisin."

"Seni çok uzun zamandır tanıyorum."

"Yine de yeterince uzun değil, değil mi? Ama çok haklısın. İlginizi çekeceğini düşündüğüm bazı *fısıltılar* duydum."

Bradley'nin tam olarak ne anlatmaya çalıştığını biliyorum. "Fısıltılar", ortaklar hakkında açıkta konuşmak istemediği bilgilere sahip olduğunun şifresi. Bradley dedikodudan nefret ettiğimi biliyor ve önemli bir şey olmadığı sürece bu konuyu bana açmaması gerektiğini de çok iyi biliyor.

İlgimi çekti ve dedim ki, "Bana uyar. Asistanıma Giuseppe'de öğle yemeği için rezervasyon yaptırmasını söyleyeceğim."

"Ohhh, sonunda yeni bir asistan mı aldın? O nasıl?"

Masanın karşısında kahvaltısını yapmakla ve telefonunda gezinmekle meşgul olan Eden'a bakıyorum. "Sonra konuşuruz."

"Görüşürüz, kardeşim."

Aramayı sonlandırıp telefonumu yere bırakıyorum. Eden bana b a k t ı . "Her şey yolunda mı?"

"Sorun değil."

"Ama sana çok fazla çalıştığını söyleyen oldu mu?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Eski haber."

Eden omuz silkiyor ve tekrar yemeğine odaklanıyor. "Eski haberler mi? Zamansız. Sadece son otuz küsur saattir senin etrafında olduğum için gözlemliyorum. Sürekli telefonda işle uğraşıyorsun."

"Teknik olarak nişanlı olmamız, senin dırdırcı eş rolünü oynayabileceğin anlamına gelmiyor."

"*Sahte* nişanlı. Ve sırf benim amirim olman, işte olmadığımız zamanlarda huysuz patronu oynayabileceğin anlamına gelmiyor."

"Bir başka temel kural," diyorum çalan telefonumu tekrar açarak. "Kaç saat çalıştığım hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Bu arada, ortakların aile işleri nedeniyle bu hafta sonu bana ulaşamayacakları konusunda bilgilendirildiklerinden emin olun. Cumartesi ve Pazar programımı açık tutun. Gündemimde bir şey varsa, yeniden planlayın."

Eden cevap olarak sadece başını sallıyor. Birkaç telefona daha cevap verirken yemeğimi hızla bitiriyorum. Her zamanki saatimde kapıdan çıkıyorum ve herkesten önce ofise gidiyorum. Oraya erken gitmeyi seviyorum. Genellikle, sürekli rahatsız edilmeden işimi yapabildiğim tek zaman bu. Gerçi artık bir asistanım var, işlerin daha sorunsuz yürümesini bekliyorum.

Legacy Builders büyük bir firma ve her geçen gün daha da büyüyor. Yakın zamanda şehir genelinde birkaç küçük firmayı satın aldık ve erişim alanımız genişlemeye devam ediyor. Biri çok büyük olmak üzere en az bir düzine birleşme ve devralma işlemini denetledim ve birkaç tanesinin de görüşmeleri sürüyor. Eyaletin önde gelen inşaat firmalarından biri olmanın eşiğindeyiz.

Bunu ve daha fazlasını yapabileceğimizi biliyorum.

Legacy'yi ülke çapında birkaç eyalete yaymak için beş yıllık bir planım var. Ama Huxley tetiği çekmeme izin vermiyor. "Hiçbir şeyi aceleye getirmemek" ve "temkinli davranmak" için öne sürdüğü gerekçeler hiçbir anlam ifade etmiyor. Ekonomi geliyor, kaynaklarımız ve kalifiye işgücümüz var. Genişlemek

mantıklı bir sonraki adım. Sorun şu ki, Huxley'nin ortaklar masasındaki koltuğuyla ancak bu kadarını yapabilirim. Yine de çok endişeli değilim. şirketteki zamanının sınırlı olduğunu biliyorum.

BİR SAAT SONRA, ofisin lobisine açılan cam kapının açıldığını ve Eden'in bilgisayarını açtığını duyduğumda sabah toplantılarıma hazırlanmaya odaklanmışım. Yirmi beş dakika sonra masamdan kalktım ve onunla yüz yüze konuşmak için ofisimden ıktım.

"Günaydın Bay Bancroft," diyor neşeyle, sanki daha önce birlikte kahvaltı etmemişiz gibi. Güzel. Rolüne sadık kalmasını takdir ediyorum. "Tüm mesajlarınızı gözden geçirdim ve önemli olanlar gelen kutunuzda olmalı."

"Gördüm. Dinle, bu sabah Bradley Everhart'tan bir ziyaret bekliyorum. Programda yok ama buraya geldiğinde onu içeri gönderebilirsiniz."

"Bradley Everhart, tıpkı senin gibi bir COO, ama Connecticut şubesinin," diyor Eden hemen, zaten temel bilgilere aşına. "Anladım. Gelişine hazırlanmak için yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

"Rezervasyon yapabilir misiniz?"

"Giuseppe'ye mi?" Eden öneriyor. "Uber'le gelirken en iyi restoranlara göz atma cüretini gösterdim."

Hmm. Asistanımla aynı mekânı paylaşmanın olumlu bir yanı olduğunu tahmin etmişim. Yine de Eden'in neşeli davranışlarından şüphelenmeden edemiyorum.

O da bana bakıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Seni anlamaya çalışıyorum."

"Yine mi geldin?"

"Dedim ki, seni anlamaya çalışıyorum."

"Anlayacak bir şey yok Bay Bancroft. Buraya bir değişiklik ve yeni bir başlangıç için geldim. Başka bir şey için değil. Ayrıca, hafızam beni yanıltmıyorsa, dün gece ve... ondan önceki gece size bunları zaten anlatmıştım."

Birlikte geçirdiğimiz geceden bahsedince yanakları kızarıyor ve ben ona odaklanmak zorunda kalıyorum. Kızarması bana onun o karanlık motel odasında çıplak olduğunu düşündürüyor, ben karnından aşağı doğru öperken o dolgun göğüslerine yayılan kızarıklık.

Aramızda sıcaklık kaynıyor.

Eden geri çekilip boğazını temizlemeden önce bu sadece bir saniye sürüyor.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, efendim?" "Sadece işinizi."

Masama geri döndüğümde, işime geri döndüm. Bir süre sonra kapının açıldığını duyuyorum ve Bradley'nin gür sesiyle "Merhaba. Siz kimsiniz?"

Gözlerimi sevgiyle devirerek onu selamlamak için dışarı çıkıyorum. Bradley Eden'in masasına yaslanmış, ona kendi deyimiyle "külotunu düşüren" bir gülümseme veriyor. Eden da gülümsüyor ve onun elini sıkmak için elini uzatıyor.

"Bay Everhart, sanırım?" diye soruyor.

"Gururum okşandı. Sen benim adımlı biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum."

"Eden Ryan. Bay Bancroft'un yeni asistanıyım."

"*Hoş geldiniz.*" Bradley dönüp bana bakıyor ve "seni şanslı orospu çocuğu" der gibi bir bakış atıyor.

Eden kaşlarını kaldırıyor ve bir şey söyleyemeden onu en iyi arkadaşımın utanmaz flörtünden kurtarıyorum. "İçeri gel. Toplantıdan önce fazla vaktimiz yok."

Bradley'e beni ofisime kadar takip etmesini işaret ediyorum. Eden'a güven verici bir ifade veriyorum, Bradley'nin *genellikle* sağlam bir karaktere sahip olduğunu anlatan bir ifade. İma ettiğimi anlayınca

tavırları yumuşuyor. Kendini güvende hissetmesini ve ürkmemesini istiyorum ve onayımın onu rahatlattığını söyleyebilirim.

Bradley ne olursa olsun güveneabileceğin adamlardan biri. Zeki ve şefkatli biri ve yakında sadece *benimle* dalga geçtiğini anlayacak. Eden'in kalacağı süre sınırlı olsa da, şirketimizde kendini rahat hissetmesi önemli.

Bradley kapıyı arkamızdan kapatmadan önce Eden'a küçük bir el sallıyor. Yalnız kaldığımızda kısık bir ıslık çalıyor. "Pheew. *Dostum*. Aferin sana. Onun olayı ne?"

"Oraya gitmek istemezsin, Bradley." Yerime oturdum. ve bana katılmasını işaret ettim. "Kasabada ne yapıyorsun?"

"Ohhh hayır, hayır, hayır, konuyu bu kadar çabuk değiştirmeyeceğiz." Bradley karşıma oturdu. "Yeni asistanın. Onu nerede bulduğunu söyle." Kaşlarını sallıyor.

"Ürkütücü olmayı bırak. Sadece altı aylığına burada, bu Perşembe evleneceğinden bahsetmiyorum bile."

"Siktir, bu berbat. Şanslı çocuk." Bradley bir an bana baktı, gözleri aniden şakacı bir güvensizlikle kısıldı. "Bu kadar hızlı söyledin. Ona çıkma teklif ettin ve geri mi çevrildin? Aylarca birlikte çalıştıktan sonra bile asistanlarının özel hayatları hakkında *bir şey* öğrendiğini hiç görmedim."

Derin bir iç çekiyorum ve şakaklarımı ovuyorum.

"Karmaşık bir durum." "Booo. Bektan nişanlın mı?"

"Ben onun nişanlısıyım."

Bradley'nin gözleri irileşirken ağzı açık kalır. "Özür dilerim Carr, sanırım seni yanlış duydum. Az önce bu Perşembe evleneceği şanslı herifin sen olduğunu mu söyledin?"

"Uzun hikâye ama evet." "O hamile."

"Hayır."

"Ama onunla yattın?"

Ona o bakışı attım.

"Tamam, şimdi bana *gerçekten* neler olduğunu anlatman gerekecek."

Ona olanları hızlıca anlattım. İki gece önce onunla nasıl tek gecelik bir ilişki yaşadığımızı ve kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu. Teyzem ve benim sahte bir eşe ihtiyacımız olduğu kısmına geldiğimde Bradley başını salladı.

"Çaylak hareketi, kardeşim." Kıkırdıyor. "Seyahat eden bir eş icat etmeliydin. Böylece bu karmaşanın içinde olmazdın."

"Sorun olmaz. Sadece hafta sonu için."

"Evlilik olacak. Ama yine de iki hafta seninle kalacak. Ona Büyük Elma'yı gösterecek misin?"

"Seks yapmama konusunda anlaşmıştık. Benim için çalışırken olmaz."

Bradley kadın personelimiz arasında popülerliğinin tadını çıkarırken

-Aptalca sorular sorarak ya da saçma sapan açıklamalar yaparak beni kızdırmaktan hoşlandığı kadar değil, ikimiz de "çalışanlarla seks yok" kuralına göre yaşıyoruz.

"Evet, tabii, çalışanlar tabudur. Ama üzerindeki kıvrımlar, sheesh. Sadece kısa bir süreliğine burada. Dostum, senin yüzüğünü takacak, bu senin serbest geçiş hakkın. Sahte karını becerebilirsin, değil mi? Neden yapabiliyorken biraz eğlenmiyorsun?"

"Kapa çeneni. Eden hakkında konuşmaktan bıktım. Beni oyalamayayı bırakıp neden burada olduğunu bizzat söyleyecek misin?"

"Pekâlâ." Bradley koltuğunda geriye yaslanır. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Ateş et."

"Patronumu Huxley ile sohbet ederken yakaladım. Bugünkü satış toplantısında önereceğiniz her türlü değişikliği veto etmeyi planlıyor."

"Biliyorum." Sinirle ofluyorum. "Ne zaman satış politikası ve prosedüründe değişiklik yapsam, Huxley arkamdan iş çevirmeye çalışıyor."

ve beni baltalamaya çalışıyor. Sayıları artırdığı sürece bunun önemli olmayacağını düşünürsünüz."

"Biliyorsun, onun için mesele sayılar değil."

Saul Huxley tam bir baş belası. Kuruluşundan bu yana şirkette çalışıyor ve bu nedenle en iyisini kendisinin bildiğini düşünüyor. Bu aynı zamanda çok sayıda bağlantısı olduğu ve saygı gördüğü anlamına da geliyor. Bir noktada ben de tüm bu şamatanın beni yanıltmasına izin verdim. Ancak birlikte çalıştığımız süre uzadıkça, onun gerçekte kim olduğunu daha iyi görmeye başladım; değişimi sunan kendisi olmadığı sürece değişimi reddeden kurnaz, benmerkezci bir iş adamı. Legacy'yi büyütmeye çalışmaya başladığımdan beri, sunduğum her teklifi geri çevirmeyi hayatının misyonu haline getirdi. Genişlemeye ilgisi olmasa bile.

Bu beni sadece daha kararlı yapıyor. Hayatımda hiçbir şeyde başarısız olmadım ve şimdi başlamaya da niyetim yok.

"Sadece arayabilirdin," diyorum. "Yüz yüze gelip zaten şüphelendiğim şeyi bana söylemene gerek yoktu. Huxley istediği kadar mücadele edebilir. Connecticut ofisinde uygulanan değişikliklerle ilerliyoruz."

"Öncelikle, oluşturduğunuz en yeni politika da dahil olmak üzere fikirlerinizin işe yaradığını ilk elden bilen birinden destek almanın size zarar vermeyeceğini düşündüm. İkinci olarak, daha sonra yapacağım bir toplantı var. Ama burada bulunmamın tek nedeni bunlar değil." Bradley'nin gözleri parlıyor ve oturduğu yerden kalkıyor, bu da elinde bir koz olduğunun açık bir göstergesi. "Birkaç müşterimizin Ecclestone İnşaat için bizden ayrılacağı konuşuluyor."

"Bu tür konuşmalar her zaman olur," diyorum elimi umursamaz bir şekilde sallayarak. "Her birkaç ayda bir insanlar Legacy ve Ecclestone'un müşteriler için savaştığını düşünüyor. Bizim onlarla savaşmamıza gerek yok, itibarımız her şeyi anlatıyor. Dedikoduların arkasında hiçbir zaman kanıt olmadı."

"Ama bu sefer farklı."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Nasıl yani?"

"Satış ortaklarımdan biri en son muhtemel müşterisini son anda Ecclestone'un elinden kaptı ve bizi korkutucu bir doğrulukla alt etti. Sadece içeriden bilgi sahibi olan biri verdiğimiz teklifin tam olarak ne olduğunu bilebilirdi."

Lanet olsun. Bradley'nin söylediklerini düşündüm. Lanet olası ofis dedikoduları. Özellikle Ecclestone herkesin en sevdiği kötü adam gibi görünüyor, satranç tahtasında dürüst olmayan ve ahlaksız bir oyuncu olarak adının hakkını veriyor ve dedikodu değirmenini durmadan besliyor. Pek dikkat etmediğim büyük bir skandalın ardından Ecclestone'un CEO'sunun etrafında işler bir süreliğine sessizleşti. Ancak görünüşe göre, ortalık karışmadan kısa bir süre önce Edmund Ecclestone şirketi yeğenine devretti. O zaman ne olduğunu "bilmiyorum". Dedikodudan hoşlanmam. Ancak Bradley'nin söyledikleri doğruysa, muhtemelen dikkat etmeye başlamam gerekecek.

Bununla birlikte, tek bir örnek paniğe kapılmak için bir neden değildir. "Gözümüz üzerinde olacak ve bir daha yaşanmayacağından emin olacağız.

Yinelenen bir sorun," diyorum ona. "Başka bir şey var mı?"

"Sadece diğer ortaklar Huxley'nin... tereddütlerinden bıkmaya başladılar."

Canlandım. Bütün gün duyduğum ilk iyi şey. "Nasıl yani?" "Sanırım Bernie'nin sözleri tam olarak şöyleydi: 'Saul, bu işten vazgeç.

Bancroft'a haçlı seferi. Değişikliklere katılın ya da kendi değişikliklerinizi önerin."

Bradley'e bırakalım da liderliği gömsün. Bu yeni bir şey. Connecticut'ta faaliyet gösteren şirketin CEO'su (ve dolayısıyla Bradley'nin doğrudan rapor verdiği kişi) Nathan Bernie ve diğer ortaklar her zaman Huxley'nin kararlarını desteklemişlerdir. Her zaman birleşik bir cephe oluşturdular. Ama görünen o ki bu cephe çatırdıyor. Israr etmeye devam edersem bir şeyler olacağını biliyorum.

Ruh halim düzeldi, masaya vurdum. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

Bradley sırtıarak bana yumruğunu uzattı. "Bunu takdir edeceğini düşünmüştüm. Huxley'den bıkan bir tek biz değiliz. O artık var olmayan bir geçmişe tutunmaya çalışıyor. Diğer ortakların hepsi yetmişli yaşlarında ve emekliliğe hazırlar. Yakında başka seçeneği kalmayacak."

"Bernie'nin ne zaman kapıdan çıkacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Bradley iç çekerek başını sallar. "Hayır. Yakın zamanda olmaz."

Saati kontrol ediyorum. "Pekâlâ, konferans odasına gidelim. Toplantı vakti geldi."

Ofisten çıkıyorum, yol boyunca Eden'in masasının yanında duraklıyorum. "Eden, Bay Miller ile saat ikideki randevumu yeniden planla. Yarın öğleden sonra saat 1'e ayarlanmasını istiyorum. Saat ikideki boş yere Bay Banks'i yerleştir. Sonra dosya dolabından Parker dosyasının kopyasını çıkarmanı ve önden arkaya doğru gözden geçirmeni istiyorum. İç kapakta bir kontrol listesi var. Dosyadakilerle karşılaştırmayı ve eksik bir şey varsa bana bildirmeni istiyorum. Birkaç maddeyi bekliyorduk. Listeyi derle, sonra eksikler için Parker'a ulaş. Granger'ların profilini inceleyin. Ama önce, Harbor View Developments hesabını bir an önce öğrenin. Onlarla iki gün içinde görüşeceğiz ve bu da bize haftalardır üzerinde çalıştığımız slayt gösterisini tamamlamak için sadece bugün ve Çarşamba günlerini veriyor. Hazır başlamışken saat ve tarihi de teyit edin. Hepsini anladın mı?"

Ben siparişleri sıralarken Eden öfkeyle bir şeyler karalıyordu. İşim bittiğinde başını kaldırıp gülümsedi. "Tamamdır. İyi toplantılar."

Konferans salonunda her şey ayarlanmış ve hazır. Saul Huxley zaten orada, masanın başında, genellikle benim oturduğum yerde oturuyor.

Gözümü bile kırpmadan diğer taraftaki koltuğa oturuyorum. Bradley benimkine en yakın koltuğa otururken, "Günaydın Huxley," diyorum. "Herkes nerede?"

"Günaydın." Huxley sorumu duymazdan gelirken bana bakmıyor bile. Onun yerine bakışlarını telefonuna dikmiş, yazmaya devam ediyor. "Everhart, seni görmek güzel. Bernie'nin seni onun yerine göndermesine şaşırdım."

"Bernie selamlarını yolladı." Bradley ceketini düzeltiyor, Huxley'nin soğukkanlılığından etkilenmemiş. "Ben satış müdürüyüm ve ilgili bilgileri kendisine rapor etmem konusunda bana güveniyor."

"Şimdi öyle mi? Ben her zaman ondan daha becerikliydim." Huxley telefonunu bırakıyor ve bakışlarını bana dikerek ellerini kavuşturup ahşap konferans masasının parlak tablasına dayıyor. "Hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz."

Boş koltuklara dikkat çekerek kaşımı kaldırıyorum. "Eminim diğer satış personeli de burada olmaktan mutluluk duyacaktır, z i r a konu onları da ilgilendiriyor."

"Onlara katılımlarının gerekli olmadığını bildirdim. Bu politikaları ekibe sunmadan önce bana danışmanız gerekiyor," diyor Huxley ve elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Uygulamak için ilerleyeceğimiz bir şey olup olmadığına *ben* karar vereceğim."

Tipik Huxley. Değişiklikler hakkında kaç kez ileri geri konuşmuş olursak olalım, her seferinde son dakikada sanki hiçbir şey konuşmamışız gibi bana geri dönüyor. Bu onun bana çelme takma, mantığımda bir açık bulma ya da benim düşünmediğim bir şey bulma yöntemi. Her seferinde yanıldığını kanıtlıyor.

"Madem ısrar ediyorsun," diyorum basitçe, geri adım atmadan.

Sonraki on beş dakikayı yeni prosedürleri özetleyerek geçirdim. Bradley bu prosedürleri personeliyle test ederek etkinliğini çoktan kanıtlamış. O zamandan beri, son doksan gün içinde satış görüşmelerinde yüzde beşe yakın bir artış elde ettiler. Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmiyor ama

çok büyük miktarlara ulaştı. Onları kendim seçtiğim ve neler yapabileceklerini bildiğim için ekibimin daha da iyisini yapabileceğinden eminim.

Konuşmam bittiğinde Huxley parmaklarını masaya vuruyor. "Doksan gün, uzun vadede etkili olacağınızı kanıtlamak için yeterince uzun bir süre gibi görünmüyor," diye küçümseyici bir şekilde tartışıyor. "Bence tedbirli olmak için bir doksan gün daha bekleyelim."

"Tüm raporları doksan günlük süreye göre ölçüyoruz ve bunun ilerlememizin doğru bir göstergesi olduğu kanıtlanmış durumda."

"Normal günlük ilerlememiz, evet. Ama yeni trendler söz konusu olduğunda değil."

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." Masanın üzerindeki kumandayı alıp duvardaki ekrana doğrultuyorum. Önemli ölçüde daha fazla büyüme gösteren yeni bir rapor beliriyor. "İşte bu yüzden Bradley ve ekibi, orijinal lansman tarihinden otuz gün önce prosedür değişikliğini uygulamaya koydu. Ekip çoktan hazırlandı ve harekete geçmeye hazır, bu yüzden gecikmenin bir anlamı yok."

Huxley sessiz kalıyor. Çenesini sıktığını fark ettim. "Ek otuz günle birlikte, bu bizim satışları yüzde on beşe yükseltti. İlerleme kaydettiğimizi göstermek için yeterli bir büyüme marjı." Yüzde on beş yeterli değil, olağanüstü. Bunu o da biliyor.

Huxley gözlerini benden ayırıp Bradley'e bakıyor. "Peki ya geçiş süreci?" diye keskin bir sesle soruyor.

Bradley hiç vakit kaybetmeden "Yönetilebilir ve sorunsuz," diyor. "Carter eğitimi bizzat verdi ve ikimiz de personelin fazlasıyla hazırlıklı olmasını sağlamak için onlarla birlikte çalıştık."

Huxley'in başka bir açı bulmaya çalışırken kafasında dönen dişlileri neredeyse görebiliyorum. Ama ben onun taktiklerine yabancı değilim ve ona bir santim bile vermedim.

"Değişmek için bir neden görmüyorum," diye bitiriyor sözlerini. "şu anda yaptığımız işlerin işe yaradığı kanıtlandı

geçmişte kaldı. Bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeye gerek yok."

"Biz bunu hep böyle yaptık' zihniyetine inanmıyorum," diyorum ona. "İşe yaradığını bildiğimiz şeylere kör kalırsak, daha geniş bir kitleyi kaçıırız. İşler yirmi yıl önceki gibi değil, hatta beş yıl önceki gibi bile değil. Ya uyum sağlayacağız ya da gözden kaybolacağız."

Söylemeye gerek yok, toplantının geri kalanı da en az başlangıcı kadar iyi geçer. Sonunda Huxley'nin satış ekibinin geri kalanını bilgilendirilmek üzere çağdırmaktan başka çaresi kalmıyor. Ben onlarla konuşurken ve yeni prosedürlerin uygulanmasına ilişkin zaman çizelgesini açıklarken, Huxley de kendi fikirlerini ortaya atıyor. Patronumuza ne kadar kızdığımı astlarıma göstermek istemediğim için tüm endişeleri sorunsuz bir şekilde ele alıyorum.

Her şey bittiğinde, biraz huzur ve sessizlik için kendimi ofisime kilitlemek istiyorum. Sonrasında Bradley ile görüşme şansım olmadı. Şehirdeki başka bir toplantıya katılmak için dışarı çıkmak zorunda. Daha sonra öğle yemeğinde buluşuruz.

Ofise döndüğümde Eden bilgisayarından gülümseyerek başını kaldırıyor. Yüzümü gördüğünde gülümsemesi hemen kayboldu. "Her şey yolunda mı?"

"Peki," diyorum, şakalaşmaya ayıracak vaktim yok. "İstedğim değişiklikleri yaptın mı?"

"Evet, kesinlikle öyle. Bay Miller'ı yarın saat 1'e aldım ve Bay Parker'ı arayarak öğleden sonra saat 2'ye randevu verdim."

"Bay Banks."

"Pardon?"

"Bugün için Bay *Banks*'i aramanı söylemiştim. Dosyasını düzenlemeniz gereken kişi Bay Parker."

Eden'in yüzü düşer. "Çok özür dilerim," diyor notlarına bakarak. "İsimleri karıştırmış olmalıyım."

Öfkenin ön plana çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Dinle, elini tutacak vaktim yok. Eğer basit bir talimat dizisini düzgün bir şekilde yerine getiremiyorsan, belki de bu iş sana göre değildir. Telefona git, Bay Parker'ın ofisini ara ve onlara bir hata yaptığını söyle. Bunu hemen düzelt, Eden."

Başını sallıyor, yüzü solgun. "Evet, efendim."

Ofisime doğru yürüyorum. Huxley'nin beni baltalamaya çalışması ve Eden'in programımı mahvetmesi yüzünden iyice sinirlenmiş durumdayım. Eleanor Teyze'nin dört gün içinde gelecek olması ve her şeyin ötesinde Eden'ı ziyareti için hazırlamam ve teyzemin yanındayken tam olarak ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğini ona bildirmem gerekiyor. Ona verdiğim bilgileri aklında tutması hayati önem taşıyor.

Öğle yemeği vakti gelene kadar her şeyi bir kenara bırakıp kendimi işime veriyorum. Bradley'den Giuseppe'ye doğru yola çıktığını bildiren bir mesaj alıyorum. Molayı memnuniyetle karşılıyorum.

Ofisimden çıktığımda Eden gülümsüyor, ancak bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Programdaki sorunu çözdüm," diyor hemen. "Bay Banks saat ikide burada olacak." "Güzel. Yapma. izin vero olur Tekrar. Ayrıca, nasıl vardır ve Perşembe günü için hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"Phoenix'teki Harbor View Developments ile Perşembe günü saat 11:00'de yapılacak görüşme onaylandı ve 'diğer her şey' belirlendi." "Diğer her şey "e özel bir vurgu yapıyor.

Güzel. Bir baş ağrısı daha azaldı. Las Vegas durağımız, potansiyel müşterimizin aylar önce planladığı bir toplantıyla mükemmel bir şekilde maskelenecek.

Eden bir sayfayı çevirerek, "Cuma günü işten sonra oturup hafta sonu için ayrıntıları gözden geçirmek en iyisi olur," dedi.

"Tamam, işten sonra yaparız. Ben yemeğe çıkıyorum. Parker dosyasına baktın mı?"

"Şu anda üzerinde çalışıyorum."

"Ben dönmeden önce halledilmesini sağla. Harbor View Developments hesabı ne olacak?"

"Şimdi onun üzerinde çalışıyorum."

"En kısa sürede bu konuda hızlanın. Toplantımız için arşiv odasında toplamanı istediğim broşür ve raporların olduğu bir liste var. Eğer bir şey bulamazsan Jaylin'den yardım iste. Odayı yeniden düzenlediğimizde o da işin içindeydi."

Onu işine bırakıp Bradley ile buluşmaya gidiyorum. Aynı anda varıyoruz ve hostes bizi rezerve edilmiş masamıza götürüyor. En sevdiğim masayı bizim için hazırlamışlar. Bradley ve ben her zamanki siparişlerimizi veriyoruz ve garson siparişimizi vermek için ayrıldığında Bradley bana sempatik bir gülümseme veriyor.

"Tanrım," diyor, "değişime karşı Huxley kadar sert savaşı biriyile daha önce hiç karşılaşmadım. Bu çok saçma."

"Hayatıma hoş geldin. Huxley ile başa çıkabilirim."

"İdare etmekten bahsetmişken," diyor Bradley sırtıtarak. "Artık ofiste olmadığımıza göre, senin şu *karıcılık* oda arkadaşın hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Bana birlikte geçirdiğiniz geceyi anlat. Ne kadar iyiydi?"

Huxley'e olan kızgınlığım bir yana, tek gecelik ilişkiyi düşünüyorum. Kesinlikle unutulmazdı. Bakışlarıyla karşılaştım. "Seni ilgilendirmez."

"Dur tahmin edeyim, o uyurken sıvıştın mı?" "Öyle oldu," diye cevap veriyorum, kızgınlığım Dönüyorum.

Bradley kıkırdar. "Bahse girerim işe gittiğinde tek gecelik ilişkini orada bulmak şok edici olmuştur. Peki o seninle kalırken siz ikiniz neden sevişmiyorsunuz?"

"Sana nedenini zaten söyledim."

"Evet, ama *O* bu konuda ne hissediyor?" "Önümüzdeki altı ay boyunca erkeklerden uzak durmaya yemin etti."

Bradley'nin dudaklarını geniş, kulaktan kulağa yayılan bir gülümseme süslüyor ve coşkulu bir sevinçle yüzüne yayılıyor.

"Ohohoo...vay *be, dostum*. Onu genel olarak erkeklerden uzaklaştıracak kadar kötü müydün gerçekten?"

"Kapa çeneni. Onunla işim bittiğinde fazlasıyla tatmin olmuştu."

"Emin misin? Belki de numara yapıyordu."

"Belki."

"Belki sana bir iki şey öğretebilirim."

Şakasına gözlerimi deviriyorum.

Eğilir ve sesini alçaltır. "Biliyorsun ki bir kadın yatakta ne kadar yüksek sesle konuşuyorsa, o kadar numara yapıyor demektir. Bu işi bitirmek için çaresizdir. Çıglıklar ne kadar yüksek olursa, performansın da o kadar kötü olur. Sonunda patlamanızı istiyor. Kadınlar ne kadar yüksek sesle bağırırlarsa o kadar çok zevk aldıklarını düşündüğümüzü sanırlar. Tam tersi doğrudur."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Dostum. Hayat bana bunu öğretti."

Garson bize içkilerimizi getiriyor, biz de hemen alıyoruz. Bradley kadehini kaldırıyor. "Ciddiyim, gerçekten onu tekrar becermeye karşı koyabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor, kadehini benimkine vurarak. "Yani senin asistanın olmasaydı ve karşı cinse tövbe etmeseydi."

Eden'ı altımda hayal ediyorum.

Motel odasında onun tadına baktığımda sırtının nasıl dikleştiğini. Bacaklarını içgüdüsel olarak benim için nasıl ayırdığını, kalçalarının dilimi nasıl yalvardığını ve çözüldüğünde tüm vücudunun nasıl titrediğini, çarşafı avuçladığını, odayı dolduran güzel, çaresiz inlemeleri. Gözleri kapalıydı, meme uçları dikleşmişti, içeri ittiğimde üst dişleri alt dudağına batıyordu. Omuzlarıma tutunurken usulca adım inledi, tam o sırada gözbebeklerinde bütün gece özgüveninin ardına gizlediği kalp ağrısının bir zerresini yakaladım. Bana, omuzlarıma tutundu, kolları beni sıkıca sardı, tırnakları içime battı, tamamen

Onu yavaşça doldururken ona sunduğum yakın kucaklamayla sarmalandı.

Karanlıkta vücudunun benimkine sarılma şekli hâlâ kalbimin teklemesine neden oluyordu.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, göz göze geldik, çekildim ve tekrar içine girdim, daha derine ve daha derine nabız attım, içindeki hüznü sikip attım. O benimle olduğu sürece, geçmişe dönmek diye bir şey olmayacaktı.

Sadece biz olurduk.

Onu becerdiğimde gözleri bana gülümsemişti. O yeşil gözleri ve o bakışı asla unutmayacağım.

Dün gece balkonundaki yangını söndürdüğümde de bana benzer bir bakış atmıştı.

"Tabii ki ona karşı koyabilirim," diyorum ona. "Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bunu düşünmenin bir faydası yok."

Bradley kıkırdar ve içkisinden bir yudum alır. "Ünlü son sözler. Dostum, o artık seninle yaşıyor. Sahte evlilik planı olsun ya da olmasın, seks yaptığın ve fiziksel olarak çekici bulduğun biriyle aynı mekânı paylaşmak sadece tek yönlü olabilir."

"Kendimi hiç kontrol edemiyormuşum gibi davranıyorsun. Benimle tanıştın mı?" "Sen hayatımda tanıdığım en kontrollü insansın.

tüm hayatı boyunca, doğru. Ancak, bir erkeğin ihtiyaçları vardır. Sakın bana ona mastürbasyon yapmadığını söyleme."

Bu beni neredeyse ayağa kaldırıyor.

Bradley'nin Eden'i yatağıma yönlendirmeye çalışmadan onunla yaşamayı beceremeyeceğimi düşünmesi şaşırtıcı değil. Bu kadar iyi arkadaş olmamızın nedeni aynı felsefeyi paylaşıyor olmamız. Odak noktamız ilişki kurmak. Onların iyiliğini düşünmek, *onları* dinlemek, önemsemek. Herkes bir şey ister. Diğer insanların ne istediğini bilmek, ortaklıklarda, anlaşmalarda ve müzakerelerde başarının anahtarıdır. Hedeflerini ve arzularını anlayarak, ilgili tüm taraflar için avantajlı olan düzenlemeleri nasıl oluşturacağımızı buluyoruz ve sonuçta

kazan-kazan durumları ve nihayetinde daha güçlü ilişkiler. İlişkiler ne kadar güçlü olursa, ekip o kadar güçlü olur, biz de şirket olarak o kadar güçlü oluruz.

Ancak bu durumda Eden'dan en çok istediğim şey ne bir ilişki ne de seks.

Teyzemle anlaşmak onun işbirliği.

"İhtiyaçlarım gayet iyi, teşekkür ederim," diyorum Bradley'e, konuyu kapatmaya hazır bir şekilde. "İhtiyaçlardan bahsetmişken, şu Londra'dan ayarlamaya çalıştığın emlakçıya ne oldu?"

Kendi seks hayatından bahsedilince Bradley'nin gözleri parlıyor. "Oh, dostum, dostum, bir hikaye içindesin. Geçen hafta Jane ile buluştuk..."

EDEN

■ Carter'ın öğle yemeği için ayrıldığını gördüğüme sevindim. Az önceki sözlü saldırısı en hafif tabirle hoş değildi. Programını bozduğum için kendimi kötü hissediyorum ama

Düzeltenekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Neyse ki yanlış anlaşılmayı çabucak düzeltebildim ve müşterinin asistanı daha hoş davranamazdı. Sadece ikinci günüm olduğunu düşünürsek, karışıklık bir yana, iyi bir iş çıkardığımı söyleyebilirim. Yine de, Carter'la kalmak ve onunla çalışmak arasında, onun varlığından bir molaya ihtiyacım var.

O gittikten sonra, ben de öğle yemeğimi almaya karar verdim.

Çantamı ve yanımda getirdiğim kahvaltı artıklarının olduğu kabı aldım. Kafamı Gretchen'in ofisine uzattığımda, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

"Hey! Mola vermek ister misin?" Ben sorarım.

Yukarı bakar ve gülümser. "Evet, Tanrı aşkına. Buraya geldiğimden beri yerimden kıpırdamadım."

"Yoğun bir gün mü?"

"Her zaman." Bilgisayarını kapatıyor ve eşyalarını topluyor. Birlikte dinlenme odasına gidiyoruz. Diğer kızlar orada değil, bu yüzden i k i m i z için bir masa tuttuk. Sonra

Yemeğimi ısıttıktan sonra derin bir iç çekerek koltuğuma gömülüyorum.

"Yoğun günlerden bahsetmişken," diyor Gretchen salatasının kapağını kaldırırken. "Bugün her şey nasıl gidiyor?"

"Çoğunlukla iyiydi. Ancak, Bay Bancroft'un pek de hoşuna gitmeyen bir programlama hatası yaptım. Neyse ki bunu düzeltebildim."

"Bu adam programı konusunda gerçekten çok titiz."

"Söyleyeceğim. Oldukça sinirliydi. Ama bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum."

Yemeğe başladığımızda Gretchen bir an beni inceledi. Emin değilim ama aklında bir şeyler olduğunu hissediyorum. İkimiz de birkaç lokma aldıktan sonra bakışları yukarı doğru kayıyor. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor alçak bir sesle.

"Tabii..."

"Bay Bancroft ile aranızda bir şeyler olduğu hissine kapılmadan edemiyorum."

Gardımı alıyorum ve yüzümün pasifleşmesini ve yemeğimin çatalımdan düşmesini engellemeye çalışıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" "Açıklaması zor. Sanırım, bir aşinalık vardı beklemediğim bir şey oldu."

Ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Carter şirketteki hiç kimsenin aramızda ne olduğunu bilmemesi konusunda kararlı. Gretchen'a herhangi bir açıklama borçlu değilim ve ona doğrudan bir açıklama yapmak da istemiyorum. Tek sorun, Carter'la aramızdaki kimya bu kadar belirginse, hiçbir şey söylememek daha kötü varsayımlara yol açabilir. Açıkça yalan söylemek istemiyorum. Belki de merakını giderecek kadar belirsiz olabilirim?

"Daha önce bir kez karşılaşmıştık ama onu çok iyi tanımıyorum," diyorum, kelimelerimi dikkatle seçerek ve rahat bir omuz silkmeye vurgulayarak. "İlk günümde onu gördüğüme şaşırdım. Eminim sen de bunu fark etmişsindir."

Beni inceliyor. "Muhtemelen. Onunla nerede karşılaştın?"

Ona dondurmacıdan ve "oda arkadaşı durumundan" bahsetmeyi düşünüyorum ama onun yerine "O benim komşu."

Bu bir yalan değil. Tam olarak değil. Odası benimkinin yanında. Hattie taşındığında, Carter benim gerçek komşum olacak ve bu da ileride aramızda hissedilebilecek herhangi bir tuhaflığı kolayca açıklayabilir. Ayrıca, neden aynı adrese sahip olduğumuza dair soruları da ortadan kaldıracak. İK'dan biri eninde sonunda fark edecektir. Kız kardeşimin şirketinde hepimiz herkesin adını, adresini ve doğum tarihini içeren bir sayfa doldururduk. Bunun olası araba paylaşımının yanı sıra bağ kurmaya da yardımcı olması gerekiyordu.

"*Gerçekten* mi?" Gretchen'ın gözleri genişler. "Oh, dostum, patronunla komşu olmak garip olmalı."

"Daha yarısını bile bilmiyorsun." Ona nasıl lüks bir daireye düştüğümü kısaca açıklıyorum, tabii ki çılgın randevu karışıklığının tüm ayrıntılarını ve Kate ile Lewis'in dairesinin henüz benim için tam olarak hazır olmadığı ve Carter'ın evinde talihsiz bir şekilde geçici olarak kalmama neden olduğu gerçeğini dikkatlice atlayarak.

"Bekle, bu aynı zamanda senin de boş zamanlarında onunla karşılaşabileceğin anlamına geliyor."

"Evet. Büyük ihtimalle."

Gretchen sarışın başını sallayarak "özür dilerim" der gibi bir yüz ifadesi takınır. "Zor bir anlaşma. İşten sonra dinlenmek istediğinizi ve yine de talepkâr patronunuzla karşılaştığınızı düşünün. Sizi mesai saatleri dışında çalıştırmaya çalışmadığı sürece... Yine de bunun bir olasılık olduğu konusunda sizi uyaracağım. Herkesten daha fazla mesai yapıyor ve diğer asistanlarından bazıları birçok kez geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldı. Bu yüzden sonunda işi bıraktılar."

"Benim için sorun değil. Önümüzdeki altı ay boyunca mümkün olduğunca çok tasarruf yapmayı planlıyorum. Bununla birlikte, ofis dışındaki çalışma programımı dikte etmesine kesinlikle izin vermeyeceğim."

Aklımda, iki hafta boyunca onun dairesinde kalacağım için bunun zor olacağını biliyorum, ancak gerektiğinde silahlarımaya bağlı kalma konusunda oldukça iyiyim. Bir gün

İşin iyi tarafı, Gretchen bana onun evine döndüğümüzde koymam gereken bir başka temel kuralı düşündürüyor: iş saatleri dışında iş hakkında konuşmak yok.

"Öte yandan," diye gülümsüyor Gretchen, "New York'ta kimse komşusunu tanımaz. Görevde olmadığın zamanlarda onu muhtemelen görmeyeceksin bile."

Çıtır tostumdan bir ısırık alırken, *hiçbir fikrin* yok, diye düşünüyorum. "Benim için endişelenme. Carter Bancroft'a karşı kendimi koruyabilirim. Sadece dedikoduların yayılmasını istemiyorum," diye ekliyorum dürüstçe.

Gretchen sırıtıyor. "Endişelenme tatlım, sırrın benimle güvende. Ama Lexi'nin yanında dikkatli ol. Fark etmiş olabileceğin gibi o bizim dedikodu kraliçemiz. O bilirse, herkes bilir. Bay Bancroft'un o büyük Granger hesabını kazandıktan sonra ekibine ve biz asistanlara maaş zammı için savaşa girdiği haberi yayıldığından beri Lexi ona aşık ve haber için ölüyor. O etraftayken bazı şeyleri kendine saklasan iyi olur." Gretchen kırmızı çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor. "Ancak, başka bir sorum daha var. Bahsettiğiniz altı aylık zaman dilimi konusunda oldukça kararlı görünüyorsunuz. Size neden birkaç aylığına şehre geldiğinizi hiç sormadım."

"Oh, öğle yemeği vaktinin sizi tüm ayrıntılarla bilgilendirmek için yeterince uzun olduğunu sanmıyorum."

Gretchen şakama güldü. "Hikayenin olabildiğince büyük bir kısmını bitir."

Ona Rob'u ve mihrapta terk edilişimi anlattım. Benim için ne kadar acı verici olduğunu, bunun olacağını nasıl tahmin bile edemediğimi. O da bana bazen kendisinin de iyi bir karakter yargıcı olmadığını itiraf ediyor ve ikimizin de geçmişte, özellikle de gönül meseleleri söz konusu olduğunda, kötü kararlar verdiğimiz gerçeği üzerine sohbet ediyoruz. Güzel, sakın bir öğle yemeği saatiydi. Moladan sonra yenilenmiş ve günün geri kalanına hazır bir şekilde masama dönüyorum.

CARTER geri döndüğünde benimle NEREDEYSE hiç ilgilenmiyor. Öğleden sonraları arka arkaya toplantılarla geçiyor ve bana verdiği tek talimatlar randevular arasında dahili mesajlar aracılığıyla gönderiliyor. Ara sıra benden istediği broşür ve raporları almak için arşiv odasına gidiyorum. Saat beş oluyor ve ofise dönmediğinde ya da bana tekrar mesaj göndermediğinde, o gün için toparlanıyorum.

Bu sabah Uber'e bindim ama gün sonu olduğu için eve yürüyerek dönmeye karar verdim. Bacaklarımı esnetmek ve şehre bir göz atmak için bir şans istiyorum. Manhattan'ın ortasından Yukarı Doğu Yakası'na doğru ilerliyorum, Bryant Park ve Times Meydanı gibi ikonik simgelerin yanından geçiyorum.

Küçük bir kasabadan geldiğim için insan denizinin içinde kaybolmuş gibi hissediyorum ama kötü anlamda değil. Kalabalık, alışık olmadığım bir tür anonimlik sunuyor ve nedense bunu ilham verici buluyorum. Herkesin arasında yürümeyi, onları gözlemlemeyi, şehrin canlı enerjisinin etrafımda titreştiğini hissetmeyi seviyorum ve etrafımdaki insanları merak etmekten kendimi alamıyorum. Kim onlar? Nereye gidiyorlar? Hayatları nasıl?

Kırk beş dakikalık bir yürüyüş bir buçuk saate dönüşüyor. Hava evdeki kadar temiz değil ama kendine has özellikleri var. Evet, sesler, egzoz dumanı ve çok sayıda arabadan çıkan yağ var ama ben çeşitli yönlerden yayılan yemek kokularına odaklanıyorum. Uzun ve görkemli Rockefeller Center'ın, Central Park'ın yakınındaki canlı sokaklarda yer alan büyüleyici mağazaların ve Madison Avenue'yu kaplayan lüks butiklerin yanından geçiyorum. Yol boyunca sokak satıcıları lezzetli görünen yemekler satıyor ve ben de ilk maaş çekimi aldığımda denemeye yemin ettiğim birkaç pizza restoranı ve bistro görüyorum. Sonunda, ağaçlarla çevrili sokakları, zarif evleri ve zarif ambiyansıyla prestijli Yukarı Doğu Yakası'na ulaşıyorum.

APARTMANIN İÇİNE GERİ DÖNDÜĞÜMDE

Parlak broşürleri çantamdan çıkarıp telefonuma ve anahtarlarıma ulaşmak için kolumun altına sıkıştırıyorum. Asansörle yukarı çıkarken mesajlarımı kontrol ediyorum. Carter'dan ertesi gün için yapılacak işleri özetleyen birkaç mesaj var ama son mesajda akşam yemeği sipariş ettiğini ve birazdan geleceğini söylüyor. Cevap verdiğim tek mesaj bu, ki bunu bilerek yapıyorum. Eve geldiğinde, mesai saatleri dışında benimle iletişime geçmesi konusundaki yeni kuralımı ona söyleyeceğim. Sadece akıl sağlığım için değil. Onun da rahatlaması önemli ve yirmi dört-yedi saat onun emrinde olmayı reddederek patron modunu kapatmaktan başka çaresi kalmayacak.

Telefonumla o kadar meşgulüm ki, anahtarlarımı karıştırmaya başlayana kadar Hattie'nin kapısının açıldığını duymuyorum.

"İyi akşamlar, Eden, aşkım!"

Şaşkınlıkla sıçradım. "Hattie! Beni korkuttun."

Açık kapı aralığından kıkırdıyor. "Ah canım, beni bir hayaletle mi karıştırdın? Ha-ha, henüz tam olarak ölmedim, biliyorsun. Özür dilerim, canım. Kapıyı açtığımı duyduğunu sanmıştım. Oldukça geç döndün, değil mi?"

"Evet, işten sonra yürüyüşe çıktım. Buradayken şehri keşfedebildiğim kadar keşfetmek istiyorum."

"Oh! Bu çok güzel, canım! Aslında, keyifli bulduğum tüm yerlerin bir listesini hazırladım. Ve bunlar sadece sıradan müzeler değil, biliyorsun! Sizinle paylaşmaktan büyük memnuniyet duyarım."

"Bu harika olur, teşekkürler Hattie. Günün nasıl geçti?"

"Myrtle ve Mitsy'nin tımarını yeni bitirdim. Sırada Ruth var. Bunun da ötesinde, fotoğraf albümlerimi ve günlüklerimi düzenledim, yaklaşan taşınma için her şeyi titizlikle hazırladım. Bu yaşlı kız epey yol kat etti, biliyorsun," diyor ve şefkatle yuvarlak kalçalarını okşuyor. "Muhtemelen size anlatabileceğim hikâyeler karşısında hayrete düşersiniz. En az onlar kadar İngilizim, doğdum ve büyüdüm."

gölete. Ama sonra Theodore adında Amerikalı bir doktor çıkageldi ve beni alıp götürdü. Ne olduğunu anlamadan bavullarımı hazırlamış ve yeni bir sayfa açmak için okyanusu geçmeye başlamıştım. Theodore benim ilk eşim değildi. Ve kesinlikle son eşim de değildi, çünkü ondan sonra Conrad vardı-"

Buzzz.

Telefonum çalıyor. Bir mesaj bana yemeğin yolda olduğunu söylüyor. "Çok üzgünüm, akşam yemeği için hazırlık yapmam gerekiyor ama yemin ederim Hattie, hayatının tüm hikâyesini dinlemem gerekecek."

"Ve hepsini anlatmaktan memnuniyet duyacağım, canım. Sonra da işvereninizle birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olduğu konusunda beni aydınlatabilirsiniz."

Vay be.

Neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Bunu nereden biliyor? Dün ona sadece birbirimizi tanıdığımızı söyledim ama nereden ve nasıl tanıdığımızı söylemedim. "Onun patronum olduğunu nereden biliyorsun?"

"Oh, sadece noktaları birleştirdim, canım. Bu yaşlı yarasanın keskin bir sezgisi var, görüyorsun. Ayrıca, işten yeni döndüğünü ve kolunun altında şirketinin yıllık raporunu ve broşürlerini tuttuğunu söylemiştin." Gülüyor.

Aşağı bakıp ben de gülüyorum. Hadi *canım*. "İyi geceler, Hattie." "İyi geceler, aşkım."

Şimdi hem Gretchen hem de Hattie patronumla olan yaşam durumum hakkında bilmeleri gerekenden daha fazlasını biliyor gibi görünüyorlar. Umarım bunların hiçbirini geri tepmez.

EDEN

İKİ GÜN SONRA, PERŞEMBE

W Phoenix'e giden özel jetine saat altıyı çeyrek geçe bindi. Uçuşun erken saatlerinde, Carter notlarını mükemmelleştiriyor ve bana eylem planından bahsediyor.

Kafasını taktığı iki büyük müşteri var. Bunlardan ilki, daha önce Legacy için işe aldığı ticari bir inşaat firması olan Granger Estates. Gretchen'e göre, Carter'ın çabaları sayesinde Legacy'nin almayı başardığı en büyük müşterilerden biri bu. Daha da büyük olan bir diğer müşteri ise Carter'ın el atmak istediği devasa bir emlak şirketi olan Harbor View Developments.

Saat 11'de buluşacağımız kişiler onlar.

Carter dün bütün gün beni, onların ayaklarını yerden kesecek ve bizi hesabı almaya çok daha fazla yaklaştıracak bir sunum hazırlamaya dahil etti. Programlama, proje koordinasyonu ve müşteri hizmetleri gibi normal görevlerimin yanı sıra tüm gün slaytların mükemmelleştirilmesine yardımcı oldum. Orada geçirdiğim üç gün içinde, kız kardeşimin şirketinde geçirdiğim son üç yılın toplamından daha fazla şey öğrenmiş gibi hissediyorum ve bunu yapmak çok eğlenceli,

Özellikle de müşteri ilişkileri söz konusu olduğunda. Kişilerarası beceriler benim güçlü yanımla ve bunları geliştirmekten keyif alıyorum.

CARTER ve ben heybetli Harbor View binasına girdiğimizde, iki CEO ve Carter arasında resmi olmayan, samimi bir ön toplantı olmasına rağmen ya da belki de bu yüzden gergin hissetmekten kendimi alamıyorum. Görünüşe göre, hala yarışan üç inşaat firmasından birini temsil ediyoruz ve bu kişisel ziyaretin amacı, gelecek hafta Legacy'deki ana sunumdan önce şirketlerine bir göz atmamızı ve vizyonlarını daha iyi hissetmemizi sağlamak.

Carter bana sesini alçaltarak, "Kurul hiç şansımız olmadığını düşünüyor," diyor.

"Bizim kurulumuz mu? Legacy'nin kurulu mu?"

Başını sallıyor. "Harbor View'a ilk ulaştığımda, ülkenin diğer ucunda faaliyet gösterdikleri için bundan bir sonuç çıkmasını beklemiyordum. Meğer Doğu Yakası'na açılmak istiyorlarmış, işte bu fark yarattı ve bir adım atmamıza yardımcı oldu. Ders şu ki, sormaktan asla zarar gelmez. Bugünkü toplantıya Huxley'i de davet ettiler ama o reddetti." Carter kravatını düzelterek bana karanlık bir şekilde baktı. "Şimdi kurulumuzun yanlış olduğunu kanıtlayalım."

"Meydan okuma kabul edildi. Hayır diyenleri evet diyenlere dönüştüreceğiz, hadi yapalım!"

Potansiyel müşteriler, Joe Walsh ve Adam Baker, bizi karşılıyor ve büyük siyah bir masanın etrafına yerleştığımız bir konferans odasına götürüyorlar. Her iki adam da ellili yaşların ortalarında, rahat giyimli ve bunun gayri resmi toplantının altını çizmek için olduğunu varsayıyorum. İlk not alışverişinden sonra Adam acil bir telefon alıyor ve ortağı Joe'yu gerisini halletmesi için bırakarak izin istiyor. Sohbet ekibimizin proje yönetimine yaklaşımına kayıyor ve Joe bazı ayrıntılı sorular soruyor. Carter hepsine kolaylıkla cevap veriyor ve ben de araya girerek ek bilgiler veriyorum. Biz harika bir ekibiz.

Legacy'nin odak noktası iletişim, organizasyon ve etkin sorun çözmedir.

Joe giderek daha fazla etkilenmiş görünüyor. "Şirketinizin sektörde neden bu kadar güçlü bir üne sahip olduğunu anlayabiliyorum."

"Bu itibarı kazanmak için çok çalıştık," diyor Carter. "Bu, ekibimizin sürekli olarak birinci sınıf çözümler sunma ve anlamlı, kalıcı ortaklıklar kurma konusundaki kararlılığının bir sonucudur."

Carter oradan Harbor View için hazırladığı planlara geçiyor ve yanımızda getirdiğimiz parlak broşürlerden bazılarını gösteriyor. Onu izlerken, "saçmalık yok" yaklaşımına hayran kaldım. İletişimi açık ve net. Vizyonu *çok büyük*. Carter çığır açan, sofistike fikirleri heyecan verici bir şekilde sunma yeteneğine sahip ve sahip olduğu nispeten kısa süre içinde Joe'nun iştahını kabartmakla kalmayıp ağzını açık bırakmayı da başardı.

Vedalaşıp konferans odasından çıkarken Carter bana döndü. "İyi işti Eden. Orada gerçekten kendini tutun."

"Sanırım ana sunum için iyi durumdayız." Hem onunla hem de böylesine önemli bir toplantıya katkıda bulunduğum için kendimle gurur duyarak gülümsüyorum.

"Sadece momentumu korumamız ve gerçekten *hayranlık uyandırmamız* gerekiyor. gelecek haftaki sunumumuzla birlikte."

Oradan Las Vegas'a uçacağız.

Daha önce hiç Vegas'a gitmedim ve ne yazık ki uçuşun tadını çıkarma ya da rahatlama şansım olmadı. İnanın bana, gerçek bir düğün olsaydı, gelin ve damat kıyafetleriyle fotoğraf çekimi için rol yapmasaydık bu kadar gergin olmazdım. İşin dikkatimi dağıtması gergin sinirlerime iyi geliyor. Carter hemen hemen her zaman telefonda çalışıyor. Ben de öyle. Ya işimle ilgili aramalara cevap veriyorum

ve önemli olanları ona iletmek ya da diğer idari görevlerle meşgul olmak.

Düğünle ilgili her şeyi organize etmem için beni bıraktı ve asistanı olarak her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için oradayım.

Uçuş görevlisi içecek ve yiyecek servisi yaptığında, Carter bana hak kazanacağım inanılmaz ikramiye ile ilgili notu içeren "düğün evraklarını" doldurup imzalattırıyor (ve hesabıma yatırıldığını görünce şok olacağım). Avukatı sözleşmeyi bir gecede Paskalya Adaları'ndan getirdi (Carter onu tatili sırasında çalıştırdı!) ve bu hafta içinde Gizlilik Sözleşmesi'yle birlikte şahsen uğrayacak.

Başarılı geçen toplantı ve aramızdaki olumlu atmosfer, projeyi hayata geçirmemi kolaylaştırdı.

Ancak, aksi yöndeki çabalarıma rağmen, tüm bu deneyim bana Rob'u düşündürüyor. Benimle evlenmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama Carter'la sanki bir an önce düğümü atamıyor. Sahte bir evlilik elbette ama yine de. Evlenmeye hazır olduğumu söylediğimde, bu aklımdaki beklenmedik dönüş değildi.

Uçak iner inmez Carter beni lüks bir mücevher mağazasına götürüyor ve daha uygun fiyatlı bir yeri ziyaret etme planlarımı bozuyor. Cidden, benim Kiki'nden on kat daha pahalı bir kolye görüyorum. Paylaşmadığımız ebedi bağı simgelediği için bakmaktan kendimi alamadığım iki alyans alıyoruz. İlk başta basit bir altın yüzük tercih etmiştim ama o pırlanta bir yüzük almam konusunda ısrar etti. Muhtemelen küçük bir ülkeyi finanse edebilecek göz kamaştırıcı, ışıltılı bir pırlanta yüzük seçti. Patronumun taleplerini geri çeviremezdim, bu yüzden kibarca ve *alçakgönüllülükle* kabul ettim. (Sanki! Bu fırsatın üzerine kurbağa gibi atladım.)

Her ne kadar bu evliliğin katı bir iş anlaşması olduğu gerçeğini değiştirmese de, cömertliği beni derinden etkiledi. Tam da yeni yüzüğümde bana yansıyan pırlanta ışıltıları yüzünden kör olacağımı düşünürken, Carter benim de aydan daha büyük bir pırlantaya sahip bir nişan yüzüğüne ihtiyacım olduğuna karar veriyor. Yani, bu noktada, çok fazla itiraz etmedim diyelim. Ama ona beni tüm bu parlaklıktan korumak için güneş gözlüğü almamız gerektiğini söyledim.

Elbette sahte evliliğimiz sona erdiğinde yüzükleri ona iade edeceğim, ancak teyzesi Fransa'ya geri dönene kadar onları takacağım ve kendimi bir prenses gibi hissedeceğim. Bütün bir hafta sonu boyunca, New York'un en gözde bekârının koridorda yürüdüğü ve "sonsuz dek" karısı olarak kabul ettiği kadın olmanın mutluluğunu yaşayacağım.

Düğün kıyafetlerinin tam olarak oturması için özel olarak değiştirilmesi birkaç saat sürüyor. Carter her şeyin otantik olduğundan emin olmak istiyor. (Ara not: Eğer bu otantik bir düğün olsaydı, bekleme süresini Clark County Evlilik Ehliyet Bürosunu ziyaret etmek için kullanırdık; burada otantik bir çift gerekli evrakları doldurur ve evlilik cüzdanı alırdı, ama bunu yapmak zorunda olmadığımız için zamanı çalışarak geçiriyoruz). Özel tadilatın gelmesini beklemek sonsuzluk gibi görünüyor. Yine de buna değdi. Carter özel dikim takım elbisesinin içinde çok *\$1k* görünüyor ve gelinliğim de bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali, üzerime o kadar mükemmel oturdu ki kendimi yaprakları arasına sıkışmış narin bir çiçek gibi hissediyorum. (Kısa bir süre önce giydiğim sade gelinliğin yanına bile yaklaşamıyor, ki şimdi kıyaslandığında, muhtemelen beni göz alıcı beyaz bir patates çuvalının içinde özentili bir gelin gibi gösteriyordu).

Fotoğraf çekiminin kendisi küçük bir şapelde gerçekleşiyor.

Striptiz. Her şeyin kamera ve Carter'ın teyzesi için olduğunu bilsem de, bizi "sahte" bir şekilde evlendirecek bir Elvis taklitçisi olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Elimden geleni yapmıştım.

ama Carter ona fikrimi söylediğimde hayır demişti. "Böyle bir saçmalığı" kabul etmeyeceğini tahmin etmeliydim - ki içinde bulunduğumuz durumun ne kadar komik olduğunu düşününce bunu çok komik buluyorum.

En komik kısmı ise fotoğraf çekimimiz. Patronumla romantik fotoğraflar için poz vermek ilk başta biraz garip geliyor. Bir ya da iki kez aklımdan Rob geçiyor ve fotoğraflarımızın nasıl çıkacağını hayal ediyorum, ama sürpriz bir şekilde, onun tüm huysuz ve otoriter davranışları arasında, kendimi Rob'un gerçek gelini olmaksızın Carter'ın sahte gelini olmayı tercih ederken buluyorum.

Bir noktada Carter yanlışlıkla elbiseme basıyor ve yırtıyor. Bir kahkaha patlattım ve fotoğrafçı o anı mükemmel bir şekilde yakaladı. Carter bunda bir espri görmediğini söylüyor ama dudaklarının biraz titrediğini görüyorum. Kamera da öyle.

Carter'ın gülümsemesine ancak bu kadar yaklaşabildim.

Sanırım romantik bir ana en yakın şey de bu.

Normalde, öpücük romantik bir andır. Bizim durumumuzda öyle değil.

Adam kamera karşısında bizi karı koca ilan ediyormuş gibi yaptığında, Carter beni dudaklarımdan öpmedi. Hızlı bir öpücük bile vermiyor. Beni hiç öpmedi. Yanağımdan bile.

Pislik. En azından bana bir tane yerleştirebilirdi. Bunun gerçek bir evlilik olmadığını biliyorum ama yine de.

Öpüşmek benim kurallarına aykırı olmazdı ama kim bilir, belki de Carter saygılı olmak ve patron-asistan çizgimizi ihlal etmemek istiyordur. Belki de öpüşmek gibi samimi bir anın çok fazla olacağından endişeleniyordur. Ve haklı da. Olabilir. Yaşadığım kalp kırıklığından sonra günaha girmeye ihtiyacım yok.

Yine de Carter Bancroft gibi bir adam tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu merak etmeden duramıyorum.

En azından bir kere.

Düşünüyorum da, cidden bu adam nasıl öpüşüleceğini bilmiyor mu? Geçen Pazar birlikte olduğumuzda, ağzı vücudumun her yerini keşfetmekle meşguldü ve şikayet edecek değildim. Ama bana sahip olmak için acele ederken (çünkü öyle oldu: *hayvani, durdurulamaz* bir dalgalanma), ağzımı öpmeyi unuttu. İşleri daha da sinir bozucu hale getirmek için, gezegendeki en muhteşem dudaklara sahipti. O bakmadığında onlara bakmaktan kendimi alamıyorum: yumuşak, davetkâr, öpülebilir.

Nedense iyi öpüşüp öpüşmediğini bilmemek beni rahatsız ediyor. Elini tutma becerisi konusunda da karanlıklar içindeyim. Yani, kiliseden çıkarken bile elimi tutmadı!

Çift sarsıntı.

Kendimi patronumla öpüşmekten ya da el ele tutuşmaktan başka bir şey düşünmeye zorluyorum. Sahte kocamla. Sahte patron kocam. Sahte koca oda arkadaşım. Patron gibi oda arkadaşım.

Lanet olsun, ne kadar kombinasyon denersem deneyeyim, garip hissettiriyor.

Pencereden karanlık geceye bakıyorum, parmaklarım parmağımdaki iki ışıltılı yüzükle boş boş oynuyor.

Sanırım hala bir çeşit eş olabiliyorum. Umut ışığı.

Uçağa binmeden önce ikimiz de normal kıyafetlerimizi giymiştik.

Carter birkaç koltuk ötede oturuyor, hâlâ işiyle telefonda konuşuyor. Bu bana işinin gerçekten ne kadar zorlu olduğuna dair bir fikir veriyor - ofisinin dışında oturmak yerine burada onun yanında olmak, verimliliğine ve bazı şeylerin neden böyle yapılmasını istediğine dair gözlerimi açtı. Muazzam bir baskı altında. Geceleri nasıl uyuyor? Evlenmemiş olmasına ya da uzun süreli bir kız arkadaşı olmamasına şaşmamalı. İkisi için de zamanı varmış gibi görünmüyor.

Sonunda telefonu elinden bıraktığında inişe yaklaşık yarım saat vardı. Koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Yorgun musun?" Ben soruyorum.

"Uzun bir gün oldu."

"Söyleyeceğim." Yüzükleri parmağımın etrafında döndürmeye devam ediyorum. "Sadece iki gün takacağım alyanslar için bir sürü para harcadın. Kostüm mücevherleri ya da başka bir şeyle de tatmin olabilirdim."

"Son kez söylüyorum. Sahte ya da değil, hiçbir karım takı takmaz. Yüzüklerin fiyatı konusunda endişelenme. Ayrıca, karısının üzerine titreyen bir koca olmamı istedin, değil mi?"

"Çiçekleri ve el ele tutuşmayı kastetmiştim," *ve öpüşmeyi*, sanırım, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. El ele tutuşmaktan bahsetmek yeterince cüretkâr hissettiriyor ama tepki vermiyor, ben de ekliyorum: "ya da bana New York'u daha fazla göstermek, sadece göstermelik yüzüklere müstehcen miktarlarda dolarlar saçmak değil. Ama hey, bu senin paran. Sen bilirsin."

Carter sandalyesinde arkasına yaslanıp bir süre beni inceliyor. "Bana kendinden bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum. Heyecan damarlarımda dolaşıyor, ta ki yarın gece çok fazla şeyle uğraşmamak için zamanı benim hakkımda veri toplamak için kullanmaya çalıştığını anlayana kadar.

"Temel bilgiler. Nereden geldiğin, ailen, bilirsin işte, bunun gibi şeyler. Kocan olsaydım bileceğim şeyler."

"Ailem ben küçükken öldü. Büyükannem ya da büyükbabam yoktu. Benden yaşça büyük olan kız kardeşim iyi olduğumdan emin oldu. Babamın şirketini devraldı, küçük bir ev tabanlı çevre dostu peyzaj işi. Ayrıca, altı ay sonra New York'tan tekrar ayrıldığımda dönebileceğim bir ailem ve işim olacağını bilmek rahatlatıcı.

Ona söz verdiğim gibi. Bazen aynı fikirde olmasak da ona çok şey borçluyum."

"Neden olmasın?"

"Bu uzun bir hikaye."

Carter kolundaki saate bakar. "Hâlâ vaktimiz var. Ne oldu?"

Derin bir iç çektim. "Sana olayların kısa versiyonunu anlatayım. Aşık oldum. Adama evlenme teklif ettim. O da evet dedi. Tören sırasında beni terk etti. Kız kardeşim ondan hiç hoşlanmadı ve ona bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu söylediğimde beni sorunlarımdan kaçmakla suçladı."

Carter dikkatle kontrol ettiği ifadesiyle beni inceliyor. Aklından ne geçtiğini bilmek zor. Konuşmamı bitirdiğimde yüzünü buruşturdu. "Hangi aşağılık herif nişanlısını mihrapta terk eder?"

"Rob. Onun adı bu. Robert Winthrope."

"Kendine erkek demeye hakkı yok."

"Bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Görünüşe göre beni hiç sevmemiş. Eminim yaban yulaflarını ekmeye gitmiştir ve ardında kalbi kırık bir sürü kadın bırakmıştır."

Carter gözlerini kısar. "Birbirimizi tanıdığımız şu birkaç gün içinde senden duyduğum en karamsar şey bu olsa gerek. Her şeyi pozitif tutma konusunda çok beceriklisin."

"Tam tersine, bu aslında çok olumlu bir düşünce."

"Nasıl yani?"

"O gitti." Gülmeye çalışıyorum.

Carter başını sallıyor ve samimi gözlerinde sıcaklık var. Neredeyse yere yığılmama neden oluyor. Bu hoş, samimi bir ifade ve onun çarpıcı yüzünü ölümcül derecede büyüleyici kılıyor.

Sonra konuştuğumuz konunun oldukça üzücü olduğunu hatırlıyorum. Ama yine de. Bir anlığına da olsa içimi dökmek ve neşelenmek iyi hissettiriyor. Gelecekte Rob'a aşık olabilecek zavallı kadınları düşünmek bile istemiyorum.

Kısa sohbetimiz iş telefonum tekrar çaldığında sona eriyor ve cevap veriyorum. Liman manzarası. Tabii, bu

Geç de olsa, telesekretere de bırakabilirdim, Carter'ın umurunda olmazdı ama bu noktada -artık onlarla şahsen tanıştığım ve neyin tehlikede olduğunu bildiğim için- tamamen yatırım yaptım. Joe ile hoş bir havadan sudan konuştuktan ve Carter'ın telefona bakacağını belirten bir baş işaretinden sonra, telefonu onun telefonuna yönlendiriyorum.

Çok geçmeden uçak nihayet New York'a iniyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan apartmana geri dönüyoruz. Bugün çok duygusal bir hız treniydi. Çok yorulmuş. Tek yapmak istediğim yatağa girip uyuyabildiğim kadar uyumak. Yarın işte faydalı olabilmem için biraz dinlenmem gerekiyor. Asansörden iner inmez Hattie'nin kapısı gıcırdayarak açıldı ve meraklı gözlerle dışarı baktı.

"Burada görülecek bir şey yok," diyor Carter, kapımızın kilidini açıyor ve hemen içeri giriyor.

Kabalığını görmezden geliyorum ve Hattie'ye gülümsüyorum. "Sadece biz varız. Rahatsız ettiyse özür dileriz."

"Oh, lütfen bana aldırmayın, sadece biraz meraklı biriyim. Peki... o kutuda ne olabilir?"

Elimdeki kutuya bakıyorum. İçinde düğün pastamızın üstü var. Aslında pasta değil. Kısa süre önce haber verdiğim için bir topkek koleksiyonu aldım. (Tamam, pasta da alabilirdim ama "neredeyse" yangın olayından sonra düğün keklerinin çok daha eğlenceli ve ilişkilendirilebilir olduğunu düşündüm, ayrıca kocaman bir düğün pastası gibi çöpe gitmeyeceklerdi). Kapkekler tatlı bir vanilya kreması ve üzerinde parlak kırmızı, etli, sulu bir çilekle süslendi. Carter bunların sadece fotoğraflar için gerekli olduğunu söyledi ama ben eve götürmekte ısrar ettim çünkü kim kekleri ziyan eder ki? Hayır. Bunu değil.

"Cupcakes. Vegan ve lezzetliler. Al, bir tane ye."

Mesafemi korumaya ve kıyafetlerine yapıştığına şüphe olmayan kedi tüylerinden kaçınmaya çalışarak kutuyu ona doğru açıyorum ve nefesi kesiliyor. Cennet gibi meyveli kokular etrafımızı sardı. İlk başta, çilekli kekleri çok sevdiğini düşünüyorum, gözleri o kadar büyüyor ki, ama sonra eli sol elimi tutuyor ve yüzükleri fark ediyor.

"Tanrım, kesinlikle çok hızlı çalışıyorsunuz!"

Ah, kahretsin. Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ona ne söylemeliyim? Ona aniden aşık olup evlendiğimizi söyleyemem. Buna asla inanmaz.

"Bu... karmaşık," diyorum.

"Gerçekten de canım, tüm ilişkiler öyledir." Elini sallıyor. "Bunun, ziyaret etmesi planlanan bir akrabasıyla bağlantısı olamaz, değil mi?"

Bunu nereden biliyor?

Kapıyı mı dinliyordu? Yoksa bir medyumun yanına mı taşındım?

Yüzümdeki telaşlı ifadeye gülüyor. "Panik yapma canım. Eleanor ve ben arkadaşız. Yaklaşan ziyaretini haber vermek için beni nazıkçe aradı. Yeğenini telaşlandıracağını tahmin etmiştim."

"Evlilik hikâyesini biliyor musun?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Anladığım kadarıyla, sonunda bu işe kalkıştığı için oldukça memnun. Ama biliyor musunuz, ben de onu en son bir bayanla gördüğümünden beri *epey zaman* geçtiğini fark ettim. Bu sahte bir evlilik, haksız mıyım? Sadece görünüş için? Lütfen endişelenmeyin, kafasında hazırladığı planı çözmeyeceğim. Sadece seni bu işe bulaştırmış olması beni endişelendiriyor."

"Sorun değil," diyorum omuz silkerek. "Carter bana ne verirse versin üstesinden gelebilirim. Zaten sadece hafta sonu için."

"Dostça bir tavsiyeye ihtiyacın olabilir mi, hayatım?" diye soruyor, küstah bir gülümsemeyi ısırarak, fesatlık içinde dans ederek

gözleri.

"Ne hakkında?"

"Düğün gecesi."

Bir kahkaha patlattım. "Sanırım o konuda iyiyim." "Bu

sen oldukça Belli mi? Bu sadece

o I sahip olmak a

Bu konuda çok sayıda hikâye var. Ben de toplam altı kez evlilik bağına girdim, biliyorsunuz."

Vay anasını. Yaşlı kedi kadın komşumun bu konuda altı başarılı hikayesi var! O sadece en tatlı ve en komik değil, aynı zamanda resmen tanıdığım en mütevazı yaşlı kadın.

"Öncelikle, bu beklenmedik bir şey." Sırıtiyorum. "İkincisi, gerçek bir düğün gecesi olacağını sanmıyorum. Bu gerçek bir düğün değil."

"Canım, bu kadar çarpıcı görünüme sahip bir beyefendi bana lütfetseydi, gerçek olsun ya da olmasın, bir akşamımı bile boşa harcamazdım. Özellikle de benim üstümse." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. "Bu buz gibi dış görünüşüne rağmen, içinde yanan ateşli bir volkan olduğunu tahmin ediyorum..."

"Ah!" diye şakacı bir şekilde soludum. "Hattie, seni sürtük!"

Yaşlı kadın kıkırdıyor, kutudan dört kek alıyor ve kapağını kapatıyor. "En-jo-oyyyy," diye şakacı bir şekilde şarkı söylüyor ve kutuyu dirseğiyle bana doğru itiyor. "Saat geç oldu. Myrtle, Ruth ve Mitsy'nin gece yarısı ikramlarına ihtiyacı var, benim de öyle. Sen en iyisi o ateşli kocanın yanına dön."

Carter'ın dairesine geri dönüyorum, etkileşimimiz beni eğlendiriyor. Ateşli kocam mutfakta bir bardak viski dolduruyordu.

"Hattie biliyor."

"Tabii ki öyle," diyor adam şaşırmadan. "Neyse ki henüz Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalamadınız."

"Uh-huh." Şaka yaptığını biliyorum elbette (en azından ben öyle umuyorum). Hattie'nin ne kadar dikkatli olduğunu biliyor ama

Yine de Gretchen'in da hakkımızda olması gerekenden daha fazla bilgiye sahip olduğunu söylemediğim için kendimi suçlu hissediyorum. En azından Gretchen sahte evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ben de herkes gibi onun da asla öğrenmemesini sağlayacağım.

Kalan düğün keklerini tezgâhın üzerine bıraktım, Hattie'nin aklıma soktuğu başka bir şeyi içimden atmaya hazırdım.

"Düğün gecesi" ile ilgili bir şey.

Carter'ın yatak odasıyla ilgili bir şey fark ettim. "Teyzen ziyarete geldiğinde genellikle nerede uyur? Sen?" Ona sordum.

"Misafir süiti. Pazar öğleden sonra ayrılana kadar burayı boşaltmanız gerekiyor."

"Ben nerede uyuyacağım?" Bu soruyu tekrar gündeme getirmemin nedeni, bu sabah spor salonuna gitmek için yatak odasının önünden geçerken kapının açık durması ve *kesinlikle* iki yatak olmamasıydı. Daha da kötüsü, yatak odası oldukça geniş olmasına rağmen, balkonun, sabit rafların ve mobilyaların modern mimarisi ve düzeni ikinci bir yatağa bile izin vermiyor.

"Bunu konuşmuştuk. Benim odamda tabii ki." Bana dönüp "duh" der gibi bir yüz ifadesi takındı. "Hafta sonu bizim odamız olacak. Evliliğimizi satmamız lazım. Eğer önerdiğin buysa ben kanepede yatamam, sen de yatamazsın. İkimiz de benim odamda uyuyacağız."

"Ama sadece bir yatak var. İki tane olacağını söylemiştin. Değil mi?"

"Doğru," diyor. "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?"

"İkinci bir yatak yatak odanıza sığmazdı bile... yoksa sığar mıydı?"

CARTER

"Olmazdı," diye
onaylıyorum. "Ne demek
istiyorsun?"

"Sadece bir yatak var, doğru. Benimki. Paylaşacağız.
Başka yolu yok. Benim yatağında uyumak zorundasın."

"Ne? Hayır. İki yatak olacağını söylemiştin."

"Yalan söyledim."

"Carter!"

"Eden, zaten tek yatakta uyuduk. Eminim yine idare ederiz."

Bu kez durumu komik bulmuyor. "Acımasızsın, kesinlikle acımasızsın. Ugh. Ve ben sözleşmeyi çoktan imzaladım."

"Hayır Eden, ben acımasız değilim.
Çaresizim." Eden'in gözleri benimkileri buldu.

Yüz ifadesi yumuşuyor, omuzları düşüyor ve başını sallıyor. "Evet, tamam, istediğin gibi olsun. Ama çıplak uyumak yok... bilirsiniz..." Son iki kelimeyi daha alçak bir sesle söylüyor ve balkonuna doğru hareket ederek, beklenmedik bir şekilde binanın yanmasını önlemek zorunda kaldıktan sonraki çıplak halime atıfta bulunuyor.

Kızarıyor. Bu kadar utanması neredeyse şirin.

Bu an sadece birkaç saniye sürüyor ve sesi eski yüksekliğine ve kararlı yoğunluğuna geri dönüyor. "Hiçbir eylem olmayacak. Sıfır. Zilch. Nada."

"Eylem mi?"

"Aynen öyle. Karı-koca sevişmek yok, beni yatağına zincirlemek yok ve ateşli patlamalar yok."

Onu yatağıma zincirlemek mi? Hm.

Elimde içki, tezgâha yaslanıyorum. "Benimle seks yapmayı düşünmeden edemiyorsun. Değil mi?"

"Sadece emin olmak istedim. İyi geceler."

Bununla birlikte, döner ve misafir odasına doğru fırlar.

11.43.

Bir çığlık sesiyle uyandım. Birkaç gün önce huzurlu akşamımı bölen çığlığa benziyordu.

İlk aklıma *gelen, yine daireyi yaktığı* oldu.

İki saniye içinde yatağımdan kalkıp ayağa kalkıyorum.

Bir sonraki bölüme, bu sabah mastürbasyon yapmam gerektiğini söyleyerek başlayayım. Ya da günün ilerleyen saatlerinde veya uyumadan önce - en azından odamdan hışımla çıkmadan önce. Yanıma taşınmasının araya girmesiyle rutinim allak bullak oldu ve üzerimde bir baskı oluştuğunu hissediyorum.

"Durumumu" gizlemek için aceleyle gri boxer'larımı giydim, misafir odasına koşmadan önce ayağım takıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Kapı açık duruyordu. Aceleyle içeri girdim, şimdiden dumanı görüyor ve kokluyordum. Ama odası boştu. Balkon da öyle. Yangın falan yok. En ufak bir duman kokusu bile yok. Odasında tatlı vanilyayı andıran hoş bir koku var.

"Eden?" Karanlığa doğru soruyorum. Cevap yok.

Çığlığı hayal etmedim, değil mi?

Dışarı çıkıp dikkatle dinliyorum. Bir hışırtı sesi beni hemen yandaki küçük çamaşır odasına götürüyor

misafir odası. Işığı açmadı. Karanlık, ama şimdiye kadar gözlerim karanlığa tamamen alışmıştı.

Beyaz bir bornozun içinde, yüzü bana dönük, kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. Kapağı kapattı ve çamaşır makinesini çalıştırdı. Bir eliyle bir şey almak için tezgahın üzerindeki bir kutuya uzanırken ve sonra diğer eliyle geri uzanırken silindire su akmaya başlıyor. Düğün keklerimiz mi? Gece yarısına yakın bir saatte insan neden şeker ihtiyacı duyar ki? Bir elinde bir kek tutarken diğer elindeki keki ısırıyor ve odadan çıkmak için dönüyor.

Beni gördüğünde olduğu yerde donup kalıyor ve tekrar çığlık atıyor (neyse ki bu sefer ağzındaki kekle boğuklaşıyor). Tökezleyerek geri döndü, çamaşır makinesinin üzerinde neredeyse oturur pozisyona geldi, dengesini sağlamak için bacaklarını ayırdı.

"Benim, sakın ol," diyorum karanlığa doğru.

"Carter! *Youfcarefeshifouofme*," diye mırıldanıyor kocaman gözlerle, çiğniyor ve yutkunuyor.

"İyi misin?" Küçük odaya girip beyaz raflardan birinin arkasında bir yere gizlenmiş ışık düğmesini açma zahmetine girmeden soruyorum. Yüz hatlarını aydınlatmaya yetecek kadar ay ışığı pencereden içeri süzülüyor.

"Tanrım, beni korkuttun. Seni hayalet sandım!" Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, hâlâ bana bakıyor, kekler hâlâ ellerinde.

"Ne yapıyorsun burada?" Kalçam açık uyluklarının iç kısımlarını sıyrırana kadar yaklaşarak soruyorum.

Dudaklarının kenarındaki şekerlemeyi yalıyor. "Eh... çamaşır yıkamak." Sesi nefes nefese geliyor.

Daha fazla eğildim. "Karanlıkta mı?"

"Işık düğmesini bulamadım." Nefes alış veriş düzenleniyor.

Varlığımla onun üzerinde böyle bir etki bırakmış olmayı tatmin edici buluyorum.

Üzerinde sadece beyaz bir bornoz var, muhtemelen duş aldıktan sonra. Gözlerim boynuna, dekoltesinin narin kıvrımlarına kayarken teninin meyvemsi vanilya kokusu beni sarıyor. İçimde bornozunu çözme ve altında ne sakladığını keşfetme içgüdüğü uyandıracak kadar açıklar.

Göz kamaştırıcı güzelliğini içime çekmek için bornozunu iterek açtığım görüntüler zihnimi işgal ediyor.

Göğüslerini ortaya çıkarmam ve önce sol, sonra da sağ meme ucunu emmem düşüncesi sikimi sertleştiriyor.

Kendimi tam olarak bunu yapmaktan alıkoymak için, onun üzerindeki raflara uzanıp tutunuyorum ve kollarımı onun iki yanına yerleştiriyorum.

Eden'in nefesi kesilir. "Ne yapıyorsun... Carter?" Gözleri kollarımdaki mürekkebe takılıyor, sonra göğsümden boğazıma ve çeneme doğru ilerliyor. "Yani," diye düzeltiyor kendini, bakışları benimkilerle buluşuyor, sesi daha da kısılıyor, "*burada* ne yapıyorsun?"

Göğsü kabarıyor, hızla inip kalkıyor. Odanın görece karanlığına rağmen göğsünden aşağıya doğru yayılan kızarıklık görüyorum.

"Beni uyandırdın," diye mırıldanıyorum, başımı aşağı eğip yanağımı alnına sürtüyorum. Başımı daha da aşağı indirip kirli sakalımı yüzünün yumuşaklığına sürtüyorum. "Bir çılgılık duydum," diye homurdanıyorum.

Geri çekilmiyor.

Kokusu duyularımı istila ediyor.

Onu çamaşır makinesinin üzerinde yavaşça soyma düşüncesi, yerini onu çamaşır makinesinin üzerinde yavaşça *götürme* düşüncesine bırakır.

Bunun olamayacağını biliyorum.

EDEN

■ çığlık atmıştı. O haklı.

Ama hemen ardından gülmüştüm, bunun sadece küçük aynadaki kendi yansımam olduğunu fark etmiştim

beni korkutan duvarda.

Küçük çamaşır odasındaki düğmeyi bulamamıştım.

Bunun yerine, kendimi yapışkan bir durumda buldum. O, bacaklarımın arasında.

Ben, hareket edemiyorum.

Düşünemiyordum.

İşlemek için.

Yanağı yanağıma değdiğinde ve dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta olduğunda, duyularım tahribata uğramaya başlıyor. Kafamın içinde vahşi bir karnaval var ve hepsi bana saldırıyor: sesler, kokular, dokunuşlar, onun yakınlığı, hepsi karmakarışık bir çılgınlık içinde birbirine karışıyor.

Uzun kirpikleri ay ışığını yansıtıyor.

Neredeyse tenimi fırçaladıklarını hissedebiliyorum.

Dudağının yan tarafının benimkini sadece bir milisaniye sıyırdığını hissettiğimde, mini bir gece yarısı kutlaması için yanımda getirdiğim kekleri neredeyse düşürüyorum.

Biraz geri çekilir ve yavaşça gözlerini açar.

Onunla göz göze gelmek büyüleyici, yıldızlı bir gökyüzüne bakmak gibi. Kendimi onların yoğun karanlığında kaybolmuş buluyorum, başka tarafa bakamıyorum.

"Kocanı uyandırmak için mi çığlık attın ki seni çamaşır yıkayan iyi bir kız olduğun için ödüllendirsin?" diye gürlüyor derin, seksi baritonuyla. "Yoksa onu uyandırdığın için yaramaz küçük şeyi cezalandırmasını istediğin için mi çığlık attın?"

"Eh... İkisini de yapmaya çalışmıyordum."

Her şeyin bunaltıcı olduğu bir noktadayım.

Etrafımdaki her şey çok yoğun.

Kaslı kolları, duruşu, kalçalarını açılmış kalçalarımın bastırması. *Çıkıntısı*. Sertleştğini hissedebiliyorum.

Başını kulağıma götürüyor.

Kirli sakalının tenime en ufak bir dokunuşu bile elektriklenme hissi veriyor.

Başı daha da ilerliyor, dudakları kulağımı okşuyor. Ay ışığı yontulmuş yanaklarına gölge düşürerek onu daha da çekici gösteriyor.

"Bana kendini siktirmeye hevesli olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Yani...

Hazırlıksız yakalandığım için kelimelerimin arasında bocalarken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Cevap vermeden önce söylediklerini düşünmek için biraz zaman a y ı r m a m gerekiyor.

"Tabii ki hayır..." Fısıldıyorum, başım hafif.

Bu noktada doğru düzgün düşünemiyorum bile. Görüşüm bulanık, işitme duyum boğuk ve dokunma hissim bozulmuş gibi. Sanki beynim tüm gücünü ıslanmam için harcıyor. Çamaşır makinesinin suyla dolma sesini bile duymuyorum. Tek duyduğum kulaklarımda onun sesinin seksi hırıltısı ve vücudumun diğer kısımları - kesinlikle dinlemeye devam etmemesi gereken kısımlarım.

"Verdiğin söz yüzünden mi?" diye usulca homurdanıyor, kulağımın kabuğuna dokunuşu omurgamda daha fazla his uyandırıyor.

"Uh-huh."

"Altına bir şey giyiyor musun?"

Sorusu beni şaşırtıyor ama içimde yarattığı heyecanı da inkar edemiyorum. Yumuşak gürlemesi hem heyecan verici hem de kafa karıştırıcı. "Ben... değilim," diyorum dürüstçe.

Gerçek şu ki, meme uçlarım acıyordu. Çıplak olmaktan ve bornozun kumaşına sertçe sürtünmekten dolayı acıyorlardı. Rafı kapmak için uzandığı, geniş dövmeli göğsünün önümde durduğu ve erkeksi kokusunun duyularımın başını döndürdüğü anda imkansız bir duruma gelmişlerdi.

"O bornozun altında tamamen çıplak mısın?" Başını eğiyor, çenesi ve kirli sakalı omzuma hafifçe sürtünüyor, bornozun hafifçe açılmasına neden oluyor, kumaşın karıncalanan meme uçlarıma sürtünmesine yetecek kadar, ama dışarı çıkmalarına yetecek kadar değil.

Bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık birikiyor - ki bu açıklanamaz bir şey.

Ona doğru çekilen meme uçlarımla onu izlemek, birinin kirpiklerinin nasıl bu kadar koyu ve büyüleyici olabileceğini merak etmeme neden oluyor.

Başını geriye doğru eğerek omuzlarının ve sırtının hareket etmesine ve kalçalarının hafifçe öne doğru itilmesine neden olur. Bilinçsizce yapılmış küçük bir hareket ama çok büyük bir etkisi var. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok - üzerimdeki bornoz kalın ve oda karanlık - ama oturma pozisyonum ve ayırık bacaklarım nedeniyle, bu küçük ayarlamayla, siki çıplak klitorisimle neredeyse doğrudan temas etti. Gri boxer'ının altında delicesine sertleşmişti. Bu kazara uyarılma beni tamamen şaşırttı. Sadece nefesim kesilmekle kalmıyor, refleks olarak yer değiştiriyorum, o da öyle yapıyor, ama bu sadece bacaklarımın biraz daha açılmasına neden oluyor. Şimdi, kedi dudaklarım temelde onun shaftını kavırıyor ve onun

ucu daha da *iyi* bir pozisyonda, klitorisimin tam ortasında ("jackpot" pozisyonu).

Mükemmel gözleri benimkilerle birleşiyor, parlaklık ve güzel yıldızlarla dolu. "Bu hoşuna gitti, değil mi?"

İşte o zaman su *vızıl tısl* kesilir.

İşte o zaman makine ritmik yıkama döngüsüne başlar.

İşte o zaman kalçalarım onun sikine ve hassas klitorisim onun kalın ucuna karşı nabız atmaya başlıyor.

Dudaklarımdan bir inilti daha çıkarken onunkinden de bir inilti kaçıyor. Döngü devam ederken "*Siktir*," diye bağılıyor.

Gözleri yere düşer ve yüz ifadesi gerilir, Ama kalçaları neredeyse hiç kıpırdamadan duruyor, kolları hâlâ yukarıda ve iki yanımda, ama şimdi rafı daha sıkı kavlıyor. Ellerim kekleri neredeyse amımın dudaklarının onun aletinin başını sıktığı kadar yoğun bir şekilde sıkıyor.

Şu anda ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Birincisi, içeride kilitli kaldım. İkincisi, hala kilitliyim. Üçüncüsü, ister inanın ister inanmayın, hala çok kilitliyim.

Ve... beynim bunda bir sorun görmüyor.

Makinenin gürültüsüyle klitorisim onun ucuna karşı nabız atmaya devam ediyor ve bununla birlikte tüm beyin gücümü kaybediyorum.

Tek yapabildiğim orada oturmak, tamamen güçsüz, gelişen olayları özümsemek, kontrolümü tamamen kaybettiğimin ve oh, canım, hayır, şimdi değil, *lütfe*n bu değil - bir orgazm oluşmaya başlıyor. Önemli bir orgazm. Çaresiz bir orgazm. Şimdiye kadar yaşadıklarımın hepsinden daha uzun sürecek bir orgazm.

Aslında, bir şekilde, içgüdüsel olarak biliyorum ki, eğer ben ya da dışarıdan bir olay buna derhal bir son vermezse - belki bir elektrik kesintisi - tam olarak on bisiklet turu daha yapacağım.

Dokuz.

Oh, hayır.

Sekiz.

"Cart..." dudaklarımdan dökülen tek şey, dudakları boynumu sıyırıp tenimi öptüğünde ve bornozumu daha da açtığında kelimenin ortasında duruyorum.

Yedi.

Boğazından daha fazla homurtu çıkıyor ve beni çıldırtmaya devam ediyor.

Altı.

O da en az benim kadar tahrik olmuş durumda. Başka bir hırıltı, bu daha gergin, klitorisime karşı dayanılmaz uç uyarımı devam ederken.

Çamaşır makinesi ve kalçalarım tüm işi yapıyor, bana karşı dönüyor ve tek düşünebildiğim boşalmayı ne kadar çok istediğim.

Beş.

Ben gelemem.

Gelmek çok yanlış olurdu.

Dört.

Ancak vücudum bunda yanlış bir şey göremiyor. Aramızdaki sürtüşmenin devam etmesini memnuniyetle karşılıyor. Çamaşır makinesinin başlattığı şeyi sonuçlandırmak istiyor. Kötü bir şekilde. Umutsuzca.

Üç.

Bunu durdurmanın bir yolu yok. Orgazmım artıyor, artıyor ve artıyor.

İki.

Dudaklarımdan istemsiz bir inilti daha kaçıyor. Başka bir derin inilti onunkini terk ediyor.

Bir.

"*Eden*," diye gürlüyor.

Adımın homurdanmasıyla kaçış yok ve kenardan yuvarlanıyorum -geliyorum, geliyorum, geliyorum- ve bu sırada keklerimi düşürüyorum.

Kollarını indiriyor ve beni kendine doğru çekiyor. Titreyen bacaklarım belini çevreliyor, kalın siki hala sıkıca kavırıyor

sırılsıklam am dudaklarımın arasında.

"*Ahh - ahhh* ." Ağır ağır nefes alırken kalçaları dudaklarımın arasından yukarı doğru kalkıyor.

Ve biraz daha otuzbir çek.

Şortundan ılık sıvı sızdığını hissediyorum.

Beni kendine yaklaştırıyor, kalp atışları benimkine karşı yüksek, nefes alışları ağır.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca öylece kalıyoruz, birbirimize sıkıca tutunarak yükselişimizden iniyoruz.

Aşık olma.

Kollarını kaldırıp omuzlarıma koyuyor ve alnını alnıma bastırıyor, bir eli boynumda dolaşıyor. Ay ışığının çerçevelediği yüz ifadesinde harika bir yumuşaklık var. Parıltı değişmiş ama daha az yoğun değil. Aksine, daha canlı.

Onu öpmek, ona dokunmak, içimde hissetmek istiyorum.

"İyi geceler dilesek iyi olur," diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

"Evet, iyi fikir," diye fısıldıyorum hemen, başımı sallayarak (tamamen aynı fikirdeymişim gibi), hâlâ sersemlemiş bir halde.

Vücudum "*Neden?*" diye bağılıyor. Kalçalarım "*Lütfen*" diyor. Kukum koroya katılıyor, *Hayır*. Buradaki hiç kimse onun (ve mal varlığının) gitmesine izin vermek istemiyor. Bir "O" senfonisinin ortasında işlevsiz bir koro çalışması gibi.

Başını sallıyor, kalçalarımın tutuyor ve beni yere yatırmak için koşu makinesinden kaldırıyor. Buzla kaplı ellerimle ona dokunmamaya dikkat ediyorum (çok sert sıkıyorum). Ben -nihayet- ayağımı yeniden yere basana kadar sabırla bekliyor.

"İyi geceler Carter," diyorum sallanan bacaklarım bana destek verdiğinde.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim. Ben temizlerim." Yerdeki zavallı kek dağınıklığını işaret ettim. Onlar yapmak istediğim bir fedakârlıktı.

"Bununla sabah ilgileneceğiz. Sen biraz uyu. İyi geceler."
Beni bırakıyor, çözülme tehlikesi geçiren bornozumu şefkatle kapatıyor ve odadan çıkıyor.

Hala aptalca karıncalanan meme uçlarımla donmuş bir şekilde dururken, odasının kapısının kapandığını duyuyorum.

Ellerimi yalıyorum.

CARTER

CUMA

Tİş haftasının sonu geldi ve ben her zamankinden daha yoğunum. Herkes o çalışıyor için sarın şeyler Yukarı, Ben de dahil, ilk defa. Eleanor Teyze yarın sabah gelecek, ve I istiyorum olarak az KESİNTİLER olarak Mümkün. Özellikle de Eden ve ben bu akşam hikayelerimizi açıklığa kavuşturmak için zaman ayırmışken.

Saat 16:47'de nihayet nefes alma şansım oldu.

Yaptığım işten zevk alıyorum. Hızlı tempolu, yoğun bir ortamda başarılı oluyorum. Günümün büyük bir kısmı ya yeni fikirler üreterek, ya prosedürleri uygulayarak ya da müşterilerimle şu veya bu nedenle bağlantı kurarak geçiyor.

Bradley'nin müşteri avcılığı hakkındaki "fısıltıları" başlangıçta düşündüğümünden daha fazla ağırlık taşıyor. Uzun süredir birlikte çalıştığım iki müşterim daha Ecclestone Construction'ın kendileriyle temasa geçtiğinden bahsetti; bu da beni, muhtemelen uzun süreli ilişkilerimi gölgede bırakabileceklerini düşünerek müşteri tabanımı ele geçirmeye çalışıp çalışmadıklarını merak etmeye itti. Bu durum beni kesinlikle alarma geçirdi.

Mola vermek için ofisimden çıktığımda Eden bilgisayarında yazmaya devam ediyor ve yaptığı işe odaklanmış durumda. Formunda lacivert bir etek ve açık mavi bir bluz giyiyor.

dikkatimi çekti. Üstteki iki düğme açık bırakılmış. Oturduğu yerden göğüs dekoltesinin en ufak ipucunu yakalıyorum. Çamaşırhanedeki gece yarısı "karşılaşmamız" hakkında konuşmamıştık. Bu bir hataydı. Koşulların tesadüfen bir araya gelmesinden kaynaklanan bir olay diyebiliriz. Bir daha olmayacak. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Bu talihsiz duruma rağmen ikimiz de profesyonelliğimizi koruyoruz ve özellikle iş ortamında bu konuyu gündeme getirmemeyi tercih ediyoruz. İkimiz de aklımızı başımızda tutmanın ve kişisel meselelerin işimizi etkilemesine izin vermemenin öneminin farkındayız.

Masasına yaklaştığımda başını kaldırıp gülümsüyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı patron?" diye soruyor.

"Burada işim bitti sayılır. Hadi yemeğe gidelim." "Bana uyar, açlıktan ölüyorum." Gözleri

Işığın yanması ve yüzünün aydınlanması bir an duraksamama neden oluyor. Etrafta bizi duyacak kimse olmamasına rağmen sesini alçaltıyor. "Benimle insan içine çıkmanın akıllıca olduğundan emin misin?"

"Şehri daha fazla görmek istediğini ve seni beslemem gerektiğini söyleyen sendin. Eğer yine dışarıdan yemek istiyorsan, o zaman..."

"*Hayır*," diyor hızla, fikrimi değiştirmemden korkuyor. "Dışarıda akşam yemeği kulağa harika geliyor. Hafta sonu için savaş planımızı hazırlamak için bize daha güzel bir ortam sağlayacak."

"Savaş planı" yerine "savaş planımız" demesini takdir ederek ama bundan bir şey anlamayarak telefonumu çıkardım ve Uber uygulamasını açtım. "Seni restorana götürmesi için bir araba sipariş ediyorum. Burayı toparlamak için birkaç dakikaya daha ihtiyacım olacak."

"Emin misin?"

Bekleyebilirim." "Gerek yok."

Başını sallıyor ve gerekçemi anladığını biliyorum. Etrafta hala bir sürü insan var ve en son yapacağım şey

İstedikleri şey, Eden ile beni aynı arabaya binerken ya da aynı saatte ayrılırken görmeleridir. İnsanların bizi ara sıra bir iş yemeği, bir toplantı ya da bir sunum için birlikte çıkarken görmeleri sorun değil, ancak her gün aynı saatte birlikte çıkarsak insanlar şüphelenecektir. Dedikodular ihtiyacım olan son şey. Aramızdaki mesafeyi korumakta iyiyiz ve bunu tehlikeye atmak istemiyorum.

Eden bilgisayarını kapatır ve çantasını alır. "Sanırım birazdan görüşürüz."

Tek kelime etmeden başımı salladım ve ofisime geri döndüm. Eden'in topuklu ayakkabıları çıkarken parke zeminde tıkırdıyor. İlginç bir kaç gün oldu. Düğün meselesi bir yana, Eden'in varlığı ofiste hoş bir değişiklik oldu. İşini biliyor ve çalışkan biri. Yeni şeyleri bu kadar kolay öğrenmesinden ve birçok müşterinin ondan olumlu bir şekilde bahsetmeye başlamasından etkilendim.

Üzerimden bir şeyi atmak iyi hissettiriyor. Bu hafta sonu her şey yolunda gittiği sürece, önümüzdeki altı ay çocuk oyuncağı olacak.

Tam yirmi dakika daha ufak tefek işleri bitirip hafta sonu için eşyalarımı kapatıyorum.

Teyzeme odaklanma zamanı.

Eleanor Teyze'ye uzun bir süre boyunca pek çok hikâye anlattım - o da böyle meraklıdır. İşin iyi tarafı, son birkaç gün içinde Eden işle ilgili her şey ve eşim olarak aşına olacağı diğer temel konular hakkında iyi bir fikir edildi. Hâlâ nasıl tanıştığımızı konuşmamız gerekiyor. En ufak bir detayı bile yanlış anlarsa, tüm maskaralığı mahvedebilir. Ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Eşyalarını yarın sabah erkenden benim odama taşımayı planlıyoruz, böylece biz onunla havaalanından dönmeden önce hizmetçi misafir süitini ve dairenin geri kalanını teyzem için hazırlayabilecek. Eden kaderine teslim oldu ve başka bir itirazda bulunmadan bunu kabul etti.

Hikayelerimizi kırk sekiz saat boyunca düzgün tuttuğumuz sürece, iyi olacağız.

Eden'i gönderdiğim restoran, sadece bir ya da iki kez ziyaret ettiğim, genellikle otantik ev yapımı makarnanın tadını çıkaran yerel halkın uğrak yeri olan küçük bir İtalyan mekanı. Fark ederiz ya da tanırız diye onu her zamanki yerlerimden birine götürme riskini almak istemiyorum. Oraya gittiğimde, köşeye sıkışmış bir masada oturuyor, önünde ücretsiz bir içecek ve ısırick büyüklüğünde meze, menüyü inceliyor. Yanına gittiğimde bana yine o parlak gülümsemelerinden birini verdi.

"Menüdeki her şey çok güzel görünüyor," diye yorum yapıyor. "Karar vermekte zorlanıyorum." Sesini alçaltıyor. "Fiyat yok. Fiyat eksik."

"Ne isterseniz seçin," diyorum, kendi menüme bakarak.

Garson kız yanımızda belirdi ve "İyi akşamlar, siparişlerinizi alabilir miyim?" diye sordu.

Eden'a bakıyorum. Önce benim sipariş vermemi işaret ediyor. "Bir bardak Chianti ile özel ravioli alacağım."

"Bir Ravioli del Maestro," diye tekrarlıyor garson kız.

Garsona dostça bazı açıklamalar yaptıktan sonra Eden, "Ben de Gnocchi Sorrento ve bir kadeh ev yapımı kırmızı şarap alayım" diyor.

"Emin misin?" Ona sordum.

"Elbette," diyor neşeyle. "İki yan salata."

"Oh, iyi fikir, domates salatası alabilir miyim?" "Bir domates salatası, bir yeşil salata."

Garson bize teşekkür etti, menüleri aldı ve ayrılmadan önce tahmini bekleme süresi hakkında bizi bilgilendirdi. Eden'in sadece benim yemek siparişime uymadığını görmek rahatlatıcıydı. Güvenli davranmak yerine, tamamen farklı bir şey sipariş etti. Neden benimkini tercih ettiğini anlayabiliyorum.

onun yemeğini benimkine tercih ederim. Eden'in tatlıya düşkünlüğü var ve olgun domateslerden yapılan soslu patates bazlı köfte seçimi daha tatlı olacak.

Sıcak esnaf ekmeği sepetinden bir dilim alıyor ve baharatlı zeytinyağlı küçük tabaklardan birine daldırıyor. "Burası güzel bir yer," diyor restoranı tarayarak. "Buraya çok sık gelir misiniz?"

"Bilmiyorum." Küçük siyah kitabımı çıkardım. "Pekâlâ, nasıl tanıştığımızın üzerinden geçelim."

Kaşını kaldırıyor. "Not defterinde var mı?" "Birkaç ipucu not aldım, evet."

"Neden telefonunu kullanmıyorsun?"

"Kitap, hareket halindeyken veya uygulamalara erişemediğim zamanlarda telefonumdayken düşüncelerimi kaydetmek için daha hızlı. Ayrıca bilgisayar korsanlığı ya da teknik aksaklıklarla uğraşmak zorunda kalmıyorum." Sayfaları çevirip hemen işe koyuluyorum. "İşin hakkında hiçbir şey söylemedim, bu yüzden ona asistanım olarak yeni başladığını söylemen sorun olmaz. Hataya daha az yer var. Dört ay önce ben sahilde bir iş gezisindeyken tanıştık. Kaldığım otelde öğle yemeği yiyordun ve birkaç kez karşılaştık. Ayrılmadan önceki gece seni yemeğe davet ettim. Çok hoş vakit geçirdik. Ondan sonra her gün konuştuk ve bir aydan kısa bir süre sonra şehre taşındınız ve evlendik."

"Hmm. Hatırlaması o kadar da zor görünmüyor," diye başlıyor Eden, yüz hatlarında endişeye benzer bir şey beliriyor. "*Ama...* yine de biraz belirsiz görünüyor."

"Önce ben sana yaklaştım," diye devam ettim, onu tamamen i k n a ederek.

"Barda tek başınıza oturuyordunuz ve ben de yanınıza oturdum, yer olup olmadığını sordum. Önemli bir anlaşmayı yeni bitirmiştin ve geç bir kahve içmeye hazırdım. Belli ki benden hemen etkilendin. Benimle yemeğe çıkmanı söylemeden önce biraz flört ettik."

"Vay canına Carter, bu kadar kadın düşkün olduğunu bilmiyordum." Ekmeğinin tadını çıkarırken sırtıyor. "Ama söylemeliyim ki, bunların hepsi çok klişe. Daha da kötüsü, tek taraflı. Ayrıca, her zaman birbirimize rastladığımıza inanmak zor. Ve *bir aydan kısa bir süre* sonra, seninle birlikte olmak için başka bir eyalete taşınıyorum - bundan emin misin?"

"Beni o kadar derinden önemsiyordun ki ayrı kalmaya dayanamıyordun."

"Oh, evet, bu tamamen inandırıcı ve *hiç* de kötü bir film gibi değil. Alo? Hikayen bir erkek tarafından yazılmış gibi."

"Ben bir erkeğim."

"*Aynen* öyle." Maden suyundan bir yudum alıyor. "Şuna ne dersiniz - gerçekte olanlara *biraz* daha yakın bir şey ve böylece çok daha inandırıcı hissettiriyor: Şirin, rahat bir dondurmacıda tanıştık. Yeni dairem henüz hazır olmadığı için yakındaki bir moteldeydim. Önce sana yaklaştım çünkü başka boş yer yoktu. Benim dondurmamla senin kahvenin beklenmedik buluşmasını içeren komik bir tanışmadan sonra sohbe başladık. Sizi sorduğumda yürüyen bir inşaat ansiklopedisine dönüşmüş olsanız da, bilinmeyen bir nedenden ötürü, tedbiri elden bırakıp tüm bu saçmalığı benimsemeye karar verdim. Açıkçası, bilginiz etkileyiciydi ve daha fazla bağlantı kurduktan sonra, tüm patronların tüylerini diken diken eden en büyük tavus kuşları olmadığı anlaşıldı. Hepsi kule ışıklarına benzemez; bazıları daha çok sade masa lambalarına benzer, baskın bir parlaklığın sarsılmaz parıltısını yayarken, bizi diken üstünde tutar ve 'dostluk açma' düğmesini bulmak için çabalarken işyeri atmosferinin çok sıkıcı olmasına asla izin vermez. Öyle değil mi patron? Yani..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bu çok spesifik. Ayrıca hiçbir anlam ifade etmiyor. Benim söylediklerimin dışına çıkamayız."

Yoksa yalanın kokusunu alır. Hikayenin muğlak ve tahmin edilebilir olmasının nedeni satılmasının daha kolay olmasıydı. Kafa sallamak için mükemmel. Bir yalana ne kadar çok tuhaf ayrıntı vererseniz, sorgulanma ihtimali de o kadar artar."

"Peki, tamam, herkes kendi yoluna, ama bir kadının sırf bir gece rastgele bir adam ona yatak odası gözüyle baktı diye tüm hayatını bir kenara bırakması tuhaf olmaz mı? *Neden?*"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, senin için hayatımı terk ettim, hem de bir aydan kısa bir sürede. Hangi sebeple? Ne teklif ettin?"

Kaşımı kaldırıyorum ve koltuğuma geri oturuyorum. "Ne önermem gerekiyordu?" Tekrar ediyorum. "Eden, bana bak. Yaşadığım yere bak. Hayatıma bak. Sunacak *her şeyim* var."

"O zaman neden hala bekarsın?"

"Bu benim seçimim. Romantik ilişkilerin getirdiği bağılıklar yerine profesyonel uğraşları seçiyorum."

"Neden?"

"Odaklandığım yer burası."

"Dünyayı ele geçirme planınız hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Eden iç geçirir. "Carter, eğer bunu satacaksak, senin hakkında biraz bilgi sahibi olmam gerekecek ve elinde başka ne varsa, sadece küresel ele geçirmenin ayrıntıları, müşterilerinin listesi, hangi motosikletleri sevdiğin ya da kahveni nasıl içmeyi tercih ettiğin değil."

Garson kız içkilerimizi getirdi ve bardakları önümüze koydu.

Eden garsona sıcak bir şekilde gülümseyerek şarap için teşekkür ediyor. Chianti kadehimi uzun sapından tutup kadeh kaldırmak için Eden'a doğru kaldırıyorum. Kadehlerimizi hafifçe birbirine vuruyoruz ve ben de "Güzel bir akşamın şerefine" diyorum.

"Ve başarılı bir hafta sonu!"

Hafifçe genişletilmiş kâsedan bir yudum almada n önce koyu kırmızı sıvının etrafında dönüyorum. Tadı zengin ve karmaşık; yutmadan önce dilimin üzerinde yuvarlayarak tatların tadını çıkarıyorum. Şimdiye kadar tattıklarımın en iyilerinden biri olduğunu itiraf etmeliyim.

Eden'in ev şarabını denemesini izliyorum, daha açık bir kırmızı, kadeh daha basit bir tasarıma sahip, daha kısa saplı ve kristalden yapılmış. Tadına bakarken gözleri zevkle kapanıyor. "Aman Tanrım... bu çok güzel!"

"Beğenmene sevindim." Kararımı vermiş olarak bardağımı yere bıraktım. "Ne bilmek istiyorsun?"

Eden bardağını yerine koyduktan sonra, "Bu hafta fark edemediğim gündelik, sıradan şeyler," diyor.

"Peki. Sor, ben de sana cevabı söyleyeyim."

"Soru sormak yerine sizi daha insani bir şekilde tanımaya ne dersiniz? Bilirsiniz, normal sohbet ve yoldaşlık yoluyla."

"Yarın sabah teyzem gelmeden önce sadece bu gecemiz var. Bunu normal şekilde yapacak zamanımız yok."

"Pekâlâ. Neden ilişki kurmuyorsunuz?" diye soruyor. "Ve sen soruyu tekrar geçiştirmeden önce, bunun kapak hikayemiz için oldukça önemli olduğunu düşünüyorum. Sen ciddi bir şeyle ilgilenmezken ben senin dikkatini nasıl çekebildim?"

"Bu konuda pek iyi değilim," diyorum ona, ekmeği biraz daha yemesini izleyerek. "Zamanım yok ve bunun için sabrım da yok. Yaşadığım birkaç ilişki de aynı şekilde sona erdi. Her zaman vermek istediğimden daha fazla zaman istediler. Ayrıca çocuk da istemiyorum. Hiç istemedim. Hiç ilgilenmedim."

Bardağının sapıyla oynayarak, "Teyzen sorarsa bu soruyu halledebilirim," diyor.

"Bu konuda iyi şanslar. Ona zaten çocuk istemediğimi söyledim ama bu sormasına engel değil."

"İlişki meselesine geri dönelim." Şarabını yudumluyor. Kırmızı sıvının dudaklarını boyamasını ve küçük dilinin sıvıyı silmek için dışarı fırlamasını izliyorum. "Peki ya seks?"

"Ne olmuş yani? Herkes seks yapar."

"Bir kadınla bir geceliğine seks yapmakta sorun yok ama ilişkide yok mu?"

"Ve? Seks ve ilişki iki farklı şeydir. İlişkimiz olmadan da seks yaptık ve sen bunu da sorun etmedin."

"Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemedim," diyor savunmaya geçerek. "Sadece düşünce sürecinizi merak ediyordum. Gerçi şimdi düşündüm de, büyük şehirlerde muhtemelen o kadar da tuhaf değildir, o yüzden belki de sorduğumu unutmuşumdur."

"Benimle seks yapmak istemeyen biri için bu konuyu çok sık açıyorsun."

"Carter, kes şunu."

"Anlaşmaya başladığımızdan beri en az üçüncü kez seks konusunu açıyorsun," diye belirtiyorum. Sesimi *bu* seviyeye indiriyorum. "Kirli düşüncelerini kendine saklayamıyorsun, değil mi? Benimle seks yapmaya *bu kadar* hevesli misin?"

"*Hayır*. Tabii ki *hayır*! Sadece bir soruydu, Tanrım." Sesi soluğu kesilmiş gibiydi ve yanakları pembeleşmişti.

Şarabından bir yudum daha alıyor -bu sefer uzun bir yudum- ve sonra şöyle diyor: "Yani benim büyüleyici kişiliğimle tanışmadan önce ilişkilerle ilgilenmiyordun. Ve ben senin işinle rekabet etmediğim ve uzlaşmaya hazır olduğum için, kendim de oldukça işgüzar olduğum için, bu yüzden mi benimle evlenmeye karar verdin? Bunu biraz daha romantik yapamaz mıyız?"

Konuyu aniden değiştirmesi çok şey anlatıyor. Belli ki birbirimizle olan karşılaşmalarımızı düşünüyordu. Tıpkı benim gibi.

Bardağını tekrar yerine koyarak, "Bir kadın söz konusu olduğunda romantizm uzun bir yol kat eder. Teyzen

daha çok romantik bir hikaye satın alır, belirsiz bir 08-15 değil..." "Eden." S ö z ü n ü kestim. "Çok fazla düşünüyorsun

durum. Bütün bunları düşünmene gerek yok. Tek yapman gereken beni seviyormuş gibi davranmak ve evli olduğumuzu satmak. Hepsi bu."

"Peki, ben sadece hikayemize daha fazla derinlik kazandırmaya çalışıyordum..." "Beni seviyorsun, benimle olmak için New York'a taşındın.

Nokta. Hikayenin sonu."

Eden ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Tamam, tamam. Eğer sorarsa, ona senden neden etkilendiğimi anlatabilirim."

"Aynen öyle."

Tam konudan uzaklaşmak istediğimde, "Kararlılığınıza, cesaretinize ve direncinize hayranım. Bu ilham verici."

Duruyorum. Gözlerim onunkileri buluyor. Bununla nereye varacağını merak ediyorum.

"Evet, ne kadar zor olursa olsun hiçbir şeyden vazgeçmiyorsunuz. İnsanların en başından beri görmediği birçok özelliğe sahip olduğunuzu nasıl fark ettiğimden bahsedeceğim. Eğer bir şeyi istiyorsan, tüm gücünle harekete geçiyorsun. Azimli ve odaklanmışsınız ve başkaları sizden şüphe etse bile risk almaktan korkmuyorsunuz. Siz sadece bir patron değilsiniz, bir lideresiniz. Gerçek bir savaşçısınız. Bu yaptığınız her şeyde kendini gösteriyor. Dışarıdan öyle görünmese de çalışanlarınızı ne kadar önemseydiğinizden bahsedeceğim. Çok verici, çok cömertsiniz ve her zaman ihtiyacı olanlara yardım etmeye isteklisiniz. İnsanları derinden önemsiyorsunuz. Bu hareketlerinizden belli oluyor. Gerçekten etkileyici. Ve neredeyse yirmi dört-yedi saat patron modunda olduğunuz için her şeyi oldukça iyi saklarsanız da, heyecanlı, eğlenceli bir tarafınız var..."

Sözleri beni şaşırtıyor ve içimi garip bir şaşkınlık duygusu kaplıyor. Sözleri sahte görünmüyor.

Beni gerçekten böyle mi görüyor?

Ben düşüncelerime dalamadan dirseklerini masaya

dayıyor ve çenesini ellerinin üzerine koyuyor,

Kirpiklerini kırpıştırarak. "Şimdi, beni neden çekici bulduğuna dair ona ne gibi gerekçeler sundun?"

"Ona senin güzel, yetenekli ve komik olduğunu söyledim."

Omuz silkiyor. "Peki, tamam... Eğer sade vanilya iltifatları alacağını düşünüyorsan, öyle olsun tatlım."

"Tatlım?"

"Biz evliyiz. Sevgi sözcüklerine ihtiyacımız var. Ben bir ilişki içindeyken partnerime genellikle ilk ismiyle hitap etmem. Kızgın olmadığım sürece."

Haklı olduğu bir nokta var. "Tatlım'ı sevmiyorum," diyorum. "Bu iyi. Peki ya 'ateşli dudaklar?"

"Bana sıcak dudak deme." "Peki ya 'şeker'?"

"Hayır."

"Tamam... bekle. Peki ya 'yakışıklı' ya da anladım: 'bebek'?" Başımı salladım. "Bu işe yarar."

"Pekala. Bana ne diyorsun? 'Sevgilim'e ne dersin, ya da bekle, bekle, hayır. Sen bana 'aşkım' de."

Bir an için onu inceledim. İfadesi, "*Bunu zorluyor muyum?*" diyor. Muhtemelen öyle. Ama teyzem bunu takdir edecektir. "Sevgilim ya da aşkım işe yarayabilir."

Şarabını tekrar eline alarak gülümsüyor. "İkisini de sevdim. Bu arada, seni bu işten sıyırmayacağım."

"Ne için paçayı kurtardın?"

"Kendin hakkında *bir şeyler* paylaştığın için paçayı kurtardın. Bunu normal insani yollarla yapamasak bile. Son birkaç gündür tek yaptığınız işiniz ve motosikletleriniz hakkında konuşmaktı. Senin hakkında daha fazla bilgi istiyorum. En azından doğum gününü, nerede doğduğunu ve diğer şeyleri bilmeliyim."

Bradley hariç, etrafımda çalışanlarla samimi olmak gibi bir alışkanlığım yok. Yine de Eleanor Teyze akıllı ve Eden haklı. Karımın doğum günümü ya da hakkımda başka bir şey bilmemesini garip bulacaktır.

"Otuz sekiz yaşımdayım, doğum günüm on iki Ağustos, burada, New York'ta doğup büyüdüm ve tıpkı sizin durumunuzda olduğu gibi, annemle babam yıllar önce vefat etti," diye sıralıyorum. Daha önce benimle paylaştıklarını hatırladığımı fark edince yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

Garson elinde tepsiyle masamıza yaklaşıyor ve biz de yemeğimizi almak için sohbetimize ara veriyoruz. Eden boş bardaklarını ona uzatıyor ve yeniden doldurmasını istiyor.

"Teyzen dışında kalbine en yakın gördüğün kişi kim?" diye soruyor biz yemeğe başlarken.

"Bradley. Bradley Everhart. Onunla tanışmıştın. O ve ben çok eskiden tanışıyoruz."

"Bana birbirinize bağlandığınız anı anlatın."

Bir an düşünüyorum ve yemek seçimiyle ilgili mutlu ifadesinin tadını çıkarıyorum. "Bradley ve ben gençken - Staten Island'dan yırtık kot pantolonlu iki parasız çocuk - motosiklete binmeye kararlıydık. Yerel gazetedeki o seri ilanı ve şehrin dışındaki yıkık dökük, loş garajında o yaşlı, sakallı motorcuyla nasıl tanıştığımızı hala hatırlıyorum. Biraz pazarlık yaptıktan sonra anlaşmayı imzaladık ve parayı, yani ufak tefek işlerde çalışarak zor kazandığımız birikimlerimizi teslim ettik. O tozlu garajdan yeni arabalarımızla çıktık, Bradley siyah Honda CB750'siyle, ben mavi Suzuki GS500'ümle, kendimizi yolun kralları gibi hissediyorduk. Kırsalda sürmeyi, ormanları ve gizli patikaları keşfetmeyi seviyorduk. Yüzümüze vuran hava. Açık yollar. Bilinmeyen. Motosiklet bizim bir uzantımız haline gelmişti. Bir gün eski bir ahıra rastladık. Anladığımız kadarıyla terk edilmişti."

"Korkunç bir yer gibi mi?"

"Evet, ürkütücü görünüyordu. Orayı keşfetmek istedim ama Bradley beni uyardı, tekinsiz olduğunu, güvenli olmadığını söyledi. *Teksas Testere Katliamı* hakkında bir şeyler söyledi. Ona Teksas'ta olmadığımızı söyledim.

Beni burada bekle, sadece hızlıca bir göz atacaktım. Ama iyi bir dost olduğu için içeri yalnız girmeme izin vermeden önce cehennemimin donacağını söyledi. Gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkarken tahta yerinden çıktı ve Bradley düşerek başını çarptı."

Yemek yemeyi bıraktı. "Olamaz! Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Ciddi şekilde yaralanmıştı. Her yerde kan vardı. Honda'sını kaptım -bisikletimden daha hızlıydı- ve yardım çağırmak için en yakın kasabaya gittim. Ambulans Bradley'i hastaneye yetiştirdi. Yanından bir saniye bile ayrılmadım. Bana kızmadı bile. Bunun bir kaza olduğunu ve tekrar yapacağını söyledi."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Bu çok iç açıcı."

"En iyi kısmı bu değil. O iyileşirken biz de birlikte yeni maceraların hayalini kurmaya başladık. Terk edilmiş eski ahır, bisikletler üzerinde çalışabileceğimiz bir motorcu dükkanına dönüştürmeye karar verdik."

"Ve o zamandan beri en iyi arkadaş mısınız?"

"Hâlâ zaman zaman bana bok atıyor ama evet, hepsi bu kadar. O benim için bir kardeş gibidir."

"Çok dokunaklı bir hikâye. Ahıra ne oldu?"

"Eski sahibi sonunda burayı yıktı. Hiçliğin ortasında bir motorcu dükkânı açmak boktan bir fikirdi. Doğrudan başarılı bir girişime yol açmasa da zihnimize girişimcilik tohumlarını ekti. Bazen boktan bir durumun iyi bir şeye yol açabileceğini gösteriyor."

Bir duraklama var.

"Tüylerim diken diken oldu." Çatal bıçak takımını yere bırakıp bana kolunu gösteriyor. "Bana kız kardeşimi hatırlatıyor."

"Kız kardeşin mi? Nasıl yani?"

"Bildığınız gibi, annemle babamın ölümünden sonra Diane babamın şirketini devraldı. Bölgede bir yangın çıktı. Önemli hasar ve kayıplara neden oldu. Ne yazık ki, son yıllarda

Arazi kullanımı ve kuraklık koşulları gibi faktörler nedeniyle yaşadığımız bölgede orman yangınları arttı. Her neyse, bir yangının neden olduğu yıkıma ilk elden tanık olduktan sonra, kız kardeşim odağımızı kuraklık ve sığağa daha iyi dayanabilecek bitki malzemeleri ve sulama sistemleri kullanarak daha sürdürülebilir, yangına dayanıklı bir peyzaj tasarımı yaklaşımına kaydırmaya karar verdi."

"Sürdürülebilirlik ile kârlılık arasında denge kurmayı başardı mı? Daha fazla büyüme ve ölçek için yer var mı?"

"Şirketin başına geçtiğinde şirket ağır bir borç yükü altındaydı ve henüz gerçek bir kâr elde etmese de, yeni yaklaşım firmanın yavaş yavaş büyümesine ve sadık bir müşteri tabanı oluşturmaya yardımcı oluyor gibi görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kız kardeşiniz büyümek istiyorsa, yeni kitlelere ulaşmak için diğer şirketler veya kuruluşlarla işbirliği yapmasını öneririm. Neden ona beni aramasını söylemiyorsunuz? Belki onun için bazı kapılar açabilirim."

"Aman Tanrım." Kocaman gözlerle bana başını sallıyor. "Ona söyleyeceğim. Bunun için minnettarım."

O andan itibaren, bir yandan yemeklerimizin tadını çıkarırken bir yandan da sohbet etmeye devam ediyoruz: çocukluk anılarımız, sevdiğimiz kitaplar ve filmler, en sevdiğimiz ve en sevmediğimiz yiyecekler ve hatta gizli yeteneklerimizin yüzeyini bile çiziyoruz. Ben: talihsiz ahır kazalarının kurbanlarını kurtarabilen yetenekli bir hayatta kalma uzmanıyım, o: en beklenmedik koşullarda bile a t e ş yakabilen yetenekli bir ateş yakıcı.

"Şu ana kadar benim hakkımda öğrenemediğin ne var?" Garson ona üzerinde vişne olan bir gelato, bana da küçük bir fincan ve tabağıyla bir espresso getirdiğinde, damağını temizlemek için bir bardak maden suyu eşliğinde parlak bir gülümseme takınıyor.

Bana tatlısından tatmamı teklif ettiğinde, reddettim.

"Emin misin?"

"Oh, eminim."

"Carter, tamam, tatlı tatlımı tatma fırsatını bir kez daha reddetmeye cüret ettiğin için sana bir meydan okuma sunuyorum! Kısasa kısas. Daha önce senin hakkında güzel bir şey söylediğimi hatırlıyor musun? Şimdi bana, zeki oda arkadaşına ve sahte karına, gerçek bir iltifatla karşılık verme zamanı - sadece sıradan *güzel, yetenekli ve komik* değil. Booo. Tahmin edilebilir ve sığ olamaz. Gerçekten ciddi olmalısın." Duraksıyor. "Yani... bilirsiniz, teyzeniz gerçekten sorabilir ve hazırlıklı olmak istersiniz."

"Muhtemelen öyle olacak. Bir bakalım. Tutkulu olduğunu öğrendim," diye başlıyorum, dondurmasından bir ısırık almak için dudaklarını dişlerinin üzerinde gezdirmesini izliyorum. Başımı sallıyorum, neredeyse kıkırdayacak gibi oluyorum. "Hayattan zevk aldığını ve sonuçları ya da aptalca davranmak konusunda çok fazla endişelenmediğini öğrendim."

"Mmmm, fıfffööööodelifiouf..." diye mırıldanıyor ve devam etmem için işaret ediyor.

"Başkalarının ne düşündüğünü asla dert etmiyorsunuz," diyorum, "ve kendi kararlarınızı kendiniz veriyorsunuz. Hayatın tadını sonuna kadar çıkarıyorsunuz ve bu yaşamak için inanılmaz bir yol. Bu sizi diğerlerinden ayırıyor." Dondurmasını yutuyor, yüzü kızarmış bir halde bana bakıyor. "Ayrıca vücudunda kötü bir kemik olmadığını da anlamaya başladım. Ruhu, çoğu zaman karanlık ve affetmez olabilen dünyanın acımasızlığı tarafından lekelenmemiş birini bulmak nadirdir. Ama sende, iyiliğine tutunmayı başarmış birini görüyorum ve bence bu ilham verici. Bu bana insanlık için hâlâ umut olduğunu hatırlatıyor." Beni dikkatle dinlerken gözleri gittikçe büyüyor. Dondurmasını tamamen unutmuştu. "Senin hakkında öğrendiğim şey bu. İster bir kariyer hedefi, ister kişisel bir hırs olsun, anın içindeyken odaklanıyorsunuz, ne düşündüğünüzü söylemekten korkmuyorsunuz ve istediğinizi istemekten çekinmiyorsunuz. Biliyorum ki bu yolda ilerlemeye devam edeceksin."

büyük işler başarmak." Maden suyuma uzanıyorum. "Ve sen de *esneksin*."

Göz kırpıyor ve yuttuğunu görebiliyorum, dondurma değil.

Bu sefer. Yanaklarındaki kızarıklık neredeyse kirazla eşleşiyor. "Ne kadar tatlı... Yani, teyzen sorduğunda işe yarayacaktır... son kısım hariç, sonuncusunun teyzenin bilmesi için uygun bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Ona soruyorum ve bir yudum su içiyorum. "Övgüye değer etkinliğinizden ve işteki 'ne zaman, nerede ve ne olursa olsun' performansınızdan bahsediyordum. Yani, iyi iş çıkardın."

"Carter! Değildin." Gülüyor ve ben de elimde olmadan arkama yaslanıp onun eğlencesinin tadını çıkarıyorum.

Onu böyle kızdırarak ateşle mi oynuyorum? Evet, oynuyorum. Bu büyük bir hata mı? Büyük ihtimalle. Pişman mıyım? Şu anda hayır.

Çünkü loş ışıktaki onun karşısında oturmak, bu muhteşem kadının bana onun gibi bakması iyi hissettiriyor. Gerçekten iyi.

Tüm itirazlarıma rağmen Bradley bir konuda haklı.

Ben sadece bir erkeğim. Ve onun gibi bir kadın bana yatak odası bakışları attığında, kendime söylediğim bahaneler sadece bahane gibi gelmeye başlıyor.

EDEN

T Fatura ödendi ve Carter bizi eve bıraktı. Onu biraz rahatlamış görmek güzel. Gece ilerledikçe, daha çok motel odasındaki adam gibi davranmaya başladı.

ve daha az patronum gibi. Platin BMW'nin kapısını benim için açtığında, "Benim için bir Uber çağırmadığına şaşırdım. Birlikte görülmemizden endişelenmiyor musun?"

"Ofise girip çıkarken evet. Ama burası büyük bir şehir. İş arkadaşlarımızdan birinin şu anda aynı restoranda olma ihtimali yok denecek kadar az. Ben *o kadar* paranoyak değilim Eden."

"Evet, öylesin."

"Sanırım artık seni yemeğe çıkarmamalıyım." Gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor. Carter'ın gülümsemeyi bildiğini bile sanmazdım.

Hem de ne gülümseme. Gözlerinin etrafında sevimli kırışıklıklar var.

Gülümsemesi yüzünü sadece çok daha yakışıklı yapmakla kalmıyor, aynı zamanda kalbimin çarpmasına neden olan olağanüstü bir çekicilik katıyor. İçinde çok fazla sıcaklık var. Ona bakarken hiç şüphem yok: Gülüşü en karanlık köşeleri aydınlatabilir ve dünyanın tüm karanlığını ortadan kaldırabilir.

"*Hayır*," diyorum hemen. "Şaka yapıyorum. Beni yemeğe çıkarmaya devam et." Daha hafif bir tonda konuşmak için ekliyorum: "Benimle evlenmeden önce beni besleyeceğine söz vermiştin. Bu sözü çok ama çok ciddiye alıyorum."

Tahmin edin ne oldu? Gülümsemesi genişlemekle kalmıyor, kıkırdıyor - gerçekten kıkırdıyor - içimde sıcak bir sevinç dalgasının kabarmasına neden oluyor.

"Not edildi, Bayan Serious," diye gürlüyor derin baritonuyla. "Olmuş bilin."

İleri geri konuşmalar hafif ve eğlenceli, bu hafta yaptığımız konuşmaların çoğunun tam tersi. Ayrıca, bana "Bayan Ciddi" değil de "Bayan Ciddi" diye hitap etmesinden (sanki gerçekten evliymişiz gibi) kaynaklanabilecek imaları göz ardı etmek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Şimdiye kadar, bu sahte evlilik olayının nasıl sonuçlanacağı konusunda biraz gergindim, ancak Carter'dan durum hakkında daha fazla şey duyduktan ve onun hakkında biraz bilgi aldıktan sonra, bunu başarabileceğimizden eminim.

Daireye döndüğümüzde bunların hepsi aklımdan çıkmıştı. Keyifli bir şekilde kafam güzel ve daha önceki flörtleşmelerimizden dolayı biraz da heyecanlıyım. "Altı ay boyunca erkek yok, seks yok" fikri o zaman kulağa çok hoş gelmişti, özellikle de bir başkasının beni terk ettiğini (bu sefer motelde) ve üstelik patronum olduğunu öğrendiğimde, ama iki kadeh şaraptan ve aynı ateşli -şaşırtıcı derecede çekici- adamla yalnız kaldıktan sonra, kararlılığım azalmaya başladı.

Hattie'nin kapısı turşu kavanozundan daha sıkı kapalı. Ya Carter'dan kaçıyor ya da taşınmak için toparlanmaya çalışıyor.

"Henüz konuşmadığımız önemli bir sorum var," diyorum, kapıdan girer girmez topuklularımı tekmeleyerek. Onları askılarından tutup kanepeye doğru şakacı bir şekilde sallıyorum.

"Ne oldu?"

"İlk öpüşmemizi nerede yapmıştık?"

Kanepeye uzanıyorum, ayakkabılarımı dikkatsizce yere bırakıyorum ve ayaklarımı kolçağa dayıyorum. Bu sabah çamaşır odasından kurtardığım düğün kekleri kutusunun içine gizlice bir göz atıyorum ve Carter'a şımartmak isteyip istemediğini sormak için işaret ediyorum. Sadece bir tane kalmış. Başını sallayınca (tabii ki Carter asla şımartmaz) kutuyu tekrar kapatıyorum. Vanilya kremasının cömert girdabı ve üstündeki parlak, parlak çilek beni çağırıyor. Daha sonra kesinlikle şımartacağım.

"İlk öpücüğümüz mü? Bunun konuyla bir ilgisi var mı?" Carter henüz doğru dürüst öpüşmediğimiz farkında (ateşli dudak fırçalama anları sayılmaz) ve sorunun yasal olduğunu hissediyorum. "Bu bir ilişkide oldukça büyük bir adım. Eğer teyzen bunu sorarsa, ona söyleyecek bir şeyim olsun isterim."

"Artık ergen değiliz Eden. Teyzemin ne zaman öpüştüğümüzü soracağından şüpheliyim."

"Ama ya yaparsa? Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyız. Kadınlar ilk öpücüklerini asla unutmazlar ve bunu sormaya bayılırlar. Güven bana, eğer senin söylediğin kadar meraklıysa soracaktır."

Ayakkabılarını çıkaran Carter ceketini çıkarıp bir kenara atıyor ve merakla bana bakıyor. Dudaklarına bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Söyle bana," diyor, "ilk öpücüğümüzün nerede olması gerektiğini düşünüyorsun."

Bu yeni bir şey. Bu noktaya kadar Carter benim hiçbir katkımı istemediğini açıkça belirtmişti. Ne değişti? Neredeyse soracaktım ama boşa kürek çekmek istemedim. Heyecanla doğrulmadan önce bir dakika düşündüm. "Tamam, romantik olması gerekiyor. Akşam yemeğinden sonra uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdik ve konuşmaya devam ettik. Hava karanlıktı, biraz da soğuktu. Üzerimde süper sevimli mavi bir elbise vardı ama montum yoktu. Bana ceketini verdin ve sonra eğildin *ve muah!*" Abartılı bir öpücük sesi çıkardım.

"Ne kadar romantik."

Ses tonunda görmezden geldiğim hafif bir alay var. "Öyle değil mi? Tabii ki, seni öpmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir şey bildiğimden değil."

Carter kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Duyduğum şey bir pişmanlık mıydı?"

"Kendini övme. Ben sadece birlikte tam anlamıyla seks yapmış olmamıza rağmen öpüşmediğimiz gerçeğini belirtiyordum."

İfademe homurdanıyor. "Tamamen. Neyin aksine?"

Beynim cevabı bulamayacak kadar canlanmıştı. "Um...tam olarak değil. Bilirsin işte. İnce. Saklı."

"Kurnaz ya da çekingen seks diye bir şey hiç duymadım." Sesini seksi bir hırıltıya indiriyor. "Çamaşır makinesiyle alay etmeyi mi kastediyorsun?"

Yüzümün kızarmasını engellemek için çabucak başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır. Bu gizli bir seks değildi. Kimsenin kontrolünde olmayan tesadüfî bir buluşmaydı." Çalışan çamaşır makinesinin üzerinde, beyaz bornozumun içinde, bacaklarımı açmış, kontrolsüzce oturduğum anının uyluklarım arasında yarattığı neredeyse dayanılmaz sıkışmayı görmezden geliyorum. "Bunun bir önemi yok zaten. Bu senin kaybın, biliyorsun. Ben mükemmel öpüşürüm."

Sırıttıyor, açıkça eğleniyor. "Öyle mi?"

"Evet. Dünyanın en iyi öpüşeni."

"Bu cesur bir ifade."

"Öpüşmediğimiz için kanıtlayamayacağın bir şey." "Peki. Sana inanıyorum."

Ona baktım. Bay Kontrol Delisi'ne ne olmuştu ve bu hoş adam birdenbire nereden çıkmıştı? "Öyle mi?" Ona soruyorum.

Kravatını biraz gevşetiyor, sonra gömleğinin kollarını yukarı iterek güçlü, mürekkepli kollarını ortaya çıkarıyor. Her bir kası yontulmuş mermer gibi belirgin, damarlar güneşin öptüğü teninin altından incelikle kıvrılıyor. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Ben değilim."

"Güzel."

"Güzel." Omuz silktim. Ayağa kalktım, misafir odama gitmeye hazırdım. "Sanırım asla bilemeyeceğiz."

"Sanırım değil," diye homurdanarak yanından geçip gitmemi izliyor. "Ama bana tüm bu etkileşim seni öpmem için umutsuz bir girişim gibi geliyor."

"Değil."

"Yalan söylemeyi bırak. Beni öpmek istediğini biliyorum. Bunu düşünmeden edemiyorsun. Nasıl hissettireceğini merak ediyorsun. İyi öpüşüp öpüşmediğimi merak ediyorsun. Seni dudaklarıma bakarken gördüm."

"Hayır," diyorum ona. Tam kapıya ulaştığımda yalan söylemenin bana yakışmadığına karar veriyorum. "Yapmış olsam bile, kazara oldu."

"Sus, Eden." Bir saniye içinde yanıma geldi. "Hemen buraya gel." Beni geri çekti ve birden kendimi onunla yüz yüze buldum.

Bir an için beynim durdu ve Carter'a bakarak az önce duyduklarımı anlamaya çalıştım. Az önce bana onu öpmemi mi söyledi?

"Yine mi geldin?" Ben soruyorum.

"Beni duydun," diyor Carter, kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, hayattan daha büyük.

Onun yakınlığı beni yıpratıyor. Kolonyasının kokusu duyularımı bastırıyor ve başımı döndürüyor. Taze portakal, deri ve miskten oluşan mükemmel bir karışım, sofistike, güven, kontrol ve gücü haykırıyor.

"Dünyadaki en iyi öpücünün sen olduğunu söylemiştin." Başını eğdi ama sonra durdu. "Kanıtla."

Bunun kötü bir fikir olup olmadığını bilemiyorum.

Carter'ın benimle dalga geçip geçmediğini de anlayamıyorum. Yani, yemek boyunca birbirimize takılmıştık, yani şaka yapıyor olabilir.

Ama şaka yapıyor gibi görünmüyor.

Sanki bir meydan okumaymış gibi beklentiyle bana bakıyor. Sanki geri çekilmemi bekliyormuş gibi.

Belli ki beni çok iyi tanımıyor.

Hiç düşünmeden başımı kaldırıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Benden çok daha uzun ve topuklu ayakkabılarımı giymediğim için parmak uçlarımda durmak zorundayım.

Birden ağzım onunkiyle buluştu.

Yumuşak dudaklarını dudaklarımda hissetmek neredeyse kalbimin durmasına neden oluyor.

Neredeyse bayılıyordum. Daha da kötüsü.

Neredeyse bayılıyorum. Karnımda kelekler uçuşuyor.

İçimde bir volkan patlıyor.

Anlık sıcaklık vücuduma yayılıyor ve dizlerim istemsizce bükülerek sallanmama neden oluyor. Carter güçlü, kaslı koluyla beni belimden yakalıyor, dudaklarımızın birbirine bağlı kalmasını sağlarken beni kendine doğru çekiyor. Ve sadece dudaklarımız değil. Diğer eli saçlarımdan arasına giriyor, boynumu ve başımı sıkıca kavıyor ve tüm vücudumu yerinde, onunkiyle aynı hizada tutuyor.

Aklıma gelen her düşünce buhar olup uçuyor.

Onun dokunuşunun ve ağzının benimkine karşı büyüğü varlığını kontrol ediyor. Dudakları her şey ve daha fazlası: yumuşak, alaycı, talepkâr. Ağzımı açana kadar dudaklarımdan tadına bakıyor ve ısıtıyor, ne olduğunu anlamam için bir saniye bile geçmeden dilini yumuşakça dudaklarımda hissediyorum.

Arzu duygularımı bulandırıyor ve bedenim onun dokunuşu için ağrıyor. Dili bu kez daha talepkâr bir şekilde tekrar benimkini okşadığında, elimde olmadan yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Carter'ın dili benimkini geçerek daha derine ilerliyor. Eli kışıma düşüyor, kavıyor, beni daha yakına çekiyor ve sıkıyor. Sanki kendiliğindenmiş gibi ellerim göğsünde ve geniş omuzlarında ilerliyor, parmak uçlarımda kaslarının hatlarını izliyor, ta ki kollarım güçlü boynunu çevreleyene kadar.

Çok uzun zamandır öpüşmekten mahrum bırakılmış iki insan gibi öpüşüyoruz. Hayatlarımız buna bağıymış gibi

öpüşüyoruz.

Parmaklarının saçlarımdaki hissi, iki elinin beni yakın tutması ve dilinin ağzımın içinde olması tüm duyularımı şaşırtıyor, onları mutluluk dolu bir karmaşanın kasırgasına gönderiyor.

Kalbim fır fır dönüyor.

Dizlerim titreyerek jöle fasulyesi hareketi yapıyor.

Kukum kıkırdayan karnaval atlıkarıncasını döndürüyor. Ruhum ay ışığında serenat yapıyor.

Yüce İsa, bu adam nasıl *öpüşüleceğini* biliyor. Bu adam sadece mükemmel bir öpüşmeci değil, kalp eriten, çene düşüren, iç çamaşırı mahveden bir öpüşmeci. Bir uyarı etiketiyle gelmesi gerekiyor.

Her şey aniden çok sıcak ve çok bunaltıcı bir hal alıyor ve benim ve onun kıyafetlerini yırtma dürtüsü beni nefes nefese kalarak öpüşmeyi kesmeye zorluyor.

Bir yanım, ilk gece birlikte olduğumuzda, "sahte" evlendiğimizde ya da çamaşır odasında birbirimize kenetlendiğimizde ağzını ağzıma almadığım için aldatılmış hissediyor. Ve aradaki diğer tüm anlarda.

Carter kapının pervazına yaslanıyor, bakışlarımız kilitleniyor, iki eli birden kıcımlı kavlıyor. Bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor, muhteşem gözleri benimkileri arıyor.

"Gördün mü?" diyorum, nefes nefese. "Dünyanın en iyi öpücüsü."

Carter'ın dudakları titriyor ve ellerini kıcımlı etrafında aşağı yukarı kaydırıyor, avuçlarının gücü vücudumda karıncalanma hissi bırakıyor. "Bu konuda sana katılabilirim," diye homurdanıyor, sesi alçak ve çakıllı. "Ama dünyanın en iyisi?" Bir eli yukarı uzanıyor, yüzümden gevşek bir saç telini itiyor ve başparmağı yanağıma sıyırıyor. "Üzgünüm, henüz ikna olmadım."

Arsız piç.

Bedenlerimizin yakınlığının ve yerimde donup kaldığımın, fiziksel olarak uzaklaşmadığımın son derece farkındayım. Ayrıca elinin tekrar aşağı indiğinin de farkındayım.

kıçıma. Beni daha yakına çekiyor, göğüslerimi gövdesine, boynunu da göbeğime bastırıyor, delicesine sert. Yüce Tanrım.

Evet, erkeklere tövbe eden bendim.

Ve *evet*, birlikte geçirdiğimiz gecenin tek seferlik olduğunu söyledi.

Ancak *bu*, o şarap kadehlerini içmeden ve onu öpmek için meydan okumasını kabul etmeden önceydi. Yoksa benim meydan okumam mıydı? Bu noktada hiçbir fikrim yok. Çünkü bu aynı zamanda külotumun ıslanmasından önceydi. Libidom tüm hızıyla devam ediyor ve Carter'ın kotundaki sertliğe bakılırsa, tek ben değilim.

"Eh...sooo..." Ona masumca bakıyorum, "Çalışanlarla yatmama konusunda ne kadar ciddiydın?"

Carter bir kaşını kaldırıyor. "Özür dilerim ama önümüzdeki altı ay boyunca erkeklerden ve seksten uzak durmaya yemin etmemiş miydin?"

"Fikrimi değiştirmeye iznim var."

"Hey şimdi," diye alaycı bir şekilde gürlüyor. "Bir öpücük ve kendine verdiğin sözü pencereden dışarı mı atıyorsun? Dünyanın en iyi öpüşeni unvanını hak eden kişi ben değil miyim sence?"

"Oh, lütfen! Hayır. Bak, biraz kafam güzel ve azmış durumdayım, sen de sert ve müsait durumdasın. Bana ilk gecemizin tekrarıyla ilgilenmediğini söyle."

Bunu gerçekten söyledim mi? Ben ve koca ağzım.

Keşke çenemi kapalı tutsaydım ve her şeyi kendi akışına bıraksaydım, çünkü ona meydan okuduğum anda ellerini kıçımdan çekip nazikçe kalçalarımı okşuyor.

"Bilmiyorum, kuralın konusunda oldukça kararlıydın," diyor, beni çileden çıkaracak kadar sert bir ifadeyle bakarak. "Bunu bozmamalısın. Bu akıllıca olmaz. Pişmanlık duymak istemezsin."

"Ha-ha, çok komik."

"Ben ciddiylim. Bekârlık yeminini tutmaman için seni zorlamak benden uzak olsun." Başını sallar ve doğrulur.

Gerçekten ciddi. Carter hayal kırıklığı mı görmüş olmalı ki parmak uçlarıyla yanaklarımı sıyırıyor. "Kusura bakma. Bunu yapamayız."

"Tamam," dedim düşünmeden, "sadece bahşiş."

Sıyrılmanın ortasında durdu, parmak eklemleri yanağımda kaldı. Gözlerindeki yoğunluk öncekinden daha fazla. Bakışları hem ilgi çekici hem de meraklı. "Sadece ucu mu?"

"Bilirsin, tam seks değil. İnce seks."

Dikkatini çektim.

Dudaklarının sağ tarafı seğiriyor. Başparmağını çene çizgimde gezdiriyor, sonra elini indiriyor.

Sanki açıklamam gerekiyormuş ve o tam olarak anlamamış gibi, "Sadece ucundan seks gibi," diye ekliyorum. "Ayrıca, bu hiçbir kuralı çiğnemek değil."

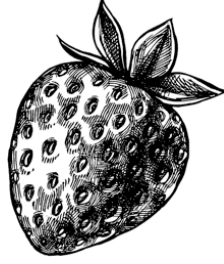
Kıkırdıyor, bileğimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, beni ve göğüslerimi ve çok sivri ve karıncalı meme uçlarımı göğsüne yaklaştırıyor.

Dili ağzımın içine kışkırtıcı bir şekilde dalıyor.

Bir kez daha utanmazca öpüştükten sonra geri çekiliyor ve elimi tutuyor. "Yatak odama."

"Tamam," diyorum, neredeyse önemli bir şeyi unutarak. "Bekle, sonra yemek için son keki alayım."

EDEN

CElimde kek, beni koridora doğru çekmesine ve yatak odasına götürmesine izin veriyorum. Zihnim aşırı hızda, hevesli ve hoş bir şekilde şaşırmış bir şekilde akşam döndü. Beynimin bir kısmı fikrimi değiştirdiğim için beni *azarlamaya* başlıyor ama *ben* sorumluluklarıma "*Lütfen samanlığa git de gece boyunca oynayabileyim*" diyorum.

Aynı Carter'ı görmekten bahsetmiyorum bile. dondurma dükkanı beni çok heyecanlandırdı. Carter'ın ofise adım attığımızda hiçbir yerde bulamadığımız o heyecanlı, şakacı "Bay Eğlence Zamanı" yanını özledim.

Yatak odasında bizi büyük bir Kaliforniya kral yatağı karşılıyor.

Carter kravatının düğümünü çözüyor ve kumaşı boynunda serbest bırakıyor. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Beni kucağına alıp bizi döndürmeden önce gözlerinin güzelliğine hayranlıkla bakmaya ancak fırsat bulabiliyorum. Beni sadece birkaç kalın dergi alabilen dar dolaplardan birinin üzerine bırakıyor.

"Artık buna ihtiyacın olmayacak," diyor ve keki elimden alıp üstümdeki rafta bir yere koyuyor.

Kendini aramıza itiyor, bacaklarımı beline doluyor, beni güçlü vücudu ile soğuk duvar arasına hapsediyor.

Kollarım boynuna dolandı.

Öpücüklerimin arasında, ondan çok kendi kendime, "Hiç sadece ucundan seks yapmadım," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle. Bunu bu gece değiştireceğiz."

"Bu kesinlikle denemek istediğim bir şey, lütfen devam edin," diyorum, sanki zaten birbirimizin üzerinde değilmişiz ve hala aniden durabilecek fiziksel ve duygusal yeteneğe sahipmişiz gibi. Durmuyoruz.

Carter alaycı ve işkenceli bir şekilde boğazımı öpüyor ve başım yana düşerek ona daha iyi erişim sağlıyor. Dişlerinin alaycı bir şekilde sürüklendiğini hissettiğimde derin bir nefes çekiyorum. Kulağıma doğru nefes aldığında tüylerim diken diken oluyor.

Sanırım *bunu arzuluyordum*. Ya da belki yüksek sesle söylüyorum. Bilemiyorum. Sıcak ve ağırdan daha sıcak ve ağıra geçmek başımı döndürüyor. Kabul ediyorum, zaten endorfin salgısı yüzünden dönüyor ama ek dozun bir faydası olmuyor.

"Biliyorum, buna değmesini sağlayacağım," diye gürlüyor kulağıma.

Kıvranıyorum, gülüyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, her şeyi istiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, orgazmla bittiği sürece pek çok şeye hazırım."

"Orgazm. Çoğul mu?"

Başımı salladım, nefesim kesilmişti. "Evet..."

Bıyıkları kulağımdan ağzıma kadar tenimi sıyrıyor ve beni tekrar öpeceğini düşünüyorum. Ama öpmüyor, dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesine izin veriyor. "Mükemmel."

Nefes nefese dokunuşunun tadını çıkarıyorum, dudaklarım usulca onunkilere değiyor.

Her kelimedede dudaklarımı tüy gibi hafif fırçalarla okşuyor ve homurdanıyor, "Sadece. Senin gibi. Senin gibi."

Nefesim kesiliyor ve Carter beni dizlerimi sıkan bir öpücüğe daha çekiyor. Dudakları dudaklarımda, beni pozisyonuma yerleştiriyor, iki eliyle belimi kavırıyor, beni daha yakına çekiyor ve kalçalarıyla bacaklarımı daha geniş itiyor. Doyamıyormuş gibi ağzımı yalayıp yutuyor. Ona coşkuyla karşılık veriyorum, daha önce yapamadığımız tüm öpüşmeleri telafi ediyorum.

Kalçaları kendi kendine öne doğru yuvarlanıyor, bana sürtünüyor.

Eteğim yukarı kalkıyor ve ben de kendimi onun sert çıkıntısına sürtüyorum.

Dakikalarca ağzımı yalayıp yuttuktan ve ritmik itişlerini taklit ettikten sonra, külotum sırlıslam oluyor ve eminim aramızdaki giysi katmanlarından bunu hissedebiliyor.

Tanrım, o kadar tahrik oldum ki neredeyse acıyacak. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım var, yani ucunu. Sadece ucunu. Kalın, uzun, *dolu* shaftını değil.

"Hadi şunları çıkaralım," diye homurdanıyor ve eteğimi itiyor.

yukarı kaldırıyorum, belime doluyorum ve ıslak külotumu aşağı kaydırıyorum. Kendimi kaldırıyorum ve külotumu manevra yaparak çıkarıp yatağın kenarına fırlatıyorum.

Kemerinin ve fermuarının sesi odayı dolduruyor ve kot pantolonunu indirmek için zaman ayırdığında hışırtılar duyuluyor. Rahatsız edici giysilerimiz yolumuzdan çekildikten sonra, olduğu yere geri dönüyor ve bacaklarımı tutarak ona sarılıyor. Sıcak arzu doğrudan merkezime ateş ediyor.

"Daha iyi. Çok daha iyi," diye homurdanıyor.

Aletin pürüzsüz gövdesi bacaklarımın arasından kayıyor ve ben zevkten nefes nefese kalıyorum. Şimdi ona karşı sürtünürken, heyecandan dudağımı ısırıyorum. Alay etmenin ötesine geçtiğimizi ummuştum ama durum öyle değil. Ritmi benimkiyle buluşuyor, aletini kıvrımlarımın arasında kışkırtıcı bir şekilde sürüklüyor ama içime girmek için hiçbir çaba sarf etmiyor. Daha derin itişler taklit etmeye başladı.

"Carter, bana işkence ediyorsun."

Öne doğru eğildiğinde elleri belimden ayrılıyor, ağzını
boynumun arkasına yapıştırıyor, başını

siki giriş yerimle alay ediyordu. "Merak etme, oraya varacağız."

Bileklerimi tutuyor, bir eliyle sıkıyor ve kollarımı başımın üzerinde tutmaya zorlayarak duvara yaslıyor. Bir eliyle kravatına uzanıyor ve onu bileklerime dolayarak beni kilitliyor, kollarımı yukarıda tutmaya devam ediyor. Sonra yaklaşıyor. Kalçaları bacaklarımı daha da ayırıyor ve havanın amıma ve klitorisime çarpmasına izin veriyor. Yeni açı beni hareketsiz kalmaya zorluyor, göğsü ve vücudu arasında sıkışıp kalıyorum, hareket edemiyorum. Serbest eli bluzumun düğmelerini açmaya başlamasaydı bu beni çıldırtacaktı, güçlü eli sütyenimin üzerinden göğsümü avuçlamaya hevesli. Bluzumun düğmelerini çözdükten sonra sütyenimi aşağı çekiyor, parmakları meme uçlarımdan birinin etrafına dolanıyor ve benden bir inilti daha çıkaracak kadar sıkıyor.

Meme uçlarımdan hiç olmadıkları kadar sert olduğundan emin olduktan sonra, eli göğüslerimi bırakıp hafifçe karnımdan aşağıya, ağdalı amımın üzerine ve kıvrımlarımın arasına doğru fırçalıyor. Tam ıslak klitorisimin üzerinden geçtiğinde nefesim kesiliyor, sadece bir kez. O tek dokunuşla vücudumda bir his fırtınası kopuyor.

"Carter," diye inliyorum, umutsuzca ihtiyacım olan zevki benden esirgerken.

"Çok ıslaksın. Benim için mükemmel bir şekilde hazırsın." "Lütfen bunu tekrar yap," diye yalvarıyorum.

O dinlemiyor. Bunun yerine, şimdi çelikten daha sert olan sikini kavırıyor, ucunun topladığı ıslaklığı dağıtarak kendini birkaç kez okşuyor. Gözlerini benimkilerle birleştirmek için kendine zaman tanıyor, kıvrınmamı izliyor, onu içimde ne kadar çok istediğimin tadını çıkarıyor. Sonra kendini tekrar girişime yerleştiriyor ve bu kez daha hevesli bir şekilde itiyor.

Nefesim kesiliyor, sinirlerim tepeme çıkıyor, yumuşak tenini tenimde hissedince inliyorum. Hayatımda hiç doğum kontrol hapı kullandığım için bu kadar mutlu olmamıştım.

Yavaşça -zorlayıcı bir şekilde yavaşça- ucunu içime itiyor, beni gererek açıyor.

"Ohh..." Tacının yaklaşık bir santimini vücudumda hissetmenin anılığı o kadar yoğun ki, yardım edemiyorum ama bir inilti bırakıyorum.

Kendimi ona doğru itmek, kalçalarını kendime doğru çekmek, bedenlerimizi aynı hizaya getirmek için hepsini birden almak istiyorum.

Ama fiziksel olarak bunu yapabilecek durumda değilim. Kapana kısılmış durumdayım ve hareketlerim kısıtlı. Protesto edercesine kollarımı indirmeye çalışıyorum ama hâlâ bağlı olduklarını hatırlıyorum. Kendimi ona doğru itmek için onlara ihtiyacım var ama başını sallayınca kollarım eski pozisyonuna geri dönüyor.

"Kıpırdamadan dur," diye fısıldıyor. Bazen tam bir patron olabiliyor.

Meydan okurcasına, kaslarım başının etrafında kenetleniyor, durumun yoğunluğundan çok bunalmış durumdayım. Kalçalarını hafifçe hareket ettiriyor, bir inçin çeyreği kadar bile değil, ucunun dışarı kaymasına ve geri girmesine neden oluyor. Carter, ben ve birbirimize bağlanma şeklimiz dışında her düşünce beynimi terk ediyor. Bu pozisyon düşündüğümde daha ateşli. Ucunu içimde hissetmek yeterince sıcak, ama kendini kontrol etmeye ve içime itmemeye çalışması, varlığımın her zerresiyle onu bana karşı zorlamak istememe neden oluyor.

"Kalçalarını oynatma," diye gürlüyor Carter. "Böyle kal. Kollarını yukarıda tut."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, uyarılmaktan neredeyse başım dönüyor.

Hemen kollarımı destek için başının etrafından omuzlarına dolamak ve kalçalarımı onunkilere doğru çekmek istesem de yerimde kalıyorum. Evet. Sinir bozucu bir itaatkârlıkla, emrettiği gibi onları yukarıda ve kalçalarımı sabit tutuyorum. Güçlü elleri kalçalarımın etini kazıyor. İçimdeki her şey beni daha yakına çekmesini umuyor ama bunun yerine hareket etmemizi engelliyor. Tenimde bir iz bırakmak yeterince zor. Ama

beni işaretlemesini, bana sahip çıkmasını ve ne yaptığımızı hatırlatmasını istiyorum. Kimse

içime tamamen girip girmediğini bilemem. Söylemem. Bu bizim küçük sırrımız olacak ve bu düşünce beni gereğinden fazla heyecanlandırıyor.

"Carter," diye inliyorum, onu sıkarak. "Çok iyi hissediyorsun. Lütfen. Lütfen daha derine in."

İnliyor ve kendini biraz daha içeri itiyor, zar zor, belki yarım inç, o kadar da olsa, ama olduğu yere geri çekiyor, kalçalarının dönmesini kesinlikle engelliyor ve onu sadece bir lanet inç derinliğinde tutuyor, içimde olabileceği çok, *çok* inç değil. Ne zaman kendimi bir şekilde öne doğru çekmeye çalışsam, beni sıkı tutuyor, aynı hızda tutuyor, bana sikiinin bir kısmını bile daha vermiyor.

"Sadece bir santim daha" diye yalvarıyorum. Bu noktada, her şeyi elde etmekten mutluyum.

"Yapamam. Duramayacağım," diye mırıldanıyor. "Seni o kadar çok becermek istiyorum ki zar zor düşünebiliyorum."

Gözleri bana bunun *yeterince zor* olduğunu söylüyor.

Alnı benimkine yaslanmışken, elleri kalçalarımın dışına, göğüslerime doğru ilerliyor. Kollarımı kaldırdığımda bluzum düşmüştü, o da tekrar katlayarak açtı. Göğüslerimi avuçluyor ve başparmakları meme uçlarımı sıyrıyor, dudakları benimkileri bulurken onları defalarca okşuyor ve çimdikliyor.

Tüm bunları yaparken kalçalarını oynatmıyor. Tamamen hareketsiz kalıyor.

Elleri hariç. Bir eli boğazımda dolaşırken diğer eli hassas klitorisime gidiyor. Parmaklarıyla fırçaladığında, ağzına doğru inliyorum. Acımasızca, onunla oynamaya başlıyor, etrafında dönüyor ve beni ele geçiren his denizinde kayboluyorum, acımasızca ucuna yapışıyorum.

O haklıydı ve ben hatalıydım.

Bu pozisyon incelikli değil. Bu hiçbir şekilde ince bir seks değil.

Bu bir ıstırap.

Saf işkence.

Ama ben olduğum yerde kalmaktan, kollarımı kaldırmaktan, parmaklarını en çok ihtiyaç duyduğum yerde hissetmekten, hızla yaklaşan Büyük O patlamasına hazırlanmaktan son derece mutluyum. Hızla derken çok hızlı bir şekilde yaklaştığımı kastediyorum, dikkat çekici bir şekilde yakın... neredeyse... Carter aniden hareket ettiğinde.

Elleri bedenimi terk ediyor. İçimden çıkıyor. *Bekle, ne, hayır. Hayır.* Onu aniden kaybetmek içimden bir inilti çıkarıyor, ama ne yaptığını görmek için arkama baktığımda, gömleğini yırtıp çıkardığını görüyorum.

Oh, iyi düşündün.

Mürekkepli gövdesi artık tamamen çıplak. Göğsünün her iki yanında, kollarını ve omzunu saran, kalın, siyah çizgilerden oluşan tasarımlar var. Bu manzara en hafif tabirle oldukça etkileyici. Soğukkanlı, erkeksi bir güç. Kontrolsüz enerji. Benim gördüğüm bu. Ama gözlerim göğsüne odaklandığında, çenem açılıyor. Carter'ın gövdesinde, dizginlenemez bir vahşet anında, kara tüylerinin altında dalgalanan kaslarıyla ilkel, evcilleştirilemez bir ruh yayan vahşi bir şahin dövmesi var. Göz kırıyorum. Bir yırtıcı. Atmacanın delici gözleri bana kilitlenmiş, kanatlarını açmış, bakışlarında bir uyarı ve hazırda bekleyen pençelerinde bir tehdit, her an güçlü saldırılar yapmaya hazır, yoluna çıkan her meydan okuyucuya cesaret veriyor.

"Bir saniyeliğine kollarını indir," diye homurdanıyor.

Oh, sonunda. Yorgun kollarımın düşmesine izin veriyorum ve Carter onları bağlayan bağı çözüyor, sonra ellerini omuzlarımdan aşağı kaydırarak bluzumu indiriyor. Hızlı bir çalışmayla sütyenimi çözüyor, ben de mutlu bir şekilde diğer giysilerimle birlikte fırlatıp atıyorum.

Aleti şişmiş ve kot pantolonunun üstünden bana doğru bakıyor.

Artık tamamen çıplak olduğumdan, onu tekrar yaklaştırmak için bir hamle yapıyorum ama sert bir eliyle beni durduruyor ve olduğum yere geri itiyor.

"Hayır, böyle kalacaksın." Yatağından bir yastık alıp kışımın altına sokuyor, sonra da güçlü elleriyle bacaklarımı ayırıyor.

Kulağımın kabuğunu öperken kirli sakalı saçlarımı okşuyor.

"Bu şekilde seviyorum. Çırılçıplaksın, ıslaksın, sikilmeye heveslisin. İşte sen busun, sikilmeye hazırsın. Haksız mıyım?" diye gürlüyor, parmakları klitorisimin sağını solunu okşuyor ve beni doğrudan bir zevkten daha mahrum bırakıyor. "Söyle bana."

Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum bile. Onun dokunuşunu o kadar çok istiyorum ki. "Evet."

"Güzel. Dar deliğini dilimle sikmeme izin ver. Kollar yukarı."

Nefes nefese kaldım, itaat ettim.

Bu sefer bileklerim bağlı olmadığı için ellerim üstümdeki rafa çarpıyor.

Daha önce oraya koyduğu kek aramızdan aşağı yuvarlanıyor. Bir *gümbürtüyle* karnımın üzerine düşüyor ve aşağı yuvarlanıyor, ardında krema bırakıyor. Titriyorum. Kek amımın üzerinde durdu, kremalı tarafı aşağıdaydı.

Kıs kıs gülmeye başladım.

Carter'ın bakışlarında arsız bir sırıtma var ve gözleri beni böyle içine aldığı anda pelvik kaslarım sıkışıyor.

"Kıpırdama, hareket etme" diye emrediyor. Eğiliyor, kekin ucundan tutuyor, bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor ve vanilyalı kremayı am dudaklarımın arasına, tam klitorisime ve girişime sürüyor. Düşerken kremanın içine karışmış olan tombul, olgun çileği sapından tutup dişlerinin arasına alıyor ve kremanın arasına, girişime yerleştiriyor.

"Carter, ne...ohhh."

Artık tüm vanilya kıvrımlarını (ve çileğini de) kaybetmiş olan kekle birlikte ayağa kalkıyor ve keki taze tutmaya yardımcı olan (ve genellikle ezilmelerini ya da zarar görmelerini engelleyen) lüks kek astarını çıkarıyor. Lezzeti dişlerinin arasına alarak eğiliyor.

Bir ısırık al, gözleriyle işaret ediyor.

Ve yapıyorum. Düğün kekimizi ısırdım. Ben iyiliğin, vanilya ve çilek kokusunun duyularımı istila etmesinin tadını çıkarırken, o bana bir ısırık daha vermek için eğiliyor.

Tadı çok tatlı değil. Ağzımda küçük çilek parçalarının ve gerçek vanilyanın tadını çıkarırken, sevdiğim ve içinde yıkanabileceğim hoş bir vanilya ve portakal narenciye aroması var.

Dudaklarımız birbirine sürtünüyor ve sadece kalbim yerinden fırlamakla kalmıyor, amım da elektrik şok dalgaları yayıyor.

Dudaklarının yumuşaklığını ağzımda ve kremin yumuşaklığını hassas klitorisimde hissedince amım sıkıştı. Sonunda bir ısırık alıyor. Carter'la mümkün olan en tatlı ve en ateşli şekilde bir keki paylaşmak, bu nadir anın önemini daha da artırıyor. Elimde olmadan göğsümde bir çarpıntı hissediyorum.

Carter'ın yüzünden hoş bir şaşkınlık okunuyor, ancak bunun kekin tadından ve hafif tatlılığından mı yoksa genel olarak tüm bu durumdan mı kaynaklandığından tam olarak emin değilim. Tek bildiğim, tatlı şeylerden hoşlanmadığı -ben hariç, *ha!*- ama lezzetli aroması onun için bile bir ikram gibi görünüyor.

Seksi bir hareketle son lokmayı bana uzatıyor, sessiz bir samimiyet anında kirpiklerini indiriyor.

Daha yakına eğilip kulağıma fısıldarken dokunuşunun sıcaklığı tenimde kalıyor, "Dilimle sikilmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, hevesle, umutsuzca, ona hiç beklemediğim kadar aşık olmak üzere olduğumu fark ettiğimde.

"O amcığı yiyip bitireceğim."

Boynumdan aşağı, ggslerimin st kısmına, ağzına doğru sokulan meme ucumu öpmeye başlıyor. Hevesle emiyor, önce sol, sonra sağ meme ucumu. Tüm bunları yaparken, her iki meme ucumla da alay ediyor, bir sert tomurcuktan diğerine yalıyor, zamanını alıyor - duyurusunun zaten zihnimde tahribat yarattığını çok iyi biliyor. Dilini karnımdan aşağıya doğru ilerletiyor, çıplak tenime sürdüğü vanilyalı kremayı yalıyor.

Bu deneyim kesinlikle "amını yedirmeye" yepyeni bir anlam kazandırıyor.

Kıvrımlarımı yalıyor, kek kremasını yiyor, amımı yiyor, hayır, amımdan *ziyafet* ekiyor, her şeyden ziyafet çekiyor, ama şişmiş klitorisimden kaçıyor (ok sinir bozucu, hayır, rahatsız edici!) ve girişime doğru kayıyor. Orada, ileği emiyor ve dudaklarıyla ucundan tutuyor, sonra beni onunla becermeye başlıyor.

Nedenini sormayın ama çok sıcak, hayatın tatlı sürprizleri!

Sonunda, "bir ilek tarafından becerilmeyi" lmeden önce yapılacaklar listemden çıkarabilirim.

Ayağa kalkıyor, ağzında ilek (biraz ezilmiş), dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. Çileğin zeri krema ve ıslaklığımla kaplı. Yavaşça meyveyi dudaklarıma yerleştiriyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak öylece kalıyoruz.

"Yala şunu," diye homurdanıyor, elinden düşürmeden.

Deriyi yalıyorum. Krema çok lezzetli. Tadı vanilya ve benim gibi. Dokunuşunun sıcaklığı tenimde kalırken onu yalamamı ve yememi izliyor.

"Aferin
kızıma."

Yutkunuyo
rum.

"Eminim dikkatimi klitorisine vermemi istiyorsundur, değil mi?" diye hırlayarak eğiliyor.

Mutlu bir baş sallamayla, "Evet..." diye fısıldadım.

"Seni yakaladım, bebeğim." Sırıtıyor, uzun ve çarpıcı kirpikleri gözlerini ereveliyor. "Bunun tam olarak kim olduğunu biliyorsun

tatlı amcığa ait." "Sana.

Sadece sana."

Başını sallayarak, dilini tekrar amıma doğru sürüyor, yolda krem kalıntılarını yalıyor, klitorisimle doğrudan temastan kaçınıyor, bana işkence ediyor, girişime koşuyor ve onu yalıyor.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor ve beni diliyle dolduruyor.

Nefesim kesildi. İçeri ve dışarı itme hareketleriyle beni diliyle beceriyor, beni sıkıyor, inletiyor, nefes alıp veren bir karmaşa haline gelene kadar. Islak dilini hâlâ kremle kaplı olan klitorisimin üzerinde gezdirerek yukarı doğru yalıyor. Kalçalarımı yukarı itmeye çalışıyorum ama nafile.

Çaresizliğime sırtıttığını hissedebiliyorum.

Acı içinde adını inlediğimde, teslim oluyor ve -oh, çok hafifçe- klitorisimi okşuyor, kremin bir kısmını yalayarak sarsılmama neden oluyor. Tekrar fırçalıyor. Ve tekrar. Yumuşak, tembel daireler çizmeye, beni temizlemeye, yemeye devam ediyor, ben nefes nefese kalmaya, inlemeye, sarsılmaya ve her okşayısta orgazmın arttığını hissetmeye devam ederken.

"Tadın çok lezzetli," diye homurdanıyor başka bir dizi lezzetli yalamanın arasında.

"Carter..." Bir şekilde cevap vermeyi başarıyorum.

"Ben kremasından bahsetmiyorum. Benim sevdiğim senin tadın." Tam tökezlemek üzereyken Carter ayağa kalkıyor. "Henüz gelme."

"Whoa...."

"İpucumla gelmeni istiyorum."

Onun fikri tüm itirazları durdurdu. Aslında, *tüm* varlığım onun fikrini seviyor. Önümde duruyor, mürekkepli kollarını her iki yanıma duvara dayayarak beni içine hapsediyor. Kalçalarını ritmik hareketlerle bana doğru hareket ettirirken shaftı klitorisimle alay ediyor, ikimizi de boşaltıyor ve orgazmımın kapıyı çalmaya başlamasına neden oluyor.

"Çok yaklaştım..."

Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Henüz değil. Benim için biraz daha dayan."

O tam bir kontrolcü pislik. *Ateşli*, kontrolcü bir pislik.

"Tamam." Belli ki aklımı kaçırmışım.

Özellikle de şu anda sınırdan sallanırken, en ufak bir dokunuşla patlamaya hazırlanırken. "Lütfen Carter, yapamam..."

Aniden tekrar onun ucuyla dolduğum için daha da yüksek sesle inliyorum.

Eskisi kadar yoğun ve eskisi kadar sinir bozucu. Daha fazla olmasa bile. Kendini sonuna kadar içeri itmeyi reddediyor. Daha derine kaymasını sağlamak umuduyla bacaklarımı daha da açıyorum. Carter'ın ağzı boğazımda ve omuzlarımda, hassas etimi ısıtır ve emiyor. Üzerinde oturduğum yastığın kenarlarını kavıyorum, her itişinde ve içime girip çıkışında bir santim kadar çeviriyorum.

Hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamış ve hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Evet, daha önce seks yapmıştık ama onun kontrolü daha önce deneyimlemediğim yeni bir samimiyet, yakınlık ve azgınlık seviyesi getiriyor. Amım onun sert ucunu ıslatıyor ve kontrolsüzce sıkıyor. Kıkırımın altındaki yastığın üzerinde ıslaklık birikiyor. Titrek hareketlerle kalçalarımı döndürmeye ve ucunu daha derine yönlendirmeye çalışıyorum.

"Kıpırdamadan dur," diye

emretti. "*Carter*...."

"Son kez lanet olsun. Kıpırdamadan dur," diye

homurdanıyor

sertçe. "Kıpırdama yoksa seni becermek zorunda kalırım.

Sadece bu kadar irade gücüm var."

Carter'ın elleri ve ağzı üzerimde, dili içimde, siki içimde *değil* (yeterince), bir eli boğazımı sıkıyor, diğeri sıvıslıkla klitorisimin üzerinde geziniyor, ama tek yapabildiğim orada olmak ve onu almak. Ya da almamak. Bana yaptığı her şeyi kabul etmek zorundayım. Ve bana yapmadıklarını da.

Kontrol edemediğim inlemelerimden eşikte olduğumu, uçurumun kenarından yuvarlanmaya hazır olduğumu hissederek alay etmeye devam ediyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor. Kendimi kaybetmeye başlıyorum. "Evet, benim için gel bebeğim. Ucuma gel."

Sert ve yüksek sesle patlıyorum, ucunu defalarca sıkıyorum, orgazmımı atlatırken adını sayıklıyorum, boşalıyorum, inliyorum ve sıkıyorum.

Parmakları şişmiş klitorisimi serbest bıraktığında, boğazımla omzum arasındaki birleşme noktasını emerken o yükseklikten zar zor indim.

Kesinlikle bir iz kalacak.

"Carter," diye inliyorum, elleri göğüslerimin üzerinde, orgazmdan sertleşmiş meme uçlarımı okşarken. "Bana daha fazlasını ver. İçeri it. Lütfen. Ciddiyim, lütfen."

Başını geri çekiyor ve kaşlarını kaldırıp yalvarmamı izliyor, elleri hala sert meme uçlarımla oynarken, şimdi onları koparıp büküyor, kalçaları o acı verici küçük itme hareketleriyle hareket ediyor.

Artık dayanamıyorum. Carter'ın beni almasını istiyorum, sert ve hızlı.

Onun tarafından gerilmek, onunla acı dolu hissetmek istiyorum.
Onun sikiyle dolu.

Havanın inlemelerimizin sesleriyle dolmasını ve tenin teni tokatlamasını istiyorum. Uzun, çelik gibi sert aletini istekli bedenime pompaladığını hissetmek istiyorum.

"Beni al... lütfen Carter," diye yalvarıyorum, damarlarımda dolaşan arzusun yoğunluğundan sesim çatlıyor. Onun olmak ve bana tüm kirli, hayal edilemez şeyleri yapmasına izin vermek, onun tarafından istediği gibi becerilmek ve kullanılmak istiyorum.

Carter da benim kadar hevesli olmalı çünkü hiçbir şey söylemiyor.

Fırtınalı gözleri her zamankinden daha yoğun bir şekilde benimkilere dikilmişti.
Delici. Tehlikeli derecede vahşi.

Ellerini göğüslerimden indiriyor ve kalçalarımı ve kıkırmı sıkıca kavırıyor.

İçine girmeye hazır.
Yapmasını istiyorum.

Kötü bir
şekilde.

Umutsuzca.

Ding-dong. Ding-dong.

Donuyoruz.

"Siktir," diye homurdanıyor Carter sıkılmış
dişlerinin arasından. "Kim o?"

"Avukatım. Vance. Gizlilik Sözleşmesi ile."

"*Şimdi* mi?"

Bana ters ters bakıyor. Carter açıklamak zorunda değil.
O

Uçakta avukatının bu hafta uğrayacağından bahsetmişti. Her
şeyde olduğu gibi Carter da yarım kalmış bir iş istemiyordu
ve avukatı da tatilini yarıda kesip bizi görmeye gelmişti.

Görünüşe göre, kesintiye uğrattığı tek şey bu değil.

Zamanlama daha kötü olamazdı. Avukatının tam da bu
anda gelmesi şart mıydı? Üzerime çöken hayal kırıklığı
seline rağmen, bu durumu biraz da olsa eğlenceli bulmadan
edemiyorum. Tamam, komik buluyorum, özellikle de şu
anda vücudum tüm o mutlu "O" hormonlarını salgılamış ve
içimde bir dans partisi veriyorlar.

"Onu görmezden gelelim," diyor Carter sırıtan yüzümü
görünce karanlık bir sesle ve arkasına yaslanıyor.

"Yapamayız, cevap vermek zorundayız."

"Hayır, yapmayacağız," diye ısrar ediyor, bir eli
boğazımda ve çenemde. "Yapmayacağız."

Ding-dong. Ding-dong. Ding-dong.

"Gideceğinden şüpheliyim. En iyi avukatlar en
acımasız olanlardır," diyorum.

"*Siktir.*"

Carter başparmağını çenemde gezdiriyor, ellerini geri
çekiyor, yavaşça ve dikkatle ucunu içimden çıkarıyor,
sonra doğrulup boxer şortunu ve kot pantolonunu yukarı
çekiyor. Sonra tişörtünü giyiyor ve uyarıldığından emin
olduktan sonra

O ön kapıya cevap vermek için aceleyle dışarı çıkarken, ben de kıyafetlerimi giymek ve çıplak vücudumun her yerine kek kreması sürüldüğünü belli eden buruşuk, darmadağınık görüntümü örtmek için elimden geleni yapıyorum.

Bancroft malikanesinde her zamanki gibi bir gece. "Peki, bu sık sık oluyor mu? Bilirsiniz, insanlar Gecenin bir yarısı Gizlilik Sözleşmesi mi?" Avukata merhaba dedikten sonra soruyorum, duruma biraz mizah katmaya ve garipliği yumuşatmaya çalışıyorum.

Bay Vance Lombardi kalın bir İtalyan aksanıyla, "Bu işin bir parçası diyelim," diyor. Ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor anlayamıyorum.

Tıpkı Carter'ın aile avukatıyla yaptığımız gibi, ikimiz de oyun yüzümüzü takınıyor ve işe koyuluyoruz. İşin mizahi tarafını görmeme rağmen, durumun farkında olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum. Avukat, Carter'la aramızdaki çok samimi bir anı bölmüştü. Yine de Bay Lombardi anlaşmanın şartlarını açıklamaya başladığında hiç etkilenmemiş görünüyordu. Dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum ama tek düşünebildiğim neredeyse verdiğim sözü nasıl bozduğum ve bunu memnuniyetle yaptığım.

Evrakları imzalarken kalbimde bir sıkışma hissettim. Fiziksel bağımız güçlü olsa da duygusal bağımız neredeyse hiç yok. Bu sadece bir iş anlaşması ve ben her ne kadar işin fiziksel boyutundan zevk alsam da, kalbimin ona daha fazla yaklaşmasına izin veremeyeceğimi biliyorum.

Vance, Carter'la acilen görüşmek istediği farklı projelerle ilgili başka kâğıtlar çıkardığında esneme numarası yaparak, "Biraz uyumalıyım," diyorum.

Carter pek mutlu görünmüyor, en azından ben öyle düşünüyorum, ama ne diyebilir ki? *Üzgünüm, Vance, çık dışarı, sikişmem lazım?*

"İyi geceler Eden," diyor Carter onun yerine, ses tonu patron moduna dönmüş bir şekilde ve Vance bana kibarca başını sallayarak Carter'ın dikkatini tekrar üzerine çekiyor.

YATAĞIMA GİRDİĞİMDE sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Insta'da daha fazla kişi beni takip etmeyi bırakmış. "İyi ki kurtuldum." Onların zaten hiçbir zaman gerçek arkadaş olmadıkları konusunda kendimi rahatlatıyorum, ancak Rob'un hakkımda yaydığı yalan hikayelere inandıklarını bilmek göğsümdeki acıyı tamamen yok edemiyor. Beni soyduktan ve gerçekte ne olduğu hakkındaki gerçeği çarpıttıktan sonra Rob ortadan kayboldu. Sanki yeryüzü tarafından yutulmuş gibi hiçbir yerde bulunamıyor.

Sesini özlediğim kız kardeşime ulaşmaya çalışıyorum. Carter'ın akşam yemeğinde aktardığı moral verici haberler hakkında onu bilgilendirmek sadece akşamını aydınlatmakla kalmayacak, aynı zamanda hem kaç kişinin Rob'a inanmaya devam ettiğini öğrenmekten hem de geçen hafta ulaştığım adli yardımdan yanıt alamamaktan olumsuz etkilenen kendi ruh halimi de iyileştirecekti.

Her zaman olduğu gibi, kız kardeşimin telefonu çalışıyor, çalışıyor, ta ki telesekretere geçene kadar. Ona kısa bir mesaj bırakıyorum ve beni aramasını, iyi haberlerim olduğunu söylüyorum. İki dakika sonra geri arıyor ve bacağını kıran kocasının büyükannesini görmek için kısa bir yolculuğa çıkmak üzere hazırlandığını söylüyor.

"Bunu duyduğuma üzıldüm!" Ben de öyle dedim.

"Endişelenmeyin, iyi olacak. Sadece birkaç günlüğüne yardıma ihtiyacı var. New York nasıl?"

Az önce imzaladığım Gizlilik Sözleşmesi ve kız kardeşimin toparlanmakla meşgul olması nedeniyle ona kısa bir yanıt vermeyi tercih ettim. Ona NYC'nin iyi olduğunu ve Legacy'deki işimden keyif aldığımı söyledim.

"Patronun nasıl?" diye soruyor muzip bir ses tonuyla, kendi sert doğasının tamamen farkında olarak.

"Carter Bancroft kararlı, acımasız, sert ama aynı zamanda-"

"Bekle, ne? Carter Bancroft mu dedin? Carter Bancroft mu? New York'un inşaat kralı mı?"

"Evet. Onu nereden tanıyorsun?"

"Küçük Ellsworth'ten küçük bir kasaba kızı olabilirim ama burada internet var, biliyor musun? Legacy İnşaat firmasını milyon dolar seviyesinden rekor bir sürede milyar dolar seviyesine çıkardığı için birçok makalede yer aldı. Onun doğanın bir gücü olduğunu, zorluklarla doğrudan yüzleştğini, hassasiyetle hareket ettiğini, kırılmaz ruhuyla asla geri adım atmadığını ve başkalarının havlu atmasına neden olacak engellerin üstesinden geldiğini söylüyorlar. Onun hakkında söylenenlerin hepsi doğru mu?"

Oh, hiçbir fikrin yok.

Çılgınca bir nedenden ötürü kalbim büyük bir gururla doluyor. Üstüne üstlük, kız kardeşimin genelde çok daha ciddi olan tavrındaki heyecanı duymak moralimi biraz daha yükseltiyor. "Evet."

"Aman Tanrım! Neden bana daha önce söylemedin? Onun için çalışmak, büyük ikramiyeyi kazanmak gibi bir şey!"

Sanırım onun dairesinde yaşadığımı öğrenene kadar bekle. Ve onun benim sahte kocam olduğunu. Ve onun çıplak nasıl görüldüğünü bildiğimi. Ve onun ucunda orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu. Bunları anlatmak için sabırsızlanıyorum ama: GIZLILIK SÖZLEŞMESİ. Bununla birlikte, sözleşme yükümlülükleri yerine getirildiğinde, bilgiyi alan ilk kişi o olacak (belki de tüm kışkırtıcı ayrıntılar hariç - bazı meyveli lezzetli yönler en iyi iki zihin arasında tutulur).

"Ve Carter Bancroft aramanızı bekliyor."

"Ne diyorsun?"

"Ona yangına dayanıklı peyzaj tasarımı yaklaşımınızdan bahsettim. Şirketin büyümesine yardımcı olmak istiyor."

"Bahçe eldivenlerimi sıkı tutmam gerektiğini mi söylüyorsunuz, çünkü yeşili görmek üzereyiz ve

şirket ilkbahar ihtişamındaki bir bahçeden daha mı parlak çiçek açar?"

"Hı-hı, evet."

"Yüce Tanrım! En iyi nasıl iletişime geçebilirim?"

"Harika bir soru. Benim aracılığım la." Kız kardeşime en iyi iletişim bilgilerini veriyorum ve o da hemen ulaşacağına söz veriyor. "Tamam, iyi toparlanmalar, yakında görüşürüz!"

"Bekle, bekle, bekle. Nasılsın?" diye soruyor. "Kalp nasıl?"

Her şeyi belirsiz tutarak ona "Biriyle tanışmış olabilirim." dedim.

"Ne?" Sessizlik var. "Dökül! Ne zaman? Nasıl? Kim?"

"Eh... biraz karışık. Ve özel. Ve imkansız. Ve Rob yüzünden kendime verdiğim sözleri bozmak istiyorum... ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum..."

"Tatlım, dinle. O sik kafalının seni daha fazla etkilemesine izin veremezsin. O seni terk ettikten sonra başın bu yüzden belaya girdi. Ve o zamanki gibi konuşuyorsun. Duygularını herkesin görmesi için açıkça göstermediğini biliyorum, benim için bile. Ama bana bir söz ver. Eğer eskisi gibi olursa, beni arayacaksın."

Rob her şeyi bıraktığında kötü bir zamandı. Gerçekten kötü bir zaman. "Söz veriyorum yapacağım. Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

"Sadece acele etmeyin. Hiçbir şeyi aceleye getirme. Ama tanıştığın bu adamdan hoşlandıysan, o sik suratlıyla yaşadığın deneyimin bunu mahvetmesine izin verme. Sik suratlının hayatının geri kalanını mahvetmesine izin verme. Ya da yeni bir ilişki ihtimalinin önünde durmasına."

Kız kardeşimi seviyorum. O zamanlar ona sik suratlı demesinden nefret ederdim. Şimdi öyle demesini seviyorum.

"Aşk ı bulmayı hak ediyorsunuz," diye devam ediyor. "Bunu hep söylüyordum. Şimdi, New York'u bir kaçış planı olarak kullanman konusunda biraz tereddüt etmiş olabilirim, ama eğer

-Çılgın bir şans eseri, size Büyük Ay'da Ay'ı gösterecek o özel adama rastladınız.

Apple, parti şapkalarını çıkaran ve yarın yokmuş gibi kutlama yapan ilk kişi ben olacağım. Anladın mı, kardeşim?"

"Anladım."

"Güzel. Hayatındaki bu destansı bölüme hazır ol. Altı ay sonra görüşürüz!"

Destansı bir bölüm için hazırım ama sayfayı çevirebilir miyim emin değilim. "Seni seviyorum, Diane."

"Ben de seni seviyorum."

AN SAAT DAHA SONRA, Ön kapının kapandığını duyuyorum ve yarım dakika sonra kapım yumuşak bir şekilde çalınıyor.

"Uyanık mısın, Eden?" Carter'ın sorduğunu duyuyorum.

Cevap vermeyeceğim. Onu içeri davet etmek doğru olmaz. Havaalanına gitmek için erken kalkmalıyız.

EDEN

CUMARTESİ SABAHI

fazla uyuyamıyorum.

Kız kardeşimle yaptığım görüşme yüzünden değil.

Tek düşünebildiğim patronumun beni unutturmak için ince bir şekilde becerdiğiydi.

Burada misafir yatağında tek başıma yatarken, bugünden sonra bir daha asla aynı şekilde kek yiyemeyeceğimi biliyorum, özellikle de vanilyalı ve çilekli olanları.

Ayrıca kaç kez sadece uçlu seksimizi tekrar ettiğimin sayısını da unuttum. Feragatname: Aklımda, sadece uçlu seks, sadece uçlu seks olarak kalmamıştı. Oh, hayır. Zihnimde, avukat gittikten sonra Carter'a kapımı açmış ve onu yatağıma davet etmişim. Bütün gece yatağın ve birbirimizin üzerindeydik, sarmaş dolaş, birbirimize yapışmış, birbirimizin derinliklerindeydik.

Rüyamda, tüm aletlerin dahil olduğu ateşli seksimizden sonra, misafir yatağında birlikte uyuyakalmıştık - başım göğsünde, ona sarılmış, onu hala içimde hissediyordum.

Sadece ucundan yapılan seks beni onunla gerçek seks yapmak için çaresiz bıraktı.

Bu, bir daha tekrarlanmaması gereken korkunç bir hataydı.

Saat altı buçukta alarm çaldığında, başımı kaldırıp çılgin saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve yatağın ucuna bakarak uyuyakaldığımı fark ediyorum.

Carter görünürde yok. Yatağımda değil. Odamda değil.

Ayağa kalktığımda onunkinin de boş olduğunu fark ettim.

Rüyam dayanılmaz derecede canlı olmasına rağmen, déjà vu hissine kapılmamak zor, ama devam eden endişeyi bastırıyorum. Öncelikle, dün gece gerçek bir seks yapmadık. Benim yatağımda bile uyumadı. İkincisi, burası onun evi, yani beni terk etmek istiyorsa kaçıp gitmenin bir anlamı yok. Ve üçüncüsü, mutfaktan gelen kahve kokusunu alabiliyorum.

Taze kahve demi bir mıknatıs gibi.

Mırıldanarak, çekici kokuyu koridorda takip ediyorum. Carter üzerinde sadece bir çift beyaz egzersiz şortuyla gömleksizdi. Şahininin parıltısından, antrenmanını yeni bitirdiğini anlamak zor değil. Mutfak masasına oturmuş, bir yandan sade kahvesini yudumlarken bir yandan da telefonunu inceliyor. Bir tabak yemeğin yanında benim için bırakılmış, dumanı tüten ikinci bir fincan var: Muzlu Fransız tost ve portakal suyu.

"Günaydın," diye selamlıyor beni yaklaşır yaklaşmaz, başını kaldırmadan. "Sana çabuk bir şeyler hazırladım. Acele etmek isteyebilirsin; birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"Onu almak için ne zaman yola çıkıyoruz?" Tostu kürekle ağzıma atmaya başladım. "Mmm. *Foooyummy!*"

"Yaklaşık kırk dakika içinde." Carter kalanını da kahve içip ayağa kalkıyor. "Ben duşa gireceğim."

"Muhtemelen ben de aynısını yapmalıyım. Berbat görüldüğümü hayal ediyorum."

Carter vahşi saçlarımı okşuyor, dudaklarında bir gülümseme dans ediyor. "Tamamen *sefahat* içinde görünüyorsun," diye homurdanıyor, eğilirken sesi alçalıyor. Bana bir öpücük vereceğini sanıyorum ama onun yerine boğazımı ısırtıyor. Sert değil ama hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşmadan önce içimden bir inilti çıkarmaya yetiyor. Çok tatlı ve seksi.

Adımlarımda fazladan bir coşku olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

BİR DUŞ SONRA, elbette ayrı banyolarımızda (ve ben tüm zamanların favorisi olan Jay-Z ve Alicia Keys'in "Empire State of Mind" şarkısını söylüyorum, ardından Frank Sinatra'dan "Fly Me to the Moon"), eşyalarımı onun yatak odasına taşıyoruz, aşırı titiz hizmetçiye merhaba diyoruz, ona önce misafir süitinden başlamasını söylüyoruz ve kapıdan çıkıyoruz.

Carter trafiğe girdiğinde, "Pekâlâ, biraz gerginleşiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Üzülme. Şu anda çok zayıf," diye açıklıyor. "Etrafta dolaşması biraz zaman alabilir, bu yüzden sabırlı olun."

"Tabii ki. Elinde ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, tam olarak değil. Tek bir şey olduğunu sanmıyorum, bence bir kombinasyon. Altmış altı yaşında olduğu için bu şaşırtıcı değil."

"Aslında biraz şaşırtıcı, değil mi? Altmış altı o kadar da yaşlı değil."

"Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum."

"Bence ziyarete gelmek istemesi çok tatlı," diyorum. "Hâlâ bu kadar aktif olması ve seyahat etmeye istekli olması iyiye işaret. Bu aynı zamanda sizi ne kadar sevdiğini de gösteriyor."

"O benim özel kadınıam."

Carter'ın sesini hiç bu kadar yumuşak ve samimi duymamıştım. Bu çivi gibi sert, saçma sapan adamın yaşlı teyzesi için yumuşak bir tarafı olması kalbimi eritiyor. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bana onun hakkında anlattıkları ve Hattie'yle iyi arkadaş olduğu gerçeği arasında, harika bir kadın olmalı.

Birkaç dakika kala havaalanının dışında durduk. "Burada bekle." Carter arabayı park etti. "İçeri girip onunla buluşacağım."

"Tamam. Ama ben de seninle gelsem daha iyi olmaz mı?" "Hayır, onu bunaltmayalım."

Tam arabadan inerken havaalanının kapıları açılıyor ve yaşlı, ufak tefek bir kadın dışarı çıkıyor. Onun teyzesi olduğunu hemen anlıyorum çünkü o, klas ve ihtişamın timsali. Hayatımda hiç bu kadar çekici ve göz alıcı birini görmemiştim.

Eleanor Toussaint sadece benim gözüme çarpmıyor, *herkesin gözüne* çarpıyor. Koyu mor renkte özel dikim bir pantolon giyiyor ve omuzlarına dökülen kürklü zarif kabarık paltoyla vurgulanıyor. Carter onun kürk giyebileceği konusunda beni uyarmıştı ama kısa süre içinde evcil hayvanlara olan sevgisinin gerçek bir şey giyemeyecek kadar güçlü olduğunu söylemişti. Ayrıca ellili yaşlarının sonlarında yeniden evlendiğini ve kendisine büyük bir servet bırakan Fransız sanayici Henri Toussaint adında bir beyefendiyle ikinci kez nikah masasına oturduğunu söyledi. Vücudu, neredeyse her parmağındaki yüzüklerden boynundaki zarif inci dizisine ve her iki kulağından sarkan incilere kadar çeşitli mücevherlerle süslenmiş. Uzun gri saçları zarif bir kıvrımla toplanmış ve gözleri Carter'ı gördüğünde çıkardığı büyük yuvarlak güneş gözlükleriyle kapatılmış. Bana eski Audrey Hepburn'ü hatırlatıyor, aynı zamansız zarafeti yakalıyor.

"Cartie! *Mon cheri!*" diye cıvıldıyor kusursuz sesiyle Makyaj, çok fazla değil ama yüz hatlarını vurgulamak için hafifçe kullanılmış. Biraz makyaj yaptığını anlayabileceğim kadar ama komik olacak kadar da değil - "biraz" abartılı olan göz kapakları ve kaşları hariç. "Buraya gel Cartie ve teyzene kocaman sarıl!"

Cartie mi? Aman Tanrım, onu şimdiden sevdim. Gülmekten her şeyi berbat edeceğim korkusuyla ona bakmaya cesaret edemiyorum ama yüzündeki ifadeyi görmek için neredeyse her şeyimi verirdim.

Carter ona söyleneni yapar. "Merhaba teyze." Onu geniş kollarının arasına alıyor. "Her gördüğümde daha genç görünüyorsun.

sen."

"Ah, Carter Donovan, sana teyzene yalan söylememeyi öğretilmedim mi? Ama teşekkür ederim, haksız değilsin." Kıkırdayarak onun kolunu sıvazladıktan sonra yüzü arabaya doğru dönüyor ve beni görüyor. "Eden bu mu? O süslü arabada oturmuş ne yapıyorsun? Buraya gel ve teyzene kocaman sarıl!"

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Sıcaklığına ve gösterişine kapılıp BMW'den atlıyorum ve beni kucaklamasına izin veriyorum. Sırım gibi vücudu görüldüğünden daha güçlü ve bana o kadar sıkı sarılıyor ki neredeyse nefesim kesilecek.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Toussaint," diyerek ona sarıldım.

Alay ediyor. "*Nonono*. Bu resmiyet de neyin nesi? Biz bir aileyiz canım, değil mi? Bana 'Teyze' diyeceksin. Evet, ısrar ediyorum!"

"Tamam, teyze."

Sarılmaktan vazgeçiyor ve yüzümü kemikli ellerinin arasına alıyor. Arkasına yaslanıyor ve sol yanağımdan başlayarak her bir yanağımı hafifçe öpüyor. Carter bunun Fransa'da yüzyıllardır süregelen ve Fransız kültürünün derinliklerine işlemiş bir sosyal gelenek olduğunu zaten açıklamıştı. Aynı zamanda, teyzesinin "Franglais" kaçamaklarının hoş bir sonucu olan ve Eyfel Kulesi'nin bile kaşlarını çatabileceği "Fransızcası" konusunda da beni uyarmıştı. Carter'a göre, söylediği her şeye Fransızca bir kelime eklemenin onu çok *şık* yaptığına inanıyor (ki açıkçası ben bunu çok sevimli buluyorum!).

"Oh, *mon Dieu*! Ne kadar güzel! Carter, seni şanslı adam."

Ona sırtıyorum. "Duydun mu *bebeğim*, seni şanslı adam?" Ona bebeğim demek hem tuhaf hem de harika. Sanki ona böyle seslenmeme alışmış gibi, gözünü bile kırpmıyor.

"Çok şanslısın." Teyzesini bir kez daha kucaklıyor. "Neden sen arabaya binmiyorsun, ben de gidip çantalarını alayım."

"Oh, zaten yakışıklı bir genç adamdan biraz yardım aldım. *Où est-il?* Ah! İşte orada! Jack!" Bir güvenlik görevlisi bagaj dolu bir el arabasıyla havaalanından çıkar. Eleanor Teyze ona doğru yaklaşır ve kolunu okşar. "*Mersi*. Ne kadar yardımsever bir genç adam. Yakışıklı da. Al, bu senin için."

Kabarık paltosundan bir tomar para çıkarıp üniforma gömleğinin önündeki küçük cebe yerleştirmesini izliyorum. Yanakları kızarıyor. "Hayır, teşekkür ederim hanımefendi. Bunu kabul edemem."

"*Saçmalık!* Yaptıkların için sana yeterince ödeme yapmadıklarını *biliyorum*. Şimdi sus. Bahşışı kabul et ve kendine güzel bir şeyler al." Bana dönmeden önce Carter'a arabayı almasını işaret etti. "Yaşlı kadına bir iyilik yap ve arka koltuğa oturmasına yardım et."

"Oh, ön tarafı alabilirsin," diye teklif ediyorum hemen, açık kapıyı işaret ederek. "Israr ediyorum."

"Ne tatlı bir kız."

Carter altı çantasını bagaja yüklerken Eleanor'un ön koltuğa oturmasına yardım ediyorum. Birbirimizle göz göze geliyoruz ve aynı şeyi merak ettiğimizi anlamak için kelimelere ihtiyacım yok. Eğer sadece hafta sonu için kalacaksa, neden bu kadar çok valizi var? Bu tipik bir Fransız olayı olmalı. Fransız kadınları her zaman tertemiz görünmeleriyle ünlü değiller mi? Doğuştan Amerikalı olduğunu biliyorum ama Fransa'da yaşamak belli ki onu etkilemiş.

O yerleştikten sonra yolcu tarafındaki kapıyı kapatıyorum ve arka koltuğa geçiyorum. Carter çantalarını yüklemeyi bitiriyor ve bagaj arabasını Jack'e geri veriyor. Jack başını sallayarak kabul ediyor ve Eleanor'a veda ediyor, Eleanor da ona sıcak bir gülümseme ve el sallayarak karşılık veriyor.

Carter arabayı çalıştırır çalıştırmaz, "Çok yorulmuş olmalısın," diyor. "Seni eve götüreceğiz ve uzun bir şekerleme yapabilirsin."

Eleanor umursamaz bir el sallıyor. "Uçakta yeterince uyudum. Ayrıca, yeğenimin güzeller güzeli yeni gelinini tanımak için bir dakikamı bile kaçırmayacağım."

Carter park yerinden çıkmaya fırsat bulamaz. Telefonu çalmaya başladı. Cevap verirken bize özür dileyen bir bakış attı. "Bradley, bugün müsait olmadığımı biliyorsun. Acil bir durum olsa iyi olur."

Bradley'nin ne dediğini duyamıyorum ama Carter'ın yüzündeki ifadeden iyi bir şey olmadığını anlayabiliyorum. Yoğun mavi gözlerini ona dikmiş olan teyzesine bakıyor. "Uh- huh. Evet, tamam. Teşekkürler."

Telefonu kapatır, ama o bir şey söyleyemeden teyzesi, "Çok uzun sürmedi," der.

"Çok özür dilerim, gerçekten." Carter telefonu bardaklıktaki yerine koydu. "Ofiste acil bir durum var. Bana ihtiyaçları var."

"*Başka* biri halledemez mi bebeğim?" Kelimeyi vurgulayarak soruyorum, böylece onun kefaletle kurtulmaya çalışması hakkında ne hissettiğimi tam olarak anlıyor.

"Nefesinizi boşa harcamayın, *hanımefendi*." Eleanor mücevherli elini sallayarak araya giriyor. "Carter ve işi birbirlerine çok bağlılar."

"Ne kadar özür dilersem azdır." Carter otoparktan çıktı. "Yemin ederim sadece bir saatliğine gideceğim, en fazla."

"Evet, evet, bunu daha önce de duymuştum." Eleanor gülümsüyor ve el aynasını çıkarıp kaşlarını kontrol etmek için el çantasına uzanıyor. "Merak etme Cartie. Her şey yoluna girecek. Aslında, bu bana ve Eden'a biraz baş başa zaman kazandıracak."

Şimdi, ben oldukça pozitif bir insanım ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorum. Ancak Carter'ın yaşlı teyzesi sağlık durumu kötüyken, evli olduğumuza ve yeğeninin derin bir aşk yaşadığına inanırken onunla yalnız kalma düşüncesi beni biraz geriyor.

Carter bana "Bunu anladın, değil mi?" der gibi bakıyor.

Başımı hafifçe sallıyorum.

Bunu halledebilirsin, diyorum kendime ve onun gülümseyen yüzüne gülümsüyorum. Yaşlı bir kadınla baş başa sadece bir saat. Ne yanlış gidebilir ki?

Daireye döndüğümüzde Carter, Eleanor'un tüm çantalarını toplamak için zaman ayırır. Onları misafir odasına götürdükten sonra teyzesinin yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. Etrafıma bakıyorum. Hizmetçi gitmişti ve her şey mükemmeldi.

"Bir saat," diye tekrarlıyor. "En fazla."

"Biz iyi olacağız." Ona bir gülümseme sunuyorum, sevgi dolu bir eş rolünü oynuyorum. "Ve bunu daha sonra telafi edebilirsin."

Beni şaşırtarak eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Etkisi o kadar güçlü ki beni nefessiz bırakıyor. Dudaklarımızın kısa süreli bir teması olsa da, yine de dizlerim önceki geceki gibi titriyor. O anın sıcaklığıyla, karakterimi korumam gerektiğini unutuyorum. Geri çekildiğinde başım dönüyor ve sonra teyzesini ve öpücüğün göstermelik olduğunu hatırlıyorum.

Doğru. Hepsi rol icabıydı. Kendimi *fazla kaptırma*, diye uyarıyorum.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim, aşkım," diyor.

Aman Tanrım. Bana "aşkım" dedi. Sadece bahşış için yaptığımız seks sırasında bana "bebeğim" demişti. Şimdi, bana "aşkım" dedi.

Duygusal olarak bağlanma, diye kendimi uyarıyorum.

Carter gidiyor ve ben teyzesiyle yalnız kalıyorum. Kapıya arkamı döndüğümde onun yoğun gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum.

"Genç aşkım! Kalbim!" diye mırıldanıyor, sonunda kendime gelip yüzümü ona döndüğümde.

Görünüşe göre,	ve	mutlu	yüz	Ben
	giyiyor	nedeniyle	için	Bana

"aşkım" demesi Oscar'lık bir performans.

"Biliyorum." Işıldıyorum. "Seni misafir süitine yerleştirmeye ne dersin?" Eşyalarını yerleştirmesine yardım

etmeye hazırım.

"Oh, *nonono*, şu anda bunu yapmak zorunda değiliz." Başını sallayarak kanepeye doğru ilerliyor. Hayvan dostu paltosunu çıkartıyor ve bu onu daha da küçük gösteriyor. O olmadan Eleanor'un karizmasının gösterdiğinden daha kırılgan olduğunu görebiliyorum.

Kendini kanepeye bırakıyor.

Onu takip ediyorum, paltosunu alıp kapının yanındaki askıya asıyorum. "Sana bir şey getireyim mi?" Yanına döndüğümde soruyorum. "Atıştırmalık bir şeyler ya da çay, belki?"

"ay görkemli olurdu." Bir yastıkla kendini rahatlatıyor. "Earl Grey'e ne dersin? Kendinize bir fincan yapıp bana katıldığınız sürece."

"Memnuniyetle."

"*Ma chère*, bir sürü sorum var."

CARTER

T Ofise gitmemin tek nedeni acil bir durum olduğunu bilmem.

Bradley başka türlü beni aramazdı. Teyzemin şehirde olduğunu ve onunla vakit geçirip evlilik meselesini satmamın benim için önemli olduğunu biliyor. Ama iki yönetim kurulu üyesi gizli bir toplantı çağrısı yaptığında ve bunlardan biri Huxley olduğunda, arkama yaslanıp olaya karışmadan duramam.

Bradley park yerinde beni bekliyor. içinde.

"Biliyor musun, Connecticut'ta yaşayan biri için Buraya çok geldiğiniz kesin," diye yorum yapıyorum arabamdan inerken.

Bradley yumruğuma vurarak beni bir kez daha süzdü. "Farklı bir şeyler var."

"Evet, takım elbisemi giymedim. Beni tam havaalanından dönerken yakaladınız."

"Hayır, ondan değil. Çok rahat görünüyorsun." Bradley beni yakından inceliyor. "Bir dakika, bu duruşu biliyorum. Seks yaptın."

"Pek sayılmaz." Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Çekil kışımın dibinden."

Bir yanım Eden'in teklifini kabul ettiğim için memnun, her ne kadar Vance'in ortaya çıkması daha kötü bir zamanda olamazsa da.

Kek seksi çok ateşliydi. Vance ortaya çıkmasaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Bütün gece çarşafların arasında yuvarlanırdık, olacak olan buydu-çıplak, terli, yapış yapış. Neyse ki bu sabah mastürbasyon yaptım. Sertçe. İki kere. Yine de bu performansın tekrarlanması gerekiyordu, hem de çok yakında; bu sefer tercihen kesintisiz bir sonuçla.

Bradley elini omzuma vuruyor. "Tam değil mi? Tam değil demek evet demek. Bunu biliyordum. Asistanınla sahte bir evlilik yapıp aletini tekrar ıslatamayacağını biliyordum."

Ona karanlık bir bakış attım. "Hey, dikkat et." Niyet ettiğimden daha sert çıktı.

Bradley'nin kaşları havaya kalktı. "Üzgünüm, kardeşim." Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Onunla bu kadar ilgilendiğini fark etmemiştim. Benim hatam."

Sürücü koltuğundan tabletimi alıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve sinirlerimi yatıştırıyorum. Bradley sadık bir arkadaşım ve geçmişimiz çok eskiye dayanıyor, bu yüzden beni nasıl sinirlendireceğini herkesten iyi biliyor. Genelde "saçmalık yok" tavrı için onu takdir ederim ama bu beklenmedik buluşma ruh halimi iyice bozdu.

Parmak eklemlerine vuruyorum. "Ayrıca evli olduğumu söyleme. Bu sadece lanet bir gösteri." Arabanın kapısını kapatıyorum. "Ve aramızda olması gerekiyordu, unuttun mu?"

"O zaman ondan kurtulmak isteyebilirsin." Bradley, teyzemi kucağına almadan önce alyansımı taktığım sol elime baktı.

"Siktir. İyi karar." Binaya girerken yüzüğü çıkarıp cebime koyuyorum. "Bu toplantının ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Sadece Huxley aradı ve patronum ona orada olduğundan emin olmasını söyledi. Sana bir şey söylemediğini düşündüm, bu yüzden aradım."

"Tabii ki bana haber vermedi. Huxley beni olayların dışında bırakma fırsatını asla kaçırmaz."

Karanlıkta bırakıldığım için endişelenmiyorum, bu konuda kızgıyım. Huxley teyzemin ziyaretiyle ilgili bir planım olduğunu çok iyi biliyor ve bu zamanı arkamdan iş çevirmek için kullanıyor. Yine de şaka yapıyor çünkü bana ondan daha fazla insan sadık.

Konferans odasında Saul Huxley ve CEO Nathan Bernie'yi oturmuş alçak sesle konuşurken buluyorum. Kapıyı çalmadan ya da kabul edilmeyi beklemeden, Bradley ve ben içeri giriyoruz. Huxley masanın başında oturuyor, Bernie de onun sağındaki koltukta.

Hemen son görüşmemizde oturduğum yere oturuyorum, böylece Huxley bakışlarımı karşılamak için doğrudan masanın diğer tarafına bakmak zorunda kalıyor. Bu ikimizi de güçlü bir konuma getiriyor ve beni fark ettiğinde şakağındaki damarın seğirdiğini görebiliyorum. Bradley patronunun yanındaki koltuğa oturuyor, taraf seçmiyor. Arkamı kolladığını bilmem için yanıma oturmasına gerek yok.

"Günaydın beyler," diye başlıyorum. "Toplantı yapmak için garip bir zaman gibi görünüyor."

Huxley gözlerimin içine bakıyor ama yüzünde soğuk bir kayıtsızlık maskesi var. İyi bir poker yüzü, hakkını vermeliyim. Burada olmama şaşırp şaşırmadığını belli etmiyor. Bu iyiye işaret değil ve ona güvenmemem gerektiğini biliyorum.

"Günaydın, Bancroft," diyor Bernie sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Sizi Cumartesi günü çağırdığım için üzgünüm ama Huxley bu toplantının bekleyemeyeceğini söyledi."

"Oh, gerçekten mi? O zaman elbette anlat." Rahatım ve bu her neyse, Huxley'nin beni alt etmesine izin vermeyeceğimden eminim. Yaptığı şeylerin beni sarsmasına asla izin vermem ve bu sefer de vermeyeceğim.

Bernie bana hitaben, "Bildiğin gibi, senin şirketteki geleceğinle ilgili çok sayıda görüşme yaptık," dedi. "Sen mükemmel bir çalışansın Bancroft ve sadakatin büyük takdir görüyor. Gelirimizi artırmak için yaptığın çalışmalar benzersiz ve kararlılığının fark edilmediğini bilmeni isterim."

"Ama?" Ben soruyorum.

"Hayır ama. Daha fazlasını aradığını biliyorum ve bu konuyu tartıştık ve sana daha fazla sorumluluk vermeye karar verdik."

Duygularımı kontrol altında tutuyorum ve ifadelerimi pasifleştiriyorum. Bir yandan, işlerin nihayet istediğim şekilde ilerlemesinden memnunum. Ancak, garip koşullar ve Huxley'nin soğuk tavrı göz önüne alındığında, yüksek alarmdayım.

"Aklında ne var?" Bastırıyorum.

"Belli ki Granger hesabından haberdarsınız?" Kaşlarını kaldırıyor.

Grangerlar, New England ve hatta birkaç güney eyaletinde oldukça etkili bir ailedir. Firmaları yeni ticari inşaat alanlarında önemli bir oyuncu. Firmamız birkaç ay önce onları müşteri olarak seçti. Firmamız derken beni ve ekibimi kastediyorum. Bu hesabı kazanmak için iki yıl çalışmamız gerekti ve bizimle çalışmak üzere imza atar atmaz Huxley devreye girdi ve hesabı devraldı. Söylemeye gerek yok, çok kızmıştım.

Ama şimdi Bernie bana hesaptan haberdar olup olmadığını sorma cüretini gösteriyor.

"Bizimle anlaşmaları için çalışan kişi ben olduğuma göre, onlardan haberdarım," diye yanıtlıyorum.

"Kendileriyle bizzat çalışmanız için sizi hesapta görmek istedikleri konusunda kararlılar. Şimdiye kadar, onlarınki gibi büyük hesaplar genellikle ortaklar tarafından ele alınıyordu. Biz bir istisna yapmaya karar verdik. Pazartesi gününden itibaren Granger Estates yeniden sizin elinizde olacak."

Tercümesi: Huxley bir şekilde çuvalladı ve şimdi bunu düzeltmek benim işim. Son birkaç aydır bu ilk kez olmuyor. Bradley kendi tarafında kulak misafiri olduğu hatalardan beni haberdar ediyor, hepsi de Huxley'nin adını taşıyor. Ortaklar en az üç ayrı olayda onu korumak zorunda kaldılar.

Huxley'nin öfkeli olduğunu gösteren bir işaret var mı diye ona bakıyorum. Öyle olmak zorunda. Bernie'nin hesabı elinden almasına kızmamasına imkân yok. Ama tek gördüğüm bir gülümseme ve rahat bir duruş.

Hayır. Ona güvenmiyorum.

"İçeri girerken bilmem gereken bir şey var mı?" Onları sorgulamaya devam ediyorum.

"Yenileme projeleri için yüksek talepleri var," diyor Huxley. "Yakın zamanda küçük bir restoran zinciri satın aldılar ve hepsinin büyük bir inşaata ve güncellemeye ihtiyacı var. Zaman çizelgeleri kısa ve bütçeleri son derece spesifik."

İşte burada.

Küçük bütçelerle kısa zaman dilimleri organize etmek için kabus gibidir. Özellikle de özel ihtiyaçları olan ve daha önce yaşanan aksaklıklar nedeniyle zaten temkinli davranan müşteriler için. Huxley'nin hesabın kendisinden alınmasına kızmamasına şaşmamalı. Sebep olduğu karmaşayla uğraşmak zorunda değil. Ama aramızdaki en büyük fark bu. O bu tür müşterileri can sıkıcı olarak görüyor, ben ise bir meydan okuma olarak.

Bir meydan okumadan asla geri adım atmam.

"Harika, başlamak için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Ne yazık ki bugün bunu yapamayacağım beyler. Bu toplantıdan hemen sonra ayrılmak zorundayım. Ama evden elimden geleni yapacağım ve Pazartesi sabahı ilk iş olarak transfer için zemin hazırlayacağım."

"Bu büyük bir müşteri," diye aniden atlıyor Huxley. "Bu toplantıyı Cumartesi günü yapmamızın nedeni bekleyemeyecek olması. Böylesine önemli bir müşteri üzerinde çalışmayı ertelemenize şaşırdım."

Gülünç. Huxley gerçekten de her şeyi bırakıp işte kalmam için beni kışkırtabileceğini düşünüyor. Ailevi yükümlülüklerim olduğunu biliyor. Tabii ki hafta sonu tam olarak ne yaptığımı bilmiyor çünkü bu onu ilgilendirmez. Ama bu yoldan gitmek istiyorsa.

Bernie'nin önünde beni kötü göstermeye çalışıyorsa, bir sürprizle karşılaşacak.

Birincisi, bir hafta sonunu hak edecek kadar çok çalıştım. İkincisi, iş teyzemden önce gelmiyor. Onu bir saatliğine bırakacak kadar rahat hissetmemin tek nedeni, uçuştan sonra her zaman kestiriyor olması, ama çoğunlukla Eden onunla olduğu için.

"Gitmek zorunda olmamın nedeni yaşlı teyzemin muhtemelen son kez beni ziyaret edecek olması," diye açıklıyorum. "Şu anda onunla kalan biri var ama hemen dönmem gerekiyor. Gerisi beklemek zorunda."

Odadaki enerji değişimini hissedebiliyorum. Bernie rahatsız görünüyor, Huxley'nin gülümsemesi ise duraksıyor. "Bize söyleyebilirdin," diyor Bernie, bir yandan koltuğunda kayarken bir yandan da dalgınca elini seyrelmiş saçlarında gezdiriyor. "Yeniden planlayabilir ya da uzaktan bir toplantı yapabilirdik."

"Ne yazık ki yeterli zamanım yoktu. Havaalanından dönerken toplantıyla ilgili bir telefon aldım."

Bunun üzerine Bernie sertçe Huxley'e bakar. "Neden bahsediyor bu? Sana bu toplantıdan iki gün önce bahsetmiştim."

İki gün önce mi? Piç kurusu. Önemli bir toplantıyı bana önceden haber vermemek tam da Huxley'den beklediğim türden bir saçmalık. Bradley'nin beni arayıp toplantının devam ettiğini haber vermesi iyi oldu. Huxley muhtemelen hiçbir şey söylemeyecekti.

"Yemin ederim mesajı dün gönderdim," diyor Huxley. "Yeni asistanınız olmalı. Yazık, iyi çalışacağını düşünmüştüm. Onun buradaki pozisyonunu yeniden düşünmek isteyebilirsiniz. Şimdi kaç asistan olacak? O kadar hızlı geçiyorlar ki takip etmek zor."

Pekala. Kirli oynamak istiyor. Piç kurusu zaten beni otobüsün altına atmaya çalışıyor. Eden'ın peşinden gitmesi benim sınırı çizdiğim yer. Kesin olarak biliyorum ki o e-postayı işten çıkmadan önce almış olsaydı, hemen takvimime ekler ya da en azından yemeğe gittiğimizde bana bundan bahsederdi.

E-postayı saatler sonra göndermişti, zamanında göremeyeceğimi çok iyi biliyordu.

"Bildiğiniz gibi, bu tür son dakika gelişmeleri bana da CC'lenmeli ya da doğrudan bana gönderilmelidir. Asistanlarımın mesai saatleri dışında veya hafta sonları çalışmadığını ve bu nedenle çok geç olana kadar bunu göremeyeceğini birçok kez açıkladım." Sesimi sakın ve soğukkanlı tutarak, karşımda oturan pisliğe hançer gibi bakarak ona bilgi verdim. "Ayrıca, bir haftadır bizimle çalıştığını ve işinde yetkin olduğunu kanıtladığını da söyleyeceğim."

Huxley başını sallar. "Haklısın, bu benim hatamdı. Bunu unutmuşum." Gülümsüyor. Huxley'nin bana kaç kez gülümsediğini bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirim, bu bir alay ya da sırtıma değildi.

"Her neyse, bunun bir önemi yok. Önemli olan benim burada olmam ve yapmamız gerekenleri konuşmuş olmamız. Başka bir şey var mı yoksa misafirimin yanına dönebilir miyim?"

"Evet, elbette," diyor Bernie. "Üstünden geçmek istediğim başka bir şey daha vardı ama tüm ayrıntılar bekleyebilir." Bradley'e döner. "Everhart, Bancroft'u konuştuğumuz diğer konular hakkında bilgilendirir misin?"

Bradley başını salladı. "Yapacağım."

"Teyzenle ziyaretinin tadını çıkar," diye atıldı Huxley. "Kendini iyi hissetmediğini duyduğuma üzüldüm. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize haber verin."

Ona neler oluyor böyle? Çok nazik ve anlayışlı davranıyor ki bu onun yapacağı bir şey değil. Beni toplantının dışında tutma planı fevkalade başarısız olduğu için kızgın olması gerektiğini biliyorum. Eminim başka bir planı vardır.

Başka bir gün olsa, Huxley'e haddini bildirmek için balıklama işe dalardım. Ama aklım Eleanor Teyze'de ve Eden'a mesaj atıp söz verdiğim saatten biraz daha uzun bir süreye ihtiyacım olabileceğini, böylece endişelenmesine gerek kalmayacağını bildirmek için sabırsızlanıyorum. Tek kelime etmeden,

Masadan kalkıyorum ve Bradley de beni odadan dışarı kadar takip ediyor.

Duyulmayacak kadar uzaklaştığımızda, "Daha kötüsü de olabilirdi" diyor.

Savaş planımızı görüşmek üzere ofisime doğru ilerlerken ona, "Az önce o konferans odasında olan hiçbir şeye güvenmiyorum," diyorum.

"Neden? Huxley her şey hakkında oldukça soğukkanlı görünüyordu."

"Biliyorum. Tüm iplerin kendi elinde olduğuna inanmadığı sürece, Huxley'nin herhangi bir konuda soğukkanlı olduğunu ne zaman gördün?"

"Haklısın."

EDEN

■ Mutfağa git ve Eleanor Teyze ile benim için çaydanlığı yak. Son birkaç gündür, evdeki eşyaların nerede olduğunu öğrenmek için zaman ayırdım.

Böylece tüm vaktimi burada geçirdiğim daha inandırıcı görünür. Çay demlenirken dolabı açıyorum ve Carter'ın teyzesi için özel olarak aldığı bir kutu rom topunu çıkarıyorum, "en sevdiği oyalanma aracı" olarak işe yarayabileceklerini söylüyor.

Her şeyi dolaplardan birinde bulduğum gümüş bir tepsiye yerleştiriyorum. Earl Grey hazır olduğunda, onu oturma odasına taşıyorum. Eleanor onu bıraktığım yerde, kanepede değil. Tam endişelenmek üzereydim ki elinde kırmızı bir kutuyla koridordan geldiğini görüyorum.

"Sen bir meleksin, tatlım," diyor. "Şimdi, unutmadan, senin için küçük bir şeyim var." Tekrar koltuğa oturuyor ve yanına oturmamı işaret ettikten sonra kutuyu kucağıma bırakıyor. Üstünde güzel bir kaligrafi ile süslenmiş bir zarf var ve üzerinde "Bay ve Bayan Carter Bancroft" yazıyor.

"Bu sizin için, *mad chère*," diyor. "Teknik olarak hem Carter hem de sizin için ama bunu size düğün hediyesi olarak veriyorum."

Beklemeden kartı çıkardım, muhteşem altın süslemelere ve ifadelere gülümsedim.

Kartta şöyle yazıyor:

Tebrikler Carter ve Eden,

/Evliliğimiz kalbimi çok çok uzun zamandır olmadığı kadar mutlu etti.

Şahit olmak için bizzat orada olamasam da, düğününüz hayatıma sonsuz bir neşe ve ışık getirdi. Aşkınız, dolabımdaki o sevgili kırılmaz çaydanlık gibi sonsuza dek kalıcı olsun.

Sevgiler, Eleanor Teyze

Satırları okurken içimi bir suçluluk ve hüznün dalgasının kapladığını hissediyorum. Gözlerimin beni ele vermesinden korktuğum için başımı kaldırıp bakamıyorum. Karttaki kelimeler göğsümde bir ağırlık gibi hissediyorum. Kutunun içinde, üzerinde "Bancroft Ailesi" yazan, el yapımı güzel bir tabela buluyorum. Koyu renkli ahşap mükemmel bir parlaklığa sahip ve parmaklarımı oyulmuş harflerin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. "Vay canına, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Eleanor Teyze bana gülümsüyor. "Ailemize hoş geldin, sevgili Eden."

"Teşekkür ederim. Bu çok güzel."

Eleanor gururla, "Özel olarak yaptırdım," diyor ve çay fincanını kaldırıyor. "Peki, Cartie ile nasıl tanıştığınızı anlatır mısın?"

Tabelayı yavaşça kutuya geri koyuyorum, duygularımı yutuyorum ve Carter'la konuştuğumuz hikâyeye başlıyorum, elimden geldiğince aşıkmişim gibi görünmeye çalışıyorum. Ona dört ay önce sahilde bir iş gezisindeyken nasıl tanıştığımızı anlatıyorum. Onun kaldığı otelde nasıl öğle yemeği yediğimi ve birkaç kez nasıl karşılaştığımızı.

Eleanor gülümseyip başını sallayarak hikâyeye eşlik ediyor ve sakince koyu çayını yudumluyor.

"Önce o bana yaklaştı, alfa adam o," diye anlatmaya devam ediyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor. "Barda tek başıma oturuyordum ve hemen yanıma oturdu, yerimin dolu olup olmadığını sordu. Sonra bir baktım ki bana onunla akşam yemeği yememi söyledi."

İkimiz de sırttık.

Konuşmamı bitirdiğimde, her şeyi düzgün bir şekilde anlattığım için kendimle gurur duyuyorum. Tek bir detayı bile unutmadım ya da karıştırmadım. Bana gülümsediğine bakılırsa, aşk kısmını onu tatmin edecek kadar iyi anlatmışım.

Eleanor, "Kulağa çok romantik geliyor," diyor ve ben içimden rahat bir nefes alıyorum.

Mükemmel. Carter benimle gurur duyacak.

Ağzına bir rom topu atıyor. "Şimdi bana *gerçekte* nasıl tanıştığınızı anlat."

Çenem düştü.

Başımın belada olduğunu biliyorum. Eğer en kötü poker suratı yarışması yapılsaydı, büyük ödülü ben kazanırdım. Cidden, yüzüm Noel sabahı yeni yürümeye başlayan bir çocuğunkinden daha etkileyici. İstesem de şoku gizleyemem.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum zayıf denemelerin en zayıfıyla, bir rom topuna uzanarak.

"Hadi ama Eden." Eleanor bana öyle bir bakıyor ki, bunu yemediği çok açık ve onu kandırmayı bırakmam gerekiyor. Çikolatayı yutuyor. "Ben dün doğmadım, canım. Çekingen davranmayalım. Yeğenimi ölümüne seviyorum. Ama bu hikaye hakkında her zaman şüphelerim vardı."

Rom topunu ağzıma tıktırıyorum. İçimden, kocaman bir sırtıtışla ona beşlik çakmamak (benim de hikayeye ilgili şüphelerim vardı!) *ve* paniğe kapılmamak (ona ne söyleyeceğimi *bilmiyorum*) için umutsuzca çabalıyorum. Carter aldatmacasından emindi ve teyzesiyle oturup bana

yüzüme karşı ona inanmadığını söylemesi beni cevap vermeye zorladı.

Bir rom topu daha aldı.

Ben de bir rom topu daha alıyorum.

Masum rolü yaparak ve uygun bir yanıt bulmak için kendime zaman kazandırmayı umarak ağzıma atıyorum. Çiğnerken, ayağa kalkıp yeni aile tabelasını şöminenin üzerine koyarak kendimi meşgul ediyorum. Bu rom toplarının tadı biraz... sağlıklı, sanki tatlı şeyleri unutmuşlar gibi. İçlerinde alkol var mı ki? Sarhoş hissetmek sinirlerimi yatıştırmış ve yanaklarımın kızarmasını engellemiş olabilir.

"Hikayenin nesi bu kadar şüpheli?" Ona soruyorum, aile tabelasını biraz aşağı kaydırıyorum, biraz daha sola, hayır, biraz daha sağa, hayır, olduğu yere geri-

"Başımı döndürüyorsun. Lütfen yerine otur. Neyin bu kadar şüpheli olduğunu size memnuniyetle anlatacağım. Çok belirsiz. Ne siz ne de Carter ilk etapta otele neden gittiğinizden bahsetmediniz. Birbirinize rastlayıp durmanız çok saçma ve en önemlisi," gözlerini bana dikti, "neden birdenbire hayatınızı bırakıp onun için başka bir eyalete taşındınız? Hem de bir aydan *kısa* bir süre içinde?" Gözleri bana sabitlenmiş, büyük ve beklentili, *nihai* gizemi çözecek bir cevap vermem için yalvarıyor.

Elimde değil. Gülüyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da gülümseyerek kendimi toparlamaya çalışmamı izliyor. "Ben de Carter'a aynı şeyi söyledim."

Eleanor bu kez parmağını bana doğru sallarken gülüyor. "Gördün mü, biliyordum. O çocuğun hikâyesinde bir şeyler olduğunu biliyordum."

"New York'ta bir Pazar akşamı geç saatte bir dondurmacıda tanıştık ve oradan bir bara gittik," diye açıklıyorum tekrar otururken. Açıkça inanmadığı için diğer hikayenin üzerine gitmeye gerek yok. "Tasadüfi bir karşılaşmaydı ama bu kadar temiz değildi.

Carter ses getirdi." Teknik olarak yalan söylemiyorum. Sadece bir hafta önce olmuş olabilir ama yine de gerçek bu.

Eleanor kıkırdayarak, "İşte *bu* kulağa daha inandırıcı geliyor," dedi. "Eminim yeğenim, karısını şirin bir dondurmacıdan alıp pis bir bara götürmesi fikrini yadırgayacağımı düşünmüştür. Ama gerçek şu ki, seninle nerede tanıştığı umurumda bile değil. Tanıştığı için memnunum."

Kemikli eliyle dizimi okşuyor, ben de uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Carter senin için dünyaları düşünüyor teyze," diyorum ona. "Seni çok sevdiğini söyleyebilirim. Bütün hafta bu ziyaret hakkında konuştu. Burada bizimle olduğun için çok mutluyum."

"Cartie'nin yuva kurmak için böyle hoş bir kadın bulmasına sevindim." Eleanor gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "İş, iş, iş tarafından tüketildiğini biliyorum. O şirkette ortak olmak için durmaksızın çalıştığının farkındayım. Eminim sen de biliyorsundur, sıfırdan başladı -kaba bir mahalleden gelen genç bir çocuk- ve yorulmadan çalışarak basamakları tırmandı ve şimdi CFO'nun yoluna çıkması onu çıldırtıyor. Gördüğünüz gibi, kısıtlı imkânlarla sahip bir geçmişten geldiği için, büyük zorlukların üstesinden gelmek ve yolunu çizmek için durmaksızın çalışmak zorunda kaldı ve yolculuğu fedakârlıklar ve amansız bir azimle dolu oldu."

Carter mütevazı bir şekilde yetiştirildiğini ima etmişti, ancak *t e y z e s i n i n* bu konuda konuşmasını duymak karakterine ve gerçekte kim olduğuna yepyeni bir ışık tutuyor.

"Onunla çok gurur duyuyorum," diye devam ediyor. "Hedefine ulaşamama düşüncesi onu mahvederdi, sadece bu da değil, özellikle de ona ulaşmaya ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, bu onun arzusunu paramparça ederdi. Her şey elinin altında, parmaklarının ucunda." Elimi bir kez daha sıkıyor. "Başarılı olmasını gerçekten diliyorum, ama sonunda başka bir şeyin dikkatini çektiğini görmek çok güzel. Gerçekten de hedefini destekleyen bir kadın tam da ihtiyacı olan şey. Pekâlâ. İlk nerede öpüştünüz?"

Soracağını biliyordum ama bu kadar erken soracağını hiç düşünmemiştim. Ama olayların bu şekilde gelişmesinden sonra, Carter'la üzerinde anlaştığımız uydurma hikâyeyi ona anlatmam mümkün değil - hani şu Carter'ın düşük hava sıcaklığı nedeniyle ceketini kahramanca teslim ettiği ve öpmek için eğildiği hikâyeyi. "Dürüst olmak gerekirse, beni öpmesi için onu ikna etmeyi başardım. Ona dünyanın en iyi öpüşeni olduğumu söyledim."

"Vay, vay, vay, görünüşe göre merak sadece kediye öldürmemiş, adamı da yakalamış! Onu içeri çekmek için mkemmek bir yoldu." Eleanor gülüyor, ben de yle. Bir rom topu daha alıyor. "ocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

Yine, sadede gelip zor soruları sormaktan çekinmiyor. Carter onun utangaç olmayacağı konusunda beni uyarmıştı.

Bir rom topu daha aldım. abucak ağzıma atıyorum, düşünüyorum.

Carter bu konuda son derece netti ve Eleanor'a "her şeyi zamana bırakmak" ya da "belki bir gün" gibi laflar edecek değilim. Keskin bir zekaya sahip olduğunu zaten kanıtladı ve zayıf görünse de bunun üstesinden gelemeyeceği bir şey olacağından şüpheliyim. Eleanor bana her şeyin üstesinden gelebilecek bir kadın gibi geliyor. Tatlı iyiliği yutuyorum.

"Genel olarak çocukları severim..." ikolatasını çay eşliğinde yudumlamasını izlerken kendimden emin ve dürüstçe başlıyorum. "Aslında onları çok seviyorum..."

"Carter ocuklarla pek ilgilenmezdi, çocukken bile." Sözünü kesiyor, çay fncanını yavaşça sehpaye geri koyuyor. "Her zaman ocuk istemediğini söyler, ama merak etme canım, doğru kadınla birlikte olacak. Hiç şüphen olmasın. Bir keresinde yirmili yaşlarının başındayken uzak bir kuzeninin bebeği olmuştu ve onları ziyarete gittiğimizde neredeyse eriyip bitmek bilmeyen bir şefkatle bebeği yıkamıştı."

Omuzlarım düşüyor ve mutlu bir homurtu çıkarıyorum. Otoriter ve sert Carter'ın eriyip gittiği görüntüsü çok komik olmakla kalmıyor, minik bir bebek için yumuşaması fikri de inanılmaz derecede iç açıcı. Eleanor'un Carter'ı tanımak için mükemmel bir kaynak olduğu kafama dank ediyor. Ne de olsa onu o büyütmişti. Onu herkesten daha iyi tanıyor. "Çocukken nasıl biriydi?"

"Oh, *très sérieux*. Her zaman çok ciddiye ama bir kırbaç kadar da zekiydi. Hiçbir zaman resmi olarak test edilmedi, ama canım, onun bir dahiden başka bir şey olmadığından her zaman emindim. Her zaman her şeyi merak ederdi, bu da onu müze turuna çıkarmak için gerçek bir acı haline getirirdi. Ama bu onu aynı zamanda iyi bir dinleyici ve çoğunlukla da doğuştan bir problem çözücü yapıyordu. Hiçbir zorluk onun için üstesinden gelinemeyecek kadar büyük değildi. Okul onun için çocuk oyuncağıydı. Üniversite onun için çocuk oyuncağıydı. Erken mezun oldu. Onur derecesiyle."

"Vay canına, gerçekten mi? Bu *inanılmaz*... Yani evet, bunu biliyordum." "Doğru. Bu çocuğun harika bir zekası var. O bir

Kendi başına bir şeyler yapmaya kararlıydı ve işte tam da bunu başardı. Ailesini erken yaşta kaybettiği için büyümesi kolay olmadı, bunu kabul ediyorum. Ama hiçbir zaman benim disiplinime ihtiyaç duymadı - en azından iş çalışmaya geldiğinde. Öte yandan aşk hayatı tamamen başka bir konu."

"Eminim ardında birkaç kırık kalp bırakmıştır." Çenemi elime dayayıp Carter'ın hayatının ne kadarını paylaşmak istediğini merak ediyorum.

"Birkaç taneden fazla," diye gülerek onaylıyor Eleanor. "Yakışıklı ve zeki - iyi genlerimden olmalı. Ne derler bilir misiniz? Elma ağaçtan uzağa düşmez." Kıkırdıyor. "Görünüşe göre mizah anlayışım gen havuzundan geçememiş. Her şeyi var ama şakası yok. Zavallı çocuk. Sanırım ailedeki komik kişi olmaya razı olmak zorundayım. Her neyse, liseye girer girmez bütün kızların gözü onun üzerindeydi,

ama birkaç randevu dışında bir şey olmadı. Tabii ki o aşk hayatını benden daha iyi biliyordur. Yine de her zaman belirli bir şey aradığını hissederdim. Çok geçmeden kız arkadaş olarak seçeceği kızın, eş olarak seçeceği kız olduğunu anladım."

En yeşil bayrak bu olsa gerek.

Çenemin düşmesini engelliyorum, kendime karakterde kalmam gerektiğini hatırlatıyorum ve çoğunlukla onun sözlerinden bir şey anlamıyorum. Ayrıca, "tüm kızların gözü onun üzerindeydi" yorumuna hala takıldım. "Kulağa çok popüler bir çocukmuş gibi geliyor, huh?"

"Sadece kadınlarla. Bildiğim kadarıyla, o yıllardan bugüne kadar görüşmeye devam ettiği bir avuç gerçek arkadaşı dışında pek arkadaşı yoktu. Sanırım böyle olmasını tercih ediyordu. Ama bunun üzerinde durmayalım. Şimdilik, sana sahip olmasını kutlayalım. Sahip olduğu için minnettarım. Seni sevdiğini söyleyebilirim."

"Oh, yapabilir misin?" Elimde değil. Kalbim küçük bir takla atıyor ve midemde kelebekler kanatlanıyor.

"Oh, kesinlikle, tatlım. Bunu bir mil öteden anlayabilirsin. Hiç şüphesiz."

Onun sözleri karşısında kalbim biraz eridi. Keşke gerçeği ve tüm bunların rol yapmaktan başka bir şey olmadığını bilseydi. Onun sözlerinin beni etkilemesine izin vermemek için çok daha iyi bir iş yapmalıyım.

Konuştukça ne kadar yorgun göründüğünü daha iyi anlıyorum. Çay fincanını tekrar kaldırdığında elleri titriyor, ben yardım etmek için uzanmadan önce neredeyse döküyordu. Daha önce söylediklerine rağmen, uzun uçak yolculuğunun onu çok yorduşuna eminim.

"Teyze, neden seni biraz kestirmek için odana yerleştirmiyoruz?" Ben önerdim. "Uzun bir gün geçirdin ve biraz dinlenmenin sana iyi geleceğini düşünüyorum."

Bu sefer itiraz etmiyor. "Haklısın canım. Jet lag beni her seferinde etkiliyor. Uzun bir yolculuk oldu ve kesinlikle *yorgunum*." Ona yardım etmek için bir hamle yaptım, ama o

reddediyor. "Kendi başıma ayakta durabilirim. Bu arada, benim için telaşlanmanıza gerek yok, *mad chère*. Henüz efendimiz ve kurtarıcımızla tanışmayı planlamıyorum. Bu bedende hâlâ sağlığım yerinde, o yüzden endişelenmeyi bırakın. Doğru, eskiden yaptığım her şeyi yapamıyor olabilirim ama tamamen çaresiz de değilim."

"Tabii ki değilsin. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama sert biri olduğunu hissediyorum."

"Zeki, güzel ve mükemmel bir karakter yargıcı." Gülüyor. "Ve kusursuz bir koca zevki. Böyle devam et, tatlım. Yeğenimin sana neden bu kadar ilgi duyduğunu anlayabiliyorum."

Misafir odasının kapısının kapandığını gördüğümde rahatlamış hissediyorum. İşler tam olarak planlandığı gibi gitmemiş olabilir ama neyse ki tüm kapağı mahvetmedim.

Buzzzz.

Titreşen telefonumu cebimden çıkardım.

CARTER:

İşimiz neredeyse bitti. Her şey yolunda mı?

BEN:

Teyze uyuyor. Bilgin olsun, otel barı hikayesine bir dakika bile inanmadı. Doğaçlama yapmak zorunda kaldı.

Gönder tuşuna bastığım anda üç noktanın belirmediğini görüyorum ve Carter'ın zihnimde kızgın bir kalp krizi ile öfkeli bir öfke arasında bir yerde olduğunu hayal ediyorum. Üç nokta dans etmeyi bırakmadan önce hızla yanıt veriyorum.

BEN:

Her şey yolunda!

Ona dondurmacıda tanıştığımızı ve bara gittiğimizi söyledim ama yine de hikayenin çoğuna bağlı kaldım. Hoşuna gitti.

Başparmak yukarı emoji.

CARTER:

Lanet olsun. Yola çıkıyorum. Başka bir şey söyleme.

Telefonumu cebime geri sokarken gözlerimi deviriyorum. Hiçbir şey için endişelenmiyor. Eleanor Teyze bana tapıyor ve evli olduğumuz gerçeğinden başka hiçbir şey umurunda değil gibi görünüyor.

O dinlendiği ve Carter da işte olduğu için, kendime biraz zaman ayırıp Carter'ın odasında hak edilmiş bir uykuya dalmaya karar verdim.

CARTER

"A Pekâlâ Bradley, şu işi bitirelim." Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Geri dönmem gerek. ev."

"Hepsini sana e-posta ile gönderebilirim. Yatmadan önce gelen kutunda beklesin. Eve dönebilirsin."

Normalde, zaten burada olduğum için bana şimdi söylemesini isterdim. Ama eve dönmek için çaresizim ve teklifini kabul etmeye karar verdim. Sırtına bir tokat atarak başımı sallıyorum. "Sağ ol dostum. Bunca yolu sebepsiz yere geldiğin için üzgünüm."

"Sorun değil. Dert etme, Carr." Beni başından savdı. "Odaklanman gereken daha önemli şeyler var. Yine de söylemeliyim ki, Eden sana bir numara yapmış."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bradley omuz silkiyor. "Bilmiyorum dostum. Farklı görünüyorsun. Ofisten çıkmak için bu kadar acele ettiğini hiç görmemiştim."

"Evet, tek ailenizin sağlıklarıyla mücadele ettiğini öğrendiğinizde, bu gerçekten her şeyi bir perspektife oturtuyor. Eden olmasaydı, buraya hiç gelmezdim," diye hayıflanıyorum.

"Sakin ol kardeşim, sadece takılıyordum. Ama ona şimdiden bu kadar mı güveniyorsun? Kahretsin, ona gerçekten bu kadar düşkünsün."

Eden ve benim aramda olanları düşünüyorum. Son birkaç gündür.

İnişli çıkışlı bir dönemdi.

Bir şey yok dersem yalan söylemiş olurum. Asansörlere doğru gidiyoruz.

"Bu gece teyzem yerleştikten sonra e-postalarımı kontrol edeceğim. Başka bir şey olursa bana mesaj at. Cevap vermeyebilirim ama en azından fırsatım olduğunda hallederim," diyorum Bradley'e.

"Bunun için endişelenme." Bir kardeş yumruğu uzattı, ben de vurdum. "Elimden geleni yapacağım. Umarım hanımlarınızla her şey yolunda gider."

Hah. Hanımlarım. Aslında bunun sesini umursamıyorum.

Eve olabildiğince çabuk geldim. Daireye girdiğimde hiçbir şey duymamak beni şaşırtıyor. Kaşlarımı çatarak oturma odasını kontrol ediyorum; sehpanın üzerindeki çay tepsisi ve küçük bir yerel fırından aldığım neredeyse boş bir paket "Not-So-Rummy Rum Balls" dışında her şey sabah bıraktığım gibi duruyor. "Not-So-Rummy Rum Balls" klasik ikramın alkolsüz, az şekerli bir versiyonu. Ancak teyzem bunu bilmiyor.

Misafir odasına doğru bakıyorum ve kapının kapalı olduğunu görüyorum. Eleanor Teyze yatmaya gitmiş olmalı. Zavallı şey. Muhtemelen uzun uçuşundan sonra bitkin düşmüştür.

Bu Eden'in nerede olduğunu açıklamıyor. Yoksa açıklıyor mu?

Yatak odama gidiyorum ve Eden'in yatağında kıvrılmış görüntüsüyle karşılaşıyorum. Pantolonu ve sütyeni yere atılmıştı ve üzerinde sadece ince bir gecelikle uyuyordu. Güzel kıvrımlarının şeklini ve diğer detayların ince pamuğun arasından böyle parladığını görünce, yanına sokulmak için can atıyorum.

Bir kapının açılma sesini duyuyorum.

Eleanor Teyze uyanmış olmalı.

Eden'in yüzündeki bir tutam saçı okşuyorum, kapıyı sessizce arkamdan kapatıyorum ve teyzemi karşılamak için oturma odasına geri dönüyorum.

"Merhaba teyze. İyi dinlendin mi?" Onu kucağıma çekerek soruyorum. Kollarımda o kadar kırılgan hissediyor ki, kalbim sıkışıyor.

Başka bir pantolon giymiş, bu daha yumuşak bir malzemeden yapılmış ve açıkça rahatlık için tasarlanmış. Yüzüklerini ve kolyelerini çıkardı ve bir çift pembe tüylü terlik giydi. Onu şahsen görmeyeli uzun zaman olmuştu ve kocaman kürk mantosu ve sayısız mücevheri olmadan çok daha küçük görünüyordu. Ancak makyajını tazelemiş.

"Oh, denedim ama beynimi kapatamadım. Aklımda çok fazla şey var." Bana tekrar sarılıyor, iki yanağını da öpüyor ve bir adım uzaklaşıp göğsüme bir tokat atıyor. "Y a z ı k l a r olsun sana, Carter Donovan Bancroft!"

"Ne yaptım ben?"

Eleanor Teyze huffs. "Bana yalan söyledin!" Donup kalıyorum, ona bakıyorum. "Yalan mı söyledim?"

"Tanıştığınız ilk gün Eden'ı bir bara sürüklediğini neden bana söylemedin? Anlamayacak kadar züppe olacağımı mı düşündün?"

"Hayır, tabii ki hayır. Özür dilerim teyze," diyorum rahatlamış bir şekilde. "Özrün kabul edildi." Gülümsüyor ve bana doğru bir hamle yapıyor.

Çay tepsisini ben ondan aldım. Eleanor Teyze hiçbir zaman uzun süre kin tutan biri olmadı. Bu onun hakkında her zaman takdir ettiğim bir şeydi. "Eden bana ikinizin paylaştığı o özel ilk öpücükten bahsetti..."

"Öyle mi yaptı?" İzlerimde durdum. "Evet! Ne kadar romantik!"

Elbette Eden daha önce konuştuğumuz kendi önerisine, yani uzun yürüyüşümüze ve hava soğuduğu için ceketimi ona vermeme sadık kalmıştı. "Ben bir centilmenim," diyorum.

"Ne demek istiyorsun evlat?"

Ona boş boş bakıyorum. Önce, herhangi birinin ona ceket verebileceğini kastettiğimi söylemeyi düşündüm ama sonra duraksadım. Eden ona hangi versiyonu anlatmıştı? Belli ki bir şeyler uyuşmuyor. "Bir centilmen öpüşmez ve söylemez."

"Ah, sen! Seni büyücü! Bir an için ilk öpüşmenizi hatırlamadığınızı düşündüm. Sana dünyanın en iyi öpüşeni olduğunu söylemişti."

Demek ona anlattığı versiyon buydu.

"Aç mısın?" Eden'in gerçeği söylemesinden etkilenmiş olsam da daha fazla uyumsuz tepki ya da cevap riskine girmeye hazır olmadığım için soruyorum ve tepsiyle birlikte mutfağa dönüyorum. "Bruno ziyaretine çok sevinecek. Onu son gördüğümde, en sevdiğin yemeği istediğin zaman hazır edeceğini söylemişti. Sipariş verebiliriz."

Eleanor Teyze ne zaman ziyarete gelse, köşedeki küçük bir restorana gitmek için ısrar eder. Durumu iyi olmadığından, şefin en sevdiği yemeği paket yaptırmaktan mutluluk duyacağını biliyorum.

Beni mutfağa kadar takip etti. "Oh, *quel trésor*. Ama neden dışarıdan sipariş verelim ki? Gidip en sevdiğimiz koltuğa oturmalıyız."

"Teyze, senin dinlenmen ve rahat olman gerekiyor. Kalabalık bir restorana gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Duraksıyor. "Muhtemelen haklısın. Peki, bu akşam burada siz ve sevgili eşinizle akşam yemeğinin tadını çıkarmaktan çok mutlu olurum. Şarap rafınızın en üst rafında sakladığınızı bildiğim o muhteşem pinot noir'dan bir şişe açtığınız sürece."

Kaşlarımı çatarak ona bakmadan önce çay tepsisini lavabonun yanına koydum. "İlaç tedavisi görmüyor musun? İçki içmenin ilaçlarınla pek uyuşmayacağını düşünüyorum."

Eleanor Teyze elini sallıyor ve masaya oturuyor. "Bir kadeh şarap büyük bir fark yaratmaz."

"Ne zamandan beri bir bardakla yetiniyorsun?"

"Ah, Carter, söylediğin şeyler! O tepsiyi unut ve gel benimle otur. Sana söylemek ve sormak istediğim birkaç şey var."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Asla teyzemin sözünden çıkmam, masada onun yanına otururum.

"Sonunda Eden'la tanışmak için neden bu kadar uzun bir yolculuk yapmam gerekti? İkimizin tanışması için gerçekten aylar geçmesi mi gerekiyordu?"

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyorum ona ve bunda ciddiym. "Ama işlerin ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun. Fransa'ya gitmek için izin almam söz konusu değildi. Sadece benim için değil, Eden için de."

"Doğru. Ne iş yapıyordu? Söylediğinizi sanmıyorum. Tabii söylediyse ve ben unuttuysam o başka. Aklım eskisi gibi değil, Cartie."

Bunu duyduğumda kalbim sızlıyor. Elini tutarak, "Hiçbir şey unutmadın," diye onu temin ediyorum. "Eden'in ne iş yaptığını sana söylemedim. Yakın zamanda asistanım olarak işe başladı. Bu genellikle konuştuğumuz bir şey değil, özellikle de ofiste, çünkü başkalarının yanlış bir fikre kapılmasını istemiyoruz."

"Ne?" Eleanor Teyze elini elimden çekip o delici gözleriyle beni inceliyor. "Karin yeni asistanın mı? Ve kimsenin bundan haberi yok mu? İşler çok ama *çok* çabuk karışabilirmiş gibi geliyor."

"Temel kurallarımız var. İş, iş dışında tartışılmaz. ve ev hayatımız ofis içinde tartışılmaz."

"Tercümesi: Evliliğinizi bir *sır* olarak mı saklıyorsunuz? Bu yüzden mi aniden yüzük takmamaya başladın?"

Sakinleştirici bir gülümseme deniyorum, toplantıdan sonra yüzüğü geri takmayı unuttuğumu fark ediyorum. Endişelenecek bir şey daha azaldı. "Senden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?"

"Hayır. Eskisi gibi bir kadın olmayabilirim ama en önemli anlarda hâlâ zekiyim."

"Her zaman olduğun gibi bir kadınsın. Belki de New York'a geri taşınmayı düşünmelisin."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama bir dizi derin öksürükle sözünü kesiyorum. Ayağı kalktım ve hemen ona uzun bir bardak su getirdim. Bardağı ona uzatmaya çalıştığımda elleri o kadar kötü titriyor ki bardağı onun için sabitlemem gerekiyor. Birkaç yudumdan sonra öksürük azalıyor ve Eleanor Teyze yorgun bir iç çekiyor.

"Teşekkür ederim Cartie," diyor elimi tutmak için uzanırken.

"Bu öksürük nöbetleri sık sık olur mu?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim."

Onun küçük elini kendi ellerimin arasına alıp sıkıyorum.

"Söyle bana, ne kadar ömrün kaldı? Doktorlar bir şey söyledi mi?"

Önce bana boş boş baktı. "Ah, keşke bilseydim," diyor sonunda. "Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı."

"Bir uzmana görünmeniz, ikinci bir görüş almanız gerekiyor. Birkaç yeri arayayım, en iyisini bulacağıma eminim-"

"Hayır." Elim sıkıldı. "Yeterince doktor gördüm. Hepsi aynı şeyi söylüyor. Cartie, yaşılanıyorum. Altmış altı. Benim yaşımda, birçok şey beni yavaşlatabilir. Yine de bunun üzerinde durmanı istemiyorum. Bununla barıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım."

Bir kapı açılıp kapanıyor ve Eden'ın koridordan geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış ve ilk tanıştığımız gün giydiği turuncu yazlık elbisesinin içinde çok güzel görünüyor. Hayır, güzel değil. Muhteşem görünüyor.

Bakmakta olduğumu ancak Eleanor Teyze kıkırdayınca fark ettim. "Ohoo. Şu aşık surata bak," diye dalga geçerek yanağımlı çimdikliyor.

Eden gülümseyerek yaklaşıyor. Ona doğru eğilerek masada bize katıldığında dudaklarıma bir öpücük beklediğimi belirtiyorum. Eğildi ve istediğimi vererek beni memnun etti. Durumu kendi lehime kullanan bir pislik miyim? Evet, evet, öyleyim.

"İyi dinlendin mi teyze?" Eden teyzemin omzunu okşuyor, otururken yüzü biraz kızarmış.

"Lütfen, kırk dört yaşından beri rahat bir uyku çekmedim. Sadece yeniden genç olmak için." Teyzem bana baktı. "Cartie, bana evlilik cüzdanını göstermedin! Benim zamanımda onları gururla sergilerdik."

İşte burada.

Eden'in gözleri benimkilerle buluşuyor, yüz hatlarının her yerinde şok ifadesi var.

Aklımın bir köşesinde teyzemin sormayacağını ve Eden'in daha iyi bir poker suratına sahip olacağını umuyordum ama bunu bilmem gerekirdi. "Dur ben bakayım."

"Düğün fotoğraflarını da getir!" diyor teyzem.

Eden'a sakinleştirici bir bakış attıktan sonra kalkıp mutfak tezgahının üzerindeki posta ve kağıt yığınının gidiyorum. Orada tabletimi alıyorum. Teyze unutturandır. Dikkatini yeterince dağıtırsam hatırlamaz.

Evlilik fotoğraflarımızı gördüğünde teyzemin gözleri parlıyor ve yanağından bir iki damla gözyaşı süzüldüğünü görebiliyorum. "Şuna bakar mısın?" Bana ışıltılı bir gülümseme veriyor. "Benim küçük Cartie'm sonunda evlendi. Tanrım, bunda bile gülümsüyorsun." Bana bakıyor. "Neden bunların çıktısını alıp bir düğün albümü oluşturmadın? Gelinliğine bastığın bu fotoğraf çok komik!"

Çözemediğim için çok mutluydum. En sahici, en gerçek hissi veren fotoğraf bu. Bizim durumumuz için idealden de öte, tüm düğünü inandırıcı kılıyor. "Onları bir albüme koyarsak, özellikle de bunu, efsanevi hareketimi sürekli hatırlatacak bir şey olur diye düşündüm."

"Kesinlikle. Kötü bir gün için mükemmel bir panzehir! Değil mi Eden?"

Eden mutlulukla, "Düğün günümde biraz komedi olduğu için mutluyum," diyor. "Bunu sonsuza dek hatırlayacağım."

Teyzem tüm fotoğraflara baktıktan sonra tabletimi geri veriyor. "Carter, şimdi de evlilik cüzdanı."

"Acıktım!" Eden aniden dikkatimizi çekerek elini karnına götürdü. "Bebğim, yemek siparişini ne zaman verebiliriz sence?"

"Ah, ne kadar aptalım," diyor Eleanor Teyze. "Carter, karını besle. Tabii ki! Eminim açlıktan ölüyordur. Ne de olsa onun durumundaki bir kadının beslenmeye ihtiyacı vardır."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve tableti yere bırakıyorum. "Ne durumu?"

"Biliyorsun..." Eleanor Teyze yüksek sesle fısıldamak için eğiliyor ve "*Ailevi* bir şekilde" diyor.

Bize gülümsüyor. Sonra bize şakacı bir göz kırptı, sanki gizli bir şakayı paylaşmak.

Eden'a bir bakış attım. O da benim kadar şaşkın görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu yüzden bu kadar kısa bir süre sonra evlendiniz, değil mi?" diye soruyor. "Bebek yüzünden mi?"

Eden'ın yanakları kıpkırmızı oldu ve kahkahalara boğuldu. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Ona yeterince ikna edici bir hikâye ve düzgün bir zaman çizelgesi verdiğimi sanıyordum ama vahşi bir hayal gücü var.

"Teyze, bence yanlış düşünüyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Hamile değilim," diye konuşuyor Eden. "Bu yüzden evlenmedik."

Eleanor Teyze ofladı. "Sakın beni kandırmaya çalışma. Sana bir çivi kadar keskin olduğumu söylemiştim. Yirmi birinci yüzyıldayız ve hayatın benim zamanımdan farklı olduğunun farkındayım. Buraya yargılamak için gelmedim."

"Ciddiyim teyze," diye ısrar ediyorum. "Eden hamile değil. Biz bebek için evlenmedik."

"Peki, neden olmasın?" Eleanor sorar. Eden'a doğru bakar. "Siz ikiniz neyi bekliyorsunuz? Daha önce konuştuğumuzda çocuk istediğinizi söylediğinizi sanıyordum?"

Lanet olsun, Eden. Eden'a şöyle bir bakış attım: Teyzemle konuşurken hangi konulardan uzak durmam gerektiği konusunda nettim. Çocuklar ve bebekler bunlardan ikisiydi.

Eden bana şöyle bir bakış attı: Üzgünüm, üzgün değilim.

Teyzeme dönüyor. "Çocuklar hakkında ne düşündüğümü sormuştunuz, ben de onları sevdiğimi söylemiştim," diye açıklıyor Eden. "...Hem de çok. Ama hiçbir zaman çocuk sahibi olacağımızı söylemedim."

"Ne dediğinizi biliyorum, *mad chère*. Satır aralarını okudum."

"Sizi temin ederim ki hiç sıra yoktu."

Teyzemi severim, ama Tanrım, o bir pot karıştırıcı olabilir. Eden'ı çok iyi anlıyordu. Sahte kafa karışıklığı, çocuk sahibi olma konusundaki fikrimizi değiştirmemiz için bizi kışkırtma yoluydu. Bu gerçek bir evlilik olsaydı bile böyle bir şey olmazdı.

"Teyze, yapma," diyorum sert bir sesle. "Çocuklar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun ve Eden'ın sana çocuk istediğini söylemediğini de biliyorum."

Teyzem yine oflayıp pufluyor ve şaşırtıcı bir enerjiyle ayağa kalkıyor. "Çocuk sahibi olmama konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu hiç anlamadım. Çocuklar harikadır."

"*Senin* çocuğun yoktu," diye belirttim.

"*Benim hakkımda* konuşmuyoruz. *Senin* hakkında konuşuyoruz."

Mutfağa doğru hızla ilerliyor ve parmak uçlarına basarak daha önce bahsettiği şarap şişesini almasını izliyorum. Gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Eden'a bakıyorum. Eliyle ağzını kapatıyor, tüm bu durumdan oldukça eğlenmiş gibi.

En azından birimiz öyle.

Ayağa kalktım, onun peşinden mutfağa daldım ve halamın elinden şarap şişesini aldım.

şışe açacağı için çekmeceler. "Şarap yok," diyorum sert bir ses tonuyla. "Bunu zaten konuşmuştuk."

"Carter, ben yetişkin bir kadını ve bir kadeh şarap istersem içerim. Şişeyi aç. *Şimdi*."

"Neden yemek sipariş etmiyoruz?" Eden soruyor, deniyor. Konuyu değiştir. "New York'a her geldiğinde Bruno'dan bir şeyler yemeyi sevdiğini duydum. Yemeklerini hiç yemedim, iyi mi?"

"İyi mi?" Eleanor Teyze tekrarlar. "Oh, tatlım, Bruno en *harika* yemekleri yapar. Eyaletin en iyisi."

Masaya geri dönüyor ve ben de Eden'a teşekkür ediyorum. Bir ekip olarak sahip olduğumuz işbirliği dinamiğinden zevk alarak bakıyor. Kadın Bruno'nun yemeklerini öve öve bitiremezken o da teyzeme tüm dikkatini vermeden önce sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Günün geri kalanı *idare edilebilir*.

Eleanor Teyze çocuklarıyla ilgili düşüncelerinden sıyrıldığında, her şey yoluna giriyor. Yemekler çabuk geliyor ve her zamanki gibi lezzetli. Eleanor Teyze şarap konusunda ısrarcı ve ben de ona istediğinin yarısını koyuyorum. Çok heyecanlanmadı ama şikayet de etmedi. Bunun yerine düğünün kendisini soruyor ve Eden dizginleri ele alarak hızlı Vegas düğünümüzü süslü bir şekilde anlatıyor.

Eleanor Teyze her dakikasına bayılıyor. Tabakları masadan kaldırırken, "Kulağa çok güzel geliyor," diyor. "Eminim şahsen daha güzel olurdu. Beni davet etmediğin için üzüldüğümünden değil."

"Hayır, tabii ki değilsin," diye takılıyorum. "Son beş dakika içinde bundan üçüncü kez bahsediyorsun."

Tabakları mutfığa taşıyorum ve lavaboya koyuyorum. Teyzemin en sevdiği otantik New York cheesecake'ini dilimlemeye hazırlanırken, aynı yerel fırından Pek de Romlu Olmayan Rom Topları aldım, Eden'ın teyzemin boş şarap kadehini, taşıyamadığım tabaklarla birlikte sessizce aşırıldığını fark ettim. Buna sevindim çünkü

Teyzem şişeye bakıyordu ve biz bakmazken kendine daha fazla dolduracağını biliyordum.

Biz tatlıyı hazırlarken Eleanor Teyze diğer odadan, "Biliyorsun, hep düğününde olmak istemiştin," diyor. "Evlendiğin için mutluyum ama orada olmayı çok isterdim."

Ben cheesecake'i getirirken Eden taze tabakları masaya taşıyor.

"Carter'a kızma teyze," diyor Eden ona. "O benim suçumdu. Sadece ikimizin olacağı küçük ve samimi bir şey yapmak istedim. Kişisel nedenlerden dolayı."

Eden'in bu konuda suçu üstlenmesine şaşırdım. Ama teyzemin tavrının hemen değiştiğini görebiliyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor ve Eden'in elini tutmak için uzanıyor.

"Üzgünüm canım," diyor sesinde gerçek bir endişeyle. "Kalbim senin için acıyor. Bu özel gününüze arkadaşlarınızı ve ailenizi davet etmemek çok zor bir karar olmalı. Geçmişte yaşadığın acı verici bir olay bu kararda etkili oldu mu?"

Eden başını sallayarak yerine oturdu. "Ayrıntılara girmeyeceğim ama evet, son kez evliliğe hazırlanırken sadece kalbimi değil, mali durumumu ve birçok yakın arkadaşımı da kaybetmeme neden olan bir şey oldu. Sanki göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Acı o kadar yoğun ki ağlayamadım bile." Cesur bir gülümseme veriyor. İfadesinde cesaret var, ama aynı zamanda incinmiş, derin bir incinme. Kalbini özenle koruyor ve insanı esir alan sadece gülümsemesi ya da cesareti değil. O hesaba katılması gereken bir güç; zeki, öngörülemez, uyarıcı ve nüanslarla dolu.

Ama etrafındaki bulutlar beni endişelendiriyor. Bana bir dangalak tarafından terk edildiğinden bahsetmiş olsa da, bu olayın maddi sıkıntıya neden olduğunu *açıkça* belirtmemişti. Sadece tahmin edebiliyorum.

mali çöküşünün ve sosyal çevresini kaybetmesinin ardındaki suçlu olduğunu düşünüyorum. Yine de, sadece varsayımlara dayanarak karar vermek istemiyorum. Onun dünyasının derinliklerine inmek için içimde doymak bilmez bir merak uyanıyor ve buna değersiz bir pislik tarafından gerçekleştirilen boktan eylemle başlıyorum.

Eleanor Teyze uzanıp Eden'i sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Ah, canım," diyor sırtını sıvazlayarak. "Bazı erkekler nasıl bu kadar korkunç olabiliyor anlamıyorum. Sana söyleyeyim, bazıları çikolatalı bir çaydanlık kadar yararlı! Ama merak etme, artık Carter'a sahip olduğuna göre, bir daha asla bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın! Değil mi Carter?"

"Doğru."

"Ve üstündeki kiraz? Şimdi beni de işin içine kattın. Artık senin ailen biziz. Şimdi ve sonsuza dek. Değil mi Carter?" "Evet. Cheesecake isteyen var mı?" Ben soruyorum, elimle Masanın ortasına yerleştirdiğim tabak.

"Cheesecake benim favorim," diye belirtiyor Eden teyzesi alkışlarken. "New York usulü cheesecake'i denemek için sabırsızlanıyorum." "Cheesecake yemenin tek yolu bu," diye ısrar ediyor teyzem. "Pek çok insan aromasını değiştiriyor ya da üzerine meyve gibi şeyler koyuyor.

Bana sorarsanız tamamen saçmalık ve malzemeler. Sade olan en iyisidir."

Teyzemin el işaretiyle yaptığı ricaya uyarak Eden'a önce kendi dilimini servis ediyorum. "Gerçek bir ziyafetin içindesin." Teyzeme dönüyorum. "Teyze, ne kadar büyük bir dilim?"

"Bana bırak! Cheesecake için her zaman yer vardır."

Sohbet çok daha hafifleşti. Eleanor Teyze'nin Eden'ı çok sevdiğini söyleyebilirim. Onun üzerine titremeye başlaması ve onu güldürmeye çalışması beni gülümsetiyor. İçten içe, bu aldatmaca yüzünden kendimi kötü hissediyorum. Eden'ı çoktan aileye kabul etmişti. İkisi bir elmanın iki yarısı gibi anlaşıyorlar - Eleanor'un düğünün sahte olduğunu öğrenmemesi için bir neden daha.

Yemeğimiz ve konuşmamız bittiğinde geç olmuştu. Eleanor Teyze bitkin görünüyor ve Eden tatlıyı kaldırırken gözleri düşmeye başlıyor.

"Hadi teyze," diyorum ayağa kalkarak. "Uzun bir gün geçirdin ve biraz uyumaya ihtiyacın var. Yarın da en az onun kadar uzun olacak."

Tartışmıyor. Onun yerine başını sallıyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Uyku kulağa hoş geliyor. Kalkmama yardım et."

Oturduğu yerden kalkmasına yardım ediyorum ve o da Eden'a sıkıca sarılmak için ayaklarını sürüyerek geliyor. "Bugün seni tanımaktan çok keyif aldım. Yarın seninle daha fazla vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle, teyze."

Eden'ın yanaklarına birer öpücük konduruyor ve yorgunluktan, bana uzanmadan önce alışlagelmiş üç öpücük rutinini ve zorunlu Fransızca dil becerisini atlıyor. Kolumu beline doluyorum ve onu koridordan misafir süitine götürürken elini tutuyorum. Birkaç bavulunu çoktan boşaltmıştı ve daha önce yatmış olmasına rağmen yatak özenle hazırlanmıştı.

"Biliyor musunuz, günün sonuna kadar yaşımlı fark etmiyorum," diyor. "Bu yaşlı kemiklerin ve eklemlerin acı verdiği belli bir nokta var."

"Eminim sabah kendini daha iyi hissedeceksin. Yarın ağırdan alırız."

Bana gülümsüyor. "Senin adına çok mutluyum." Uzanıp yanaklarımı sıktı. "Eden harika bir kadın. Ona iyi baktığından emin ol, beni duyuyor musun? Sen de onu tüm gücünle sev ve asla üzme."

"Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım." "Güzel, bunu yaparsın."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Eden sert bir kadın. Kendi başının çaresine bakabilir. Tıpkı tanıdığım başka biri gibi."

"Sert bir kadının zaman zaman bir omuza ihtiyacı olur. İyi geceler, Cartie."

Ona iyi geceler diliyorum ve o da sessizce kapısını

kapatıyor.

CARTER

E Den'i bulduğumda elinde dumanı tüten bir kupayla mutfak masasında oturuyordu ve ilk başta beni fark etmedi. Sanki çok uzaktaki bir şeye odaklanmış gibi. Her zamanki parlak

Her zaman taktığı gülümseme hiçbir yerde bulunmuyor.

Yaklaştığımda bana bakıyor ve gülümsemesi geri geliyor. "O kesinlikle bir şey."

"O bir tabanca. Her zaman öyleydi." Eden'ın yanındaki koltuğa oturdum. Kahverengi saçlarından bir tutamı usulca yüzünden çekiyorum. "Bu kadar kişiselleşmene gerek yoktu, biliyorsun. Geçmişinle ilgili özel şeyleri paylaşmanı hiç beklemiyordum." Hatırlatılmanın ona acı verdiğini söyleyebilirim ve kendimi tekmelemek istiyorum.

"Biliyorum ama istedim. Teyzen gerçeğe değer veriyor gibi görünüyor ve ben de ona düğüne neden kimseyi davet etmediğimize dair geçerli bir neden sunmak istedim."

"Gerçekten evlenmiş olsaydınız, kimseyi davet etmez miydiniz?

Kız kardeşin bile mi?"

Bir yudum almadan önce kahve fincanıyla bir dakika oynuyor. "Şu anda mı? Bilmiyorum. Belki yapardım. Belki de yapmazdım. Kız kardeşim ondan hoşlanmazdı ve bu yetersiz bir ifade. Beni uyarmıştı bile. Dinlemeliydim."

"Olanlar için üzgünüm. Daha fazla konuşmak ister misin?" Ona sarılmayı teklif ediyorum ve bir anlığına başını göğsüme yaslıyor. Elleri hızla geri çekilmeden önce omuzlarıma yapışıyor.

"Bunun için endişelenme." Kendini ayarlıyor, kupasını alıyor ve bir yudum daha içiyor. Ve böylece üzüntüsünü kalın bir soğukkanlılık tabakasının altına gizliyor. "İtiraf etmeliyim ki, teyzenin ziyarete geleceğini söylediğinde ne bekleyeceğimi bilemedim."

Arkama yaslanıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, seni sadece isteyken ya da tutkunun pençesindeyken gördüm. Teyzenin yanında nasıl davranacağını bilmiyordum. Beni şaşırttın. Aslında ona karşı çok tatlısın. Onu sevdiğini ve ona gerçekten değer verdiğini söyleyebilirim."

"O benim ailem. Ona nasıl davranacağımı sanıyordun?"

Eden küçük bir kahkaha atarak omuz silkiyor. "Ona patronluk taslamak ve kendine çeki düzen vermesini söylemek."

"Hey, bunu kimden öğrendiğimi sanıyorsun?" Ona göz kırpyorum. Eden gülüyor. Ben de onun cevabına kıkırdıyorum. Teyzemi seviyorum.

Doğru, bu muhtemelen kimseye göstermediğim bir yanımdır. Genç bir delikanlı olarak savaş alanına ve aslanların arasına girdiğimde, ciddiye alınmak için yıllar içinde bir itibar kazanmam gerekti. Bunu ne pahasına olursa olsun sürdürmek zorundayım, özellikle de Huxley gibi adamlar ensemdeyken.

Eden ve benim ilişkim, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, zaten çok farklı. Benim kurallarım pencereden dışarı atıldı ya da esnetildi. Onunkiler de öyle. Bilmediğimiz bir bölgede ilerliyoruz ve ilk defa, her şeyi kulağıma göre oynamayı umursamıyorum.

"Çok yorgunum," diye esniyor, "ve içimden bir ses teyzenin jet lag yüzünden erken kalkacağını söylüyor. Muhtemelen biraz dinlenmeliyiz."

"Yapmalıyız."

Kahvesini bitiriyor ve ayağa kalkıyor.

Hızlıca mutfağı temizleyip yatağa gidiyoruz. Eden ve ben sırayla dişlerimizi fırçalayıp yatağa hazırlanıyoruz. Banyodan çıktığımda, geceliğini giymiş, saçlarını tarıyordu. Yatağın kendi tarafına geçmesini izliyorum. Bekle. Hayır, *onun* tarafı değil. Sadece uyumak için seçtiği taraf. Yatağı sadece bir gece paylaşacağız. Sonra teyzem gitmiş olacak ve Eden misafir odasını tekrar alabilir.

Yatağa tırmanışını izliyorum. Bir gecemiz var.

Bir an bile tereddüt etmeden tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Bunu yaparken beni izliyor ve gözlerinin çıplak göğsümde gezinmesinden keyif alıyorum. Yatak odamın ışıklarını kısmak için telefonumun düğmesine basıyorum. Çoraplarımı çıkardıktan sonra yatağa tırmanıyorum, üzerimde hala kot pantolonum var. Eden'in nefesi kesiliyor, ben onun üzerine doğru sürünürken, bir kolumla ağırlığımı destekleyerek onu kucaklıyorum. Boştaki elimle saçlarını boğazından uzaklaştırıyorum ve öpmek için eğiliyorum.

Eden usulca inliyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?" "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

boynunun yumuşak derisini. "Seni çok sert becereceğim."

Dün gece -Vance zili çalmadan önce- bana yapmak üzere olduğum şeyi yapmamı söyleyen oydu.

Elimi geceliğinin içine kaydırıp sıcak kıvrımlarını arıyorum. Parmaklarım, dokunuşumla hemen sertleşmeye başlayan güzel, yumuşak meme uçlarıyla ödüllendiriliyor. Bir an bile düşünmeden geceliğini göğüslerinin üzerinden yukarı çekiyorum ve dudaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdirmek için eğiliyorum.

İşte o zaman parmakları bileğime dolanıyor ve beni durduruyor.

"Carter... bunu neden yapıyorsun?" Sesi nefes nefese geliyor.

"Çünkü istiyorum." Büzülmüş meme ucunu emiyorum.

"Bekle..." Eden başını sallar ve fısıldayarak, "Biz teyzenle burada, hemen yan tarafta seks yapıyorsun."

"Hiçbir şey duymayacak." Doğruluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Buranın ses yalıtımı harika ve kütük gibi uyuyor. Güven bana, sabaha kadar uyanmaz."

"Emin misin?"

"Eminim."

Bileğimi bıraktığını görünce keşfime devam ediyorum, elimi her iki göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve karnının tatlı kıvrımına geri dönüyorum. Çene çizgisini, yanağını ve ağzının kenarını öperken nefes alış veriş hızlanıyor. Elim daha derinlere kayıyor, dizlerimle bacaklarını daha da açarken yol boyunca lezzetli tüycükler bırakıyor. Parmaklarım hassas etine ulaşmadan hemen önce sertleşiyor.

"Carter, dur." Nefes veriyor ve fısıldıyor, sanki teyzem yan odada derin bir uykuda değil de burada, yanımda, bizi dinliyormuş gibi. "Bu konuda kararlıyım. Bunu yapamayız. O bizimle kalırken *bunu* yapmamızın imkanı yok. Üzgünüm ama beklemek zorundasınız."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Ben de fısıldıyorum. "Çok ciddiylim."

Lanet olsun. Günü yüksek bir notla tamamlamayı umuyordum - o kirli ıslak, ben kirli sert, bazı ciddi kirli anılar yaratma yolunda. Benimle bir şekilde dalga geçmediğine tam olarak ikna olmadım. Ama ifadesi ciddiydi ve şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Hay sikeyim. Oh, neyse.

"Peki, nasıl istersen."

Asla ısrarcı biri olmadım. Dün başladığımız şeye devam etmek istemiyorsa, benim için sorun değil. Sadece beklemem gerekecek.

Eden bana sırtını döndü. Kendimi yatağa hazırlamak için kalkıyorum ve hala iri olan ereksiyonumun üzerine rahat gri boxer'larımı giydikten sonra, telefonumun düğmesine basıp

Yatak odasının ışıkları tamamen kapalı. Birkaç kez yer değiştirir ve hareketsiz kalır, sonunda nefes alıp vermesi sakinleşir.

Keşke hızlı uyuduğumu söyleyebilseydim.

Aletim aşağı inmek istemiyor gibi görünüyor ve sertliği gidermek için kaç kez bir şeyler düşünmeye çalışsam da kıpırdamıyor. Ne zaman bütün gün sikişmekten başka bir şey düşünemeyen azgın bir ergene dönüştüm? Eden'a sırtımı dönüyorum ve bilerek gözlerimi kapatıyorum, uykunun gelmesini ve sikimin inmesini istiyorum. Ama olmuyor.

Sikerim böyle işi.

Bir an bile düşünmeden uzanıp boxer'ımın kumaşını avuçluyorum. Nefesim bir tıslama olarak çıkıyor. "Ssss." O kadar heyecanlıyım ki neredeyse acı veriyor. Elimi bandın altına sokuyorum ve kendimi tutuyorum. Eden'ın az önce mükemmel bir şekilde kaygan, krem si ve sıcak hissettiğini bilmem dışında hiçbir şey olmadan mastürbasyon yapmaya başlıyorum. Tek düşüncem bir an önce boşalmak ve böylece biraz uyuyabilmek.

Çarşaflar hışırdıyor ve bir de bakıyorum ki sıcak bir ağız enseme yapışmış. Yumuşak memeler kürek kemiklerimi itiyor. Eden'ın sıcak vücudu sırtıma bastırıyor.

"Bu kadar sabırsız olduğunu fark etmemiştim," diye kulağıma usulca fısıldıyor.

Duruyorum, sadece elini en çok istediğim yerden tuttuğunu hissediyorum. Devasa boyutumu hissettiğinde nefesi kesiliyor. Pürüzsüz avuç içi ve ince parmakları sikimin daha fazlası için ağlamasını sağlıyor. Etrafımda onun dokunuşunu hissederken, en son ne zaman bir kadın için tam anlamıyla acı çektiğimi hatırlayamıyorum. Dün hariç tabii. Ya da motelde. Boxerımı çelik gibi sertleşmiş sikimi serbest bırakacak kadar aşağı itiyorum, kısıtlama olmadığı için bir inilti ısıırıyorum.

Elimi küçük olanın etrafına sararak, onu şaftım boyunca yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı yönlendirmeye başladım,

Ona en çok hoşlandığım basıncı ve hızı gösteriyorum. "Aynen böyle, bebeğim."

"Psssst. Anladım Carter," diye fısıldıyor ve elini bırakmasını işaret ediyor.

İki vuruş daha yaptıktan sonra elimi onunkinden ayırıyorum. Eden beni sıkıca, bilerek kavırıyor. Rahatlıyorum, vuruşlarının ve kolunun hareketiyle sırtıma baskı yapan ve iten kıvrımların tadını çıkarıyorum, mükemmel meme uçları kürek kemiklerimi deliyor.

Çok iyi hissettiriyor. Eli her yerimde. Uçlarım, şaftım, taşaklarım. Tek yapabildiğim orada yatmak, eline doğru eğilmek ve her geçen saniye daha da yaklaşmak.

"Bunu yapmaya devam et. Evet," diye gürlüyorum sessizce.

Sonra bir baktım, kalçalarımı kendine doğru çekiyor. Sırt üstü dönmeye başladığımda, hareketimi takip ediyor ve ağzı sikime yapışıyor. Vay be. Bu lanet olası bir cennet mi? Hevesle beni emmeye başladı.

Burası cennet olmalı.

"Sikimin üzerindeki ağzınla çok güzel görünüyorsun," diye homurdanıyorum, kendimi durduramıyorum, onu sessizce övüyorum.

Öyle. Kesinlikle muhteşem. Nefes kesici.

Sikim onun ağzı için yaratılmış, çünkü sıcak, yumuşak dudakları boyumu yakaladığı anda kendimi kaybediyorum.

"*Ahh - ahhh*...siktir." Boğuk bir iniltiyle sertçe boşaldım, tatlı ağzına sıcak sıvı fişkırttım.

Vücudum hemen gevşiyor ve yoğun bir tatmin duygusu içimi kaplıyor.

"Daha iyi mi?" Eden dudaklarını yalayarak mırıldanıyor.

Çenesini ve yanaklarını okşarken sırtıttığını anlayabiliyorum, ama yanıtlım yok, esprili bir karşılık veremiyorum, çünkü sersemlemiş durumdayım.

"İyi uykular bebeğim," diye fısıldıyor.

Ben orada uzanıp nefes almaya çalışırken o yuvarlanıp yataktaki yerine yerleşiyor.

Az önce ne oldu öyle?

Şöyle bir baktım. Orada hareketsiz yatıyordu. Akıcı bir hareketle onu vücuduma yaklaşıtııyorum.

İtiraz yok.

Rüya mı görüyorum ben?

CARTER

SABAH 5:14.

■ Döndüğümde orada olmadığını görüyorum. Çarşaf lar soğuk ve oturup dinlediğimde onun mutfakta kendi kendine mırıldandığını duyabiliyorum. Toparlanmak için bir saniyemi ayırdım.

ve kalkıyorum. Banyo rutinimden sonra yüzüme soğuk su çarpıyorum. Neden kendimi bu kadar heyecanlandırıyorum ki?

Hayır, sorunun ne olduğunu biliyorum.

Güç dinamiği. O benim asistanım ve ben de patronum. Kuralları ben koyarım, o da onlara uyar. İşte ve yatak odasında hep böyle oldum.

Cuma gecesi öpüşmemizden sonra bir şeyler değişmişti. Dün gece, işler daha da kötüye gitti.

Beni çok etkiledi.

Enerjimi başka bir şeye yönlendirmek için egzersiz yapmam gerekiyor. Bir çift siyah egzersiz şortu ve siyah spor ayakkabılarımı giydikten sonra, her sabah yaptığım gibi spor salonuna gidiyorum. Eden'ın dikkatimi dağıtmasını istemediğim için mutfağa doğru bakmaktan bile kaçınıyorum.

Kaslarımın tanıdık yanması hoş bir duygu. Koşu bandında koşuyorum, haberleri izliyorum.

Beş dakikadan fazla gitmemiştim ki misafir odasının kapısının açıldığını duyuyorum ve teyzem başını içeri uzatıyor. "Carter, günaydın, sen olduğunu anladım," diye selam veriyor. "Şu koşuşturma saçmalığını kes. Sanırım güzel karın bize büyük bir kahvaltı hazırlıyor... Mmm. Krep kokusu alıyorum."

"On yedi dakika içinde orada olacağım, teyze." "Tamam, *mon chéri*."

Artık koşamayacak hale gelene kadar çalışıyorum. Adım attığım zaman

Koşu bandından indiğimde kendimi çok daha iyi hissediyorum. Duşa giriyorum ve Eden ile Eleanor Teyze'ye mutfakta katılmadan önce üzerime yeni bir kot pantolon ve beyaz bir tişört geçiriyorum.

Haklıydı: Eden büyük bir kahvaltı hazırlamış.

Sebzeli omlet, tost ve vegan krep var. Yemek yapmakla ilgilendiğine dair hiçbir belirti vermediğini düşünürsek bu beni şaşırttı. Renkli bir meyve salatası ve çikolatalı kekler bile var. Teyzemin hoş karşılandığını hissettirmek için güzel bir jest.

"Günaydın," diyor Eden, erken saat için fazla neşeli, yazlık elbisesini giymiş ve üç bardağa portakal suyu dolduruyor.

"Günaydın," diye gürlüyorum.

Ona doğru yürüyorum, parmaklarımı çenesinin altına koyuyorum, yüzünü bana çeviriyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, ardından bir tane daha konduruyorum.

"Günaydın," diye tekrarlıyor nefes nefese ve meyve suyunun yarısını döküyor. Öpücüğümün onu bu kadar etkilemesi hoşuma gidiyor. Gözleri gülüyor, benimkiler de öyle, ama hemen kendini tutuyor ve pisliği silerek teyzeme yöneliyor. "Bugün ne yapmak istiyorsun teyze?"

Teyzemin uçağı akşamın erken saatlerinde kalkıyor ve anılarla dolduracak çok saat olduğu için mutluyum. "Evet, teyze, yapmak istediğin özel bir şey var mı?"

"Bu kadar yaygara koparmana gerek yok. Günü ikinizle birlikte geçirdiğim sürece mutlu olacağım."

"Teyze, söylemeliyim ki bugün kesinlikle ışıldıyorsun," diyor Eden. "Dün gece iyi uyudun mu? Canlılık ve dinçlik dolu görünüyorsun."

Eden tam bunu sorarken teyzem öksürük krizine girdi ve Eden aceleyle ona su getirirken ben de teyzemin yanına diz çöküp onu kontrol ettim.

"Derin bir nefes almaya çalış," diye emrediyorum.

"Ben iyiyim, ben iyiyim." Eden'ın eline tutuşturduğu bardaktan içiyor ve bir süre sonra öksürüğü kesiliyor. "İşte, gördün mü? Her şey daha iyi."

Kahvaltı ederken gözüm onun üzerinde. İyi görünüyor, ikisi günün planlarını yaparken Eden'la sohbet ediyor. Başlangıçta aktivitelerimizin onun için önemli olmadığı konusundaki ısrarından vazgeçen teyzem, Eden ve Hattie'yi bir ya da iki değil, NYC'nin sunduğu en sevdiği manzaraların her birini görmeye götürme misyonunda.

"Hattie'yi de yanımızda getiriyorum, millet," diye duyurdu. "Hattie bana hep vahşi gençliğini anlatırdı ve o heyecanın bir kısmını iş başında görmeye ihtiyacım var. Ne derler bilirsiniz: Ne kadar çok, o kadar neşeli!"

Sözünü kestiğimde Doğa Tarihi Müzesi'ni gezmekle ilgili uzun bir konuşmanın ortasındaydı.

"Bu bir maraton," diyorum ona. "Teyze, bence gerçekten daha az yorucu bir şey yapmayı düşünmeliyiz. Bizimle vakit geçirmek ve Eden ile Hattie'ye sevdiğin yerleri göstermek istediğini biliyorum ama bunun için en iyi yolun bu olduğunu sanmıyorum."

"Carter, bütün günümü bu daireye tıklıp kalarak geçirmeyeceğim. Eden ailemden biri, Hattie de öyle ve fırsatım varken üçünüzü de şımartmak istiyorum." Sesi sertti. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Sık sık mola vereceğiz," diye araya giriyor Eden, gerginliği azaltmaya çalışarak. "Dinleneceğiz ve bolca boş zamanımız olmasını sağlayacağız. Ama kocam haklı, beni her şeyi görmeye götürmek zorunda değilsin teyze."

H-bombasını öylece bıraktığında, göğsümde garip bir his sarsılıyor. Teyzem bunu fark ediyor ve ona gülümsüyor. "Her şeyi görmeyeceğiz canım. Sadece seveceğini bildiğim yerleri göreceğiz."

Eden'in bir uzlaşma bulmaya çalıştığını söyleyebilirim, ancak Eleanor bir şeyi kafasına koyduğunda, uzlaşma bir seçenek değildir.

Sayıcı ikiye bir üstünüm.

Sabahın büyük bölümünü Hattie Hutton'ın yedeğinde şehri gezerek geçirdik. Önce Brooklyn'deki Red Hook'a feribotla gidiyoruz, sonra Eleanor Teyze bizi bir mağazaya sürüklüyor ve bizim için bir şeyler almaya çalışıyor: Hattie için kulaklarından ve burnundan su fışkırtan kedi şeklinde bir duş başlığı ve Eden için iki kitap: *Kocanızı Nasıl Eğitirsiniz* ve *Kocanızın Orta Yaş Krizinden Nasıl Kurtulursunuz: Kelleşen, Harley'e Binen, Deri Giyen Bir Adamla Başa Çıkma Rehberi*. Son olarak da - ona göre - benim için mükemmel bir hediye buldu: "Patronluk taslamıyorum, patron benim" yazılı bir tişört (ki bu gerçekten hoşuma gitti).

Hattie ve Eden ilk başta hediyeleri kabul etmeyi ısrarla reddediyorlar ama teyzem üç öksürük arasında ısrar etmeye devam ediyor ve onları şımartmasına izin verirlerse çok daha iyi hissedeceğini söylüyor. Eden ve Hattie bana yalvaran bakışlar atıyor -Hattie taşınacağı için dağınıklığı gidermeye çalışıyor ve "hayatında bu düzeyde bir tuhaflığa" hazır değil, Eden ise "zorlu evlilik dinamiklerini nasıl idare edeceği" konusunda en iyi tavsiyeleri veren hediyeleri kabul ederek uğursuzluk getirmek istemiyor.

Araya girmemem gerektiğini biliyorum. Önerdiğim tek şey omuz silkmek ve neşeli bir gülümseme.

Kasanın yanında durduğumuzda Eden teyzeye, "Eminim bu seferki gerçekten sürükleyici olacak," diyor. Hâlâ benim orta yaş krizim hakkında şakalaşıyorlar, görünüşe göre bir nefes uzaktalar.

"Başa çıkmama gerçekten ne yardımcı olur biliyor musun?" diye sordum. "Yepyeni bir spor araba."

Üç kadın bana dönüyor, çeneleri düşük.

Eden bana bakıyor. "Carter Bancroft az önce şaka mı yaptı?"

"Evet, eğlenceli biri olduğumu söylemiştim."

Öğle saatlerinde aldığım telefon olmasaydı gün gerçekten de güzel geçecekti.

Şirin ve rahat bir mahalle mekânı olan The Good Fork'ta öğle yemeği için henüz oturmuştuk ki telefonum çaldı. Sabah boyunca birkaç kez olmuştu ve görmezden gelmiştim. Ancak bu sefer ekrana baktığımda arayanın Saul Huxley olduğunu gördüm.

Sikeyim.

Eden yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı. "Neden cevap vermiyorsun bebeğim? Garsona karar vermek için birkaç dakikaya ihtiyacımız olduğunu söyleriz."

Başımı sallıyorum ve masadan kalkıp telefona cevap veriyorum. "Ne oldu, Huxley?"

"Bancroft, Pazar günü sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Huxley, sesi hiç de üzgün gelmiyor. "Ama az önce... haberdar olmanız gereken ilginç bir telefon aldım."

"Ne oldu?"

"Grangerlar bizimle olan kontratlarını yenilememeye karar verdiler."

Hayır.

Midem bulanıyor ve ellerim telefona daha sıkı sarılıyor. "Neden olmasın?"

"Sayısız sebep var. Görünüşe göre Ecclestone ile konuşuyorlar. E-postayı size ileteceğim. Ama şunu söylemek yeterli, bu Legacy için iyi görünmüyor. Bildiğiniz gibi Grangerlar çok nüfuzlu bir ailedir. Yarın sabah ilk iş olarak ekibinizi toplamanızı ve hasar kontrolü için hazırlanmanızı istiyorum. Muhtemelen bütün gün dışarıda olacağım, ama tekrar kontrol edeceğim."

seninle birlikte. Şüphesiz başkaları da bunu duyacak ve hiç hoş olmayacak. Ama seni günün geri kalanıyla baş başa bırakayım. Teyzen nasıl?"

Ne sikim bir hareket.

Huxley tam bir piç kurusu. Ona küfretmek istememin nedenlerini saymaya başlayamam bile. Tüm bunları bilerek yaptı, günümün tam ortasında beni arayıp korkunç haberler verdi. Pazartesiye kadar dikkatimin dağılacağını, beynimi yoracağımı ve hiçbir şey yapamayacağımı bildiği için teyzemle geçireceğim zamanı mahvetmek istiyor.

"Yarın konuşuruz." Sesim, zorlukla bastırdığım bir öfkeyle karışıyor. Cevap beklemeden telefonu yüzüne kapatıyorum.

Eleanor Teyze, Hattie ve Eden'in üçlü endişe dolu bakışlarla bana baktıkları masaya geri dönüyorum.

"Her şey yolunda mı, Carter?" diye soruyor teyzem. "Her şey y o l u n d a . Şu anda yapılabilir bir şey yok. Şu an." Gülümsemeye zorluyorum ve teyzem rahatlıyor. Eden bir şeyler döndüğünü anlıyor ama baskı yapmaması gerektiğini de biliyor ve tüm dikkatini teyzeme veriyor.

Öğle yemeği olaysız geçti. Huxley'nin telefon konuşmasını aklımın bir köşesine ittiğimi söylemek isterdim ama bu yalan olur. Granger meselesini çözebilmek için işe dönmek için can atıyorum. Eğer onlarla konuşabilirsem, yeniden düşünmeye ikna edebileceğimi biliyorum. Bayanlar banyoda dinlenirken Bradley'e bir e-posta gönderiyorum.

Bu karmaşa ve teyzemin çok yorgun olmasına rağmen gezimize devam etmekte ısrarcı olması arasında sabırsızlanmaya başlıyorum. Yine de Central Park'ta yavaş bir yürüyüş yapmayı ve yol üzerinde bir kafeye ya da pastaneye uğrayıp kahve ve hamur işi yemeyi kabul ediyorum.

"Pekâlâ, yapacak başka ne var?" Öğleden sonra arabama geri dönerken Eleanor Teyze soruyor. Eden arkada teyzemin yanındaki koltuğa oturuyor, ki bu beni mutlu ediyor.

hakkında. "Oh! Doğa Tarihi Müzesi'ne uğrayabiliriz-"

"Eve gidiyoruz teyze," diyorum neşeli görünmeye çalışarak. Yolcu koltuğunda yanımda oturan Hattie bana minnettar bir bakış atıyor. O da bitkin görünüyor ve yüz ifadesi her şeyi anlatıyor: *Müze mi dediniz? Korkunç derecede sıkıcı! Aceleyle geri çekilelim!*

"Carter, hâlâ vaktimiz var," diye karşı çıkıyor teyzem.

"Zamanımızın olması umurunda değil. Bütün gün dışarıdaydık, çok yorucuydu, hava gittikçe ısınıyor ve bu akşam yetişmen gereken bir uçak var," diyorum sesimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. "Bence en iyisi önümüzdeki birkaç saati dinlenmek için ayırmamız."

"Eminim müzeye uğramak o kadar da kötü olmaz," diye karşı çıkıyor Eden. "Buradan çok uzakta değil. Klima da var. Uzun süre kalmamız gerekmez."

"Eve gidiyoruz dedim," diye çıkıştım. "Tartışma bitmiştir."

Teyzem ofladı. "Sinirlenmene gerek yok canım. Seni ilk seferinde duyduk."

Hattie bana gülümsüyor, minnettar. Bana ilk kez bu kadar içten gülümsediğini görüyorum.

Bunun aksine, dikiz aynasında Eden bana hançer gibi bakıyor. Çünkü önce daha az yorucu olan feribot yolculuğuna çıkmamız için ısrar etmişim ve şimdi teyzemin sevgili müzesi için hiç zamanımız yok. Önce teyzemin sevgili müzesiyle başlasaydık, geri kalanında hepimiz çok yorulmuş olacaktık. Stratejik olarak bu daha iyi bir seçimdi. Sadece stratejik olarak değil, zihinsel olarak da. Eden'in hayal kırıklığını hissedebiliyorum ve kadınların önünde benimle tartışmamak için dilini ısırıldığını biliyorum. Bu olayı geride bırakması gerekiyor, bu kadar basit. Saatlerdir gerginim ve tartışmaktan yoruldum. Ara vermenin zamanı geldi.

Otoparka girdiğimizde teyzemin ellerinin her zamankinden daha titrek olduğunu fark ediyorum. "Sen iyi misin?" I

diye sordu ve Eden'in hemen elini tuttuğunu gördü, yüzünün her yerinde endişe yazıyordu.

"Gayet iyiyim. Belki de haklıydın ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Yukarı çıkmama yardım et."

Teyzemin arabadan inmesine yardım ediyorum, Eden da Hattie'yle birlikte önümüzden gidiyor, asansörü çağırıyor ve ben Eleanor Teyze'yi içeri sokarken kapıları açık tutuyor. Hepimiz Hattie'ye veda ettikten sonra -oldukça kısa bir süre, iki yaşlı kadın birbirlerine sessizce el sallamakla yetiniyor- ve daireye girdiğimizde, teyzem kanepeye uzanıyor.

BİR SAAT SONRA Eden, teyzemin üzerinde yattığı yastıklardan birini yeniden kabartıyor. "Endişelenme," diyor teyzeme. "Sen burada kanepede kal, Carter ve ben de uçuşun için eşyalarını hazırlayalım."

"Üzgünüm canlarım, ama seyahat edecek durumda olduğumu sanmıyorum," diyor Eleanor Teyze, yavaşça kanepeye geri çökerek.

"Seni acil servise götürüyorum." Hemen ona doğru uzandım. "Eden, çantalarından birini al."

"Hayır, hayır! Doktor yok!" Eleanor Teyze öfkeyle haykırır. "Zaten bildiğim bir şeyi bana söylemelerine ihtiyacım yok. Birkaç gün içinde iyi olacağım."

Göz ucuyla Eden'in bana baktığını görüyorum ama bakışlarına karşılık vermiyorum. "Teyze, kontrolden geçmemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye ısrar ediyorum. "İşimizi şansa bırakmamalıyız. Eğer uçamayacak kadar güçsüzsen-"

"Carter," diyor Eleanor Teyze sert bir sesle, "hastaneye gitmeyeceğim ve bu son sözüm. Bana söyleyecekleri tek şey dinlenmem gerektiği. Zaten bildiğim şeyleri duyarak zaman kaybetmeme gerek yok."

Eden olumlu olmaya çalışarak, "Eminim iyi olacaktır," diyor.

Hiçbirini kabul etmiyorum. "Bundan hoşlanmıyorum teyze," diye ısrar ediyorum. "Sağlığını oynuyorsun."

"Bu benim hayatım, Carter. Onunla istediğimi yaparım. Eden, misafir süitine gitmeme yardım et, *lütfen*, biraz kestirmek istiyorum."

Eden teyzemin istediğini yapmak için beni itiyor. Onlar uzaklaşırken ben de mutfığa doğru ilerledim. Bir içkiye ihtiyacım var. Sert bir tane.

Kendime büyük bir bardak viski dolduruyorum ve yarısını bir dikişte içiyorum. Boğazımı baştan aşağı yakıyor. Gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkarıyor ve ne halt edeceğimi anlamaya çalışıyorum. Tıbbi bir sorunla boğuşuyor olması teyzemin suçu değil. Ancak bugünkü davranışı duruma yardımcı olmadı ve büyük olasılıkla daha da kötüleştirdi. Bu durum Granger hesabının kaybedilmesiyle birleşince artık dayanacak gücüm kalmadı. Baş ağrısının başlangıcı yol almaya başladı.

Hızlıca bir içki daha içtikten sonra odama gidiyorum.

"Dinleniyor." Eden birkaç dakika sonra bana katıldı. "Neden böyle davrandığını söylemek ister misin?"

"Şimdi olmaz Eden. Hiç havamda değilim."

"Mesele *sen değil*sin Carter. O yorgun. Eğer seyahat edemeyeceğini söylüyorsa, öyle olsun. Anlaşırız."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama sessizce konuşuyorum. "M e s e l e bu değil, lanet olsun. G ö z l e r i m i n içine bak ve bana tüm bu olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğramadığını söyle. Bütün günü bizi şehirde sürükleyerek geçirdi, dinlenmeyi ve rahatlamayı reddetti. Ve şimdi, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kendini iyi hissetmiyor. Çok korkuyorum. *Tabii ki* bir yere gitmiyor. Uçuş görevlilerinin hepsi doktor olsa bile onun o lanet uçağa binmesine izin vermezdim. Ve tüm bunların üzerine, Huxley'den, iki yıl boyunca çalıştığım müşterim Granger Estates'in aniden sözleşmemizi yenilemek i s t e m e d i ğ i n e dair bir telefon aldım. Teyzemin sağlığını ciddiye almasını sağlamaya çalışmakla meşgulken işime nasıl odaklanabilirim ki?"

"Bir yolunu bulacaksın. Bu dünyanın sonu değil, Carter."

"Tanrı aşkına." Başımı sallıyorum. "Nasıl her zaman bu kadar iyimser olabiliyorsun kadın?"

"Ne yani, senin gibi huysuz ve sinirli olmamı mı istiyorsun?" diye soruyor ve bana ters ters bakarak eliyle işaret ediyor. "Keşke şu anda ağzından çıkanı kulağın duysa. Seni seven ve en iyisinden başka bir şey istemeyen bir teyzen var. Başarılı bir kariyerin ve belli ki tonlarca paran var. Benim durduğum yerden bakınca, şükredecek çok şeyin var ama o telefon konuşmasından sonra bugün tek yaptığın kara kara düşünmek ve olumsuz şeyler düşünmek. Kendine gel, Carter. Ugh!"

"Lütfen sesinizi alçaltın." Teyzemin dinlendiğı yan odayı işaret ediyorum. "Ses egzersizlerini duşa sakla, yoksa çok şey mi istiyorum?"

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Ortamı mahvetmekte gerçekten ustasın, biliyor musun?"

"Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Peki bu kimin hatası? Neden bu kadar iyimser olmaya çalıştığımı bilmek ister misiniz? Çünkü hayatımın şu anda nerede olduğunu gerçekten inceleydim, sert bir sarmal içinde olurdum. Sevdiğim ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm adam tarafından lanet olası mihrapta bırakıldım ve soyuldum. Beni derinden sevdiği ve önemseydiği izlenimine kapılmıştım ama duygularının asla gerçek olmadığını itiraf ederek kalbimi paramparça etti. Tüm arkadaşlarım bana sırtlarını döndüler ve onu soyanın ben olduğuma dair yalancı iddiasına inandılar. Şimdi başımdan beri beni onun hakkında uyaran kız kardeşimle baş başa kaldım. 'Ben sana söylemiştim'in acı tadını almaktan bahsediyorum!"

İşte oldu. İçgüdülerim doğruymuş. Bir erkek için ne kadar zavallı bir bahane. Eden bundan daha önce de bahsetmişti ve her zaman büyük bir mesele değilmiş gibi davranmıştı. Çektiğı acının büyüklüğünü hissedebiliyordum. Belli ki kaçması için yeterince kötü olmuştu.

"Şuradaki kadın yaşlı," diyor yan odayı göstererek. "Çelimsiz ve *yine* de seni görmek için *okyanus* ötesi bir yolculuk yaptı. Bugün tek istediği eğlenmek, herkes gibi aktif bir gün geçirmekti. Seni dinlemedi diye senin için üzülmemi mi istiyorsun? Evet, böyle bir şey olmayacak. O bir yetişkin, kendi seçimlerini yapmaya hakkı var." Eden daha önce hiç tanık olmadığım ya da onun için mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde gözle görülür biçimde tedirgin. "Eğer gerçekten dikkat etmeye başlasaydın ve her şeyin en iyisini bildiğini düşünmeyi bıraksaydın, onun *gerçekte* ne yapmaya çalıştığını görürdün."

Evet, teyzemin sağlığıyla bu kadar oynaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama daha da önemlisi, endişelerimi ciddiye almadığı için hayal kırıklığına uğradım. Ne de olsa ben sadece onun için en iyisini istiyorum.

"Eden, lütfen," diyorum sakince. "Sen onu iki gündür tanıyorsun, ben ise tüm hayatım boyunca."

"Bazen kör olduğunuz şeyleri görmek için dışarıdan birinin gelmesi gerekir. Onu sevdiğini biliyorum. Senin için çok şey ifade ettiği açık ama onunla ilgilenmek için acele ederken onun ne istediğini göz ardı ediyorsun, yani ona daha önce davrandığından farklı davranılmamasını. Burada olmasının bir sebebi var. Bu arada, bence teyzenizin daha çok enerjisi ve sağlığı var ve daha uzun yıllar buralarda olacak. Dün bana böyle söyledi ve ben de tam olarak böyle olacağından eminim."

Şüphelerim olsa da, sözleri üzerimde sakinleştirici bir etki yaratıyor. Koşullara rağmen, ben de teyzemin hala bitmemiş bir işi olduğunu ve son selamını vermeye hazır olmaktan çok uzak olduğunu hissedebiliyorum. Yine de risk almayacağım.

"Kör olmaktan bahsetmişken," diyorum Eden'ın yakasını bırakmayarak. Bu teyzemle ilgili olduğu kadar onunla da ilgili.

"Pozitif kalmak için acele ederken, gerçekte ne hissettiğinizi görmezden geldiğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Bir şeyi görmezden geldiğimi kim söyledi?" "Ben görmezden geliyorum."

Gözleri parlıyor. "Kendi düşüncelerimi ve niyetlerimi senden daha iyi bildiğimi düşünüyorum."

"Öyle mi? Çünkü seni tanıdığım bu kısa süre içinde, duyguların konusunda o kadar çok gidip geldin ki bu beni şaşkına çeviriyor."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Altı ay boyunca seks yok' kuralın. Nasıl gidiyor bu arada?"

"Aynaya bak! Çalışanlarla yakın ilişki kurmama kuralınız nasıl işliyor?"

"Sessiz ol. Yalnız değiliz, unuttun mu?"

Eden bana ters ters baktı. "Oh, şimdi de bunu mu önemsiyorsun? Burada işim bitti."

"Bekle. Kaçma. Lütfen kaçma."

Aniden döner, kapıya doğru fırlar ve aceleyle yakındaki bir raftan kalın bir yatırımcı dergisini devirir. Kaçmaya çalışırken ayağını bir şeye çarptı. Bir sonraki duyduğum şey onun acı çığlığı.

"Ah. Oh, Tanrım! Ah...*ahhh*," diye acı içinde inliyor.

"*Siktir*." Bir saniyeden kısa bir süre içinde onun yanındaydım, onu tutuyordum. "Acıyor mu, bebeğim?"

"*Ahh-ha*. Evet."

"Oh, lanet olsun."

Bakmak için çömeliyorum.

"*Ahh*, Carter, oh, benim Tanrım," o sızlanıyor ve inliyor. "*Ahh*."

Ona dokunmadım bile. "Eden, bekle..."

"Carter! *Aaaahhh*."

Ne oluyor lan?

Henüz ayağıyla fiziksel temas kurmadım.

Yakınlarda bir kapı çarptı.

Donuyoruz.

Kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor.

Tekrar ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru bakıyoruz. Teyzemin yaklaşan ayak seslerini dinliyoruz ve tek *düşünebildiğim, umarım benim düşündüğümü düşünmüyordur.*

"Carter Donovan Bancroft?" diye soruyor kapalı kapıdan. Kapı.

Cevap vermek için bir saniye beklemek zorundayım, ne söyleyeceğimi, buna nasıl yaklaşacağımı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Öyle mi?"

"Kendimi yeniden iyi hissediyorum. Hattie'ye gidiyorum. Bir bardak... bir fincan Earl Grey için."

Kendimi hayır demeye ikna edemiyorum. Ne de olsa dinleniyor olması gerekiyor ve bir fincan Earl Grey bana dinlendirici geliyor. "Tamam."

"Oh, ve... bir dahaki sefere yalnız kalmak istersen bana sor. Yeni evli olmanın ne demek olduğunu bilirim."

Onun ayak seslerinin hızla uzaklaştığını duyuyoruz.

Ön kapı kapanıyor.

"Bekle, Ne?" Eden bakıyor at Ben. "Lütfen.

Lütfen. *Bunu* yaptığımızı hayal edebiliyor mu?"

"Evet."

"Hayır, cidden. Az önce seks yaptığımızı ve benim *orgazm olduğumu* mu düşünüyor?"

"Evet."

"Durdurun onu! Açıklamamız gerekiyor." Gülüyorum.

"Açıklayamam."

"~~Yapam~~

zorundasın."

"Yapamam."

"Carter!"

"*İmkansız*. Bunu nasıl açıklayabilirim ki? "Teyze, biz seks yapmadık. Eden düşen bir dergiden kaçtı ve bu sırada ayak parmağını çarptı, yani çığlıkları çığlıktı

acıdan, tutkudan değil?' Bana asla inanmazdı. Bunun kötü bir bahane olduğunu düşünürdü. İşleri daha da kötüleştirirdi."

Eden parmaklarının arasından bakarak yüzünü avuçluyor. "Bu **çok** utanç verici."

"Biliyorum."

"Öfkeli seks yaptığımızı sanıyor."

"*Biliyorum.*"

Ellerini indiriyor ve öfkeli gözleri benimkilerle buluşuyor.

Yarı yarıya kafasından fırlamalarını bekliyorum.

İşte o zaman kahkahayı patlattım. Kendimi duvara bıraktım, onu da kendimle birlikte çektim, gülmeyi durduramadım.

O da patlıyor, hırıltılı kahkahalar atıyor, göğsüme kıvrılıyor, karnını tutuyor. Kollarımla onu sarmış, birbirimizin gülüşünü izliyoruz, sadece durup tekrar başlıyoruz. Onun kahkahası bana bir şeyler yapıyor. Biriyle şu anda güldüğüm gibi gülmeyeli uzun zaman olmuştu. Onun gülen gözlerini, gülen yüzünü görmek, o anı gerçekten sevmek kararlılığımı kırıyor ve düşünmeden tepki vermeme neden oluyor.

Başının arkasından tutup onu göğsüme doğru çekiyorum, dudaklarım açlıkla onunkilere iniyor. Ağzım onunkine değdiği anda kahkahalarımız kısa bir süreliğine tökezliyor ama tamamen durmuyor.

Öpüşüyoruz.

Yani, ben öper-gülerim, o öper-kıs kıs güler.

Ama sonunda öpüşme yavaş yavaş kahkahalarımızın yerini alıyor, ta ki geriye sadece öpüşmemiz kalana kadar. Aç bir şekilde.

Ele geçirilmiş iki insan gibi öpüşüyoruz. Zaman kavramımı kaybediyorum.

Ellerim vücudunun her yerinde. Göğüslerinin üzerinde. Kıçının üzerinde.

Sonra bir bakıyorum, elleri gömleğimin önünü tutmuş, benden uzaklaşırken kumaşı büküyor.

Doğruldu, "güzel öpücük" için teşekkür etti (Bu da ne?) ve odadan çıktı.

Onu geri çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Onu o kadar çok becermek istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Elimden kurtulduğu için mutluyum. Bu noktada, hareketlerimi garanti edemem. Sabırsızım, açgözlüyüm. Açım. Vahşi bir canavar. Eden'daki bir şey bu yanıma ortaya çıkarıyor ve Tanrı aşkına, onu unutulana kadar becerirdim.

Kendimi yatağa bıraktım, sırt üstü yere düştüm, kollarımı açtım.

Öpüşmemizle iki saat sonrası arasında bir yerde uyuyakalıyorum. Yarı uykulu halimde, öpüşmemizi takip eden rüya *gibi* olaylar *biraz* farklı oluyor.

Marjinal, gerçekten.

Ele geçirilmiş iki insan gibi öpüşüyoruz. Ellerim kıkırda ve göğüslerinde.

Bildiğim bir sonraki şey, ellerinin gömleğimin önünü tuttuğu, beni daha yakına çekerken kumaşı büktüğü ve çıkarmaya zorladığı.

Gömleğim hemen gitti ve onu duvara yasladım.

Onu bu kadar ateşli görmek beni kaya gibi sertleştirdi.

"Sen benimsin," diye hırlıyorum. "Adımı haykırdığını duymaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz."

Pantolonunun kemerini çekiştiriyorum ve elimi dar kumaşın altına kaydırıyorum. Teni sıcacık. Bir gece önce yaptığı iyiliği unuttuğumu sanıyorsa fena halde yanılıyor. Nihayetinde bu jeste karşılık vermeye hazırım. Parmaklarımı külotunun içine sokuyorum ve bana karşı kasılmasına neden oluyorum. Islanmıştı. Sırılsıklam.

Kemerimi çekiştirirken elleri sert ve sabırsız. Doğruca büyük ikramiyeye gidiyor, işte benim için bu kadar vahşi. Toka bir kez çözüldüğünde

göz kırpıyor ("iyi iş çıkardın, *karıclığım*"), doğruca kotumun üzerinden sikimi ovmaya başlıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, parmaklarımı klitorisine sürterken aynı anda alt dudağını ısıyorum. Nefesi kesildi ve çok güzeldi.

Dudaklarım çenesinden aşağı, ipeksi pürüzsüz boynuna doğru iniyor. Parmaklarım onu orgazm olmaya ikna ederken ben de hassas etini kemiriyor, ısıırıyor ve emiyorum. Şimdiden kalçaları titriyor ve öpücükleri ateşli. Uzun süre dayanamayacak.

"Carter..." diye sert bir fısıltıyla nefes alıyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Bir elim hala bacaklarının arasındayken, diğer elimle külotunu o kışkırtıcı kalçalarından aşağı doğru itiyorum. Daha önce hiç kimsenin kıyafetlerini çıkarıp Eden'in yaptığı gibi hevesle tekmelediğini görmemiştim. Başka hiç kimsede hissetmediğim bir heyecan beni ele geçiriyor.

Birlikte hareket ediyoruz, ereksiyonum karnına sürtünüyor. Kalçalarının arkasından tutuyorum, o da zıplayarak bacaklarını belime doluyor ve bizi yatağıma götürüp yatırıyorum.

"Bebeğim, bacaklarını daha da aç. Bana 'Becer beni bebeğim' de."

Öyle yapıyor. Kelimeleri fısıldadığında, kalbim neredeyse tekliyor.

Hızlı ve sert bir hamleyle sikimi onun sıcaklığına soktum.

Teşekkürler.

Bu kez ikimiz de sesimizi alçaltmak için mücadele etmek zorundayız. Kayıtlara geçsin: rüyamda tüm bina tamamen ses geçirmezdi, bu da Eden'in Bayan Hutton ve teyzemin duvara dayadıkları çay fincanlarını çevirerek dinleme önerisini etkili bir şekilde yalanlıyordu.

Cennet. Lanet olası cennet.

Eden'in ağzı nefes nefese bir öpücükle benimkini kapıyor. Onu yatağa karşı beceriyorum.

Aklımda, onu becermek umutsuz bir ihtiyaç. Doyumsuz bir açlık. Ama daha fazlası. Beni güçsüz bırakan karşı konulmaz bir güç. Varlığımın her zerresi onu arzuluyor ve ona dokunma hissini arzuluyor.

Sanki bunun için yaratılmış, benim için ve sadece benim için yaratılmış gibi sikime doğru sallanıyor. Bana karşı mükemmel bir şekilde şekilleniyor. Onu kendime yasladığımda, dilim ağzında, sikim içinde sabit bir ritme giriyoruz ve onu yavaşça beceriyorum, her değerli saniyenin tadını çıkarıyorum, o anın tatlı coşkusunun tadını çıkarıyorum.

Onu daha sıkı tutuyorum, zor nefes alıyorum. "Oh siktir. *Siktir.*"

İkimiz de uzun süre dayanamayacağız. İlk kimin pes edeceğini görmek için bir yarışa dönüşür. Açıkçası, ben kazanacağım. Bu konuda hiç şüphesi yok gibi. Ama burası için savaşmaya çalıştığı kesin. Etrafımı her sıktağında ya da sıktağında, zevk şok dalgaları sistemimde dalgalanıyor - daha hızlı hareket etmemi, onu daha sert becermemi sağlıyorlar. Onu daha derinlemesine sikmemi. Onu hak ettiği gibi beceriyorum. Ertesi günü beni hissetmeden, aramızdaki bağı hissetmeden karşılamasını imkânsız hale getiriyorum.

Ellerim kıcını kavırıyor, bağımlılık yaratan sıcaklığına daha da gömülmem için bana kaldıraç sağlıyor. Benimle birlikte seğiriyor ve sallanıyor, öpücükleri umutsuzlaşıyor, nefesleri düzensizleşiyor, elleri daha sıkı kazıyor.

Önce o gelir.

Sert gelir.

Hayatında hiç gelmediği kadar sert.

Hayatımın en güzel manzarası. Ayrıca en ateşlisi.

Başını şilteye yaslıyor, sıktağı dişlerinin arasından dudaklarında benim adımla güzel bir inilti çıkıyor. Tatlı amcığı beni sıkıyor ve pompalıyor, beni inletiyor.

Gelmeden duramıyorum.

Geliyorum, geliyorum ve geliyorum, onu sıkıca kucaklıyorum.

Hiçbir şey kalmayana kadar devam ediyorum, tek yapabildiğim ağırlığımı ona, alnımı onunkine bastırmak, sadece kollarım beni destekleyene kadar.

Gözlerimi onunkilere açtığımda, nefes alış verişlerimiz hâlâ ağır, bana sanki ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi bakıyor.

Dışarı çekmeye çalıştığımda, amı beni bir mengene gibi sıkıyor, dışarı kaymamı engelliyor, bu yüzden içinde kalıyorum. Gözleri bana gülümsüyor. Benimkiler de gülümsüyor.

Sonra bir baktım, uyanmışım, yatakta yatıyorum, yalnızım, yalvarıyorum, bunun sadece bir rüya olmaması için yalvarıyorum.

EDEN

■ söylemeye gerek yok, Pazar gününün geri kalanı biraz garip.

Carter'ın teyzesinin "orgazmımı" duyması beni çok utandırdı ve konuyu açıp açıklığa kavuşturmak için bir yol bulmaya çalışsam da Carter haklı: Yaşlı kadının gözlerinin içine bakıp yeğeniyle seks hakkında konuşmaya başlamamın imkanı yok. Birkaç saat sonra Hattie'den döndüğünde yüzünde "bilmiş" bir sırıtışla gözlerinin içine *zar zor* bakabiliyorum.

Ne zaman Fransa'ya dönecek kadar iyi hissedeceğini bilmiyoruz. Bu, evlilik maskaralığını biraz daha sürdürmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor, ancak bunun üstesinden gelebileceğimize güveniyorum.

Tabii ki Carter'a o gidene kadar seks yapmamasını (ve kesinlikle öpüşmemesini) söyledim. İstedğim son şey, beni yeniden tutkunun sancıları içinde duyması. En başta bunu bir kural haline getirmemin nedeni buydu.

Öpücük akıllara durgunluk vericiydi, evet ama kavgamız hâlâ aklımda, özellikle de beni kendi kurallarına karşı gelmekle suçladığı zaman. Bana neler oluyor böyle?

Öpüşmek seks sayılmaz.

Birini boşaltmak seks sayılmaz.

Seks de sayılmaz. Tamam, belki sayılır, birazcık.

Bunun üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyorum. Her şey o kadar alt üst olmuş durumda ki en iyisi akışına bırakmak. Biraz eğlenmek suç değil ve o büyüleyici gözleriyle bana her baktığında dizlerimin bağı çözülüyor.

Neyse ki Pazartesi sabahı çok çabuk geliyor ve Eleanor Teyze günü Hattie'yle geçirecek, ona iyi bakacağına ve teyzem kötüleşirse hemen bize haber vereceğine söz veriyor. Carter ve ben işe gidiyoruz, tabii ki ayrı ayrı. Aylardır ilk kez bir Pazartesi günü işe gideceğim için heyecanlıyım ve bu sadece özel hayatımdaki kargaşadan kaçmak için değil. Legacy Builders'ta çalışmaktan keyif alıyorum ve kendi çalışma alanımın olması bir nimet. Tutkuyla bağlı olduğum işime konsantre olmak için tek başıma kalabildiğim nadir zamanlardan biri.

Carter gün boyunca girip çıkıyor. Yine de çoğunlukla ofisinde ya da toplantılarda kalıyor. Bana verdiği tüm görevler üzerinde çalışırken sessizce müzik dinlemekten mutluyum. Öğle yemeği zamanı geldiğinde kızlarla buluşuyorum ve harika vakit geçiriyoruz. Bu kez, her zamanki dost canlısı cazibesıyla resepsiyonda çalışan bal sarısı Gwen bile bize katılıyor. Öğleden sonra geç saatlere kadar Carter öğle yemeği toplantısından döndükten sonra masama geliyor.

Keyfinin yerinde olmadığını hemen anladım. "Nasılsın?"

"Güzel." Sesi, çalışanları üzerinde otoritesini kullanırken kullandığı her zamanki keskin patron tonunu taşıyor. Bunu kişisel olarak algılamıyorum ve artık alıştığım için omuz silkiyorum. Getirmemi istediği yüksek öncelikli evrakları ona uzatıyorum.

en kısa sürede hazır. "Eğer senin için de uygunsa, yakında işleri tamamlamaya başlayacağım. Benden başka bir şey istemezseniz?"

"Hayır, sorun değil." Kâğıtları karıştırıyor ve sonra duraklıyor. Ağır bir iç çekişle bakışlarımla buluştu. "Üzgünüm Eden, seni terslemek istememiştim."

Kaşlarım o kadar hızlı kalktı ki yüzümden fırlayacaklar sandım. Gerçekten özür mü diledi? "Özür dilerim, neydi o Bay Bancroft? Tekrar söylemek ister misiniz?"

"Ha-ha, çok komik." Dudaklarında bir gülümseme belirir.

Ofiste kaç kez gülümsediğini bir elin parmakları kadar sayabilirim. Aslında, bunun ilk o l d u ğ u n d a n oldukça eminim.

"Uzun bir gün oldu," diyor. "Granger'lardan herhangi bir yanıt ya da geri arama aldık mı?"

"Hayır, korkarım olmaz. Tekrar denememi ister misiniz?"

"Hayır, daha sonra kendim onlarla temasa geçmeye çalışacağım." Kağıtları yeniden düzenliyor ve bana bakıyor. "Az önce Eleanor Teyze'den bir telefon aldım."

"O iyi mi? Acilen eve gitmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, o iyi. Döndüğümüzde bizimle konuşmak istediğini söyledi."

Uh-oh. Gergin olmasına şaşmamalı. "Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Bana sadece iyi hissettiğini söyledi ve sonra onu kontrol etmesi için bir doktor gönderdiğim için beni azarladı."

"Ne yaptın?"

"Eden, endişeliyim. Muayene edilmesi gerekiyor."

"Buraya gelip kafanı bizzat koparmamasına şaşırdım." Başımı sallayarak gülüyorum. "Oldukça inatçı bir kadın ve bir doktorla konuşmak istemediğini açıkça belirtti."

"Bu yine de yapmaması gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca, Dr. Mayweather bir aile dostu. Emekli oldu. Teknik olarak, 'sürpriz ziyaret' için 'tesadüfen' uğradı.

"sadece buralarda. Onun üzölmeyeceği kadar gösterişsiz olacağını düşünüm."

"Peki bu sizin için nasıl sonuçlandı?"

"Onu kovdu." Carter'ın dudaklarından uzun bir iç çekiş çıkıyor. "Her neyse, eve döndüğünde muhtemelen havasında olacağını haber vermek istedim."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Kurşun geçirmez yeleğimi hazırlayayım mı?"

"Hayır, ama benimkinin erişilebilir olduğundan emin olun."

Birdenbire ofis lobimizin cam kapısı açılıyor ve Bay Huxley orada duruyor. Ortaya çıkışı o kadar ani ve ani oldu ki ikimiz de şaşırdık. Bir kere, Bay Huxley'in bütün gün ofiste olmaması gerekiyordu, Granger Estates'in bıraktığı boşluğu doldurmak için bazı önemli müşterilerle toplantılar yapıyordu. Midem bulanıyor, endişe kök salıyor. O kapı ses geçirmez değil. İçeri girerken konuşmamızın bir kısmını yakalamış olabilir - Carter ve benim evimden "evimiz" olarak bahsettiğimizi. İhtimal zayıf ama imkânsız değil. Carter da kaşlarını kaldırarak onu izliyor.

Ancak düşündükçe bu ihtimalin giderek azaldığını görüyorum. Dışarıda bir hareket olduğunu mutlaka fark ederdik - burası *cam* bir kapı, Tanrı aşkına. Varlığına gelince, belki de programında beklenmedik bir değişiklik olmuştur. Bu her zaman olur.

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Merhaba Bay Huxley," diyorum neşeyle, endişemi belli etmeden. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı? Randevu listesinde adınız yok..."

"Gerek yok Eden." Dikkati tamamen Carter'ın üzerinde. "Konuşmamız gerek."

"Ofisimde." Carter açık kapıyı işaret eder.

Huxley kasılarak yanından geçti. Arkasından Carter ve ben bakışıyoruz.

"Eve gidebilirsin Eden." Carter'ın sesi resmi iş tonuna geri döndü. "Yarın görüşürüz."

"Tamam, Bay Bancroft. İyi akşamlar dilerim."

İçimden bir ses her ne konuşulacaksa bunun bir parçası olmak istemediğimi söylüyor. Elimden geldiğince çabuk, üzerinde çalıştığım işi bitiriyor ve eşyalarımı topluyorum. Carter eve döndüğünde bu hazırlıksız toplantıyı duyacağımdan eminim. Yanından geçerken Gwen'i bir selamla ırkiltiyorum - her z a m a n k i gibi tamamen işine dalmış durumda - ama hemen toparlanıyor ve sıcak bir şekilde el sallıyor.

Zihnimi boşaltmak için uzun bir yürüyüşe ihtiyaç duyduğumdan tren ya da Uber kullanmaktan çekinmiyorum. Teyzem için Carter kadar endişelenmiyorum, çünkü bana göre hasta hissetmiyor ya da hasta görünmüyor ve ona çaresiz bir hasta gibi davranmamızı istemediğini bize birçok kez ifade etti. Peki ya öksürük nöbetleri? Sanki tam da onun için en uygun zamanda ortaya çıkıyorlarmış gibi.

Yine de Carter'ın endişelerini çok ciddiye alıyorum. Ya haklıysa ve sağlığı karar vermesini engelleyecek kadar kötüleştiyse? Ya daha fazla kalmaya karar verirse? Önümüzdeki birkaç gün neye benzeyecek? Bir şey olması durumunda dairede yalnız kalacağı düşüncesinden nefret ediyorum. Sonra Hattie'yi hatırlıyorum ve bu endişelerimin bir kısmını hafifletiyor. Hattie ona göz kulak olacaktır. Ne de olsa o koridoru yuvasını koruyan bir kartal gibi izliyor.

Tamamen benmerkezci bir düşünce treninde, Carter ve benim aramdaki cızırtılı kıvılcımın yakın zamanda durmayacağı aşikâr. Aramızdaki gerilim çok sıcak. İnkâr edilemez. Güçlü. Güçlü. Ve giderek daha da ısınıyor. Tüm bu durumu çok zor ve... **çok** ama çok cazip kılan da bu. Aramızdaki itme ve çekme, yeminimi ve kurallarımı unutmak istememe neden oluyor. Carter'ın, benimle birlikte olma potansiyeline sahip olduğu gerçeğini görmezden gelmemi sağlıyor.

Rob'un yaptığından çok daha derin bir şekilde kalbimi paramparça etti. En kötüsü de, evlilik maskaralığımızın ve iki günün nasıl hızla koca bir haftaya dönüştüğü fikrinin beni endişelendirmesi gerektiğini biliyorum, ama endişelendirmiyor. İçten içe beni heyecanlandırıyor.

Derin bir iç çekiyorum ve düşünceler girdabını zihnimin gerisine itmeye çalışıyorum. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Sokakta birkaç yiyecek satıcısının önünden geçerken midem gurulduyor. Maaşımı alana kadar bekleyemem. Yapacağım ilk şeylerden biri, sıcak, taze pişmiş simit gibi bu nefis kokulu lezzetlerden birini denemek olacak. Daha sonra listemde, yanında kavrulmuş fındıkla birlikte çökmekte olan, ağız sulandıran tarçınlı rulolar var. Mevsim meyveli zanaatkâr dondurması da nefis ve ferahlatıcı görünüyor. Ve kutsal olan her şey adına *gurme* bitki bazlı sosisli sandviçler de nedir? *Tanrı merhamet etsin*. Biraz daha ilerlediğimde Central Park'ın huzurlu dinginliği beni sarıyor. Bu şehri seviyorum. NYC sokaklarında yürümek bana beklemediğim bir rahatlık veriyor. Şehir şimdiden bana evim gibi gelmeye başladı ve yeterince düşünürsem, altı aydan daha uzun süre kalabileceğimi görebiliyorum - ve Carter'a göre bu şüphesiz gelmiş geçmiş en kötü fikir olurdu.

Daireye döndüğümde Hattie'nin dairesinin kapısı açılıyor. "Oh, Eden, iyi akşamlar!" diye sesleniyor en parlak gülümsemesiyle. "İşte iyi bir gün geçirdin mi?"

"Merhaba, Hattie. Evet, güzeldi, sorduğun için teşekkürler." "Eleanor ve ben çok güzel bir gün geçirdik ve şimdi o

ikametgahına dön-" Sanki altıncı hissi varmış gibi, Hattie aniden kaşlarını çatıyor ve dairesinden çıkıp bana doğru geliyor. "Canını sıkan bir şey mi var canım?"

"Hiçbir şey."

"Hadi ama Eden. Bir hanımefendinin kalbinde ne zaman bir endişe taşıdığını anlayacak kadar uzun yaşadım."

"Senden bir şey kaçmaz, değil mi?" Gülümsemeye çalışıyorum. "Önemli bir şey değil, seni temin ederim. Çok şey yaşadım ve tüm bunlarla başa çıkmak biraz zor oldu."

Hattie bana sempatik bir bakış attı. "İşin başından aşkın canım. Yeni taşınma, yeni iş, patronunla paylaştığın ev, ki o artık senin," tırnak işareti yapıyor, "*kocan*, daha az değil..." Carter'ın dairesini işaret ediyor, "...ve üstüne üstlük, ziyaretini uzatmayı seçen bir misafir."

Neyse ki sesi alçak, bu yüzden teyzemin bir şekilde duvarın arkasından duyulmamasından endişelenmiyorum. Dairenin aksine, koridor biraz daha ses geçirmez.

"Bu arada o nasıl?" diye sordum. "Birlikte ne yaptınız?"

"Kedilerle harika zaman geçirdik. Bu kadının sahip olduğu enerji gerçekten olağanüstü! İçiniz rahat olsun, keyfi yerinde. Ama bizden bu kadar bahsettiğimiz yeter, biraz da senden bahsedelim canım. Biliyorsun, içini dökmek istersen, dostça bir kulak vermek için her zaman buradayım."

"Teşekkürler, Hattie. Gerçekten minnettarım-" Birden hapsiriyorum ve Hattie'nin yanından geçip baktığımda üç tüylü kedinin neler olduğunu görmek için dairesinden dışarı çıktığını görüyorum.

Hattie onları geri çağırır ama içlerinden biri, Myrtle, dinlemez. Hattie kediye daireye geri sokmak için uğraşırken asansörün sesi duyulur ve Carter dışarı çıkar.

"Hey, düşündüğümden daha erken geldin," diyorum ona, sulanmış gözlerimi aceleyle elimin tersiyle silmeye çalışarak.

"Yeni mi biniyorsun?" Saatine bakıyor. "Otuz dakika önce evde olmalıydın." Tek bir yumuşak hareketle bana bir mendil uzattı.

"Yürüdüm. Kafamı boşaltmak için temiz havaya ihtiyacım vardı," diye açıklıyorum. Hattie'ye işaret ettim, ama baktığımda

kedileri kovalayarak dairesine geri döndü. "Huxley ile her şey yolunda gitti mi?"

Carter kayıtsız bir ses çıkarıyor ve kapımızın kilidini açmak için uzanışını izliyorum. Ama anahtarı sokmadan önce dönüyor ve alçak bir sesle, "Bekle. İçeri girmeden önce teyzem hakkında ne yapacağımızı konuşmalıyız," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bizimle kalacaksa, en azından Dr. Mayweather'la konuşması konusunda ısrar edeceğim ve sonra da bize, diyelim ki *son derece zor* hastalarla nasıl başa çıkabileceğimiz ve en önemlisi de ciddi bir şey olursa ona nasıl yardım edebileceğimiz konusunda ayrıntılı talimatlar vermesini isteyeceğim."

"Sence bunu kabul eder mi?"

Hattie arkamızdan, "Oh, kesinlikle yapmayacak," diye seslendi. Biz bakmazken geri dönmüştü. "İyi akşamlar Carter."

"Merhaba, Hattie. Bize müsaade edin. Konuşmamıza içeride devam edeceğiz."

Ona bir el sallıyor. "Oh, gerek yok. Ben zaten tüm bu durum hakkında her şeyi biliyorum, unuttun mu?"

"Doğru," diyor Carter.

"Neden ikiniz de Eleanor ile konuşmuyorsunuz? O çok anlayışlıdır, bilirsiniz. Eminim bir tür uzlaşmaya varabilirsiniz. Ona diyebilirsiniz ki, 'Eğer tavsiyeme uyarsan sana romlu kek alırım. Eğer uymazsan, hepsini kendim yiyeceğim! Tabii daha iyi bir önerin yoksa?'"

"İyi geceler, Hattie." Carter dairenin kilidini açtı ve beni içeri aldı.

Hattie buruşuk ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Pekâlâ canım, anlıyorum. Karışmaktan kaçınacağım."

Carter kapıyı arkamızdan kapatmadan önce ona ilgisi için teşekkür etme fırsatı bile bulamıyorum. "Bu çok kabaydı," diyorum ona.

"Hattie'yi benim kadar tanımıyorsun. Koridorda onunla en azından otuz dakika daha geçirebilirdim."

Teyzem oturma odasında değil ama odasından yavaşça çıkarken koridorda bir hareketlilik var. Bizimle kaldığı diğer iki günde olduğu gibi, kendine özgü pantolon takımını giymiş ve bakımlı. Ama çok daha yavaş hareket ediyor ve bunu görmek kalbimi acıtıyor. İşleri daha ciddiye almalıydım. Carter haklı. Ama durun... Hattie az önce teyzenin ne kadar iyi olduğundan ve ne kadar enerjik olduğundan bahsetmedi mi? Aynı kişiden mi bahsediyordu?

Carter teyzesiyle yarı yolda buluşur ve kolunu uzatır. "Nasıl hissediyorsun, teyze?"

"Yorgunum ama bu normal bir durum. İkinizin de evde olmasına sevindim. Sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

"Doktorla yaptığı numara için Carter'ı biraz daha azarlayacak mısın?" Etrafımızı saran koyu ve karanlık havayı dağıtmaya çalışarak soruyorum. "Çünkü buna tanık olmayı çok isterim."

Carter başını sallarken Eleanor Teyze gülmeye başlıyor, kısık ve cılız bir ses beni de gülümsetiyor. "O bir bakıcı, Cartie," diyor, yeğeninin yardımıyla kendini kanepeye bırakırken. "Bir kırbaç kadar hızlı. Dikkatli olsan iyi edersin! Hayır, mesele o değil. Mesele ikinizsiniz."

Midem sinirden takla atıyor ama endişemi belli etmek istemediğim için yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. Carter'a bakıyorum. O da bana bakıyor ve teyzesinin yanına oturuyor. Ben de onun diğer tarafına oturuyorum.

"Öncelikle," diye başlıyor, "özür dilemek istiyorum."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Eleanor Teyze," diyor Carter ve ben de onaylamak için kolumu onun kemikli omuzlarına doluyorum.

"Bu çok hoş, ama evet, biliyorum. Kalma süremi uzatmanın ikinizi de şaşırtan bir son dakika kararı olduğunu biliyorum. Dönüşümü ertelemeye karar vermeden önce iki kez kontrol etmeliydim. İşte bu yüzden, hayatımın geri kalanında

Kaldığım süre uzarsa Hattie'nin boş odasına taşınacağım. Yarın benim için hazırlayacak."

"Ama teyze," diye itiraz ediyor Carter, "Hattie bir hafta içinde, ayın yirmi dördünde taşınıyor. Senin dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacın var. O eşyalarını toplarken ve evi temizlerken bunu yapamazsın."

Carter haklı. Hattie'yle kalmasının uzun vadede nasıl sonuç vereceğinden emin değilim. Elbette, Hattie günün her saati onun yanında olacağından, onun sürekli evde olmaması omuzlarımızdaki yükün bir kısmını hafifletecek. Ayrıca, saatlerce "evliymişiz gibi davranmak" zorunda kalmayacağız. Ama Carter'a katılmamak elde değil: Hattie'nin yanına taşınması ideal bir çözüm değil.

Eleanor, "Bu bana yapacak bir şey verir," diye ısrar ediyor. "Yıllardır o dairede yaşıyor ve taşınmaya hazırlanırken alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacak."

Carter başını sallar. "Teyze, dinlenmen ve kendini daha fazla zorlamaman gerekiyor."

Eleanor, Carter'ın itirazını görmezden gelir. "Hafta sonunda nasıl hissettiğime bakacağız ve sonra eve mi gideceğime yoksa daha uzun süre mi kalacağıma karar vereceğim. Eğer kalmaya karar verirsem, başka düzenlemeler yapabilirim."

"Tüm bunları yapmanıza gerek yok. Mükemmel bir misafir süitimiz var. Hatta Dr. Mayweather'ı aramaktan vazgeçeceğime de söz veriyorum."

"Carter haklı," diye söze giriyorum. İkimizin de onun burada bizimle olmasını istediğimizi anlamasını istiyorum. Tabii, o olmasaydı tüm sahtekârlığımız daha kolay olurdu, ama güvende olduğu ve ihtiyacı olan dinlenmeyi aldığı sürece ikimiz de bunu umursamıyoruz.

Eleanor başını sallar. "Hayır! Tartışma yok. Ben kararımı verdim ve beni bundan vazgeçiremezsiniz. Hattie'yle bugün uzun uzun konuştuk ve onunla ve sevimli kedileriyle kalmak, siz ikiniz isteyken bütün gün burada tek başınıza kalmaktan çok daha keyifli olacak. Ve yine, hiçbir şey

bir iki kaşık sarmasına yardım etmekten ya da taşınma hazırlıkları için ona iyi tavsiyelerde bulunmaktan daha çok mutlu edecek. En azından Hattie'lerde olmak beni yakın tutacak, böylece ikinizle de vakit geçirebileceğim. Hattie bana bunun harika bir fikir olduğunu ve beni karşılamak için sabırsızlandığını söyledi."

İyi yaşlı Hattie. Bu tatlı kadın, kitabımdaki kek puanlarını toplamaya devam ediyor. Paramı alır almaz ona kocaman bir buket çiçek göndereceğim. Gözlerimi, yüz ifadesi rahatsız edici derecede belirsiz olan Carter'a çeviriyorum.

"Emin misin?" diye sorar.

Eleanor oflayıp pufluyor ve ayağa kalkmak için hamle yaparken hafifçe koluna vuruyor. "Elbette öyleyim. Bu gece ihtiyacım olmayacak çantaları çoktan hazırladım. Sadece onları taşımamız gerekiyor."

"Ben hallederim," diyor Carter, onu tekrar oturmaya zorlayarak. "Sen olduğun yerde kal. Akşam yemeği sipariş ettim, birkaç dakika içinde burada olur." Ayağa kalkmadan önce onu kırışmış alnından öpüyor.

O bavullarını taşımaya giderken, ben Eleanor'un elini tuttum. "Eğer Hattie'de işler yolunda gitmezse, her zaman buraya gelebilirsin," diyorum ona.

Tatlı tatlı gülümsüyor ve yanağımı okşuyor. Sonra sesini alçaltıyor ve bana muzip bir gülümseme veriyor. "Ne zaman haddimi aştığımı bilecek kadar yaşlıyım. İkinizin artık bir çift olarak birlikte olmanız gerekiyor. Benim gibi yaşlı bir yarasa etrafta dolanırken değil."

Ona bakıyorum, tam olarak ne ima ettiğini biliyorum. "Oh, kes şunu! Öyle bir şey değil! Sen iyisin. Harikasın."

"Bu beni daha az yaşlı yapmaz," diyor kıkırdayarak. Sesini daha da alçaltıyor. "Yine de Carter dönmeden önce benim için yapabileceğin bir şey var."

"Herhangi bir şey."

"Bir bardak merlot, eğer zaten açık değilse bir bağbozumu yılı."

Ona kaşımı kaldırıyorum. "Senin içki içmemen gerekmiyor mu?"

Kıkırdıyor. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

CARTER

■ Teyzemin Hattie'nin boş odasına taşınması konusunda şüphelerim var. Teyzemin güvenliği ya da onun gibi bir şey için değil. Eminim ikisi de iyi vakit geçirecek ve ona iyi bakılacak. Yıllar boyunca her ziyarette iki kadın daha da yakınlaştı. Teyzem son ziyaretinde bana Hattie'yle Waldorf ve Statler (*Muppet Show*'da balkonda oturup diğerleri hakkında ileri geri konuşan iki kukla) kadar ayrılmaz olduklarını söylemişti ve ne demek istediğini anlasam da bu karşılaştırmanın hep hatalı olduğunu düşünmüştümdür. İki yaşlı kadın gözlem yapmakta oldukça iyiler, bu doğru ve kendileriyle olduğu kadar başkalarıyla da dalga geçmekten başka bir şey sevmiyorlar, bu da doğru. Ancak her ikisinde de Waldorf ve Statler'in huysuz kişilikleriyle tam bir tezat oluşturan takdire şayan bir pozitiflik var.

Endişelendiğim şey Hattie'nin baklayı ağzından çıkarması. Eden söylemeyeceğine dair bana güvence verdi ve bir yanımda bunun doğru olduğuna inanmak istese de, diğer yanımda o kadar emin değil. Birbirimize karşı hiçbir zaman o kadar sıcak olmadık, her ne kadar aile gezimizin bu konuda yardımcı olabileceğine inansam da. Hattie'nin kötü niyetle bir şey söyleyeceğini sanmıyorum ama sır tutmasıyla da tanınmıyor.

Yıllar boyunca konuşmalarımızın yarısı, binada olup biten dedikodular hakkında beni bilgilendirmeye çalışmasıydı. Hayır, teşekkür ederim.

Ancak işlerin gidişatına bakılırsa başka seçeneğim yok. Eden'ın Hattie'nin işleri hallettiğine dair sözüne güvenmek zorundayım. En azından Eleanor Teyze'nin bütün gün yalnız kalmayacak olması içimi rahatlatıyor. Fransa yerine burada bizimle olmasını tercih ederim. İşin iyi yanı, Hattie'nin Eden'a karşı bir zaafı olduğu açık ve umarım bu yakınlık onu sırrımızı kendine saklamaya ikna etmeye yeter.

ÇARŞAMBA BÜYÜK GÜN.

Legacy, Granger Estates'in yarattığı kaybın yerini dolduracak büyük bir sözleşmenin eşğinde. Aylar süren gece geç saatlere kadar süren yoğun çalışmalar, Harbor View Developments temsilcilerinin fikirlerimizi sunmak ve belgeleri imzalamak üzere yüz yüze görüşmek üzere ofise gelmesiyle sonuçlandı. Eğer her şey bir aksilik olmadan tamamlanırsa, bu şimdiye kadar organize ettiğim en büyük sözleşme olacak. Granger Malikaneleri'nden bile büyük. Maalesef Grangerlar Ecclestone lehine karar verdi. Onları fikirlerini değiştirmeye ikna edemedim: Onlarla iletişim kurma çabalarım sürekli olarak engellendi.

Harbor View Developments ağırlıklı olarak sahil kesiminde çalışmaktadır. Evleri ve mülkleri kâr amacıyla elden çıkarma konusunda uzmanlaşmışlar. Yaklaşık yirmi yıl kadar önce küçük bir şirket olarak başlamışlardı ancak hızla büyüyerek Kuzeybatı Pasifik bölgesine yayıldılar. Büyümeleri, ilk etapta onlara ulaşmamın sebebiydi, sadece Doğu Kıyısı ve New England Eyaletlerinde genişlemek istediklerini öğrendim, bu da beni onların için ideal bir ortak olduğumuza inandırdı.

abalar. Çok sayıda Őubeleri ve mülkleri olduğu için, işin inşaat kısmını üstlenecek bizimki gibi bir şirkete ihtiyaçları var, böylece çabalarını satıŐlara odaklayabilirler.

Bu büyük bir anlaşma.

Phoenix'e yaptığımız ziyaretin ardından, Ecclestone Construction tarafından sunulan her teklifi kesin bir dille reddettiler ve ana rakiplerimizden Humphries Properties'in teklifini de geri çevirdiler. Görünüşe göre, Granger'larla yaptığım çalışma onları ilk etapta bizimle devam etmeye ikna eden şeydi ve bu sefer böylesine etkili bir müşterinin kaçmasına izin vermeyeceğim.

Eden'e Harbor View Developments'ın bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya gerek yok. Asistanım olarak çalışmaya başladığı birkaç hafta içinde çoktan resmin tamamına dahil oldu.

Eleanor Teyze'nin Hattie'lerde güvende olmasıyla Eden ve ben güne erkenden başlıyoruz. Aslında o kadar erken ki, "birlikte araba kullanamayız" kuralımı görmezden geliyorum, çünkü ikimizin de hazırlanmak için mümkün olan en kısa sürede ofiste olmamız gerekiyor. Bunlar çalkantılı zamanlar ve kimse benim ve asistanımın gece gündüz birlikte çalışmamız konusunda iki kere düŐünmeyecek. O kadar erken geliyoruz ki  n büro müdürümüz Gwen bile orada değil. Asansörden indiğimiz anda esnemesini bastıran hâlâ gece bekçisi. Yol boyunca ve ofise kadar Eden'a bilmesi gereken son dakika deĐiŐikliklerini anlatıyorum.

Her şeyi olağan karşılıyor ve hazırlanmak üzere konferans odasına gitmeden önce Starbucks kahvesini ve arabaya servis bölümünde sipariş ettiğim kahvaltı sandviçini mideye indiriyor.

O küçük ayrıntılarla ilgilenirken ben de notlarımı son bir kez gözden geçiriyorum. Rakamlarım sağlam. Bunları kurulla birlikte birkaç kez gözden geçirdim ve kendim de satır satır inceledim. Hayatım boyunca yüzlerce sunum yaptım ve en ufak bir gerginlik duymasam da, yine de

Zihnimin arkasında, beklenmedik bir dönüşü, diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi rahatsız edici bir his var.

Eden'in cam kapıyı açıp içeri girdiğini duyuyorum ve birkaç saniye sonra onunla masasında buluşmak için ayağa kalkıyorum. "Sana az önce gönderdiğim dosyayı iki kez kontrol etmeni ve dört set daha yazdırmanı istiyorum," diyorum, gözlerim elimdeki tablete odaklanmış halde. Ne zaman Eden değil Cevap ver, I bak yukarı at Onu. Yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum. "Neler oluyor?"

Beklememi söylemek için parmağını kaldırıyor. Kaşlarım havaya kalkıyor ve tam cevap vermek için bastıracakken Huxley'nin cam kapının önünden geçip ofisinde kaybolduğunu görüyorum. Saatime bakıyorum. Saat daha erken ve o saat sekizden önce hiç gelmemişti.

Eden parmağını indiriyor ve bana hiç hoşuma gitmeyen bir bakış atıyor. Cam kapıyı kapatıyor ve sesini alçaltıyor. "Ben hazırlanırken Bay Huxley'e kulak misafiri oldum."

"İfadenize bakılırsa sosyal bir görüşme yapmıyormuş."

"Pek sayılmaz. Orada olduğumu bildiğini sanmıyorum çünkü odanın hemen dışında telefonla konuşuyordu." Beni duyamayacağımız bir yere, ofisime doğru itti. "Toplantı hakkında konuştuğunu söyleyebilirim."

"Harbor View ile bugünkü toplantı mı?" "Evet."

"Nasıl? Ne dedi?"

"Sözleşmenin bir boşluk sağladığını söylüyordu. Onları verilen fiyat teklifine mahkum etmekle ilgili bir şey."

Nefes veriyorum. Neden bahsettiğini ve Huxley'nin ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. "Bu kadar mı? Bu standart. Beklenmedik değişiklikleri ya da tedarikçilerle yapılan anlaşmaları karşılamak için fiyat tekliflerimizi daha yüksek tutma eğilimindeyiz. Bu normal bir prosedür."

"Evet, anlıyorum. Endişelendiğim şey bu değil. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama

Maliyetin ayrıntılı bir dökümünün olmamasıyla ilgili bir şeyler söyledi ve bunu kendi lehine kullanarak, onlar hiçbir şeyden şüphelenmeden onlardan iki kat daha fazla para alabileceğini söyledi."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. 'İnek sağma' terimini kullandı."

"Aramasına kulak misafiri olduğunuzu biliyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Her neyse, benim gözetimimde böyle bir şey olmayacak," diye onu temin ediyorum. "Proje yöneticisi o değil. Ben yöneticiyim. Ve ben müşterilerimden istemedikleri şeyler için ücret talep etmem."

"Belki de müşterinin istemesine gerek kalmadan dökümü sunabilirsiniz," diye öneriyor. "Bu, proje hakkında tam bir şeffaflık sağlayacaktır ve muhtemelen onları rahatlatacaktır."

"Elbette bu bir prosedür. Maliyetlerin kalem kalem dökümünü sunmak sektörde yaygın bir uygulamadır ve teklif verme ve sözleşme müzakere sürecinin bir parçasıdır. Bunun gibi bir döküm, müşterilerin paralarının tam olarak nereye harcandığını görmelerini sağlar ve onların -ve bizim- bilinçli kararlar almamıza yardımcı olur."

"Anlıyorum, ancak bir proje başladıktan sonra müşterinin temas noktası yüklenici olacaktır. Yüklenicinin bu adımı bir şekilde atlaması mümkün mü?"

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, bir yüklenici kalem kalem döküm vermemeyi tercih edebilir, ancak burada böyle bir şey olmayacak. Yüklenici, alt yükleniciler ve tedarikçilerle koordinasyonu sağlamaktan ve projenin zamanında, bütçe dahilinde ve müşteriye tatmin edecek şekilde tamamlanmasını sağlamaktan sorumludur, ancak yine de her şeyi bana iletme zorundadır."

"Kendisine güvence verilmediği sürece bu adımı atlayabilir. Görünüşe göre birileri bir noktada açıkça bilgi vermemeye çalışarak büyük bir kâr elde etmeye çalışıyor. Huxley'i bu konuda uyarmalısın."

Eden'in kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum ve görüşlerini takdir ediyorum, ancak herhangi bir müşterinin devam eden şüphelerini nasıl gidereceğime karar vermeden önce neyle uğraştığımızı duymam gerekiyor.

"Dikkatli davranmayı tercih ederim. Müşterinin birleşik bir cephe olduğumuzu hissetmesine ihtiyacımız var."

Eden sinirlenmiş görünmüyor. Omuz silkiyor ve koltuğuna geri dönüyor. "Sen ne dersin de. Patron sensin. Oh, oh! Bir fikrim var! Lobiye geldiklerinde onları karşılayıp yukarı çıkarmaya ne dersin?"

"Biz de öyle yapacağız. Daha da iyisi, onları otoparkta karşılarız."

"Oh, harika bir fikir, *evet*."

SUNUMDAN ON DAKİKA ÖNCE, Gwen'den bir telefon geldi. Onları havaalanından alan şoförümüzün iki blok ötede olduğunu haber veriyor. "Pekâlâ, yola çıksak iyi olur."

Saatime baktım. Tam vaktindeydiler. "Hadi gidelim."

"Hadi gidelim. Hadi yapalım şu işi. Onları öldürelim." Beni içine çeken parlak bir gülümseme veriyor ve itiraf etmeliyim ki neşesi bana da bulaşıyor. Ofisten çıkarken kendimi olumlu bir ruh hali içinde buluyorum. Köşemde güvenilir bir müttefikimin olması güven verici.

Asansörlere doğru giderken, konferans odasına doğru giden Huxley ile karşılaşıyoruz. Cep telefonuyla konuşarak beni tamamen görmezden geliyor. Konuşmasına bakılırsa, yönetim kurulundan biriyle telefonda konuştuğunu varsayıyorum.

"Evet, evet, bu toplantıyı bir saat içinde bitirmeliyiz," diyor. "Bunu başaracağımıza eminim. Eğer başaramazsak, proje müdürüyle görüşebilirsiniz."

Telefonu kapattığında ona bir bakış attım. "Zekice, Huxley."

"Öyle olmaya çalışmıyordum." Telefonunu ceketinin ön cebine sokuyor ve bana bakıyor. "Bu toplantının ne kadar önemli olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bu meydan okumaya hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Ne zaman olmadım ki?"

"Bu işi senin yaşadığından daha uzun süredir yapıyorum. Hokkabazlık yaptığın tek büyük müşteri bu değil. Granger'larla olanlara bakılırsa, biraz keyifsiz olsan şaşırmazdım."

"Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, çok kötü bir iş çıkarıyorsun."

Yollarımız ayrılıyor.

Park yerine vardığımızda limuzin geldi ve Joe Walsh ile Adam Baker'ı karşıladık.

"Günaydın Joe, Adam," diyorum ve el sıkışıyoruz. "Bugün bize katılabildiğinize sevindim."

Onları dışarıda karşılamak ve yukarı çıkarmak hoş, kişisel bir dokunuş sağladı.

İkisi de iş adamı olmasına rağmen, Huxley ve benim giydiğimiz özenle ütülenmiş takım elbiselerin aksine koyu renk kot pantolon ve düğmeli flanel gömlek giyiyorlar. Bugün görüştüğümüz milyar dolarlık anlaştmanın yüksek risklerine rağmen toplantımız sırasında gündelik kıyafet kurallarını sürdürme kararları hoşuma gidiyor. Sokakta yanlarından geçerken, milyon dolarlık anlaşmalar imzalamak yerine ellerini kirletmeye alışkın iki adam görürdünüz. Yargılamıyorum, onlarla çalışma deneyiminin, diyelim ki diğer iş tiplerine kıyasla son derece olumlu olduğunu gördüm.

Hepimiz konferans salonuna oturup tanışma ve havadan sudan konuşma faslı bittiğinde Joe, "Şoför ve bizi aşağıda karşıladığınız için tekrar teşekkürler," diyor. "Burası o kadar büyük ki, bizi arabada karşılamasaydınız eminim amaçsızca dolaşırdık."

"Bu labirent gibi yerde kayıp ruhları kurtarmak için her zaman buradayız." Eden gülümsüyor.

"Tesisimizin geniş olabileceğinin farkındayız," diyor Huxley, ses tonu onun büyüleyici yanıtını incelikle düzeltiyor, görünüşe göre daha önce tanıştıklarından ve onun şakacı yanıtının yerinde olduğundan habersiz, "ama yolunuzu bulduğunuz için memnunuz ve size sıcak bir karşılama sunuyoruz."

Ondan sonra her şey sorunsuz ilerliyor. Hiçbir sorun ya da kesinti olmadan sunumumu yapıyorum. Mevcut planda hedeflerimizi ve stratejilerimizi daha da netleştiren birkaç düzeltme yaptım ve yeni fikirler planlarımıza ek bir yön vererek teklifimizin mümkün olan en iyi seçenek olduğunu açıkça ortaya koydu.

Bana göre toplantı, sözleşmeleri imzalamak ve anlaşmayı mühürlemek için yapılan bir formalite. En azından öyle olması gerekiyor.

Ana konuşma noktalarını bitirdikten sonra, "Sorusu olan var mı?" diye sorarım.

"Evet, bir tane var." Adam elindeki kalemi parmaklarının arasında döndürüyor.

Phoenix'teki toplantımızdan erken ayrılan oydu. Onunla telefonda ya da e-posta yoluyla pek konuşmadım. İlişkilerimin çoğu Joe ile oldu, bu da Adam'ın kişiliği hakkında bir fikir edinemediğim anlamına geliyor. İki ortaktan Joe daha cana yakın biri gibi görünürken Adam içine kapanık biri.

"Sizin için cevaplamaktan memnuniyet duyarım," diyorum. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bize ne fiyat verdiğinizi biliyorum ve sunumunuz bütçemiz dahilinde bizim için neler yapabileceğiniz konusunda gözle görülür derecede netti. Ancak inşaat işlerinin her zaman bu kadar basit olmadığını da biliyorum. Ya beklenmedik bir şey çıkarsa?"

"Orijinal fiyat teklifindeki olası tüm değişiklik ve ayarlamalar için hazırlık yaptık," diye onu temin ediyorum. "Ve eğer herhangi bir nedenle hazırlık yapmadığımız bir şey olursa,

Bu değişiklikleri yapmadan önce elbette size danışılacaktır."

Joe ben konuşurken gülümsüyor ve başını sallıyor, Adam ise hareketsiz ve taş suratlı kalıyor. İkna olmuş ya da çok etkilenmiş görünmüyor.

"Sorunuza cevap *vereyim*. Ne de olsa burada Mali İşler Müdürü ve şube müdürüyüm." Huxley koltuğunda daha dik oturarak konuşur. "Bak, bir zamanlar emlak işindeydim. üzerine a zaman olarak her ikisi de vardır,ve I Biliyorum Böylesine büyük bir projede ilerlerken ne gibi endişelerle karşılaştığınızı. İçiniz rahat olsun, Carter tüm ayak işlerini halletti ve size sunduğumuz teklif, ihtiyaç duyduğunuz hizmetler için en uygun fiyatı temsil ediyor. Elbette hala endişeleriniz varsa, izin verin içinizi rahatlatayım." Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Çünkü bunu daha önce de yaptığını gördüm. Müşteriye kendini sevdirmeye, onların gözüne girmeye ve o n l a r a yağ çekmeye çalışıyor, böylece benim yerime güvenilir ve çıkarlarını destekleyen bir kişi olarak algılanan kendisine karşı daha rahat hissedecekler. Hangisi beni daha çok rahatsız ediyor bilmiyorum, böyle boktan bir hamle yapacak kadar kendini beğenmiş olması mı yoksa benim İşe yarayabileceğini biliyorum.

"Maliyet ve bütçenin önemli kaygılar olduğunun farkındayım," diye araya girerek Huxley'nin söyleyeceklerinin önüne geçiyorum. "Bugün sunulan tekliflerle ilgili başka şartlarınız yoksa, elbette sizin için maliyetin ayrıntılı bir dökümünü hazırlayacağız. Bu döküm, proje için gerekli tüm hizmet ve malzemelerin ayrıntılı bir listesini ve bunlara karşılık gelen maliyetleri içerecek. Ayrıca, benim doğrudan numaramı da alacaksınız. Bu şekilde, müteahhidimiz işi devraldığında bile, herhangi bir endişeniz olduğunda bana her zaman ulaşabilirsiniz."

Göz ucuyla Huxley'nin donup kaldığını görüyorum.

Bu müşteriyi kaybetmeyeceğim, özellikle de Huxley'e. Sözlerim tam da Adam'ın duyması gereken şeyler.

Omuzları gevşiyor ve sonunda başını sallıyor. "Minnettar olurum, teşekkürler," diyor. "Zorluk çıkarmak istemem ama bunu sormamın nedeni daha önce de kazık yemiş olmamız."

"İtibarımız kendi adına konuşuyor," diyorum ona. "Şeffaflık bizim için önemlidir. Amacımız size açık ve net bilgiler sunmaktır, böylece projenin kapsamını ve ilgili maliyetleri tam olarak anlayabilirsiniz. Müteahhitler ve muhasebe departmanımız, herhangi bir fatura gönderilmeden önce ayrıntılı bir fiyat dökümü sunmaktan mutluluk duyacaktır. Kulağa hoş geliyor mu?"

Huxley aceleyle kabul eder. "Gördünüz mü beyler? Legacy'nin en iyi olmasının bir nedeni var. Kişisel hizmet veriyoruz ve sizin çıkarlarınızı düşünüyoruz."

Geldiğinden beri ilk kez Adam'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Küçük bir gülümseme ama orada. "Evet, kulağa hoş geliyor." Joe'ya baktı. "Bu şeyi imzalamaya hazır mısınız?"

Sözleşmeyi gözden geçirmek ve her satırı imzalayıp paraflamak yirmi beş dakika daha sürüyor, ancak bittiğinde ellerini sıkıyorum.

Huxley'nin iyi ruh haline ve yelkeninin salınımına bir an bile güvenmiyorum. Bir an müşteriyi kazıklamaya çalışıyor, bir an sonra da kararlarımı alkış tutuyor. Eden'in telefon konuşmasına kazara kulak misafiri olması bunun bir rol olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor ama şu anda bunu ele alamam.

Her şey imzalandıktan ve toplantı sona erdikten sonra Eden konuklarımıza veda ediyor ve patronunun hoşnutsuzluğu artmadan önce tamamlaması gereken görevleri olduğunu ima ediyor. Adam ve Joe kıkırdıyor, belli ki ondan etkilenmişler. Phoenix'e dönmelerini gerektiren acil iş yükümlülükleri nedeniyle öğle yemeği davetimi üzülerek reddettiler ve onları lobiye kadar bizzat ben götürdüm. Çıkışta Huxley'nin ya da bir başkasının ters köşe yapma riskini almak istemiyorum.

Asansörle aşağı inerken Joe, "Biliyor musun, anlaşmayı gerçekten mühürleyen şeylerden biri de asistanındı," diyor.

"Nasıl yani?" Merakımı uyandırarak sordum.

"Son birkaç gündeki etkileşimlerimiz sırasında sizi veya şirketi övmeden duramadı," diye açıklıyor Adam. "Bize mümkün olan en iyi çözümü sunmak için samimi bir ilgiyle tüm soruları yanıtlama şeklinden, burada yıllardır çalıştığına yemin edebilirdim. Bunun çok az bir süredir buralarda olduğunu söylediğinde şaşırdık."

"Joe, "Babamız hep derdi ki, eğer asistanınız sizin için dünyaları düşünüyorsa, patron olarak bir şeyleri doğru yapıyor olmalısınız" diye ekliyor.

"Aynen öyle," diye onaylıyor Adam. "Yani, onu işe aldığınız için tebrikler!"

Göğsümde hoş bir his yayılıyor. Eden'ın ekibimin bir parçası olmasından ikinci kez gerçek bir gurur duyuyorum. Söylediklerine bakılırsa, iki haftadan daha kısa bir süre önce burada işe başladığını çaktırmadan söylemiş. Ekibimde bu kadar bilgili bir asistanım olduğunu bilmek rahatlatıcı.

NE ZAMAN I BÖLÜM yollarile Joe ve Adam, I
keyfini çıkarın Toplantının sonucundan emin
olmak.

As I Yürümek geri içine ve Bina, Gwen
alır dikkatimi çekti. "Bay Bancroft?"

"Evet?"

"Teyzen yaklaşık on dakika önce yukarı çıktı."

Kalbim durdu. "Teyzem yukarı çıktı da ne demek?"

Ses tonum karşısında gülümsemesi bozuluyor ve hızla gözlüklerini düzeltiyor. "Bayan Toussaint sizi görmek için uğradı. Özür dilerim, onu yukarı göndermemem mi gerekiyordu? Geçmişte izin vermiştiniz."

Kahretsin. Hemen ofisime dönmeliyim.

"Hayır, sorun değil, teşekkürler Gwen." Asansöre doğru ilerliyorum.

Neden? Teyzem neden ofiste? O iyi mi? Ve neden bu lanet asansör bugün çok uzun sürüyor? Sonunda vardığımda Eleanor Teyze masasında Eden'le sohbet ediyordu, sanki dünya umurunda değildi. Beni gördüğünde, ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Cartie! Tatlım! Toplantın nasıl geçti?"

Rahatladım.

"Teyze, burada ne yapıyorsun?"

"İkinizi öğle yemeğine götürmeye geldim," diyor sanki her şey apaçık ortadaymış ve bunu beklemem gerekiyormuş gibi. "*Sürpriz!* Biraz erken olduğunu biliyorum ama ikiniz de çok çalışıyorsunuz ve ben de kendimi çok daha iyi hissediyordum, bu yüzden bacaklarımı esnetmek için mükemmel bir zaman olacağını düşündüm."

"Buraya kadar yolculuk yapmamalısın. Dinlenmen gerektiğini biliyorsun."

"Oh, lütfen, yürüdüğüm falan yok. Pedikürden sonra Hattie beni bıraktı. Gerçekten Carter, bu kadar endişelenmeyi bırak. Çok fazla endişeleniyorsun, haksız mıyım Eden?"

"Eleanor, neden sen ve ben yemeğe çıkmıyoruz, Carter da birkaç dakika sonra bize katılır," diye nazıkçe öneriyor Eden, kolunu teyzeme dolayarak. "Mola vermeye hazır olmadan önce halletmesi gereken birkaç işi var."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Eden arkamı kolluyor. Teyzemi ofisten çıkarmak için elinden geleni yapıyor, kimse üçümüzün birlikte "mutlu aile" olarak ayrıldığımızı görmeden.

"Oh, harika bir fikir," diyor teyzem beni rahatlatmak için. "Ama Eden, canım, bana 'Teyze' demen konusunda anlaşılmamış mıydık? Şimdiden unuttun mu? Cartie, *mon chéri*, seninle restoranda buluşacağız. Müşterilerinle gitmeyi sevdiğin yer neresi?"

Eden, "Aslında, yürüyüşlerimden birinde harika bir küçük bistro gördüm," diye öneriyor. "The Sweet Spot. Günlerdir denemek istiyordum. Onun yerine oraya gitmeye ne dersin?"

"Bayıldım!"

"İkinizi asansöre kadar geçireyim," diyerek kapıyı onlar için açık tutuyorum. Teyzemin en azından bir tür destek almadan ve kimseye rastlayıp gizli evliliğimizi "kazara" ağzından kaçırmayacağından emin olmadan gözümün önünden ayrılmasına izin verecek değilim. İsteyeceğim son şey Huxley'e herhangi bir cephane vermek.

Bir şoför ayarlamak için Gwen'i aradıktan sonra Eden çantasını alıyor ve ikisi kol kola ofis lobisinden çıkıyorlar. Teyzem yavaş hareket ettiğinden ve insanların Eden'in kibar davrandığını düşüneceklerini bildiğimden bir şey düşünmüyorum. Köşeyi dönene kadar neredeyse evdeydik ve asansörlerin yanında asılı duran küçük bir grup fark ediyorum. Huxley'nin asistanı Gretchen'ı ve diğer iki idari asistanı, Lexi ve Jaylin'i tanıyorum.

"Oh, Gretchen!" Teyzem Eden'ı Huxley'in asistanının yanına sürükleyerek ışıldıyor. "*Bon jour!* Seni tekrar görmek ne güzel!"

Teyzem yıllar içinde onunla birkaç kez görüşmüş. ara sıra doldurmak zorunda kaldığında. Lanet olsun. Ofiste kalıp herkesle sohbet ettikçe bir şeylerin ters gitme ihtimali artıyor. Arayı kapatmak istemesini anlıyorum ama onu bir an önce asansöre bindirmezsek ağzından ne çıkacağı belli olmaz.

"Merhaba, Bayan Toussaint. Sizi tekrar görmek ne güzel," diye kibarca selamlıyor Gretchen onu. "Bu zevki neye borçluyuz?"

"Oh, sadece ziyaret. Yeğenimi ve yeni eşini yemeğe çıkarayım dedim."

Ve işte orada.

Gretchen'ın kafası karışmış gibi görünüyor ve diğerleri de iri gözlerle bana ve Eden'a bakıyor.

"Asistan." Eden gülüyor. "Yeni asistan demek istedi."

Kahretsin, çok hızlı.

"Bu, her zaman beni evlendirmeye çalışıyor," diyorum teyzemi işaret ederek, hatayı kolayca önemsizleştirerek. Teyzemin az önce personelimizin önünde Eden'e karım dediği için huzursuz olmam gerektiğini biliyorum ama değilim. Eden sakın, soğukkanlı ve akli başında, ben de öyleyim.

Asansörün kapıları açılıyor ve Eden teyzemi asansöre binmeye zorluyor. "Hadi Eleanor. Lobiye inelim. Yeğenin birazdan sana katılacak."

Kapılar kapanmadan önce duyduğum son şey teyzemin "Yanlış mı konuştum?" demesiydi.

Eden ve ben kapı kapanmadan önce birbirimize bakıyoruz ve koridordaki küçük grupla karşı karşıya kalıyorum, üç kadının her biri bana meraklı bakışlar atıyor.

"Teyzeni tekrar görmek güzeldi." İlk konuşan Gretchen oldu. "Çok canlı görünüyor, sanki hiç yaşlanmamış gibi."

Jaylin başını sallayarak onaylar. "Ben de bunu fark ettim.

New York'ta ne kadar kalacak?"

"Dur, bekle... Teyzen az önce asistanına *karın* mı dedi?" Lexi kıkırdarak araya girer. "Bu çok komik bir talihsizlik Bay Bancroft! Ne de olsa o sizin iş karınız sayılır, değil mi?"

Profesyonelliğimi koruyarak boğazımı temizliyorum. "Lütfen teyzemin kusuruna bakmayın. Son zamanlarda sağlığıyla biraz mücadele ediyor ve durumu pek iyi değil. İyileşene kadar şehirde kalacak. Herkese iyi günler dilerim."

Elbette teyzemin sağlık sorunu zihinsel değil fiziksel ama bunu onlara söylememe gerek yok. Gretchen, Jaylin ve Lexi anlayışla başlarını salladılar, cevabımı kabul edeceklerini biliyordum. Eden'ın yanıtı hızlı ve samimiydi, gerçekten de her şeyi bir karışıklık olarak satıyordu. Kimse teyzemin beni ve asistanımı neden yemeğe çıkardığını sorma zahmetine bile girmiyor; Eden'dan bize eşlik etmesini istemiş olmam gayet makul. Kaba ifadem

bu durumun aslında onları ilgilendirmediğini vurguluyor.

"Size de iyi günler Bay Bancroft." Lexi bana gülümsüyor.

"Umarım teyzeniz yakında iyileşir, Bay Bancroft," Jaylin diyor.

Ofisime dönmek için dönüyorum, etrafımda Huxley var mı diye dikkatlice tarıyorum. Görünürde yok. İyi oldu. Şüphelenmesine yol açabilecek herhangi bir şeye şahit olmadığına sevindim. Her şey olup biterken, yüksek alarımda kalmam gerekiyor. Toplantıda yaptığı ya da en azından yapmaya çalıştığı saçmalıklar rahatsız edici. Eden'in onu duyduğunu biliyor muydu? Belki Huxley onun bana söyleyeceğini bile hesaplamıştı. Son birkaç aydır, şirketin çıkarlarını düşünmediğini -en azından benim için- açıkça ortaya koydu.

Keşke bunu kanıtlamanın bir yolu olsaydı.

Huxley'nin günümün geri kalanını mahvetmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde son birkaç telefon görüşmesi yapıyor, üç parçalı takım elbisemden bir elbise gömleği ve kot pantolon giyiyor ve öğle yemeği için hanımlarıma katılıyorum.

EDEN

WLobiye indiğimizde Gwen resepsiyon görevlisinin masasından bize gülümseyerek gözlüklerinin kenarından bakıyor. "Ah, Bayan Toussaint, görüyorum ki

Eden'ı buldum," diyor dostça ama daha yüksek bir sesle.

"Oh, var. Gwen, *merci*." Eleanor koluma vurdu. "Hadi Eden, bana şu küçük bistroyu göster."

Ona baktığımda Gwen, "Şoförünüz zaten bekliyor," diye onaylıyor.

"Teşekkür ederim, Gwen."

Arabaya bindiğimizde nihayet birkaç dakika önce yaptığı hata hakkında konuşuyor. "Bunun için özür dilerim Eden," diyor elimi sıkarak. "Hiç düşünmemiştim bile. Carter'la aranızdakileri gizli tutmak istediğinizi biliyorum. Tamamen unutmuşum. Umarım her şeyi mahvetmemişimdir."

Carter'ın dedikoduları bastıracağından ya da olanlar hakkında konuşacağından eminim. "Merak etme teyze," diyorum elini sıkarak. "Carter bunu halledecektir. Bütün bunları unut. Nasıl hissediyorsun?"

"Oh, siz ikiniz benim için bu kadar yaygara koparıyorsunuz! Ben gayet iyiyim! Yani... beklenildiği kadar iyiyim."

"Yaygara koparıyoruz çünkü önemsiyoruz. Eminim bizim yerimizde olsaydınız siz de telaşlanırdınız."

Eleanor dramatik bir şekilde iç geçirir. "Oh, eminim haklısınız. Özür dilerim, *mad chère*. Ben çok bağımsız bir kadını, hep de öyle oldum. Hiç kimseye hesap vermek zorunda kalmadım ve şimdi de kalmaya niyetim yok. Carter'ı böyle yetiştirdim."

"Biliyorsun, bağımsızlık ile inatçılık arasında fark vardır."

Bana bakmak için dönüyor ve kocaman güneş gözlükleri narin yüzünün yarısını kaplasa da, koyu renkli camların arasından yoğun bakışlarını hissedebiliyorum. İki kez göz kırptıyor. Karşılığında parlak bir şekilde gülümsüyorum, ifademi inkar etmesi için ona meydan okuyorum. Bir saniye sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi birden yüzü aydınlanıyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"O çocuğu hayatının sonuna kadar diken üstünde tutacaksın." Küçük sevimli bir kıkırdama çıkarır.

Şoför The Sweet Spot'un önünde durdu ve ona teşekkür ettim. Eleanor ve ben küçük ama şirin bistroya giriyoruz. Öğle vakti olmasına ve masaların çoğu dolu olmasına rağmen ortam sakin ve sessiz. Tam da üçümüzün ihtiyacı olan şey. En azından benim ihtiyacım olan bu.

Arka taraftaki bir masaya yerleşiyoruz ve birkaç dakika sonra tam menülerimiz elimize tutuşturulurken Carter içeri giriyor, rahat giyinmiş, elinde kaskı, etrafına bakınıyor. Motosikletine atlamış ve araba denizinin içinden hızla geçerek trafiği atlatıp rekor sürede buraya ulaşmıştı.

"Burayı daha önce hiç görmemiştim," diye itiraf ediyor, yanımdaki yeri alarak. Eleanor Teyze karşımızda oturuyor, yüzü büyük menünün arkasına saklanmış.

"Her şey yolunda mı?" Ona alçak sesle soruyorum.

Başını sallıyor ve bana "düzeni yeniden sağladım" dercesine göz kırptıyor, kolunu kabinin arkasına doğru rahatça bırakıyor, tam olarak omuzlarıma dolamıyor ama olabildiğince yaklaşıyor,

durum göz önüne alındığında. O kadar rahat ve samimiydi ki bunu algılamam biraz zaman aldı. Rahat görünüyor, teyzesinin az önce birkaç çalışana kimliğimizi ifşa ettiğini düşünürsek bu garip.

Elimde tuttuğumu tamamen unuttuğum menüye bakarak yaklaştı. "Burada ne var?" diye sordu.

Tıraş losyonunu koklamak ve vücudunun sıcaklığını hissetmek libidomu hemen harekete geçiriyor. Bir şey söylemeden önce boğazımdaki yumruyu yutmam gerekiyor. "Bilmiyorum. Bu benim ilk seferim." Onunla en son bu kadar yakın olduğumuz zaman şakalaştığımız zamandı ve vücudum bunu biliyor.

Ben kafamı toplamaya çalışırken Carter teyzesini inceliyor.

"Teyze, kızgın değilim. Sen iyisin. Biz iyiyiz."

Hemen menüyü indiriyor. "Oh, Cartie, *mon chéri*, çok sevindim! Küvette kalmış ıslak bir kedi kadar kızgın olacağından emindim ama durumun böyle olmadığını görmek beni rahatlatmış!"

Ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bir seçim yaptın mı?"

"Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi hissediyorum! Umarım takma dişlerim bu mücadeleye hazırdır."

"Merhaba, ben Bess. Size ne ikram edebilirim?" Garsonumuz, mavi saçlarını sarkık bir topuzla bağlamış ve kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmış neşeli bir genç kız, masanın üzerine dumanı tüten bir sepet rulo yerleştiriyor.

Yemeklerimizi sipariş ediyoruz ve Carter ile teyzesi sürekli konuşuyorlar. Ne zaman olduğundan emin değilim ama sonunda Carter'ın kolu aşağı kayarak omuzlarıma dolanıyor. Kabin küçük ve masanın altında bacaklarımız birbirine değdiği için beynim sadece ona ve sadece ona odaklanabiliyor.

Soğuk su. Buz gibi su. Şimdi. Çabuk. Bess nerede? Onun yakınlığının bana ne yaptığı sorma.

Çok daha yakın anlarımız oldu. Ama bu, bir şekilde

gerçek hissettiriyor.

Bacağını benimkine bastırması gösteriş için değil. Benim için. Ne sipariş ettiğimi zar zor hatırlıyorum. Tek bildiğim yemek. o Süper,ve tarafından ve zaman Biz Git, benim Kafa dönüyor.Sonra yardım etmek Eleanor içine ve Araba, Carter, yalnız seyahat etmekte ısrar ettiği için şoföre eve güvenli bir şekilde varmasını sağlamasını söyler. "Hemen eve gidip bu yemek komasını atlatsam iyi olacak. İyi ki streç pantolonumu giymişim. Cheerioooo, siz ikiniz! Bunu haftalık yapalım şey!"

Onun bisikletiyle ofise dönüyoruz. Şunu hayal edin: Carter önce teyzemle birlikte bir arabaya sıkışmamı, işe kadar gitmemi ve sonra şoförün onu eve geri götürmesini istedi, yani tam tersi yöne. Ama sonra Carter'a en sevimli köpek yavrusu gözlerini gösterdim ve beni bisikletiyle götürmesi için yalvardım.

Ve tahmin edin ne oldu? Gerçekten evet dedi.

Kendimi onun arkasındaki motosikletin selesine bıraktığımda, altındaki sıcak metal omurgamdan aşağı bir heyecan ürpertisi gönderiyor. Sanki vahşi bir *hayvana binmiş gibiyim* ve *motosikletten bahsetmiyorum*. Orada oturmuş, deja vu hissinin üzerime çökmesine engel olamıyorum. Çok uzun zaman önce aynı pozisyonda, önümde oturan aynı yakışıklı adamla bir motele doğru zum yapıyordum. Ama bu sefer her şey değişmişti. Artık tamamen yabancı biri değil, hatta son birkaç gündür birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz. Hayatının perde arkasına bakmama ve gerçek yüzünü görmeme izin verdi, ben de gardımı indirdim ve ona gerçek yüzümü gösterdim. Ve ne oldu biliyor musunuz? Tepelere kaçmadı ya da en yakın çıkışa yönelmedi. Ne kadar beklenmedik ve korkutucu olsa da, Carter Bancroft'u daha derin bir seviyede takdir etmeye başladım. Tüm bunlar küçük bir mucize gibi geliyor.

ve dünyamı alt üst etti. Gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemem gerekiyor.

Kollarımı beline doluyor, güçlü kaslarının parmak uçlarımda altında esnediğini hissediyorum. Vücudu benimkine karşı sıcak ve ona daha da sokuluyorum, kokusunun ve vücudumun onunkine karşı hissinin tadını çıkarıyorum. Ona yaslanıyorum, kendimi güvende ve emniyette hissediyorum.

Büyük Legacy binasının önündeki otoparkta Carter'ın motosikletinden inip ceketini ve kaskını teslim ettim ve ona gülümsedim.

Başka bir dünyada olsaydım, onu öpmek için eğilirdim. Aramızdaki havanın değişimini o da hissedebiliyor mu?

Tam o sırada telefonum çaldı.

Ekrana bakıyorum ve New York'a gelmeden önce görüştüğüm avukat olduğunu görünce şaşırıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Carter soruyor.

"Avukatım arıyor." Carter'a bakarak bir an düşündüm. Bu özel bir görüşme ve öğle yemeği molam teknik olarak sona erdi.

Carter bana "Cevap ver" dedi. "Önemli olabilir." Gözleri öyle diyor: Otoparkta telefon görüşmesi yaptığın için maaşından kesinti yapacak değilim.

Ona "Tamam, teşekkürler" anlamında başımı sallayıp el sallıyorum ve Carter bensiz binaya girerken sağa kaydırıyorum. "Alo?"

"Eden Ryan'la görüşebilir miyim lütfen?" diye soruyor diğer uçtaki bir kadın sesi.

"Eden konuşuyor."

"İyi günler Eden. Ben Robertson & Associates'ten Sarah Robertson. Anladığım kadarıyla hukuki tavsiyeye ihtiyacınız var."

"Merhaba Sarah," diyorum. "Bana geri döndüğün için teşekkürler." *Nihayet*. Bu nankör düşüncüyü aklımdan kovuyorum.

"Tabii ki. Ortak bir bankayla ilgili e-postanızı aldım ve durumunuzu duyduğuma üzüldüm. Can

Lütfen benim için bazı detayları teyit eder misiniz?"

Uh-oh. Nedense içimde kötü bir his var. Sesi iyi haberleri varmış gibi gelmiyor. Carter'ın karamsarlığı bana da bulaşıyor. "Elbette."

Yaklaşık yirmi dakika konuştuk.

Ondan aldığım bilgi şu şekilde özetlenebilir: Eski nişanlım ortak banka hesabındaki tüm parayı benim rızam olmadan aldıysa (ki ben ona vermedim), bu yasa dışı kabul edilir ve yasal yollara başvurabilirim. Ancak, nişanlımın ortak hesaptaki parayı benim rızam olmadan aldığını kanıtlayamazsam (ki kanıtlayamam) davayı kazanma şansım olmayabilir. Yasal ücretler basit bir dava için birkaç yüz dolardan, mahkemeye giden daha karmaşık bir dava için on binlerce dolara kadar değişebilir. Eğer nişanlım eyaleti terk ettiyse (ki öyle olduğunu duydum), davayı kazanırsam onu bulmak ve kararı uygulamak daha zor olabilir. Bu da davayı takip etmenin maliyetini ve süresini artırabilir.

Bundan çok daha fazlasını söyledi ama sonuçta görüşmeyi sekiz kelimeyle özetleyebilirim: Ona bunu ödetme şansım yok.

Ne yazık ki, birçok kişinin desteğini almasına rağmen sunabileceğim bir kanıtım yok. Düğün için harcadığım parayı asla geri alamayacak olmam zaten canımı yakıyor, yaptığı yanlışın dolaylı onu sorumlu tutamayacak olmam daha da can sıkıcı. Yapacağım masraflar, bir zafer durumunda bile olası kazançları aşabilir.

Nefes alamıyorum.

Çıglık atmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Bunu başarmak biraz zaman alıyor ve başardığımda da gerçek bir nefesten çok bir huff oluyor. Öfkemin çoğu yatışana kadar bir nefes daha, bir nefes daha alıyorum. Hâlâ kızgınım. Haklı olarak. Ancak en azından öfkeden kudurmuyorum ve

Binaya girerken cinayet işliyormuş gibi görünmemeliyim.

Aceleyle yanımdan geçerken Gwen beni selamlıyor ve gülümsememe rağmen duygularım hala net olmalı çünkü bana hitap etmeden önce bir an tereddüt ediyor. "Seni gördüğüme sevindim Eden. Ziyaretçilerimizden biri bunu bıraktı." Carter'ın küçük siyah not defterini tutuyor. "Bay Bancroft asansörün yanında kaybetmiş olmalı. Onu alma nezaketini gösterir misiniz?" Ona teşekkür ediyorum ve asansör kapıları arkamdan kapandığında rahatlıyorum.

Nefesime odaklanarak asansöre tek başıma biniyorum. Tek istediğim masama dönmek ve kendimi işime vermek. Bir an için başka bir seçenek görüyorum: kendimi Carter'ın kollarına atmak. Öfkemi gerçekten dindireceğini bildiğim tek şey bu ve bu beni ölümüne korkutuyor. Şu anda yapabileceğim en kötü şey bu olurdu, çünkü ilişkimiz, eğer öyle demek isterseniz, geçici.

Mesele Rob'a bir şey kanıtlamak değil. Artık değil.

Bana bir şey kanıtlamakla ilgili.

Bu, hayal kırıklığının üstesinden gelmek ve Hayatımı tekrar bir araya getirmek. Kendimi savunmakla ilgili. Bu, korkunç bir ayrılığın enkazına katlandıktan sonra - duygusal olarak kırılmış ve yaralanmış bir şekilde bırakıldıktan sonra, kalbimin milyonlarca parçalanmış parçasını toplamak için mücadele ederken, acımasız bir birey tarafından ayaklar altına alınan öz değer duygusunu geri kazanmak için savaşıırken - kapanışı, o huzur duygusunu bulmakla ilgili. Bu, bir pisliğin kaçmasına izin vermemekle ilgili.

Kendi katıma geldiğimde Gretchen, Jaylin ve Lexi ile konuşuyordu ama ben onlara katılmak yerine yanlarından geçip gittim. Küçük siyah defterini vermek için hızla Carter'ın ofisine giriyorum. Telefonla konuşuyor ve ben masama dönmeden önce bana başıyla onay veriyor. Kocaman masamın arkasındaki rahat koltuğuma oturduğumda inanılmaz bir manzarayla karşılaşıyorum.

NYC ve beni bekleyen olasılıklar dünyası, öfke çoğunlukla azaldı ve daha rahat nefes alabiliyorum.

Yaklaşık bir dakika sonra Gretchen bana mesaj attı.

GRETCHEN:

Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyordun.

BEN:

Oh, bilirsin, geçmişimle ilgili işgüzar telefon görüşmesi.

GRETCHEN:

Oh, kahretsin! Bunun hakkında konuşmak zorunda mısın?

BEN:

Ben iyiyim, kızım. Sağ ol. Sadece biraz iş yapmak istiyorum.

GRETCHEN:

Bana ihtiyacın olursa buradayım. Gülen emoji

Gülümsüyorum ve son bir derin nefes alıp işime dönmeden önce bir "teşekkür ederim" yazıyorum.

Carter'ın maun ofisinin çift kanatlı kapısı açılana kadar çok geçmemişti. Elinde tableti var ve masama yaklaşırken tabletteki bir şeye bakıyor, başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyor.

"Hey," diyor, "senden istediğim raporlara bakıyordum da, birkaç küçük hesabımız eksikmiş."

"Üzgünüm, tekrar yayınlayacağım."

Yanımda bir terslik olmalı çünkü Carter başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey, ben iyiyim."

Kaşlarını kaldırıyor, bana bir an bile inanmıyor. "Eden, seni şimdiye kadar oldukça iyi tanıdığımı düşünmek istiyorum. Neler oluyor? Telefon görüşmesi kötü haber miydi?"

"Hayır, kötü haber yok. Sadece talihsiz bir haber." Açıklamamı kısa tutuyorum, işimizi rayından çıkarmak istemiyorum

ya da dikkatimi dağıtmak için. "Rapor için özür dilerim. Hemen düzelteceğim."

Carter tabletini yere bıraktığında bunu yapmak için bilgisayarına geri dönüyorum. Masama eğilerek dikkatimi tekrar ona yöneltmemi sağladı. "Bunu tartışmak ister misin?" diye soruyor sessiz ve nazik bir ses tonuyla. "Dinlemek için buradayım Eden. Lütfen ofisime gel."

Kalbim aniden çarpmaya başlıyor. Yüz ifadesi yumuşak ve özellikle ofiste çok nadir gördüğüm bir ifade, nefesimi kesiyor. Onunla konuşmak, avukatın söylediği her şeyi anlatmak ve içimi dökmek istiyorum. Ama şimdi ne yeri ne de zamanı.

"Minnettarım ama ben iyiyim," diyorum. "Bu burada konuşmak istediğim bir konu değil."

Anlayışla başını sallıyor ve tabletini tekrar eline alıyor. "Bu akşam biraz şarap açarız ve sen de bana anlatırsın. Her neyse, rapora geri dönelim."

Ve bir anda iş moduna geçti. "Patron
Carter "a geri dönüyor.

Bu değişim beni kamçılıyor ve ne söylediğini takip etmekte zorlanıyorum. Carter'ın iş yerinde konuşulması uygun olan ve ofis dışında tutulması gereken konular arasında net bir çizgi çizmiş olması beklenir ve ben de buna yüzde yüz katılıyorum. Ancak kişiselleştiren, dinlemeyi teklif eden kişi olması beni şaşırttı. Bunu daha önce yapmadığı için değil. Yapma şekliydi. "Lütfen" dedi. "*Lütfen* ofisime gelin." dedi.

Ne zaman olduğundan tam olarak emin olmasam da aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Ya da bunun ilişkimiz için ne anlama geldiğinden.

Çok fazla anlam yüklememeye çalışarak raporu onun için yeniden çalıştırdım ve diğer birkaç işi hallettim.

Günün geri kalanı olaysız geçiyor. Öğleden sonra İK'dan biri maaş bordromu elden teslim ettiğinde ruh halim daha da iyileşiyor.

"İlk maaş günüm olduğunu *tamamen* unutmuştum," diyorum ona.

Unutmamıştım ama bunu söylemek hoşuma gitti. Sonra bunu söylediğim için hemen özür diliyorum çünkü: karma. Gülüşüyoruz ve o gittikten sonra telefonumdan banka hesabımı hızlıca kontrol ediyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Doğrudan para yatırma işlemi için *Tanrı'ya şükürler* olsun.

Adıma 15 dolardan fazla para olması iyi hissettiriyor. Çok daha fazla. Bana gülümseyen miktar sadece maaşımı değil, aynı zamanda bankada görünmesi biraz zaman alsa da Carter'ın çekinden yatırdığım hafta sonu evlilik ikramiyesini de gösteriyor. Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı ve nefes alabiliyorum. Sonunda Kiki'nin benzinini doldurup, sileceklerini tamir edip işe gitmeye başlayabilirim. *Acil* bir *durumda*, hemen kız kardeşimi ve onun ekolojik ve sürdürülebilir bir şirket yönetme çabalarını düşünerek kendimi düzeltiyorum. Her katkı önemlidir ve ara sıra Kiki'yi kullandığım için kendimi cezalandırmadan mesafeyi yürüyeceğim veya treni kullanabildiğim kadar sık kullanacağım.

Her zamanki gibi, günün sonu geldiğinde Carter'dan önce, eve yürüyüşümü memnuniyetle karşılıyorum. Güvenilir bir egzersiz kaynağı ve uzun, yoğun bir günün ardından kafamı boşaltmanın bir yolu haline geldi. Rota artık hafızama kazınmış durumda ve gerekirse aynı yolu gözüm kapalı da yürüyebilirim. Yürürken, İK'nın - Carter tarafından gönderilen - tatlı teklifini kabul etmeyi düşünüyorum; hem paradan tasarruf etmek hem de ısınmasını önlemek için arabamı hem sabahları hem de öğleden sonraları kapalı otoparkta bırakıyorum.

Banka hesabımdaki parayla, kutlama için bir şeyler yeme zamanı geldi. Tartıyı ve sağlıklı seçimleri (boş ver!) bir an bile düşünmeden, rotam üzerindeki pek çok lezzetli yemek mekanından birinde duruyorum. Carter'dan beri

Şarap ve akşam yemeğinden bahsetmişken, bir fırını ziyaret edip tatlı bir şeyler almayı tercih ediyorum. Ağız sulandıran tarçınlı ruloları (bir dakikalık sessizlik lütfen!) ve kekleri (ah, anılar! *İç çekiş!*) tükendiğinden, NYC'nin ikonik siyah-beyaz kurabiyelerinde karar kılıyorum. Benim memleketimde herhangi bir kurabiyenin olabileceğinden *çok* daha pahalılar. Ama artık -ne kadar zengin olsam da- New York'un yüksek fiyat etiketine alıştım.

Eve döndüğümde, kendi kendime mırıldanarak daireme doğru ilerledim. Öğleden sonra bir noktada, Sarah'nın bana verdiği sinir bozucu haberi unutmuştum, günümün geri kalanına gölge düşürmesini istemiyordum. İyi ki de öyle yapmışım, çünkü daireye ulaştığımda Eleanor Teyze'nin Hattie'yle kalacağını hatırlıyorum - yani Carter ve ben... yalnız olacağız.

Sadece ikimiz.

Tamamen izole.

Birinin sözümüzü kesmesinden, yan odayı dinlemesinden ya da olay sırasında veya sonrasında bizi basmasından endişe etmek zorunda kalmadan kendimize ait bir yerimiz olacak.

Hattie'nin kapısı tam benimkine geldiğimde açıldı.

EDEN

S Cidden. Hattie bunu nasıl yapıyor? Bir yerlerde gizli kamerası mı var? Kapının yanında durup, gözetleme deliğinden ne zaman

Geliyor musun? İşten eve döndüğümde o kadının beni karşılamak için nasıl her zaman hazır ve nazır olduğunu bilmek istiyorum.

Ama bu sefer sadece Hattie değil. Eleanor da onunla birlikte duruyor, ikisi de beni süzüyor. Beynimin "*Olamaz, iki kişiler*" dediği kısa bir an yaşıyorum.

İkisi de heyecanla adımını söylüyor.

"Eden! İşte buradasın, canım!"

"Eden! Evine hoş geldin, *canım!*" Eleanor beni sıkıca kucaklıyor ve ben de kucaklamaya karşılık verirken bir elimdeki kurabiyeleri dengelemek için elimden geleni yapıyorum.

Aynı şekilde, elinde dökmemeye dikkat ettiği bir kadeh şarap var. "Biz de tam oturup Scrabble oynayacaktık. Sen de bize katılmalısın!"

İki yaşlı kadınla oturup Scrabble oynama ve şarap içme fikri kulağa gerçekten de çok eğlenceli geliyor, özellikle de bu iki kadınla. Ama hala Hattie'nin dairesine alerjik olma sorunu var.

-Ve işte Carter. Tamamen izole edilmiş Carter.

Üzgün bir ifade takınıyorum. "Çok isterdim ama-"

Hattie benim için konuşuyor. "Akşamını kocasıyla geçirmeyi tercih edeceğinden oldukça eminim, canım." Gülümsüyor ve yemin ederim bana bakmadan önce Eleanor'un kolunu dürttüğünü görebiliyorum. "Romantik bir randevu gecesini kesinlikle bölmek istemeyiz."

"Oh, evet, evet, tabii ki anlıyorum," diyor teyze. "Randevu gecenizde dört tekerlekli araba kullanmamızı istemezsiniz. Biz sadece burada olacağız, en iyi davranışlarımızla."

Parlak bir gülümsemeyle başımı sallıyorum ve fırsatı değerlendiriyorum. "Bu da bana o eve gelmeden hazırlanmam gerektiğini hatırlatıyor. Kurabiye ister misin?"

"Ne gariptir ki, biz de tam kendi partimizi hazırlamanın eşiğindeydik," diyor Hattie, "ama onun yerine seninkini denemekten memnuniyet duyarız, canım."

Kurabiye kutusunu uzatıyorum ve teyzemin bakışları hemen üzerine düşüyor.

"Kurabiye mi? Ben 'kokteyl' dediniz sanmıştım," diyor Eleanor. "Güzel, biz yine de kurabiyeleri alacağız."

Kutuya uzanırlar ve biraz alırlar.

"Onları kendimiz yapmışız gibi davranacağız," diyor Eleanor. "Kimseye söylemeyin!"

Gülüyorum. "Sırrınız benimle güvende. İyi eğlenceler hanımlar."

Kendimi daireye bıraktım. Carter ve benim ne yapacağımızı tam olarak bilmeleri ne kadar utanç verici olsa da, en azından bu sefer rahatsız edilmeyeceğiz. O konuşmadan sonra bu neredeyse garanti.

Kurabiyeleri tezgâha koyduktan sonra yatak odasına, oradan da hızlı bir duş almak için banyoya gidiyorum (Elvis'in "Can't Help Falling in Love" şarkısının sözlerini söyleyerek). Minicik gardırobumu karıştırmaya başlayınca duraksadım ve ne yaptığımı fark ettim. Buna randevu diyen Hattie'ydi, ben ya da Carter değil. Neden öyleymiş gibi davranıyorum? Carter'la her zaman akşam yemeği yeriz, bu gecenin bir randevu olacağını bana düşündüren ne?

Öyle olduğunu hiç söylemedi ve bana öyle olacağına dair herhangi bir işaret de vermedi.

Saçmalık.

Kendimi toparlamak için bir anlığına yatağa oturuyorum. Carter fark etmeden, farkında bile olmadan kalbime girmişti. Bu nasıl oldu? *Ne zaman* oldu bu? Böyle bir şey olamaz.

Ona karşı bir şey hissedemem. Ona karşı *bir şey* hissetmemeliyim.

Bunun bir sürü nedeni var ama aslında hepsi üç büyük nedene dayanıyor: O benim patronum, evliliğimiz sahte ve ben altı ay içinde ayrılıyorum.

Kapının açıldığını ve Carter'ın botlarının parke zemin üzerindeki tanıdık sesini duydum. Kendimi toparlayarak, karıştırdığım kıyafetleri bir kenara bıraktım ve onu karşılamaya gittim.

Çoktan mutfağa girmiş, bir yığın postayı karıştırıyor. Çene çizgisinde hafif bir kırışıklıkla, rahat bir şekilde orada dururken, zahmetsizce karşı konulmaz görünüyor. Deri ceketini mutfak sandalyelerinden birinin üzerine katlanmış, kravatını çözmüş ama boynunda asılı bırakmış. Koyu gri gömleğinin üst düğmeleri açık ve kollarını dirseklerine kadar kıvrımış.

Bu ne cüret?

Mürekkepli kollar. *Gökler*.

Bakımlı bir adamın yarı giyinik olması ve dövmelelerini göstermesi, kalçalarını birbirine kenetlememe neden oluyor. Özellikle de *bu bakımlı* adam.

"Ayrılmadan önce yemek siparişi verdim, burada olmalı. Yakında," diye gürlüyor, posta yığınının başını kaldırmadan.

"Harika," diye cıvıldıyorum, libidom hiç yükselmemiş gibi davranmaya çalışarak.

içeri girdiğim anda tavan yaptı. "Kurabiyelerim var. Mutfaktalar. Teyzeni gördün mü?"

"Evet, bir dakika önce oraya uğradım. Hattie'yi sangria yaptığı için azarlamak zorunda kaldım ama Tanrı biliyor ki beni dinlemeyecekler.

Söylediğim hiçbir şeye kulak asmıyor." Postayı yere bırakır ve gri kravatını tamamen çıkararak elinin etrafına sarar.

Ağzım biraz açık kalıyor. Keşke benim saçlarım da böyle eğlenebilseydi...

Ne zaman o Sonunda görünüyor yukarı at
Ben, o fotoğraflar. Sıradaki, şakacı
bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Yakalandın.

Kahretsin. Ağzımın suyu mu akıyor?

"Pek sayılmaz," diye yalan söyleyerek odanın öbür ucundan ona doğru ilerliyorum. "Ne demek istediğinden emin değilim." Ben yalan söyleyen bir yalancıyım ve o da bunu biliyor. Bütün vücudum "*Al benî!*" diye bağıyor.

Carter'ın bakışları hala üzerimdeyken ceketini aldı ve masaya doğru ilerliyor. "Ben öyle duymadım." "Ne demek istiyorsun?" Lanet olsun. Bir şey mi söyledim Yüksek sesle mi? Kesinlikle hayır.

"Yani, az önce iki bayan bana eşimin bu gece için bir randevu planı olduğunu söyledi. Randevu gecemiz olduğunu bilmiyordum."

Bunun üzerine güldüm ve başımı salladım. *Teşekkürler hanımlar!* "Aman Tanrım, bu ikisi beni öldürecek. 'Randevu gecesi' lafını eden *Hattie*'ydi. Tek yaptığım kibarca konuşmadan çekilmeye çalışmaktı."

"Seni uyardım."

"Evet, evet,
uyardın."

"Yani, randevu gecesi yok o zaman?"

Kalbim küt küt atıyor. "Şarap ve yemekten bahsedene sendin. Benim de sana aynı şeyi sormam gerekirdi."

"O telefon görüşmesinden sonra buna ihtiyacın varmış gibi görünüyordu."

Anında ruh hali katili. Aramayı düşünmemek için elimden geleni yapıyordum ve o bundan bahsedinceye kadar çok işe yaramıştı. Yüzümü buruşturup en yakın sandalyeye oturdum. "Ah, bana hatırlatma."

Carter odamıza doğru yürürken iki saniyeliğine elini omzuma koyuyor - kalbim o iki saniye boyunca tekliyor. Onun odasına. Bizim odamıza değil.

"Biraz şarap açarız," diye gürlediğini duyuyorum, "ve bana her şeyi anlatabilirsin. Önce hızlıca bir duş alayım."

"Tüm hikâyeyi anlatmaya yetecek kadar şarabınız olduğunu sanmıyorum."

"İdare ederiz."

O çırılçıplak, dövme ve ateşli bir halde duşa girerken ben de mutfakta kendimle meşgul oluyorum. Odaklanacak bir şey bulmam gerekiyor, kalbimin çarpıntısından ve Carter'ın sağlamaya istekli olduğu rahatlıktan başka bir şey. Beynimin, öğle yemeğinde yanıma ne kadar yakın oturduğu, kolunun omuzlarıma nasıl dolandığı da dahil olmak üzere tüm özel karşılaşmalarımızı düşünmeye karar verdiği gerçeğini ekleyin ve mutfağa gelip bana herhangi bir şekilde dokunursa, kemiklerine atlayacağımı biliyorum.

Ding-dong. Ding-dong.

Neyse ki akşam yemeği geldi de dikkatim dağıldı.

"Ben hallederim." Carter kapıyı açmaya geliyor, üzerinde siyah bir kot pantolon ve siyah uzun kollu bir gömlek var. Gömlek o kadar dar ki, kaslarının kumaşın üzerinden zorlanarak geçtiğini görebiliyorum. Kendimi başka tarafta bakmaya zorluyorum, çünkü beni bakarken yakalarsa -tekrar- bunu asla unutamam.

Bunun yerine, o şarap seçmeye giderken ben de yiyecekleri paketinden çıkarıp masayı hazırlıyorum. Bu sefer marinara soslu makarna sipariş etmişti. Sotelenmiş mantar ve çeşitli sebzelerle yükselen domates sosunun nefis kokusu odayı dolduruyor. Tabaklarımızı doldurana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim ve bir dakika sonra elinde bir şişe beyaz şarapla döndüğünde, çatalımı elime almıştım bile.

"Pekala, dökül bakalım" diyor. "Ne oldu?"

Sonraki on dakikayı ona avukatımla yaptığım telefon görüşmesini anlatarak geçirdim ve Rob'a karşı bir dava kazanmanın imkansız olduğu acı gerçeğini ortaya koydum. Rob'a karşı bir dava kazanmanın imkânsız olduğu

Çünkü elimde kanıt yok. Carter'a bunun kendi eylemlerimin, kendi aptallığının bir sonucu olduğunu itiraf ediyorum. Usta bir kelime manipülatörü olduğu ortaya çıkan bir adama güvenmiştim. Geniş arkadaş ağı ve bağlantıları, ustalıkla hazırlanmış dış görünüşünün bir sonucuydu ve ben bununla rekabet edemezdim.

Ben bitirdiğimde Carter başını sallıyordu. "Çok saçma. Bunu kabul etmek istemiyorum."

İçimi çekiyorum, yemeğimi çatalımla itiyorum, artık çok aç değilim. "Ve en berbat kısmın ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Hepsi mi?"

"Bunun yanı sıra. Cesur olan bendim. Bir adım atıp ona evlenme teklif eden bendim. Hatta bunu tüm arkadaşlarıma anlattım, geleneksel ritüellere meydan okuyarak ilk adımı attığım için gurur duyuyordum."

Duraksıyorum. Garip bir şekilde, neden acı çektiğimi itiraf etmek her zamanki kadar zor gelmiyor - özellikle de neredeyse hiç hata yapmayan bir adama. Sahip olduğum son cesaret kırıntısını da toplayarak, kendi kız kardeşimle bile paylaşmadığım bu kargaşaya neden olan şeyi nihayet dile getiriyorum. "Gerçek aşkı bulmak her zaman en büyük hayalim olmuştur. Hayatımın geri kalanında tek bir adamla birlikte olmak, en kötü tartışmalardan sonra uzlaşmaktan, tüm çılgın arayışlarımızda ve içten çabalarımızda bizi yürekten desteklemeye kadar her şeyin üstesinden birlikte gelebileceğimizi bilmek ve nihayetinde birlikte el ele yaşlanmak... bilirsiniz, terk edilme korkusu olmadan her şeyi paylaşabilmek..."

Duruyorum ve Carter'a bakıyorum. Bakışları şefkatli, hatta yumuşak ve sanki bu düşünce onun için yeniymiş ama kötü bir şey değilmiş gibi yavaşça bir kez başını sallıyor.

"Kısacası," diye devam ediyorum, "olduğum gibi sevmek istiyordum. Rob'un beni koşulsuz seven bir adam olduğunu düşündüm." Derin bir nefes daha alıyorum. "Böylece, soruyu patlattım ve ondan kocam olmasını istedim. Sonuç olarak, bu beni ısırmak için geri geldi. O benim

'kendimi ona zorla kabul ettirdim' ve ortak mali kaynaklarımızı koruma eylemlerini, kendisini olası kötüye kullanımdan korumak için bir araç olarak gerekçelendirdi. Ona göre, o geri adım attıktan sonra zedelenmiş egom beni harekete geçirmişti. İşleri yoluna koymak için yaptığım sayısız girişime rağmen gerçeklerden habersiz olanları etkiledi. Ama sanırım bu iyi bir hayat dersiydi... Neyse ki bunu "evet" demeden önce öğrendim. Onunla sıkışıp kaldığınızı hayal edin, ugh!"

"Yapma bunu."

Carter'a bakarak kaşlarımı çatıyorum. Ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Ne yapmayayım?"

"Geri adım atma."

"Geri adım atmıyorum. Pozitif kalmaya çalışıyorum."

"Olumlu olmak için başkalarının duygularını kendi duygularınızın önüne koymanıza gerek yok."

"Yaptığım şey bu değildi. Sadece beni sevmeyen ve beni hak etmeyen bir adamla boktan bir evliliğe saplanıp kalmadığım için bunu iyi bir şey olarak kabul edebileceğimi söylüyordum."

"Her şeyin sonucu tam bir felaketken bu neden iyi bir şey olsun ki? Biliyor musun Eden, hayatım boyunca yaşadığım en derin farkındalıklardan birini sizinle paylaşmama izin ver: Boktan şeyler olur."

Homurdanıyorum, beni güldürdüğü için minnettarım.

"Hatalı olmadığınız apaçık ortadayken kendinizi suçlamanın bir anlamı yok," diye devam ediyor. "Hedeflerinize odaklanarak ilerliyorsunuz. Asla geri adım atmazsınız ve kendi ayaklarınız üzerinde durduğunuz için asla özür dilemezsiniz. Bu kadar basit."

Bir kez olsun cevap vermedim. Bir süre orada oturup Carter'ın söylediklerini düşünüyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum ona.

"Ama aynı zamanda etrafta bir sürü bok kafalı olduğu gerçeğini sindirmek için kendinize daha fazla zaman tanıyın ve bunu yaparken bir bok kafalının kafanızın içine girmesine izin vermeyin. Tıpkı şu anda olduğu gibi

Huxley. CFO ile tanıştınız ve hemen o bok kafalılarından biri olduğunu anladınız."

Başımı sallıyorum. Carter haklıydı. Huxley'den en başından beri hoşlanmıyordum, sadece 1950'lerde çalışan kadınlara karşı takındığı çağdışı, küçümseyici tavır yüzünden değil.

"Beni bile bir kez kandırmayı başardığını hayal edebiliyor musun?" diye soruyor.

"Sen mi? Huxley'e aşık mı *oldun*?"

Bakışlarında bir şey var, garip bir şekilde onu daha da güçlü gösteren savunmasız bir şey. Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Genç ve deneyimsizdim. Onun yönlendirmesi altında, şirket için olumlu sonuçlar elde etmeyi amaçlayan stratejik bir plan hazırladım. Sunumum sırasında Huxley planımla ilgili şüpheler ve sorular ortaya atarak konuşmanın yönünü değiştirdi." Yavaş yavaş gülümsemesi kayboluyor. "Ben ciddiymim Eden. Legacy'nin benim için ne kadar önemli olduğunu ve ortak olmak için her gün ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun. Mesele sadece en iyi olmak değil, bu benim için oldukça önemli olsa da. Legacy'yi elimden gelen her şekilde güçlendirmek istiyorum. Daha büyük ve anlamlı bir şeyin parçası olmak istiyorum - fırsatlar yarattığımız, inovasyonu teşvik ettiğimiz ve sektörün yönünü şekillendirdiğimiz bir şirketin. İnsanların çalışmaktan keyif aldığı bir yer. İşlerinde istikrar sağladıkları ve hak ettikleri maaşı aldıkları bir yerde. İnsanların en iyilerini yetiştirdiğimiz ve büyümeye devam ederken onlara sahiplik ve büyüme ve liderlik fırsatları verdiğimiz bir yer. Onları *güçlendirdiğimiz* yerde. Bu hep böyleydi. Dokuzdan beşe rutin ve çitlerle çevrili bir varoluş," bana muzip bir bakış atıyor, "istediğim hiçbir zaman bu olmadı."

Kalbim eriyor. Carter'ın katı ama adil bir patron olduğunu biliyorum ama onun ruhunun bir parçasını -çok çalışkan ve hırslı bir ruh- ortaya çıkardığını duymak içimde bir şeyleri harekete geçiriyor ve uyandırıyor.

"Huxley'e dönersek," diye devam ediyor. "Onun içini görmem uzun sürmedi ama senin aksine ben bu hatayı bir ders olarak aldım ve yoluma devam ettim. Sen de aynısını yapmalısın. Rob ile."

Bu aslında iyi bir tavsiye ve sözleri beni gülümsetiyor. Nedense fırtınalı kalbimi sakinleştiriyorlar. Umarım hayatımdaki bu yeni evreyi anlamak ve kabullenmek için kendime zaman ve alan tanımak, sarsılan öz-değer duygumla yüzleşmeme yardımcı olur.

"Teşekkür ederim, Carter."

"Bir şey değil. Her zaman." Carter kadehini kaldırıp kadeh kaldırıyor, ben de kendi kadehimi onunkine vuruyorum. "Ayrıca, eğer senin için de uygunsa Vance ile konuşacağım. Yapılabilecek bir şeyler olmalı ve avukatının seni geri araması bu kadar uzun sürmüş olması kabul edilemez ve oldukça boktan. Eski nişanlınızın yaptığı yanına kâr kalmayacak. Bu aynı zamanda olayı kapatmanıza da yardımcı olacaktır."

"Gerçekten mi? Avukatınızın zamanını boşa harcamak istemem. Parasını ödeyemeyebilirim-"

"Sus," diye araya giriyor, sesi halledeceğinin güvencesiyle dolu. "Vance kendi alanında en iyisidir."

"Carter, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu sormanı beklemiyordum, hele de bugün isteyken. Ofiste kişisel konulara girmeme konusunda her zaman çok kararlısın."

"Ben bir robot değilim Eden. Sempati ve empati hissediyorum. Genelde mutlu ve akıllı başında olan asistanım yirmi dakikalık bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra üzgün ve dikkati dağılmış bir şekilde geri döndüğünde, bunu görmezden gelmeyeceğim."

"Sebebi ne olursa olsun, bunu takdir ettim."

"Ayrıca teyzemle ilgili hızlı düşünceniz için de teşekkürler. Ortaya çıkıp ağzındaki baklayı öylece çıkardığına hâlâ *inanamıyorum*." Gülüyor. Gerçekten gülüyor.

"Lafı bile olmaz." Sadece gülüşünün sesi bile beni kıkırdama krizine sokmaya yetiyor.

"İyi haber için hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Işıldıyorum.

"Harbor View ile anlaşmayı imzaladık ve bunun için size teşekkür borçluyum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Neden? Bütün işi yapan sendin. Benim tek yaptığım sana yardım etmektir."

"Hayır, tek yaptığın bu değildi. İlk olarak, beni Huxley konusunda uyardınız, bunu çok takdir ettim ve tavsiyeniz yerindeydi. Joe ve Adam kararsızdı, ancak konuşmamız bana hesabı eve götürmek için sorunu nasıl ve nerede ele alacağımı net bir şekilde anlamamı sağladı. Tüm bunların ötesinde, sizi öve öve bitiremediler."

Heyecanlanmak hafif kalır. Huxley'nin telefon konuşmasına kulak misafiri olmamın bu kadar olumlu bir sonuca yol açacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de Carter başlangıçta bunu az çok reddettikten sonra. Ayrıca müşterilerin benden bahsetmiş olması da beni şaşırttı.

Carter kadehindeki son şarabı da bitirdi. Kadehini yere bıraktığında uzanıp elimi tutuyor. "Tatlıya ne dersin?"

Gözlerindeki parıltı ve yüzündeki sırıtış, tezgahın üzerinde bekleyen kurabiyelerden bahsetmediğini anlamamı sağlıyor. Ona gülümseyerek şarabımın geri kalanını da içiyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Oyalanmaktan bıktık.

Beklemekten bıktık.

Sandalyemi daha yeni geriye itmiştim ki, ağzı ağzımda, eli yanağımı okşamak için uzanıyor. Kucağında eriyorum, bedenimi göğsünün katı sıcaklığına bastırıyorum. Beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor, sanki sadece bir gün olmasına rağmen haftalardır öpüşmemişiz gibi.

Öpücüğünün altında eriyerek kendimi enkaza hazırlıyorum.

"Kurallarımızı çiğnemek istiyorum," diye gürlüyor bariton sesiyle. "Tamam," diye nefes alıyorum.

Aynen böyle.

Bir kalp
atışında.

Sonra tek bildiğim beni yerden kaldırdığı.

Sevinçli bir şaşkınlık ciyaklamasıyla bacaklarımı beline doluyorum. Beni koridora taşıırken elleriyle kışımı kavırıyor ve yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor.

Her şey gergin hissediyorum, sanki diken üstündeyim, bana dokunmasını, vücudumu yeniden alevlendirmesini bekliyorum. Bir eliyle sırtımı tutarak beni yatağa yatırıyor, vücudunun ağırlığı içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Onu üzerimde hissetmeyi, kaslarının güçlü hatlarını ve ellerinin ulaşabildiği her yerimi keşfetmesini seviyorum.

Carter öpüşmeye sadece gömleğimi başımın üzerinden yukarı çekmek için ara veriyor ve eteğimi aşağı kaydırarak yan tarafa bırakıyor. Onlar aradan çıkar çıkmaz, ağzı benimkine geri dönüyor ve eli gövdemden göğüslerime doğru kayıyor.

Geri çekildiğinde, baktığı benim vücudum değil.

Sanki ruhumun derinliklerine inmek istiyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyor, dudakları
dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Evet mi?"

"Şimdi," bir an duraksıyor, ağzıma karşı mırıldanıyor, "Seninle ilgileneceğim. Seni mutlu edeceğim bebeğim. Söz veriyorum."

Ve işte böyle, gidici olduğumu biliyorum.

Beni kendine çekiyor. Dudakları bedenimde gezinirken sıcak nefesi boynumu sıyrıyor, ağzı bedenimi yutuyor ve elleri bedenime dokunuyor, yokluyor, keşfediyor. Elleri aç bir şekilde tenimin üzerinde geziniyor ve ona olan arzumu binlerce kat artırıyor. Sanki fiziksel teması bir an bile kaybetmeye dayanamıyormuş gibi, neredeyse acımasızca sıkıca kavırıyor. Gözlerindeki ihtiyaca rağmen kendini tutuyor ve dayanılmaz olana kadar zevkimin arttığını ve büyüdüğünü hissediyorum.

Muhtemelen onu dondurmacıda gördüğüm an aşık olmuşumdur. Carter beni daha önce hiç görmediğim şekilde canlandırıyor.

mümkün olduğunu düşünüyorum.

Bir hırıltıyla topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve gömleğinin eteklerini tutup yukarı çekerek çıkarıyor. Kıyafetlerinin hışırtısını ve bir tür canavar gibi nefes alıp verirken çıkardığı sesi duyabiliyorum.

Parmak uçlarımda altında hareket eden kasları ve göğsündeki kılları neredeyse hissedebiliyorum. Dövmelerine dokunmayı arzuluyorum. Her biri onun bir parçası. Her biri bir hikaye anlatıyor. Carter'ın kaslı vücudunda, mürekkep teninde dans ediyor. Belki de sadece benim hayal gücüm, ama derisindeki şahin aç görünüyor. Sanki yırtıcı hayvan üzerine çullanıp avını yemeye hazırlanıyor gibi görünüyor. Görebildiğim kadarıyla, amacına ulaşacak gibi görünüyor. Aslında bu, şimdiye kadar karşılaştığı en uyumlu av. Elimde olmadan ellerimi göğsünün sert düzlemlerinde gezdiriyorum, canavara dokunuyorum, kaslar avuçlarımda altında seğirirken nefesimi içime çekiyorum.

Dünya dönüyor. Her nefes bir gök gürültüsü, her kalp atışı tutkumuzun ritmiyle atan donuk bir davul. Tenim parmaklarının altında sıcak ve ateşli hissediyor.

Carter üzerimde geziniyor, artık sadece kot pantolonuyla, ama bu sefer öpücükler ağzıma değil. Yanağımı, boğazımı, köprücük kemiğimi, göğüslerimin arasındaki vadiyi... Bacaklarımda arasına girene kadar gittikçe alçalıyor.

Dili içimde kayarken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Her öpücük, ısırık ve yalamada kendimi kontrolümü kaybederken buluyorum. Konu ona gelince pek de kontrolüm kalmıyor. Birlikte geçirdiğimiz o ilk gecede de yoktu, şu anda da olmadığına eminim. Her sinirim onun için çılgılık atıyor, her kasım kenetleniyor ve bu adamın getireceği zevki bekliyor.

Usta dokunuşu vücuduma zevk dalgaları gönderiyor ve ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Carter'ın ağzı ve parmakları büyüğü, beni ter içinde bırakıp geri çekilmeden önce defalarca eşiğe yaklaştırıyor,

titiriyorum ve istiyorum. Bana istediğimi verecek kadar merhametli olana kadar o tatlı serbest bırakma için yalvarıyorum, utanmadan kıvraniyorum ve adını inliyorum.

Elektriksel bir zevk içime hücum ediyor, güçlü kıvılcımlar gibi çatırdıyor. Onun altına girerken Carter'ı vücudumdaki her sinirde hissedebiliyorum.

Kendime geldiğimde önümde diz çökmüş, parmaklarıyla kot pantolonunun düğmesini çevikçe açıyor. Onları ve boxer'ını aşağı itiyor, sonunda ona bir kez daha bakmama izin veriyor. Sadece sevişmek değil, beni sevmek, kalbimdeki acıdan kurtulmak istediğini bilmek neredeyse çok fazla.

Kendini yatağa bıraktığında ona uzanıyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve onu öpüyorum, hissettiğim her şeyi tek bir basit eyleme dökmeye çalışıyorum. Bana, ruhuma ne yaptığını bilmesini istiyorum. Onu ne kadar istediğimi bilmesini istiyorum, eğer beni bir bakışıyla küle çevirebileceği belli değilse. Üstüme uzanıyor, bizi birbirimize uyduruyor, bu sefer ten tene, göğüslerim göğüs kaslarına baskı yapıyor. Sikini kalçama bastırıyor, sert ve içime girmeye hazır.

Kollarını omuzlarımın sağına ve soluna koyarak beni hapsediyor, dizleriyle bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor.

"Söyle bana, 'Becer beni bebeğim,'" diye homurdanıyor.

Tereddüt etmeden yapıyorum. "Becer beni bebeğim," diye fısıldıyorum.

Yavaşça içime doğru itiyor, ancak ucu içimi doldurduğunda hareketsiz kalıyor.

Gözleri benimkilerle birleşiyor.

Uzun, siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor, göz kırptıyor ve sabırla bekliyor.

Tam itiraz edecekken, yumuşak bir hamleyle daha derine itiyor.

"Ohhh..." Nefes nefese kalıyorum ve kollarımı ona dolayarak onu bir öpücüğe daha çekiyorum.

Carter değil hareket et at Birincisi. O kalır
Orada, içime gömülürken, o beni öpüyor ve hayatımı söndürüyor.

Nefes nefese kalmış ve daha fazlasını istiyordu. "Benim için ne kadar mükemmel yaratıldığını gör."

Hareket etmeye başlıyor, itişlerinin hızı yavaş, hatta yavaş, bu geceki diğer her şey gibi. Beni tadına doyamadığım lezzetli bir güçle beceriyor. Beni öpmeyi bırakmıyor, sadece kulağıma hırlamak için dudaklarımdan ayrılıyor, bana ne kadar mükemmel hissettiğimi, ne kadar kusursuz olduğumu, sikini ne kadar lezzetli sıktığımı, beni sikmeyi ne kadar sevdiğini söylüyor. Ruhumun, bedenimin ve amımın onun olduğunu. Ve ben yeniden inanmaya başlayana kadar beni ne kadar uzun sürerse sürsün becereceğini.

Ona sarılıyorum, bacaklarım etrafında dönüyor. Söylemek istediklerimi söyleyemiyorum.

Konuşmayı bedenimin yapmasına izin vermeye çalışıyorum. Kendimi bırakıyorum ve her parçamı Carter'a veriyorum. Ben onun kalbiyim, bedeniyim ve ruhuyum. Ve bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim.

Daha hızlı gitmeye başladı. Yaklaştığını anlıyorum. Hızı acımasızlaşıyor ve ağzı dudaklarımdan uzaklaşarak bir inilti çıkarıyor, boğazıma yapışıyor, hassas eti öpüyor ve emiyor.

"Siktir, bebeğim, *siktir*," diye inliyor.

Nefes alışım ve inlemelerim beni kontrol altına alıyor. Onun tarafından kuşatıldım, teninin kokusuyla, ellerinin, ağzının, sesinin, aletinin hissiyle sarıldım ve artık kendimi tutamadığımda, teslim oldum ve beni tüketmesine izin verdim.

Adını inleyerek kenara düşüyorum.

Alnı benimkine bastırıyor, ağzı benimkinin üzerine yerleşiyor, kalan azıcık nefesimi alıyor. Kalçalarının baskın bir şekilde, sertçe, bir kez, iki kez sarsıldığını hissediyorum ve sonra hareketsiz, yerinde kilitlenmiş, horozu titreşirken ve kendi salınımı devralırken, ardından son bir inilti geliyor.

Çöküyoruz.

Sonsuz birkaç dakika boyunca kilitli kaldık, birbirimizi bırakmadık.

İçimden çıktıktan sonra yanıma uzandı, beni de yanına

ekerek yüz yüze gelmemizi sağladı.

Sonunda hareket etme şansı. Eğer yapabilseydim. Vücudum yeniden çalışmaya başlamadı, bu yüzden orada öylece yatmaktan, nefesimi tutmaya çalışmaktan son derece memnunum.

"Bu mükemmeldi bebeğim," diye gürlüyor, sesi kısık ve beni vücuduna doğru çekerken gözleri orgazm sonrası mutlulukla kaplanmış.

Başımı çenesinin altına sokup kendimi onun geniş göğsüne yaslıyorum. "Evet, her şeyden çok. Yarın yürüyebileceğimden emin değilim."

Carter kışımı tokatlamak için uzandı. "Eğer emin değilsen, o zaman işimi düzgün yapmamışım demektir."

"İnan bana, çok iyi yaptın, hem de fazlasıyla." Sırt üstü dönüyorum, yarı Carter'a sarılmış yarı yayılmış bir şekilde. "Bu arada, bu pozisyon belki de yeni favorim."

"Belki benim de yeni favorimdir." Kıkırdıyor ve komodinin üzerindeki çalar saate bakıyor. "Biraz uyumalıyız," diyor esneyerek. "İşe gitmek için erken kalkmamız gerekiyor."

"Ben de yorgunluktan bayılana kadar devam edeceğimizi sanıyordum. Bu çok kötü."

Carter kaşını kaldırıyor. "Bu bir meydan okuma mıydı?" "Olabilir."

Göz açıp kapayıncaya kadar Carter'ı tekrar üstümde buluyorum, ağzı benimkiyle çarpışıyor ve beni olduğumdan daha da nefessiz bırakan bir öpücük konduruyor.

Adımı haykırıyor, eliyle göğsümü kavrarken ağzını meme ucuma indiriyor. "Seni uyarmadığımı söyleme."

CARTER

THafta sonu yaklaşıyor ve Eleanor Teyze eve uçmaya hazırlanıyor. Aslında bana biletini aldığını söylediğinde şaşırmıştım, çünkü ben kalışını daha da uzatacağına yemin etti. Ve inan bana, bunu istiyorum.

Teyzemin kalması, Eden'la benim rolümüzü sürdürmemiz ve gecelerimizi benim yatak odamda geçirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bu düzenleme bize birlikte geçireceğimiz değerli ekstra saatler ve belki de en önemlisi, çok ihtiyaç duyduğumuz randevu geceleri için bolca zaman kazandıracak.

Eden şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistanlardan biri, gerçekten karşılaştırma yaparsam muhtemelen en iyisi. Ama onu burada istememin nedeninin bu olmadığını biliyorum. Bunun işle hiçbir ilgisi yok ve her şey onun kişiliğiyle ilgili.

Yolun bir yerinde, bir ticari işlem olarak başlayan şey başka bir şeye dönüşmeye başladı.

"Seyahat etmek için iyi olduğuna emin misin?" Teyzeme soruyorum, cevap vermesine izin vermiyorum. Onun sağlığı benim asıl endişem. "Bence gitmemelisin. Kalman gerekiyor. Acele etmemelisin. Keşke en azından seni kontrol etmesi için Dr. Mayweather'ı aramama izin verseydin."

Teyzemle birlikte Hattie'nin evindeki odasındayım, Hattie'nin teyzemin eşyalarını toplamasına yardım ediyorum - toparlanmasına yardım etmekten kastım toparlanmasına yardım etmek *değil*, onun gitmesini engellemeye çalışmak. Eden benim dairemde, kedi tüyü bolluğundan vebadan kaçır gibi kaçıyor ve çay ve sandviçlere yardımcı oluyor. Ev sahipleri Lewis ve Kate, Eden taşınmadan önce Pazartesi günü bir temizlik ekibinin gelip tüm daireyi dezenfekte etmesini planlıyorlar; bu da ona ve bana evimde fazladan bir ya da iki gün daha geçirme fırsatı verecek.

Bundan sonra, onu yanımda tutmanın bir yolunu bulmaya kararlıyım.

Gerekirse yatağıma bağlı olarak. Tam olarak çıplak.

"Son kez söylüyorum, Carter Donovan Bancroft. Benimle uğraşmayı bırakır mısın artık?" Teyzem başını sallıyor, kemikli eliyle koluma hafifçe vuruyor ve sonra parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ben gayet iyiyim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, eve döndüğümde hemen doktoruma gidip tam bir muayene olacağım."

"Okyanusun öbür ucunda olacaksın. Seni buna zorlayamam. Ama şunu bil ki, eğer gitmezsen, Eden ve ben bir bilet alıp seni götürmek için kendimiz uçacağız."

"Gerçekten iyi bir tane bulmuşsun Cartie. Karın tam bir cevher."

"Evet, öyle," diye tereddüt etmeden kabul ediyorum.

Eleanor Teyze sıcak bir şekilde gülümseyerek bavullardan birinin üzerine oturur ve yanındaki sandalyeye vurur. "Gel, bir dakika benimle otur." Ben oturunca uzanıp ellerimden birini iki elinin arasına alıyor. "Cartie, evlenmen için seni neden bu kadar zorladığımı biliyor musun?"

"Çünkü beni terlerken görmeyi seviyorsun,"

diyorum ona. Hemen gülüyor. "Doğru."

"Ve" diye devam ediyorum, "çünkü sen benim yaşımdayken işler böyle yürüyordu."

"Bu saçmalığı da nereden çıkardın?"

"*Senden*. Bunu bana açıkça söyledin. Hem de birden fazla kez."

Kıkırdıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Akıllıca bir tavsiye. Dinlemelisin. Ama hayır, şaka bir yana, senin evlenmeni istememin asıl nedeni, ben öldüğümde bu dünyada yalnız kalmanı istememem."

Sözleri beni bir otobüs gibi çarptı. Gerçekle baş etmek neredeyse çok zor ve bir an nefes alıp söylediklerini sindirmem gerekiyor. Yaşadığı onca şeye, tüm sağlık sorunlarına ve korkularına rağmen teyzem bir kez bile ölümünden bahsetmemiştii. Bunu her zamanki gibi "Sonsuza kadar buralarda olmayacağım, biliyorsun!" diyerek geçiştirdi.

Bu farklı.

"Yakın zamanda böyle bir şey olmayacak, o yüzden endişelenmene gerek yok," diyorum ona sıkıca sarılarak.

Kıkırdıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Biliyorum, biliyorum, öyle değil. Ama kendimizi kandırmayalım, Cartie. Altmışlı yaşlarımin sonundayım. Kim bilir bu dünyada daha ne kadar ömrüm var? Ama en azından şimdi küçük çocuğuma bakılacağınnı bilerek rahat edebilirim."

"Artık pek küçük sayılmam teyze."

Yanağımı çimdikliyor. "Sen her zaman benim küçüğüm olacaksın. Eden'in sana bakmasına ihtiyacın olmadığını da biliyorum, ne fiziksel ne de geleneksel anlamda. Ancak duygusal olarak her zaman yalnız bir çocuk oldun. Etrafında arkadaşların varken bile."

"Yalnızlığı seviyorum."

"İstedğini biliyorum. Ama Eden ile nasıl olduğunuzu gördüm. O bir odaya girdğinde senin nasıl ışıldadığını ve sen bir odaya girdğinde onun nasıl ışıldadığını gördüm... İkiniz nasıl doğal bir şekilde birbirinize çekiliyorsunuz. Mutluyum, Cartie. *Sizi mutlu* eden birini bulduğunuza çok sevindim. Zor kararlar verdiğinizde yanınızda olacak ve size yardımcı olacak insanların olması önemlidir.

İhtiyacın olmadığını düşündüğünde bile. O kızın seni ne kadar sevdiğinin ve senin için bu kadar mükemmel olan birini bulmanın ne kadar özel olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ancak bir kez olsun kelimelerimi bulamıyorum.

Eden bir gecede hayatıma sorunsuz bir şekilde uyum sağladı. Aramızdaki bağ o kadar güçlü ki, kısa bir süre önce neredeyse yabancı olduğumuzu unutmak çok kolay.

"Carter." Teyzem elimi sıktı. "O kadına değer veriyorsun ve zorlaşa bile gitmesine izin vermiyorsun."

Gülümsüyorum ve ona bir kez daha sarılıyorum. "Seni seviyorum teyze." "Ben de seni seviyorum. Şimdi eşyalarımı toplamayı bitirelim."

Teyzemin New York'taki son gecesinde, Eden ve benimle birlikte benim evimde akşam yemeği yedi. Hattie'yi de davet ettik ama Hattie başka bir yerde işi olduğunu söyleyerek mazeret bildirdi. "Özür dilemeliyim ama görünen o ki genç Myrtle bugün kendini oldukça yalnız hissediyor. Ne zaman ona göz kulak olmak için yanında olmasam, korkarım biraz yaramazlık yapma eğiliminde oluyor." Ama gözlerinden teyzemle bize zaman ayırmak istediğini anlayabiliyorum.

Masanın karşısından Eden ve teyzemi izliyorum, teyzemin ziyareti sırasında ikisinin ne kadar yakınlaştığından memnunum. Ne konuştuklarından emin değilim, kendi kafamın içinde kaybolmuş durumdayım.

Sürekli oturma odasına bakıyorum ve şöminenin üzerinde Bancroft ailesinin tabelasını görüyorum. Beklenmedik bir aile olsak da biz bir aileyiz.

Bir şekilde Eden ailemin bir parçası oldu.

PAZAR

Ertesi sabah erkenden uyandım. Eleanor Teyze'nin uçağı çok geç bir saatte kalkıyor, bu da hazırlanıp uçağa yetişmek için sabah 4:00'te kalkmamız gerektiği anlamına geliyor.

Zaman. Eden giyinmeye başladı. Bizimle gelmesini ben istemedim, ondan bunu beklemiyordum bile. Teyzem uçağa bindiğinde tüm anlaşmamız sona erecekti. Yine de bir an bile gecikmeden yapıyor.

Sabahın erken saatlerinin sessizliğinde, üçümüz Eleanor Teyze'nin eşyalarını arabama yükledik. Sessizlik içinde havaalanına doğru yola çıktık.

Gülünç miktardaki bagajını yakındaki bir arabaya indirdikten, check-in işlemlerini yaptırdıktan ve izin verildiği kadarıyla ona eşlik ettikten sonra, ikimizi de sıkıca kucaklıyor. Çok duygusaldı.

Arkadaşları, sevdikleri ve doktorlarıyla çevrili olduğu evine döneceği için mutlu olsam da, midem düğüm düğüm. Eden'in eli sırtıma geliyor ve ben de kollarımı onun ve teyzemin omuzlarına dolayarak onları kendime yakınlaştırıyorum.

Hem Eden hem de teyzem ağlıyor ve ben neredeyse çatlıyorum.

Eleanor Teyze'yi ve o lanet çantaları evime geri götürmek, sonsuza dek kalması için ısrar etmek istiyorum. Ama yapamam. Yalan ortaya çıkar. Onun kalbini kırmış olurum ve bu benim yapamayacağım bir şey, benimki ne kadar acıtırsa acıtsın.

Gözlerimin kenarları yaşlarla dolduğunda onları daha da yaklaştırıyorum, bana sarıldıklarında içlerinden yayılan hıçkırıkları hissediyorum ve kucaklaşmayı sıkılaştırıyorum.

"Seni seviyorum teyze," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum... Cartie," diye burnunu çekiyor, sesi yumuşak ve titriyor. "Ben de seni seviyorum."

Kollarım güçleniyor, onları kucaklayarak daha da yaklaştırıyorum. "Biliyorum." Başımı eğiyorum ve teyzemin kırıkmış alnına bir öpücük konduruyorum.

Sonsuz gibi görünen bir süre boyunca bu şekilde kalıyoruz - yeterince uzun değil ve asla olmayacak - birbirimize sıkıca tutunuyoruz, bırakmak istemiyoruz.

Sonunda, veda etme zamanının geldiğini bilerek isteksizce uzaklaşmalarına izin veriyorum. Bu acı tatlı bir

Ama birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarının sonsuza dek benimle kalacağını biliyorum.

Eden arabaya geri döndüğümüzde ve ben trafiğe girdiğimde "SESSİZDİN," diyor. "Onun için endişelendiğini biliyorum. Çantalarını taşıırken, doktorları tarafından kontrol edilir edilmez seninle görüntülü sohbet edeceğine dair söz verdirdim."

"Teşekkür ederim, Eden."

"Ayrıca balayımız için onu ziyarete geleceğimizden de bahsetti."

"Öyle mi?" Gülümsedim.

"Evet, ama sanırım ona işin ne kadar çılgınca olduğunu söylediğimde onu bu fikirden uzaklaştırabildim." Duraklaması sıcak bir gülümsemeyle doldu. "Elbette, onu ziyaret etmek isterseniz ve benim de gelmem konusunda ısrarcı olursa, benim için bir sakıncası olmaz."

"Gitmez miydin? Hiç Paris'e gittin mi?"

"Hayır, asla. Ayrıca ülke dışına çıkmak için balık avlayan ben değildim," diye ekliyor aceleyle. "Sadece sana *onun* ne dediğini söylüyordum."

"Biliyorum. Bir şey aradığını düşünmemiştim. Paris muhteşem bir yer. Seni bir ara götüreceğim."

Eden sessizleşiyor. Ona baktığımda yanakları pembeleşmişti. Gözleri parlıyor. "Beni Paris'e mi götüreceksin? Aşk şehrine mi?"

"Elbette. Herkes hayatında en az bir kez oraya gitmeli."

Sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum -her *ne kadar* aşktan bahsederek beni kızdırmayı sevdiğini bilsem *de-*bana sorduğu ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda başka bir cevap yoktu. İki kere düşünmeme gerek kalmadı.

Eden ben farkına varmadan hayatıma ve kalbime girmeyi başardı.

Teyzemi yatıştırmak için sahte bir evlilik olarak başlayan şey daha fazlasına, gerçek bir şeye dönüştü.

Burada bastırmaya çalıştığım, bir kenara koymaya çalıştığım duygular var, çünkü aramızda olanların geçici olduğunu biliyorum.

Ve tüm bunlara rağmen, birkaç ay içinde ailesinin şirketine gidecek olan bir kadına aşık olmaya başlıyorum - ironik bir şekilde, başarılı olmasına yardımcı oluyorum. Eden'ın kız kardeşi Diane ile çalışmak çok keyifli. Pratik ve saçma olmayan yaklaşımıyla, ilk aradığında hemen göz göze geldik. Umarım Eden'i ilan ettiği altı aydan daha önce geri getirme konusunda ısrarcı olmaz. Artan talepleri karşılamak için Diane'in yakında kadrosunu genişletmesi gerekecek.

Eden beklenmedik cevabım karşısında telaşlanmış görünüyor. "Emin misin?" diye sorarak düşüncelerimi onunla Paris'i ziyaret etme konusuna geri getirdi.

"Ben her zaman eminim."

Eve vardığımızda Eden parmağını dudaklarına götürdü ve Hattie bizi duyup kapıya gelmesin diye parmak uçlarında asansörden indi. Teyzemi bu kadar mutlu eden kadınla bir kez olsun sohbet etmek umurumda olmazdı. Ama onu uyandırmak istemiyoruz. Nakliye şirketi ertesi gün sabah saat 10:00'da kapısına dayanacağı için, önünde uzun bir gün olduğu aşikâr. Dinlenmeye ihtiyacı var. Yine de, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için onu daha sonra ziyaret etmeyi planlıyorum.

Ancak kapımız kapandığında, daha fazla dayanamıyorum. Yapmam gerekeni yaptım, Eden'ı öpücüğün içine çektim. Onu öpmek kısa sürede en sevdiğim şey, saplantım, ihtiyacım haline geldi. Ondan lezzetli bir inilti kaçıyor, bu inilti onu kendime daha da yaklaştırmamı sağlıyor. Vücudunun benimkine göre şekillenmesi, elinin saçlarıma gömülmesi, ağzının keşfetmem için otomatik olarak açılması beni tamamen vahşileştiriyor ve onun her parçasına sahip olmak istiyorum.

Başım belada. Bunu biliyorum ama yine de umurumda değil.

Yüzü ellerimin arasındayken, onu ölüyormuşum gibi, tek ihtiyacım oymuş gibi, bu dünyada ondan daha çok istediğim başka bir şey yokmuş gibi öpüyorum.

Çünkü şu anda gerçek bu.

Geri çekildiğimde yavaşça gözlerini açıyor. Bulanık, sersemlemiş gibi bana bakıyorlar. Konuşmadan onu tekrar öpüyorum, kanepeye doğru manevra yapıyorum, çok hevesli ve anın içinde kaybolmuş bir şekilde. Sırtı kanepenin minderlerine çarpıyor, ben ise vücudunu kendi vücudumla kaplayıp daha fazlası için dalıyorum.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmeye, ihtiyaçtan titrediğini hissetmeye ihtiyacım var, bedenim onunkinin içinde, nefes almak için havaya ihtiyacım varmış gibi.

Muhtemelen konuşmalıyız, aramızda konuşulmayan ve benim kaçındığım şeyleri tartışmalıyız. Ama ona bakmak için geri çekildiğimde ve o da bana baktığında, gözleri heyecanla parlıyor, bir elimle kemerimi çözmeye başladığımda ve dudaklarını bir kez daha yakalamak için eğildiğimde diğer tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

"Carter?" diye inliyor, bacaklarını ağırlığının altında açıyor.

"Evet, Eden bebeğim, seni yakaladım."

Alnımı onunbine bastırıyorum, kollarımla onu sarıyorum. Bana güzelce sarılıyor, heyecan, sıcaklık ve sevgiyle ısıldıyor.

İçine girdim.

İKİ SAAT SONRA

Tam Hattie'nin kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda kapı açılıyor.

"Selamlar, işte buradasınız!"

"Is Orada herhangi bir şey I olabilir Yardım sen ile, Hattie? Ağır bir şey mi kaldırdın?"

Bana sanki kedilerini sevmek gibi saçma bir şey önermişim gibi bakıyor.

"Oh, canım benim! Hayır, hayır, hayır. Az önce yeni ev sahibimden bir telefon aldım ve görünüşe göre yarınki taşınma planlarım tüm bu olanlardan sonra suya düştü."

Orada öylece duruyorum, tamamen şaşkına dönmüş, vahiy karşısında afallamış bir halde.

Benden bolca özür dilemeye devam ediyor, kesin bir tarihi olmadığını söylüyor, ama söylediği her kelimeyle ruh halim yükselirken bu sadece bir zaman meselesi. "Sadece Eden'ı birkaç gün daha misafir etmek isteyip istemeyeceğinizi öğrenmek istemiştim."

"Kesinlikle," diye gözümü bile kırpmadan onu temin ediyorum.

"Nakliye şirketiyle temasa geçtim bile," diye beni durum hakkında bilgilendirmeye devam ediyor, sesinde sanki sözlerimi yanlış anlayıp anlamadığından tam emin değilmiş gibi bir belirsizlik var, "ve hem Lewis'i hem de Kate'i aradım. Ayrıca temizlik ekibiyle de temasa geçtim."

"Güzel. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Hattie.
İyi günler dilerim."

"Ooh, canım benim!" Bana gülümsüyor. "Sen de aşkım, sen de!"

Muzaffer bir adımla daireme giriyorum, biraz şampanya patlatmaya hazırım.

CARTER

T haftalar göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Eden hala benimle yaşıyor. Görünüşe göre taşınma tanrıları hala Hattie'nin yanında değiller - açıkçası benim yanımdalar. Görünüşe göre, Hattie'nin yeni evinde "daha da beklenmedik gecikmeler" olmuş. Gecikmeye neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu sormuyorum -kaderi kıskırtmak istemiyorum- ve Hattie de ayrıntılara girme zahmetine katlanmıyor. Ben de kendi kendime bunun bu bölgede yaygın bir sorun olduğunu düşünerek tatmin oluyorum.

New York emlak piyasasının acımasız dünyası.

Eden'in evimdeki varlığı ben farkına varmadan hayatımın rahat bir parçası haline geldi. Ben kendi adıma, ortak deneyimlerimizin nasıl gelişeceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Eleanor Teyze gittiğine göre, Eden ve ben bir yatak ve bir odayı paylaşmaya devam ediyoruz. Her şeyi misafir süitine geri taşımanın ve Hattie nihayet gittiğinde, ne zaman olursa olsun, her şeyi toplayıp tekrar taşımanın kendisi için mantıklı olmadığını söyledi. Buna yüzde *yüz* katılıyorum. Yalnız uyumak mı? Yanımda kıvrılmış bu güzellik varken olmaz. Her gece yanımda yatması hoşuma gidiyor. Özellikle de o yumuşacık saçları ve teniyle göğsüme sarılıp yarın yokmuş gibi bana yapıştığında.

İşlerin nereye gideceğini ya da ne olacağımızı konuşmadık. Bilinmeyen bir bölgedeyim. Mesele şu ki, onu bunaltmak istemiyorum. Kalbinin ne kadar acı çektiğini ve dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Bir hata yaparak onu incitme ya da aptalca ya da daha kötüsü aşırı aceleci bir hareketle onu uzaklaştırma riskini göze alamam.

Bunun yerine, ikimize de ne istediğimizi anlamamız için zaman vermeliyim.

İŞ YERİNDEYKEN Vance beni aradı ve "Eden'in davası" ile ilgili son bilgileri verdi. Konuşmayı tamamladıktan sonra e-postalarım arasında gezinmeye başlıyorum ki birden teyzem beni arıyor. Telefonu açar açmaz bazı haberleri olduğunu söylüyor. Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum ama hemen her şeyin yolunda olduğuna dair beni rahatlatıyor.

"Söz verdiğim gibi bugün doktora gittim," diyor neşeyle, "ve mutlulukla söylüyorum ki moralim çok iyi... en azından şimdilik, birkaç gün içinde laboratuvar sonuçları a ç ı k l a n ı n c a y a kadar..."

Bu beni endişelendiriyordu ve onun sesini duyduğuma sevindim. "Parmaklarımızı çapraz tutalım."

"...tek dezavantajı doktorun şişeye mantar koymamı söylemiş olması."

"Görünüşe göre eğlenmek için başka yollar bulmanız gerekecek."

İç çekerek ve irtibatta kalacağına dair söz vererek, içindeki vahşi çocuğu kontrol altında tutmak için elinden geleni yapacağını beyan ediyor. Telefonu kapattığımızda, tıbbi gözetim altında olduğu, iyi görüldüğü ve artık şehirde çılgın geceler geçirmeyeceği anlamına gelse bile kendine iyi baktığı için minnettar hissetmekten kendimi alamıyorum ve hemen Eden'a bunu anlatmak için kalkıyorum. Teyzemin iyi olduğunu duymak her zaman hoşuna gider. ve bu sefer de farklı değil.

İşler yoğunluktan delicesine yoğunluğa doğru gidiyor. Çok yoğunuz, hatta buna telaşlı bile diyebilirim. İlk Harbor View projesinin detaylarını planlamak ve görevlendirildiğim diğer müşterilerle ilgilenmek, ofiste geç saatlere kadar çalışmak anlamına geliyor.

Eden her zaman yanımdaydı.

İş ve ev arasında, neredeyse her gün bütün gün birlikteyiz. Düzenli olmama yardımcı olmak için daha geç kalmaya başlıyor ve neredeyse her zaman ilk gelenler ve son ayrılanlar olduğumuz için benimle birlikte araba kullanıyor. Bazen benim arabamla, bazen benim Ducati'mle, bazen de ekstra uzun turlara çıkıyoruz. Kendi kaskını ve ceketini almak için Ashford Motors'da mola verip ona sürpriz yaptığımda kocaman gözlerini hala hatırlıyorum.

Çünkü: hayat sadece iş değildir.

Ama bugün özellikle zor bir gün oldu. İki gün önce teslim edilmesi gereken malzemelerin gecikmesi canımı sıktı. Eden saatlerdir tedarikçilerle telefonda konuşuyor ve sevkiyatın nerede olduğunu anlamaya çalışıyor. Ben de ofisimde, işleri yoluna koyamaması ihtimaline karşı yedek planımızı devreye sokuyorum.

Küfür ettiğini duydum -ki bunu nadiren yapar- ve öfkeyle ofisime yürüdü. Tek kelime bile edemedi bana sarıldı. Bunu beklemiyordum ve şok olmuş bir şekilde orada duruyordum. Bana dokunmasına şaşırmadım, hayır, artık buna alışmıştım. *İş sırasında* kollarını bana dolamasına şaşırdım - bunu daha önce hiç yapmamıştı. O anda, o kollarımdayken, ofiste dokunmakla ilgili bir şey söylemem gerektiği aklıma bile gelmiyor. Tek yaptığım ona tekrar sarılmak ve başının üstünü öpmek.

"Özür dilerim," diyor ve hızla geri çekiliyor. "Ben sadece... Sarılmaya ihtiyacım vardı."

Bir an bile düşünmeden onu tekrar kendime çektim ve "Bunun için üzülme gerek yok" diye gürledim.

Derin bir nefes almadan önce onu birkaç dakika tutuyorum.

Çok tatlı bir gülümsemeyle "Teşekkürler, daha iyiyim" der ve masasına geri döner.

Bu ve sadece hat Biz hiç çapraz at iş

ve Bu çok sevimli ve sağlıklı ol Yapma.

Bakım. Benim ofiste güvenlik kamerası yok.

Bir sarılma dedikodulara yol açmaz. Seksi eve saklarız.

Konuşulmayan bir ritüel haline gelir. Uzun bir günün ardından eve geldiğimizde birimiz diğerini duvara yaslar ya da yatağa düşeriz, ellerimiz hevesle birbirimizin kıyafetlerini yırtar. Yaptığımız seks kirli, pis, her zaman eksiksiz, ama ara sıra,

Yavaş, sevgi dolu ve büyüleyici.

Ve evet, bazen kek seksi yapıyoruz. Asla kurnazca bitmez.

Her iki durumda da, gevşemek için iyi bir *yoldur* ve günleri çok daha iyi hale getirir.

LEGACY GENİŞLEMeye DEVAM EDİYOR ve COO olduğum son birkaç yıldan bu yana hiç olmadığımız kadar yoğunuz. İşimi ve yaptığım işi seviyorum. Sıkı bir yönetimim var ve personelikle, müşterilerimizle ve distribütörlerimizle iyi ilişkiler içindeyim. Görevleri delege etmek, işleri halletmek için çok önemlidir. Yıllar geçtikçe her şey yerli yerine oturdu ve iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor.

Ve yine de, aniden, sanki hiçbir şey doğru gidemezmiş gibi.

Personelim bana çeşitli vesilelerle bir tür gecikme olduğunu veya yüklenicilerimizin bizi arayarak sevkiyatların ve ödemelerin nerede olduğunu sorduğunu söylüyor.

Sadece bu da değil, ofiste dedikodular da dolaşmaya başladı. Normal ofis dedikoduları değil ve Eden ya da benimle ilgili değil. Bunlar eski söylentiler, daha önce de ortaya çıkan ama her seferinde sönen söylentiler. Onlar

Bradley'in

birkaç hafta önce beni uyarmış ve onlardan "fısıltı" olarak bahsetmişti.

Bu seferki en büyük fark, iyi türden değiller ve bir yere gitmiyorlar: Legacy'den birinin Ecclestone Construction ile konuştuğuna, şirket sırlarını ifşa ettiğine ve burnumuzun dibindeki müşterileri almalarını kolaylaştırdığına inanılıyor. Son zamanlarda kaybettiğimiz tek müşteri Granger Estates değil. İki küçük müşteri de sözleşmelerini yenilemekten vazgeçmeye başladı ve bir diğeri de mevcut projelerde değişiklik yapmakta ısrar ediyor.

Bir Cuma sabahı Eden ofisimin kapısını çaldı.

Normalde, çift kapım kapalıysa ve bana söyleyecek bir şeyi varsa, ya arar, ya hızlı bir mesaj gönderir ya da ben çıkana kadar bekler.

Yüzündeki ifadeden konuşmamızdan hoşlanmayacağımı anlayabiliyorum. "Sorun nedir?"

"Böldüğüm için özür dilerim. Bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Etrafta söylentiler dolaşıyor..."

Hemen sinirlendim. "...Huxley hakkında."

Yukarı baktım. "Sence bunun bir temeli var mı?"

"Normalde yapmam ama sanırım bu sefer durum farklı." Kapıyı arkasından kapattı ve masamın karşısındaki koltuğa oturdu. "Gretchen'la konuştum ve Huxley bir şeylerin peşinde."

Evet. Orada sürpriz yok. Huxley her zaman bir şeylerin peşindedir. Düzensizlikleri ilk duyduğumdan beri r a d a r ı m d a y d ı . "Herhangi bir ayrıntı var mı?"

Eden başını sallarken dudağını ısıırıyor. "Şey, son zamanlarda çok ketum olduğundan bahsetti. Takviminde olmayan toplantılara gitmek ya da normalde yaptığı gibi Gretchen'ın cevaplaması yerine daha fazla telefon görüşmesinin doğrudan onun hattına gitmesi gibi."

Birkaç ay öncesine kadar olsa hemen geçiştirirdim. Eden'in sözleri beni duraksattı. Huxley her zaman asistanına biraz fazla güvenen biridir. Ona yükleyebileceği her küçük şeyi yüklüyor. Gretchen'in bu kadar uzun süre burada kalması bir mucize.

"Başka ne biliyorsun?" Ben soruyorum.

Eden omuz silkiyor. "Hepsi bu kadar. Onu son birkaç gündür görmedim. Ama toplantınız yaklaşıyor, sadece... dikkatli olun."

"Merak etme. Teşekkürler, Eden."

Eden ayağa kalkarken göz kırpmıyor. "Arkadayım patron." "Ben de seninkini." Duraksıyorum ve ona göz kırpmıyorum.

"Özellikle de o eteği giydiğinde."

Kıs kıs gülüyor. "Pantolonunun içinde tut, *patron*."

Eden masasına geri dönüyor ve ben de bana anlattıklarını düşünüyorum. Harbor View ile yaptığımız toplantıdan beri Huxley şüpheli bir şekilde günümde yok. Normalde ondan kurtulamam. Her zaman ensemde soluyor, aldığım her kararı sorguluyor. Bu nedenle, mesafesini koruması sadece felaket anlamına gelebilir. O kadar kolay pes edecek biri değil.

Ben de değilim.

Ancak benim asıl sorunum, duyduğum her şeyin baştan savma olması. Huxley pek çok şeydir. Özensiz olmak bunlardan biri değil. Rakiplerimizle konuşan o olsaydı, bunu mesai saatleri içinde yapacak kadar cüretkar olmazdı. Belki de kendinden ve şirketteki konumundan o kadar emindir.

Bir saat geçmeden direkt hattıma bir telefon geldi. Arayanın kimliğini kontrol ettiğimde, aramanın konferans odasından geldiğini fark ettim.

"Alo?"

"Hey, Bancroft, Bu Bernie. Can sen gel için konferans odasına?"

"Tabii, bir dakika içinde orada olurum."

"Güzel. Asistanınızı da yanınızda getirirseniz harika olur."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Bernie'nin burada ne işi var? Ve beni konferans odasında ne halt etmeye istiyor?

Midemde bir batma hissi ve savunmamın yükselmesiyle ofisimden çıkıyorum. Lobiye adımımı atar atmaz Eden başını kaldırıp işine bakıyor. Kaşları birbirine kenetlenmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Az önce Bernie aradı. Bizi konferans odasında görmek istiyor."

Yüzü soluklaşıyor. "Bu normal bir şey mi? CEO sık sık ortaya çıkıp habersiz toplantılar düzenler mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, bilmiyor. New York'a geleceklerini ya ondan ya da Bradley'den duyuyorum. Hadi gidelim."

Eden başını sallar ve ayağa kalkar. "Belki de bu iyi bir sürprizdir. Tabii ki! Harbor View'a girdiğin için seni ortaklığa terfi ettirecekler."

Bana terfi vereceklerinden şüpheliyim ama onun umudunu boşa çıkarmak istemiyorum.

Ofisten çıkarken, bana gülümsemesine rağmen gergin olduğunu söyleyebilirim. Elini tutmak için uzanmak, sıkmak ve bir tür rahatlık sağlamaya çalışmak istiyorum, ama tek yapabildiğim ona güven verici bir bakış atmak.

Toplantı odasındaki tek kişi BERNIE değildir. Huxley ve yönetim kurulunun tüm üyeleri masada oturuyor. Kahretsindir. Bu çok kötü. Çok kötü. Legacy'deki kariyerim boyunca hepsini aynı odada kaç kez gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim.

Acil bir durum olmadıkça asla böyle bir araya gelmezler. "Beyler," dedim.

Eden'in yanına oturdum. Elleri kucağında, sinirden kıpır kıpır. Onun yanında olduğumu, endişelenmesine gerek olmadığını bildirmek için ayağımı onunkine koyuyorum. Bilmiyorum.

neler olup bittiğini. Ancak, emin olduğum bir şey var: Eden'i bu işe bulaştırmaya çalışırlarsa, boş boş oturmayacağım. Onu savunmak için dişimi tırnağıma takıp savaşıacağım.

"Bu kadar kısa sürede bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz, Bancroft," diyor Bernie, doğrudan göz temasından uzun süre kaçınarak. "Size de Bayan Ryan."

"Bu ne hakkında?" Sahte şakalar yapmak istemeyerek soruyorum. Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor ve özellikle de Huxley'nin gülümseme şekli hiç hoşuma gitmiyor.

Bernie boğazını temizler ve koltuğunda doğrulup oturur. "Daha iyi koşullar altında buluşamadığımız için üzgünüm ama yapmamız gereken ciddi bir görüşme var."

Sabırsızlığımı belli etmemek için elimden geleni yaparak, "Duyalım bakalım," diye ısrar ediyorum.

Huxley, "Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır," der. "Biraz yavaşla, Bancroft. Israrcı olmaya gerek yok."

Ona kayıtsızlık maskesiyle bakıyor, önüme atacağı saçmalıklarla başa çıkabilmek için sabrımınla savaşıyorum. "Belki de karanlıkta bırakılmaktan ya da önceden hiçbir hazırlık ya da bilgi olmadan 'ciddi bir toplantıya' çağrılmaktan hoşlanmıyorum."

"O zaman hemen sadede gelelim." Bernie ellerini kavuşturur. "Harbor View'u Huxley'e veriyoruz."

İlk içgüdüm hiçbir şey söylememek. Haftalar önce onlara patlar ve bir açıklama talep ederdim. Ne de olsa o müşteriye elde etmek için canımı dişime takmış, zamanımın çoğunu bu işe ayırmış ve tüm muhaliflere karşı kendimi savunmuştum. Bernie'nin yüzüne bakılırsa, bu istenmeyen haberlerin sonu değil. Bu sadece öldürmek için hazırlık.

"Pekâlâ, eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız." Koltuğumda arkama yaslandım. "Neden bu konuda koca bir toplantı yapmamız gerektiğini anlamıyorum."

"Seninle konuşmak istediğimiz tek şey bu değil." Sessiz kaldım.

"Legacy'nin en iyi müşterilerinden birkaçının daha sözleşmelerini sona erdirmeye karar verdiklerini öğrendik.

bizimle." Zaten bildiğim iki küçük müşteriden bahsetti, ancak daha sonra yakın gelecekte bizimle olan ilişkilerini sonlandıracaklarını tahmin etmediğim üç büyük ve en yakın müşterimizin - Miller, Banks, Parker - adını vermeye devam etti.

"Neden?" Bu kez sesimi sakın tutamayarak soruyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Bildiğim kadarıyla bu müşteriler bizden memnun. Çoğuyla bizzat kendim konuştum ve yaptığımız işten memnun olmadıklarına dair hiçbir ipucu vermediler. *Benim yaptığım* işten. Resmi olarak ayrılanlar (Granger dışında) büyük bir göldeki küçük balıklar, kazancımızda bir çentik açacak türden değiller.

"Özetle," diyor Bernie, "ana rakiplerimizden biri olan Ecclestone Construction onlara daha azına daha fazlasını teklif etmiş gibi görünüyor."

Huxley sinirli bir şekilde başını sallıyor ama tek kelime etmez.

"Bu kadar mı? Bu, bizim gibi güvenilir bir şirketle yıllarca süren sözleşmeleri feshetmek için yeterince iyi bir neden gibi görünmüyor."

Bernie gözlerini benimkilere dikerek, "Mesele sadece para değil," diye açıklıyor. "Geçtiğimiz ay boyunca birçok müşterimiz şantiyelerde sorunlar yaşadı ve kötü yönetimden şikâyetçi oldu. Kaçırılan müteahhitlerimiz, kaybolan sevkiyatlarımız, geciken projelerimiz oldu ve bunlar sadece birkaçı-"

Huxley parmağıyla beni göstererek, "Bu müşterilerin hepsi senin," diye söze girdi, "ve sana denetlemen için verildi. Artık şirketteki pozisyonunu idare edemeyeceğin açıkça ortaya çıktı."

Eden'in sertçe nefes aldığını duyuyorum, şüphesiz bir şey söylemeye hazırlanıyor. Ona attığım hızlı bakış onu susturuyor.

"Beyler," diyorum sakinliğimi koruyarak. "Beni tanıyorsunuz. Eğer bir hata yaparsam, bunu açıkça söylerim. Projeler

her zaman aksaklıklar olur. Bahsettiğiniz bu dış sorunların hiçbirisi kötü yönetimden kaynaklanmadı ve nasıl benim omuzlarıma yüklendiklerini anlamıyorum. Özellikle de aynı haftaları bu sorunların her birini başarıyla çözerek geçirdiğim için. Ki bu da benim işim. Ekibimle birlikte sağda solda çıkan yangınları söndürmek için gece gündüz çalışıyoruz."

"Ah, evet, ekibiniz," diyor Huxley ve dikkatini Eden'a çeviriyor. "Sevgili asistanınız hakkında konuşalım. Yoksa ona *karın* mı demeliyiz?"

Eden sertleşiyor, gerginliği dalga dalga yayılıyor. I Bacağımı onunkine bastırıyorum, böylece odaklanmaya devam ediyor. "Affedersiniz?"

"Evet." Bernie rahatsız görünme nezaketini göstererek başını sallıyor. "Saul ikinizin evli olduğunu bize bildirdi."

Ve işte orada. Huxley'nin benden kaçmasının sebebi.

Beni kızdırmalarına izin vermeyeceğim. "Bunun bu toplantıyla ne ilgisi var anlamıyorum."

Huxley, "Bu, ağır bir hastalıkla mücadele eden zavallı yaşlı bir kadını kandırmak için ayarlanmış bir evlilik," diye ekliyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar duyduğum en *aşağılık* şeylerden biri. Ve üzgünüm, sevgili yönetim kurulu üyeleri, ama gerçekten böyle acımasız, yozlaşmış, yalancı bir kişiyi personelimiz arasında görmek istiyor muyuz? Bırakın *yönetim kurulumuzda* olmasını?"

Huxley kanaryayı kapalı kedi gibi görünüyor. Geri kalanı

kurul üyeleri birbirlerine mırıldanıyor. Huxley'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifade, suratına yumruk atmak istemem için bana bir sürü neden veriyor. Demek son birkaç haftadır bunun peşindeydi.

Birisi ona Eleanor Teyze'nin Eden'den karım olarak bahsettiğini söylemiş olmalı ve o da bunu araştırmaya karar vermiş. Diğer şeyleri nasıl öğrendi - bunun ardında yatan sebep teyzemi kandırmaktı - emin değilim.

Ama bu tek hata, daha derine inmeye karar vermesi için yeterli olmuştı.

"Bu doğru *değil*," diye konuşuyor Eden, Huxley'e hançer gibi bakarak.

Vereceği yanıtı tahmin ediyorum, ancak bunu yapmasına izin veremem. Daha fazla sorgulama ile karşı karşıya kalırsa, bir aldatma ağına dolanmasını istemiyorum. Ona bir gizlilik anlaşması imzalatmış olsam da, ki bunun benim açımdan aptalca bir hareket olduğunu kabul ediyorum, Eden'ın güvenilirlik ve sadakat timsali olduğunu düşünürsek, buna bir son vermemin zamanı geldi.

Masanın altından elini tutup sıkıyorum. Elinin sertleştiğini hissediyorum, ama sadece kısa bir an için, o da elimi sıkıca tutarak bana karşılık veriyor. Ne kadar yakınlaştığımızı saklamıyorum, hem de hiç. Koşullar farklı olsaydı, birleşik ellerimizi kaldırır, onlara bir takım olduğumuzu gösterirdim ama şimdi zamanı değil. Huxley bunu bize karşı, ona karşı kullanabilir ve ben bu riski almak istemiyorum.

"Yarı haklısın Huxley," diyorum tahtaya dönerek. "Eden benim karım değil. Evet, kendi dairesi müsait olana kadar benimle yaşıyor ama evli değiliz. Yaşam düzenlemelerimiz hakkında hiçbir şey söylemememizin tek nedeni benim özel bir insan olmam ve Eden'ın özel bir muamele istememesiydi. İkimiz için de kolay olmadı, ancak ofisteyken en üst düzeyde profesyonelliği sürdürdük."

"Lütfen. Sana inanmamızı mı istiyorsun?" Huxley öne doğru eğilerek sorar. "Bir şeyler sakladığınız çok açık. Eğer evli değilseniz, tüm bu söylentiler durup dururken mi çıktı? Dumanın olduğu yerde genellikle ateş de vardır ve ben her tarafta alevler görüyorum. Bekle..." Huxley yerinden kalkar, "...eğer evli *numarası* yapmıyorsan? Zavallı yaşlı bir kadını kandırmak için mi? Öyle mi? Bu daha da kötü. Korkunç bir şey! Düpedüz kötülük!"

"Olan biten bu mu?" Bernie kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Asistanınla evliymiş gibi mi davranıyorsun?"

Herkesin çenesinin düşmesini izlerken hiç duraksamadan "Evet," diyorum.

Eden'in yanımda gerildiğini hissediyorum. "Bir nedenin var mı?"

Bernie soruyor.

"Nedenine gelince, şirket kurallarına aykırı olmadığı için, neden belirli eylemlerde bulunma kararı aldığımı açıklamak zorunda hissetmedim ve hissetmiyorum."

Huxley kolunu kaldırıyor, hâlâ ayakta, doğrudan beni işaret ediyor. "Ama gerçek şu ki, sen iki yüzlü bir entrikacısın, öyle değil mi?"

"Özel meselelerimin bu toplantıyla ne ilgisi olduğunu anlamadığımı bir kez daha belirtmek isterim. Evet, Eden'den ziyareti süresince teyzemin önünde karımmış gibi davranmasını istedim. Bunun nedeni özel bir aile meselesiyle ilgilidir." Ses tonumu sabitleyerek bir an duraksıyorum. "Sadece şu kadarını söyleyeceğim: Bu, pişmanlık duymadığım ve tekrar yapacağım bir karardı."

O kadar sessiz ki iğne düşse duyarsınız.

Huxley'nin yelkenlerini biraz şişirdiğimi biliyorum. Otururken, az önce olduğu kadar kendini beğenmiş görünmüyor. Bana bakışından, benim tartışıp yalan söylememe ve kurula yanıldığını söyleyip saçma sapan kanıtlar sunup yüzüme vurmama hazırlıklı olduğu anlaşılıyordu. Diğer herkesi Huxley'in yanıldığına ikna edebilseydim bile, zarar yine de verilmiş olacaktı.

Eden'a bakıyorum. Gözleri kocaman, ağzı hafifçe açık. Bir damla gözyaşının oluşmaya başladığını görebiliyorum. Gözyaşı yanağından aşağı süzüldüğünde, kimse fark etmeden hızla fırçalıyor. Onunla sıcak bir bakış alışverişinde bulunuyorum ve başparmağımı nazikçe onunkine sürterek karşılığında ondan gizli bir gülümseme alıyorum. Elini tutmaya devam ederek masanın geri kalanına dönüyorum.

Kurul üyelerine bakarak, "En iyi olduğunu düşündüğünüz kararı vereceğinize eminim. Eğer bu noktaya kadar yaptığım çalışmalar kendi adına konuşmuyorsa, o zaman söyleyecek başka bir şeyim yok."

Hayatımı bu şirkete adadım. Kimse benden daha kararlı ve sadık olamaz. Pişmanlık duymuyorum. Huxley'e bağırıp çağırmıyorum -ne gariptir ki böyle bir düşünce hiç aklıma gelmiyor. Kararlarımın doğru olduğunu biliyorum. Bir bakıma Eden'la aramızdaki sırrın ortaya çıkmasına seviniyorum ve ilişkimizi saklamayı bırakabiliriz. Onun eli benimkinde sağlam ve bu vazgeçmeye niyetli olmadığım bir bağ.

Kurul üyeleri kendi aralarında konuşurlar. Bir süre sonra Bernie diğerlerine bakarken rahatsız bir şekilde koltuğunda kayar ve elini yüzünde gezdirir. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum ve tüm bunları neden bir sır olarak saklamaya karar verdiğinizi anlayabiliyorum-"

Bunun nereye varacağını biliyorum. Ne söylersem söyleyeyim, kararlarını verdiler. Kendi işimi kurtaramam ama Eden'inkini kurtarabilirim. Onu özel meselelere karıştırmamın bedelini ödetemem.

"İlk tanıştığımızda Eden benim asistanım değildi," diye itiraz ediyorum. "İşe alınmasının geçerliliğiyle ilgili herhangi bir sorunuz varsa, İK ile konuşabilirsiniz ve size sürecin bir parçası olmadığımı söyleyeceklerdir. Eden bu pozisyonu kendi başına kazandı. Elde ettiğimiz başarılar onun katılımı ve özverisi sayesinde oldu," diyorum, onun herhangi bir sonuca katlanmasına izin vermeyi reddederek. "Onun konut eksikliğini kendi avantajıma kullandım. Bu konuda hiçbir sorumluluk taşımadığını belirtmek isterim."

Göz ucuyla başını bana doğru çevirdiğini gördüm.

"Ne olursa olsun," diyor Bernie, ben hiçbir şey söylememişim gibi devam ederek, "tüm bunların bizi ne kadar hassas bir duruma soktuğunu görebilirsiniz. Bu nedenle, üzgünüm Carter, ama senden görevinden istifa etmeni istemek zorundayız."

Bana ilk adımla hitap etmesi normal değil. İçindeki çalkantıyı, pişmanlığının ağırlığını hissedebiliyorum. "Hayır," diyorum.

Huxley'nin kaşları havaya kalkıyor ve Bernie bile şaşırması görünüyor. "Affedersiniz?"

"Hayır dedim." Eden'in elini bırakarak ayağına kalktım ve takım elbisemin ceketini düzelttim. "Artık burada çalışmamı istemiyorsanız, o zaman beni kovabilirsiniz. Ortada yanlış bir şey yokken istifa edecek değilim."

Bir kez daha sessizlik.

Söz konusu olaylar benim gözetimimde gerçekleşmiş olsaydı bile, Harbor View'un inişini tüm kayıpları fazlasıyla telafi ederdi - Legacy'nin piyasa değerini üç katına çıkarır ve gelecek yıllarda rüzgârın ters yönden esmesini garanti ederdi.

Huxley'nin bana baktığını ve sırtıttığını bilmeme rağmen Bernie ile göz temasını kesmiyorum.

Bernie derin bir iç çekerek elini seyreliymiş saçlarında gezdiriyor. "Üzgünüm Carter. Ama elim kolum bağlı."

Bernie CEO ve dolayısıyla önemli yetkilere sahip en üst düzey yönetici olsa da, nihai karar alma yetkisi yönetim kurulundadır. Az önce olan da buydu. Yönetim kurulu yetkisini kullanmış ve CEO'nun pozisyonunu geçersiz kılmıştır.

Başımı sallıyorum. Yıllarca çalışmam, kendimi Legacy'ye vermem hiçbir işe yaramadı.

"Anlıyorum," diyorum sakince. "Beyler. Sizinle çalışmak bir zevkti." Sonra Eden'a dönüyorum. "Şirkete ve bana sağladığın yardımlar için minnettarlığımı ifade etmeme izin ver, Eden."

Kalkıp benimle gelmek istiyor ama ona kalmasını işaret ediyorum. Bernie de hemen geri oturmasını işaret ediyor.

Hiç pişmanlık duymadan konferans salonundan çıktım.

EDEN

T Carter gittikten sonra toplantı odası karıştı. Orada şok içinde kalmış, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Carter'ın gitmesine fazlasıyla hazırdım.

Her şeyi inkar etmek, onlara Carter ve benim sadece işçi ve işveren olduğumuzu söylemek. Ne de olsa, yakalanmamız durumunda yapacağımızı söylediğimiz şey buydu. Yine de Carter beni şaşkına çevirmişti. Sadece sahte evlilik yaptığımızı kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda pişman olmadığını da söylemişti.

Benim için ayağa kalkmış ve hatta herkesin duyması için beni övmüştü.

Kalbim hızla çarpıyor ve zihnim farklı yönlerle savruluyor.

Carter'ın peşinden koşup, az önce olanlar hakkında onunla konuşmak istiyorum. Kovuldu, bu çok açık. Peki ya ben? Kovulacak mıyım? Yönetim kurulu üyelerinden hiçbiri özellikle bir şey söylemedi, Bay Bernie hariç, o da kalıp beklememi istedi. Kaderimi şimdi mi tartışmayı planlıyorlar? İstifa etmeli miyim? Kalmak istiyor muyum ki?

Ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışarak odaya bakıyorum. Yönetim kurulu üyeleri şimdi bir araya toplanmış, Bay Bernie ve Huxley ile benim duyamayacağım kadar yüksek sesle tartışıyorlar.

Gözüme iliştiğinde Bay Bernie herkesi sakinleştiriyor. "Siz evli değil misiniz?" diye soruyor, muhtemelen Bay Huxley'in isteğini iki kez kontrol ediyor.

"Biz değiliz."

"Peki ya daireniz, ne zaman müsait olacak?"

"Birkaç gün içinde." Kader ve Hattie'nin istediği gibi, ama bu Bay Bernie'yi ilgilendirmez.

Yönetim kuruluyla bakışıyor, sonra bana dönüyor. "Eden, masana dönebilirsin. Sonraki adımları gözden geçirmek için birazdan seninle buluşacağım."

"Ben... kovulmadım mı?" Sormak zorundayım çünkü söylediklerine inanamıyorum.

"Hayır, değilsiniz. Bay Bancroft ile evli olsaydınız, işinizi yeniden gözden geçirmemiz gerekirdi. Bana öyle geliyor ki, koşullar sizin kontrolünüz dışında bir duruma karışmanıza neden oldu. Siz sadece Bay Bancroft'un emirlerini yerine getirdiniz... ve o olmadan da görevlerinizi etkin bir şekilde yerine getirme kabiliyetinizden şüphe duymadığımız için ve sizin açınızdan herhangi bir performans veya suiistimal sorunu yaşanmadığı için bizimle çalışmaya devam etmenize izin veriyoruz."

Umutsuzca oradan çıkmak istiyorum. Bay Bernie beni kovduğu anda yavaşça sandalyemden kalkıp odadan çıkıyorum. Sonra yerimi ayırtıyorum. Carter'ı yakalamalı ve ayrılmadan önce onunla konuşmalıyım. Bundan sonra ne yapmak istediğini öğrenmeliyim.

Ayrıca, söylediklerinde gerçekten ciddi miydi? Hiçbir şeyden pişman olmadığını mı? İnanmadığı bir şeyi söylediğini hiç duymadım ama bilmem gerek.

Ne yazık ki ofise gittiğimde Carter'ı hiçbir yerde bulamadım. Ofisi aynen bıraktığı gibiydi.

Telefonumu aldım ve bir mesaj attım.

BEN:

Neredesin?

HİM:

Eve gidiyorum. Sonra konuşuruz.

BEN:

Beni bekle. Ben de seninle geliyorum.

HIM:

Hayır, kal. Benim yüzümden işi bırakma. Ben iyiyim.

Üç nokta beliriyor ve bana başka bir mesaj yazdığını gösteriyor.

Bekliyorum. Hayatımın en uzun yirmi saniyesiydi.

HIM:

Konuşmamızı hatırlıyor musun? Her zaman ileriye bak. Belki de ihtiyacım olan tekme budur.

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Her ne kadar Carter'ın uğruna yaşadığı işini kaybettiği gerçeğini atlatacağına inanmak istesem de, bu pek olası değil. Evet, o inanılmaz biri ve on beş dakika bile geçmeden kollarını sıvayıp yoluna devam etmesini yadırgamıyorum. Ancak o bile, kendisini yeniden sıfırdan başlamaya zorlayan kesinlikle adil olmayan koşullar altında halının altından çekildiğini hissetmelidir. Yönetici odasındaki o salakların ona davranış şekli beni inanılmaz derecede kızdırıyor.

Yarına kadar en az beş ciddi iş teklifi alacağına, şu ana kadar Legacy için yaptığı her şeyin -ki bu çok fazla- karşılığını alacağına dair son kekime bahse girerim.

Bu işleri daha iyi yapmaz.

Koltuğuma gömülüp boşluğa bakıyorum. Burada çalışmaya başladığımdan beri Carter'la birkaç toplantıya katıldım ve onun müşterilerle ve çalışanlarla konuşurken sergilediği kolay tavra hayran kaldım. Kendini idare etme şekli ise tamamen başka bir seviyede.

Sonra, toplantı odasından çıktıktan sonra ofisine bile uğramadı.

Binadan yeni çıkmıştı. Ne adam ama.

Tabii ki, Şimdi kafam allak bullak ve konuşacak kimsem yok.

Bu uzun sürmez. Yaklaşık iki dakika sonra Gretchen cam kapıları açıp lobiye koŐar, sarı saçları neredeyse düğümünden çözülmüŐtür, kırmızı çerçeveli gözlüklerinin arkasından kocaman gözleriyle endişeli görünmektedir.

"Hey, ne oldu?" diye soruyor. "Bay Bancroft'un birkaç dakika önce çıktığını gördüm ve sonra sen koşarak çıkıp geri döndün. Her Şey yolunda mı?"

"Hayır, gerçekten değil." Er ya da geç öğreneceğini düşündüm ve bunu benden duymasını isteyerek, "Bay Bancroft gitti," dedim.

Gretchen'in gözleri daha da büyür. "~~Ne~~? Onu kovdular mı?"

Şaka yapıyor olmalısın. Neden?"

"Bu uzun bir hikaye ve Bay Bernie'nin gelmesine ne kadar zaman var bilmiyorum ama Eleanor Teyze'nin bana Carter'ın karısı dediğı zamanı hatırlıyor musun?"

Hemen başını sallıyor. "Evet..."

"Tamamen haksız değildi. Onu mutlu etmek için evliymişiz gibi davranıyorduk."

Gretchen ellerini yüzüne vurup gözlüklerinin neredeyse burnundan kaymasına neden olunca endişe őoka dönüşür. Gözlüğünü hızla yerine iter. "Aman Tanrım. Çok fazla sorum var."

"Elimden geldiğince çabuk cevaplayacağım. Ama Şimdi değil. Hâlâ bir işim var ama burada pamuk ipliğine bağlıyım. Bay Bernie geri döndüğünde dedikodu yaparken yakalanmak istemiyorum."

"Dostum, ben olsaydım, eşyalarımı alıp giderdim."

"İstemediğimi sanmayın. Neredeyse gidiyordum ama Carter kalmam için ısrar etti."

Bay Bernie de öyle.

SakinleŐtike ve tüm bu durum hakkında düşündükçe daha da tuhaf hissediyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum.

Bay Bernie gitmeme izin vermedi ve toplantı sırasında neden benim için kendini güçlü kıldı, ama şunu biliyorum: Şansımı kullanmak zorundayım. Kayıp hesaplar konusunda Carter'ı hatalıymış gibi gösterenin kim olduğunu bilmek istiyorum.

Gretchen dahil kimseye bu tuzağı araştırma planımdan bahsetmeyeceğim. Çünkü bu bir tuzak. Carter'ın adını temize çıkarmam gerek.

Gelecek ayki maaşım üzerine bahse girerim ki bu işin arkasında o sefil piç Huxley var ama... hiçbir koşulda önyargılı olamam. Bay Bernie'nin eleştirel bakışlarına dayanacak sağlam kanıtlara ihtiyacım var, çünkü o şimdiye kadar Huxley'e haddini bildirmediyse, Carter'ın sahte karısının suçlamaları da kesinlikle bildirmeyecektir. Hayır, Carter'ın izinden gitmeli ve soğukkanlı ama kararlı bir şekilde gerekli kanıtları ortaya çıkarmalıyım.

Mesele şu ki, bu görevi başarana kadar Legacy'de kalmak zorundayım. Her ne sebeple olursa olsun, Bay Bernie'nin açıkça belli etmese de tam da bu nedenle kalmama izin verdiği şüphesini üzerimden atamıyorum. Bundan emin değilim. Kararının ardında yatan nedenin, bana karşı sempati duyması ya da beni şirkette tutmanın şirkete fayda sağlayacağını fark etmesi gibi açık bir neden olması da mümkün. Müşterilerimizle iyi bir ilişkim olduğu bir sır değil ve hem Carter'dan hem de benden aynı anda kurtulmak çok fazla endişeye yol açabilirdi.

Her iki durumda da, tüm bu karmaşadan sorumlu olan kişiyi sorumlu tutmaya hazırım.

Huxley. Şu ana kadar onun hakkında bildiklerime dayanarak, aşağılık bir insan olduğunu söyleyebilirim, ancak Carter hakkında bugün masaya koyduğu şeyleri araştırarak enerjisi yok. Ayrıca, hiç kimse, ama hiç kimse, onunla dedikodu yapacak kadar onu sevmiyor.

Şirket içinden birinin ona yardım ettiğine dair kesin kanıtlar var.

Teyzemin evlendiğimizi ağzından kaçırmamasına tanık olan üç kişi Gretchen, Lexi ve Jaylin'di. Onlardan biri Huxley'e haber vermiş olmalı. Gretchen'ın bir ilgisi olduğundan şüpheliyim ama yanılıyor da olabilirim. Birçok kez yanıldım ve fazla güvendim... *öksürük-Rob-öksürük*.

Milyon dolarlık soru şu: Bu üç kadından hangisinin Huxley için casusluk yapma olasılığı daha yüksek?

Herhangi biri olabilir.

Umarım Gretchen değildir, her ne kadar bazı kanıtlar onu işaret etse de. O Huxley'nin asistanı. Ve ona Carter'la olan yaşam durumumdan bahsetmiştim. Omuzlarım düştü. Olamaz.

Gretchen hâlâ şok içinde başını sallar. "Tamam ama *tüm* detayları bir an önce öğrenmek istiyorum. Daha sonra öğle yemeğine ne dersin?"

"Üzgünüm Gretchen, yapamam," diyorum ve ortaya çıkan şüpheyi rahat bir omuz silkmeye maskeliyorum. "Tüm bu işleri gerçekten bitirmem gerekiyor. Vakit bulduğumda sana mesaj atarım."

"Yine de ofis kuryesini kullanmayın, arızalandı."

"Bildiğim iyi oldu. Tuhaf. Dün gayet iyi çalışıyordu."

"Evet, ne olduğundan emin değilim. Bilgi İşlem'i aradım bile."

"Tamam, teşekkürler."

"Şimdi işinin başına dön!" Kapıya yönelirken omzunun üzerinden bana sevgiyle sırtlıyor.

Bu gergin duruma rağmen gülümsemeye çalışıyorum. "Hallediyorum!"

Tavsiyeye uymaya ve işime geri dönmeye çalışıyorum. Ancak, o toplantıdan başka bir şey düşünmek neredeyse imkânsız. Gretchen ayrıldıktan yaklaşık on dakika sonra Bay Bernie ofis lobisine giriyor. Soğukkanlılığımı korumaya ve profesyonel davranmaya çalışıyorum. Carter'ı kovan adamlardan biriyle karşı karşıya olmak zor ama yine de yönetim kuruluna karşı beni savunmuştu ve o olmasaydı şimdi işsiz olacaktım.

"Bu karmaşanın içine sürüklendiğiniz için üzgünüm Bayan Ryan." Hemen ayağa kalktım. "Efendim, Bay Bancroft hakkında söylenen her şeyin onu kötü göstermek için yapıldığını bilmenizi isterim," dedim kararlı bir şekilde.

"Kısa bir süredir burada olduğumu biliyorum ama o bu şirketi seviyor ve her zaman koy iş önce onun kendi kişisel duygular veya önemli. Son zamanlarda olan hiçbir şey onun hatası değil."

"Söylediklerinizi takdir ediyorum ama dediğim gibi Daha önce elim kolum bağlıydı," diyor Bay Bernie kararlı bir şekilde. "Toplantıda bahsedilmeyen başka bilgiler de ortaya çıktı. Başka bir seçeneğimiz yoktu. Gitmesine izin vermek zorundaydık."

"Ne bilgisi?" Muhtemelen Huxley'nin durup dururken uydurduğu bir saçmalık.

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Evet, biliyorum," diye ısrar ediyorum. "Ben onun asistanıyım, her gününü herkesten daha iyi bilirim. Bildiğinizi sandığınız her şeyin yanlış olduğunu garanti ederim."

İnce buz üzerinde yürüdüğümü biliyorum ama başka ne yapabilirim ki? Carter'ın iyi ismi lekelenirken burada oturup sessiz kalamam.

"Eski patronunuza olan bağlılığınızı takdir ediyorum," diyor Bernie, ses tonu şansımı zorladığımı anlamamı sağlayan bir keskinlik kazanıyor ve kendini daha fazla açıklamaya niyeti yok. "Bu arada, Bay Bradley Everhart Connecticut'tan geliyor ve bir sonraki duyuruya kadar Bay Bancroft'un boş pozisyonunu dolduracak."

Bu beni şaşırtıyor. Carter ve Bradley'nin yakın arkadaş olduklarını herkes bilir. Bu da Bay Bernie'nin Carter hakkındaki iddiaları itibarsızlaştırmak ve onu geri getirmek için fırsattan yararlandığına dair şüphelerimi doğruluyor.

"Bu arada," diye devam ediyor, "Bay Bancroft'un tüm randevularını iptal edin ve onlara daha sonraki bir tarihte yeniden planlayacağınızı söyleyin. Bay Bancroft'un işten çıkarıldığını henüz bilmelerine gerek yok. Anlaşıldı mı?"

Dilimi ısıtıyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok söz var ki, elimde kanıt olsaydı kesinlikle söylerdim. Bunun yerine, Carter'ı kurtarmak için kendime verdiğim görevi düşünerek, onları yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Anlaşıldı."

Ondan sonra gidiyor ve benim tek yapabildiğim oturup bilgisayar ekranına bakmak oluyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, pek çok şeyi yapmakta zorlanıyorum. Carter mesaj atmıştır diye telefonumu kontrol edip duruyorum. Mesaj atıyor ama sadece akşam yemeğinde ne istediğimi sormak için. Çok masum bir soru ama çok şey anlatıyor. Onun yerinde olsaydım, yemek seçimi aklımdaki son şey olurdu.

MR. EVERHART birkaç saat sonra gelir. Çift camlı kapıdan içeri giriyor ve Bay Bernie ile konuşuyor. Sanki ben orada değilmişim gibi konuşmaya devam ediyorlar. Bay Bernie ona kısık bir sesle, "Sıra dışı bir şey bulursan hepsini derle, biz de üzerinden geçelim," diyor.

"Anlaşıldı."

Bay Bernie ayrılıyor ve Bay Everhart beni selamlamak için döndüğünde derin bir iç geçiriyor. "Biz burada bir ekibiz ve eşit şartlarda olmamızı istiyorum. 'Efendim' ya da 'Bay Everhart' yok. Sadece Bradley olacak," diye teklif ediyor. "Carter ve ben arkadaşız ve sahte evlilik anlaşmasından haberim var."

"Carter'ın masum olduğunu bilmelisin," diye geveledim, söylediği başka hiçbir şeyi kabul etmeden. "O asla bu şirketi tehlikeye atacak bir şey yapmaz."

"İnanın bana, bunu herkesten daha iyi biliyorum. Bunların hepsi saçmalık, öyle olmak zorunda. Sorun şu ki, kanıta ihtiyacımız var."

Rahatlayarak iç çektim. "Tanrıya şükür bunu görüyorsunuz. Yönetim kurulu neden göremiyor anlamıyorum."

"Çünkü sen ve ben onu şahsen tanıyoruz." Bradley omuz silkiyor. "İkimiz de buranın onun için ne kadar önemli olduğunu ve neleri feda ettiğini biliyoruz."

"Bay Huxley'nin bununla bir ilgisi olmalı."

"Elbette biliyor. Mesele şu ki, kanıta ihtiyacımız var." "Önce ne yapmalıyız?"

Bradley saatine bakar. Saati fark ettiğinde, "Sabah yeni bir başlangıç yapalım," diyor. Ben de saati görünce irkildim. Zihnim o kadar hızlı dönüyordu ki saatin kaç olduğunu unutmuştum. "Eminim eve dönmek için can atıyorsundur. Yarın, sen ve ben tüm bu dosyaları teker teker inceleyeceğiz ve ne bulabileceğimize bakacağız." Carter'ın Legacy Builders ile sözleşmelerini yenilememe kararı alan müşterilerinin dosyalarına işaret ediyor.

Ortada bir plan olduğu için rahatlamış hissederek anlayışla başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor. Şimdilik görevi senin devralmana sevindim. En azından sana güvenebileceğimi biliyorum."

"Aynı şekilde," diyor Bradley kararlı bir şekilde. "Bunu çözeceğiz."

Asansör kapıları bizim katta açılıyor ve Hattie'nin kapısı zaten aralık. Beni karşılamak için dışarı çıkıyor. "Sormak zorundayım, her şey yolunda mı? Carter eve erken dönmüş gibi görünüyor, ama korkarım pek konuşkan bir ruh hali içinde değil. Ve sen, tatlım, eve hiç bu kadar geç gelmemiştin!"

"Her şey yolunda." Kibarlığımı koruyarak onu acele ettirmeye çalışıyorum. "Taşınma nasıl gidiyor?"

Bunun üzerine Hattie yüzünü buruşturdu. "Ah. Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Korkarım biraz garip... ama iyice düşündükten sonra, taşınmayacağıma karar verdim."

Oh.

Tabii ki değil. Çünkü neden her şey plana göre gitsin ki? Kafamı hiçbir şeye veremiyorum bile. Aklım zaten daha önemli şeylerle meşgul.

"Ne oldu?" diye sordum. "Çok heyecanlıydın."

"Ah, canım, 'neden kendimi yerimden ediyorum ki' diye düşündüm. Mesele şu ki, kedi dostlarımla değişim konusunda belirgin bir isteksizliği var ve doğruyu söylemek gerekirse benim de öyle. Sırf daha fazla kediye ev sahipliği yapabilmek için daha büyük bir yere taşınmak, itiraf etmeliyim ki, oldukça yanlış bir fikir olabilir."

Bunu anlayabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun için onu suçlamıyorum. "Sen mutlu olduğun sürece, Hattie. Önemli olan tek şey bu."

"Özür dilerim, canım. Verdiğim kararın bu daireye sahip olamayacağınız anlamına geldiğinin tamamen farkındayım."

"Bir yolunu bulurum. İyi akşamlar Hattie," diyorum ve kapımın kilidini açmak için dönüyorum.

"Bekle, sana söylemem gereken küçük bir şey daha var..."

"Daha sonraya kalabilir mi lütfen? Carter'la gerçekten konuşmam gerek."

Başını sallıyor. "Elbette, muhtemelen pek bir önemi yok... ya da ben öyle umuyorum. Aslında oldukça önemsiz de olabilir. Şimdi bavulları boşaltmaya devam etmeliyim. Ama Eleanor'u görürseniz, lütfen içten teşekkürlerimi iletin. Beni kalmaya ikna eden onun ikna edici sözleriydi."

Çenem açık kalıyor ama Hattie cevap vermeme zaman bırakmıyor. Daireye giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Carter'ın evine giderken dikkatim biraz dağınıktı. Önce Carter kovuldu -muhtemelen benim yüzümden, çünkü Gretchen'a vermemem gereken bilgileri vermiştim- ve şimdi de kalmam gereken daire artık müsait olmayacak.

İçeri girdiğimde Hattie ile yaptığım konuşma unutuldu.

Carter elinde iki kadeh şarapla bekliyor. "İşte buradasın!

Evine hoş geldin," diyor.

Mutfak masası, canlı güller ve beyaz kalla zambaklarından oluşan büyük bir buketle süslenmiştir.

Kalbim küt küt atıyor. Hatta belki iki. "Bu da ne?"

Carter önce masaya sonra da bana baktı. "Konuşacak çok şeyimiz var ve uygun bir randevu için geç kaldığımızı düşündüm. Çiçekli, güzel yemekli ve sadece ay ışığının ek bir ikramiye olmadığı türden."

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu. Özellikle de bugün olanlardan sonra..."

"Evet, söyledim. Gel, otur."

Beynim neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bile ayaklarım beni ona götürüyor. Sevgi dolu gülümsemesi nefesimi kesiyor ve şarap kadehine uzandığımda ellerim titriyor. "Anladığım kadarıyla toplantıda söylediğin her şeyde ciddiydın?" Boğazım aniden kuruyarak soruyorum. "Hiç pişmanlık duymadığını ve her şeyi tekrar yapacağını mı?"

"Beni artık tanıyorsun Eden. Ne zaman istemediğim bir şey söyledim ki?"

O haklı. Söylediklerinde kesinlikle ciddi olmasaydı bunları söylemezdi, biliyorum. Sorum muhtemelen Rob'un bana yaptıklarından kalan derin güvensizliklerden kaynaklanıyordu, karşımda duran adamla tanıştığım anda iyileşmeye başlayan kalıcı bir yara. Carter, Rob'a hiç benzemiyor. Ona güvenebileceğimi, söylediklerinin yüzde yüz doğru olduğunu biliyorum (bana odasında iki yatak olduğunu söylediği zaman hariç).

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

Carter bardağını bıraktı ve sandalyeyi bana doğru uzattı. "Otur."

Ben içiyorum. Carter yanımdaki sandalyeye oturup bardağını kaldırıyor ve bir yudum almadan önce benimkiyle tokuşturarak kadeh kaldırıyor. "Konuşmamız gereken çok şey var." Elimi tutmak için uzandı. "Doğrudan konuya girmeme izin ver."

"İnkâr edebilirdin!" Ağzımdan kaçırdım.

Kısa bir süre için, ima ettiğim şeyden emin olamıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

Sözünü kestiğimi biliyorum ama içimi dökmem, itiraf etmem gerekiyor. "Ben de seninle gelirdim. Çünkü şimdi bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum-"

"Eden, şu anda iş hakkında konuşmaya hiç niyetim yok. Az önce Bradley ile telefonda konuştum ve o da beni bilgilendiriyor. Sana söylemem gereken başka bir şey var. Önemli bir şey."

"Uh-oh...ne?"

CARTER

“ Rob'u buldum.”

Omuzları düştü. "Sen ne?"

“ Vance'in özel dedektifi yaptı. Alexei. Onu bulmak zor olmadı. Daha önce Vance'den bir telefon aldım.”

Yaşadığı utancı düşünmek hâlâ içimi titretiyor. Rob ayrılığı onun suçuymuş gibi göstermiş, onu hiç istemediği bir evlilik için kandırdığına inandırmış ve onu hiç sevmediğini söyleyerek bıçağı daha da derine saplamıştı. Gerçek şu ki, bu pislik herif "onu sevmediğini" işlerinden biri tepetaklak olup iflas ettikten sonra öğrenmişti. Sosyal çevrelerindeki insanlar onun arkasında toplanmış, onun etkisinde kalmış ve onun küçük çılgın hikayesinin büyüüne kapılmışlardır. Adamın beş parasız olduğunu ve birkaç yatırım anlaşmasında ciddi bir düşüş yaşadıktan sonra hayatını kadının finanse ettiğini çok az biliyorlardı.

Yüzünü kurtarmak için yalan söyledi, sik kafalı. Sonra onu soydu ve kanıttan yoksun olduğunu ve ona karşı suçlamasının hiçbir sosyal desteği olmadığını çok iyi bilerek bunu ona çevirdi.

Sadece mihrapta, kalbi kırık, parasız, arkadaşsız ve desteksiz bırakılmakla kalmamış, tüm bunların üstüne bir de terk edilmişti,

onu suçlu gibi göstermişti.

Evlenmeden önce korkmak bir şeydi, ama onu mihrapta terk ettiği için bir pislikti. Gerisi ne olacak? Affedilemez.

Ben de işleri yoluna koymak için buradayım. Eden, meseleyi Vance'in yetenekli ellerine bırakmayı kabul ettiğinde bunu yapmam için bana güvenmişti.

Bunu kurtarmak için yapabileceğim tek bir şey varsa, ne olursa olsun onun arkasında duracak bir erkek olduğunu bilmesini sağlayabilirim. Onu kullanmayacak ve fiziksel ve zihinsel olarak becerdikten sonra onu sıcak bir patates gibi bırakmayacak biri.

"Yasal sonuçlarıyla yüzleşecek," diyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakarken. Başlangıçta bir inançsızlık var ama yüz ifademden bu konuda şaka yapmayacağımı açıkça okuyabiliyor. "Vance çalınan paraları geri almak için bir polis raporu, bir hakaret davası ve bir hukuk davası açtı."

"Carter, Rob'u tanıyorum. Herhangi bir yanlış yaptığını inkâr edecektir-" "Diyelim ki bir hata yaptığını kabul etti."

"Aynen böyle mi?" "Aynen böyle."

"Bir dakika," diye araya giriyor. "Bu özel dedektif..." "-fiziksel şiddete başvurmak mı?" Cümleyi bitiriyorum onu. "Hayır, buna gerek yoktu. O işi zaten başka biri halletmişti. Alexei Rob'u üçüncü sınıf bir otelde, kelimenin tam anlamıyla yaralarını sararken buldu."

Rob'un gözünü (en azından) morartmak benim için sorun olmazdı ama sonuçta bu pislik ellerimizi kirletmemize değmez.

Eden bana bakıyor, gözleri parlıyor, hala düşünüyor.

"Ayrıca seni bir daha rahatsız etmeyeceğini de kabul etti," diye ekliyorum ve onu kucaklıyorum.

Kucağımda gerildi. "Neden? Carter... söyle bana, ağır yaralı mı yoksa *ölü mü*?"

Ona bakıyorum ve alnından öpüyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Hayır, ama sana yaklaşmaya çalışırsa ya da sana, sevdiklerine ya da herhangi bir kişiye herhangi bir şekilde baskı yapmaya kalkarsa, keşke öyle olsaydım diyeceğinden emin olacağım."

"Ücretler ne olacak?"

"Vance avukatlık ücretlerinin ödenmesi için ikna edici bir dava açacak. Mahkemenin sizin pozisyonunuzu kabul edeceğini ve eski nişanlınızın tüm yasal ücret ve masraflardan sorumlu olduğuna hükmedecek bir karar vereceğini tahmin ediyor."

Omuzları gevşiyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Genellikle kalın bir iyimserlik duvarının altında sakladığı o hüzünlü gözler. İnsanlara güvenir, her zaman içlerindeki en iyiyi görmeye çalışır ve hayal kırıklığına rağmen bu onu dize getirmemiştir. Bu onu acımasız yapmadı. Sadece inanılmaz derecede incinmiş.

Adaleti hızlandırmak için önerebileceğim bir şey varsa, zamanımı bundan daha değerli bir şekilde harcayabileceğimi düşünemiyorum.

Yavaşça göz kırpmıyor.

Ve o bir göz kırpışla, küçük bir ışıltı belirir.

Gözlerinde ince bir değişim meydana gelir.

Neredeyse parlıyorlar, içlerindeki ateşi yansıtıyorlar.

"Eğer bu bana Yılın Kocasını ödülünü kazandırmazsa," diye takılıyorum, "başka hiçbir şey kazandırmaz." Koca diyorum, "sahte koca" değil ve bu tesadüf değil. Bir noktaya değiniyorum.

Hemen yanından geçip gidiyor. "Yılın kocası mı? Carter, bu sana *ömür boyu* sırt masajı ve her gece fazladan bir dilim *tatlı* kazandırabilir."

Bana daha sıkı sarılıyor.

"Bunu ayarlayabiliriz. Şimdi aynı derecede önemli olan ikinci gündem maddesine geçelim."

"Uh-oh...ne?"

"Burada, benimle kalmanı istiyorum."

Tekrar göz kırpıyor, beni bırakıp arkasına yaslanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

EDEN

"C Buraya gel. Yaşlı bir hanımefendinin taşınmayacağını duydum," diyerek beni geri çekti. "İşte bu yüzden

Bugün iki kez Vance ile telefonda görüştüm. Ev sahibiyle konuşuyor ve senin adının da yer aldığı yeni bir kira sözleşmesi hazırlayacak. Böylece ne olursa olsun her zaman bir eviniz olacak."

Şok içinde ağzım açık kaldı. Söylediklerini doğru düzgün algılayamıyorum bile. En çok da birkaç saat önce kovulduğu ve yeni bir iş aramak ya da mücadele etmek yerine "Rob işi" ile meşgul olduğu ve tüm bunların üzerine romantik bir randevu hazırladığı ve a v u k a t ı n a beni kira kontratına eklemesini söylediği gerçeğini aklım almıyor.

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordum.

"Çoktan bitti. Evrakları yarın imzalayacağız."

Artık kendimi tutamıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak onu elimden geldiğince büyük bir tutku ve güçle öpüyorum. Evet, sonunda Rob'u rahat bırakabilmenin verdiği tatminle sevinç çılgınlıkları atmak istiyorum ve evet, her zaman başımı sokacak bir evimin olması bana çok yardımcı oluyor ama beni asıl etkileyen Carter'ın sevgisi

Yüzündeki o muhteşem dudakları öpmeye çalışırken bile deli gibi gülümsüyor.

Carter ayağa kalkıyor ve beni de yanında getiriyor. Bacaklarımı beline doluyor, dudaklarımı şakacı bir şekilde ısırıp emdiğim boynuna doğru götürüyorum. Artık hiçbir şeyi saklamak zorunda olmadığımıza göre morluk bırakmayacağımı düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Beni taşıırken kulağıma homurdanarak, "İşte olacaklar," diyor. "Sana -bugünkü dış müdahalelere rağmen- kimin hâlâ patron olduğunu ve her zaman olacağını, yatak odasından başlayarak tüm hafta sonu boyunca dairenin her yerinde, her odada göstereceğim. İtirazı olan var mı?"

"Hayır." Gülüyorum. "Hiç."

"İşte iyi bir kız."

Onun yatak *odasında* -bizim yatak odamızda- beni yatağa yatırdı.

Ona ihtiyacım var, sert göğsünü göğsümde hissetmeye ihtiyacım var, kendime bunun gerçekten olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım var.

Aslında mutlu sona ulaşıyorum.

Carter arkasına yaslanıyor, gözümün üzerinde olmasından hoşlandığı belli, siyah tişörtü kaslı göğsünü zorluyor. Yemin ederim o tişörtleri bilerek giyiyor çünkü bana ne yaptığını biliyor.

Yavaşça ve tek eliyle tişörtü boynunun arkasından çekip çıkarıyor ve daha yana atmaya fırsat bulamadan ellerimi yontulmuş gövdesinde gezdiriyor, ilkel enerjisini hissediyor, şahinin yoğunluğunu seziyor ve geniş omuzlarını kavrayarak onu bir öpücüğe daha çekebiliyorum.

Becerikli parmakları bluzumun düğmelerini çözüyor, bluzumu katlayıp açmadan ve sutyenle kaplı göğüslerime uzanmadan önce çıkarmaya bile zahmet etmiyor. Onun dokunuşuyla inliyorum, kendimi ona olabildiğince yaklaştırmak için sırtımı kamburlaştırıyorum.

Bu adamın yaptığı her şey bedenimi ateşe veriyor. Dokunuşu bana hayal bile edemeyeceğim şeyler yapıyor. Daha önce aşkı tanımıştım, en azından tanıdığımı s a n ı y o r d u m . Ama onunla olan her şey

Carter farklı. O farklı. Sadece birlikte olduğum diğer erkeklere kıyasla değil, çok kısa bir süre önce tanıştığım versiyonuna kıyasla da.

Bu gece bile bir şeyler değişti. Aramızda bir değişim var ve ben bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Hepimiz varız.

İkimiz de bu ilişkiye, birbirimize bağlıyız. Bu gece, rahatlatıcı bir dokunuş ve birkaç saatlik zevk arayan iki insan değiliz.

Biz Carter ve Eden'ız, resmi olarak birlikte yaşıyoruz ve yanlışlıkla bir daireyi paylaşan sahte bir çiftten daha fazlası oluyoruz.

Statümüz ne olursa olsun, dürüstlük ve iletişim her ilişkinin temelidir, özellikle de ilk aşamalarında. Carter'ı Gretchen ve ona bazı bilgileri uygunsuz bir şekilde ifşa ettiğim konusunda bilgilendirmem gerektiğini biliyorum.

"Kıyafetlerini çıkar bebeğim," diye kulağıma hırılıyor ve çenesiyle kulağımın kabuğunu sıyrarak beni ovarken ürperiyorum.

Bu ve burnumu istila eden derin, köselemsi misk ile tüm iyi niyetlerimi unutuyorum.

İçimde çok ama çok derinlerde bir yerde bir ses ona her şeyi daha sonra anlatabileceğimi söylüyor, ne de olsa mükemmel bir anın üzerine yarım yamalak bir hipotezle gitmenin hiçbir anlamı yok - kesinlikle sıfır.

Ben de hiç umursamadan bluzumu çıkardım, Carter'ın çıplak tenini tenimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Beni öpüyor ve o seksi kirli sakalından bana daha fazla veriyor, sütyenimi çıkarmak için uzanıyor. Kumaş sabırsızlıkla üzerimden atılıp odanın öbür ucunda bir yere savrulduğunda, iki güçlü el çıplak göğüslerimi avuçluyor.

"Çok güzelsin. Muhteşem göğüslerin var, seni ilk gördüğümde fark etmiştim," diyerek dudaklarıma hırılıyor ve onları sıkıyor. "Mükemmel boyut ve şekil."

Meme uçlarım onun dokunuşuyla büzülüyor ve acıyor.

"Ellerim için mükemmel," diye homurdanıyor, sesinden memnuniyet damlıyor.

Küçük bir inilti çıkarıyorum ve kalçalarım onun büyüyen çıkıntısına karşı istemsizce kıpırdıyor.

Boynuna doğru öpüyorum ve dudaklarım kulağının hemen altındaki hassas noktaya değdiğinde titrediğini hissediyorum. Dudaklarımı etrafına sarıp açgözlülükle emiyorum ve kendimi o kadar kaptırıyorum ki meme uçlarımı koparıp parmaklarının arasında hafifçe sıkıştırdığında ani bir zevkle inlemeye başlıyorum.

"Ve ağzım için mükemmel."

Başını aşağı eğiyor ve dili meme ucumu yalarken ellerim saçlarında. Bütün sinirlerim mutlulukla karıncalanmaya başlıyor. Dili bir kez daha daireler çizip sonra yumuşakça, neredeyse kazara meme ucuma dokunduğunda bacaklarımın arasında bir karıncalanma uyanıyor. Yavaşça emmeye başlıyor ve vücuduma zevk karıncalanmaları gönderiyor. Şişmiş tomurcuğu serbest bıraktıktan sonra üzerine hava üflüyor ve sertleşmesini izliyor.

Ellerim omuzlarına düşüyor, diliyle diğer meme ucuma dokunduğunda sertçe kavırıyor ve sonra daha sert emiyor, neredeyse beni ısıırıyor.

Nefesim daha da ağırlaşırken acı ve zevk içinde inliyorum.

"Benim için ıslanıyor musun, bebeğim?"

Emmeye ve alay etmeye devam ediyor, vücudumda ve zaten ıslatılmış klitorisimde daha fazla yoğun zevk atışına neden oluyor.

"O tatlı amcığınızı kaygan ve nabız gibi atarken görmek istiyorum," diye homurdanıyor, "ve küçük klitorisin benim için zonkluyor. Bütün gün o muhteşem göğüslerini düşündüm. Ve amını. Seni tam olarak nasıl bu kadar iyi becereceğimi."

Nefesim kesiliyor. "Yani... bir COO bütün gün ne yapar?"

"Bana sorarsanız, bu iyi harcanmış bir zaman," diyor inançla. Her bir meme ucuna son bir öpücük kondurarak

Tekrar yukarı doğru hareket ediyor, beni kendine doğru çekiyor, meme uçlarım göğsüne bastırıyor ve sikinin dış hatları merkezime doğru titreşiyor.

Ellerim pantolonunun düğmelerini karıştırıyor, sonunda açıp fermuarını indirmeyi başarıyorum. Aletine dokunmam, bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlamam gerekiyor.

Başını sallayarak geri çekiliyor, bu sefer kot pantolonunu ve boxer külotunu kalçalarının üzerinden aşağı iterek sikini serbest bırakıyor. Sertleşmiş. Kalın. Öfkeli. Elimi uzunluğunun etrafına sarıyorum, avucumdaki büyüklüğü beni hâlâ heyecanlandırıyor.

Okşuyor ve sıkıyorum, ettiği küfürleri yutuyorum. Bir iniltiyle eteğimi aşağı çekiyor. "Bunun gitmesi gerek. Şimdi."

Yardım etmek için kalçalarımı kaldırdım ve o zaman -
ve ıslak külotum

-Gitti, aramızda hiçbir şey kalmadı.

Engel yok.

Belki biri hariç: vicdanım.

"Seni yalayıp temizlemek için sabırsızlanıyorum bebeğim," diye homurdanarak düşüncelerimi böldü.

Amımı yalamıyor ya da yemiyor, onu yiyip *bitiriyor*. Bunu tarif etmenin başka yolu yok. Klitorisimi yok etmeyi bitirdiğinde, nefes alıp veren bir karmaşa içindeyim, benimle istediği her şeyi ve her şeyi yapması için ona yalvarıyorum.

Onun için çıldırıyorum, hazır ve istekliyim.

İçeri ittiğinde öpüşüyoruz. Nefes nefese kaldığımda nefesimi alıyor, kalçaları ileri geri hareket etmeye başlarken eli yanağımı kavırıyor, ilk başta beni yavaşça alıyor. "Tanrım, harikasın. Sen mükemmelsin, bebeğim."

Bedenim hiç olmadığı kadar canlı. "Carter..."

Sana söylemem gereken bir şey var," diye
geveliyorum. Ona söylemem gerekiyordu.

İtme hareketlerini durdurmadan yukarı bakıyor, beni becermeye devam ediyor. Ben bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırıp usulca "Ne var bebeğim?" diye gürledi. Devam ediyor

Ritmini bozmadan ya da cevabımı beklemeden ilerliyordu.

Bunu ne kadar çok yaparsak yapalım asla yeterli olmayacağını hemen anladım.

Onu her zaman isteyeceğim.

"Hiçbir şey," diye
fısıldıyorum.

Ve o gece sevişirken, birbirimizin kollarında kendimizi kaybederken, olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Onun kollarında. Vücudunun altında. Onun tarafından sahiplenildim. Onun tarafından sevilen. Her deneyim, her zafer ve aksilik, bölümleri dolduran her dönemeç ve dönemeç beni nihayetinde kaderin beni ve onu birleştirdiği bu sayfaya götürdü. Carter.

Beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Eliyle başımı kavırıyor, saçlarımı bileğinin etrafında bir çember şeklinde topluyor ve sonra saçlarımı geriye doğru çekerek ağzımın açılmasına ve başımın geriye doğru eğilmesine neden oluyor.

"Sen benimsin, tamamen
benim." İçine girdi.

Carter'ın iş hayatıyla ilgili bilinmezlik sürerken bile rahatlamaya çalışıyorum. Pazartesi sabahına kadar kendimi Gretchen olmadığına ikna ettim. Kendime *o kadar* da kötü bir karakter yargıcı olmadığımı söyledim ve buna gerçekten inandım.

Carter'la daha fazla vakit geçirmeyi dilememe rağmen, alarmım çaldığında koşarak işe koyulacağım için heyecanlıyım.

Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte üstesinden gelebileceğimizi biliyorum.

Ama Bradley ve ben Carter'ın adını ne kadar çabuk temize çıkarırsak o kadar iyi hissedeceğim.

"BUGÜN İÇİN BİR PLANIN VAR MI?" İşe gitmek için hazırlanırken Carter'a sordum.

"Evet, yatırım tavsiyesi isteyen bir arkadaşım
toplantım var."

"Söylemeliyim ki bebeğim, bu kovulma olayını benden çok daha iyi idare ediyorsun," diyorum kahve fincanımı kaldırarak. "Kızgın değil misin?" Onu bir ya da iki kez Vance ile telefonda konuşurken, tavsiye isterken ve olası hareket tarzlarını tartışırken duydum. Nihayetinde her şey çok önemli bir gerekliliğe dayanıyor: somut kanıt.

"Çok kızgınım. Kanım kaynıyor. Aslında, bundan sorumlu olan o lanet piçi boğmak istiyorum. Huxley, o sefil komplocu. Ama şu anda dikkatimi vermem gereken daha önemli görevler var. Yeni bir başlangıç için potansiyel görüyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Olayları görmek için harika bir yol," diyorum, destekleyici bir tonda konuşmak için çaba sarf ediyorum ama kendimi berbat hissediyorum. Sözleri, zararlı etkilere tutunmak yerine ilerlemenin ve hedeflere odaklanmanın önemi hakkındaki inançlarıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyor.

"Belki de senin sayendedir," diye ekliyor, tableti bırakıyor ve masanın altından uzanıp elini dizime koyuyor. "Belki de sen benimle kaldığın için kendimi iyi hissediyorumdur."

Adını temize çıkarma planımı ona bildirmiştim. Bana yapmamamı söylemişti. Bunu onun için yapmamam gerektiğini, çünkü bunun riskli olduğunu ve işime mal olabileceğini defalarca söylemişti. Ama bu benim için önemli. *O* benim için önemli. Yanılıyorlar ve ben bunu kanıtlamaya kararlıyım.

"Bu hiç adil değil." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Ben pozitif bir insanım, en azından öyle olmaya çalışıyorum, ama bu saçmalık ve buna katlanmayacağım."

Eğilip önce başımın üstünü, sonra dudaklarımı öpüyor. "Pekâlâ, benim çıkmam gerekiyor. Çok fazla çalışma."

Gözlerindeki bakıştan, onu savunduğum için benimle gurur duyduğunu anlayabiliyorum (keşke bilseydi) - ama hissedebiliyorum

sabotajının kanıtlarını ortaya çıkarma şansıyla ilgili şüpheleri var.

"Tamam bebeğim," diyorum, "iyi günler." "Seni öğle tatilinde ararım."

Gidişini izliyor, bir aydan biraz fazla bir sürenin neleri değiştirebileceğini düşünüyorum. İlk tanıştığımızda, ikimiz de ilk gecemiz hiç yaşanmamış gibi davranmakta çok kararlıydık. Şimdi, birbirimizi hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi birlikte yaşıyoruz. Böyle sevgi dolu bir adam bulmak için yıllarca bekledim ve o hiç beklemediğim bir anda kucağıma düştü.

Kahvaltımdan birkaç ısırık alıyorum ama bir türlü doymuyorum. Carter kovulduğundan beri yemek hiç çekici gelmiyor.

İş için hazırlanmayı erkenden bitiriyorum ve Carter çıktıktan kısa bir süre sonra dışarı çıkıyorum.

Bradley ve ben soruşturmamızda tam gaz ilerliyoruz. Ancak, Çarşamba günü geldiğinde, tamamen tükenmiş durumdayım. Bradley ve ben ilk seferimizde müşteri dosyalarında göze çarpan herhangi bir sorun bulamadık ve yaptığımız işin önceliği olsa da, gerçek iş yükümlülüklerimiz dikkatimizi gerektiriyor. Carter'ın yerine ne zaman kalıcı birini bulacaklarına dair belirlenmiş bir tarih yok ve New York'taki işi ile COO olarak Connecticut'taki görevleri arasında Bradley her yere dağılmış durumda.

Gretchen bana ve Bradley'e kurnazca yardım etmeye çalışıyordu.

-Bunu da Huxley'nin hilekâr entrikalarının bir parçası olmadığına dair iyi bir işaret olarak görüyorum. Yine de patronuna güncellemeler sağlamak için döngüde kalmak istediği ihtimalini de göz ardı edemiyorum.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve günlük rutin işlerimi yapmaya başlıyorum. E-postaları ve telefon mesajlarını kontrol ediyorum, Bradley'nin takvimini güncelliyorum ve yeni müşteri dosyalarının incelemesi için hazır olduğundan emin oluyorum. Tüm bunlar bittiğinde

dedikten sonra, şimdiye kadar topladığımız bilgileri saklamak için oluşturduğum "CDB" klasörünü açıyorum.

Fazla bir şey değil. Çoğu, Huxley'nin şirket hesabından tahsil ettiği şehir arabaları ve yemekli toplantılar için geri ödeme makbuzları. Gretchen Huxley'in geçen ayki takvimine bakacak ve birlikte takviminin boş olduğu günlerle çapraz karşılaştırma yapacağız. Eğer toplantılara katılmış ama bunları kayıtlara geçirmemişse, bu kesinlikle şüpheli olacaktır.

Bir süre sonra Bradley geldi. O da benim gibi yorgun ve mutsuz görünüyor. "Günaydın, Eden."

"Günaydın Bradley. İncelemek istediğin dosyaları getirdim."

"Teşekkürler. IT'den mesajlaşma sistemi hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Bugün olmaz."

Ofis içi mesajlaşma sistemimiz günlerdir çalışmıyor. BT sorunu çözmeye çalışıyor, ancak her çözdüklerini düşündüklerinde tekrar çöküyor gibi görünüyor. Bu da işleri biraz daha can sıkıcı hale getiriyor.

Bradley iç çeker. "Çok saçma. Daha önce hiç sorun yaşamamıştık, neler döndüğünü anlamıyorum."

Bir şey tıkladı ve bilgisayardan başımı kaldırdım. "Bekle bir dakika. O günden beri kapalı, Carter'ın kovulduğu günden beri. Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Carter'ın işten çıkarılacağı *gün* güvenilir mesajlaşma sistemimizin aniden çalışmayı durdurması ihtimali nedir? Ve şimdi son derece yetenekli ve zeki BT departmanımız onu her tamir ettiğinde tekrar bozuluyor mu? Az önce kendin söyledin: Bu sorunu daha önce yaşamamıştık."

Bradley'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Bilgi işlem müdürünü ara ve en kısa zamanda onu ziyaret etmem gerektiğini söyle. Bugün. Neden bilmiyorum

bunu daha önce düşünmemiştim."

"İkimiz de yapmadık. Çok meşguldük."

Ben telefona uzanırken o ofisine giriyor. IT'yi o kadar çok aradım ki numarayı ezberle biliyorum. Toplantıyı ayarladıktan sonra araştırmama geri dönüyorum. Carter'ı hayal kırıklığına uğratabamam.

İş günü sona erdiğinde, Bradley'nin dönüşünü ve muhtemelen uzun sürecek olan BT toplantısının sonucunu bekleyemeyecek kadar yorgun olduğum için ayrılmaya karar verdim. Herhangi bir güncelleme almadığıma göre, sonucun önemsiz olduğunu ve Bradley'nin daha sonra eve gittiğini tahmin ediyorum.

Eve geldiğimde hemen ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye yığılmaya hazırım. Carter henüz eve gelmedi. Geç bir röportajdan bahsettiğini hatırlıyorum.

Asansörden indiğimde Hattie o neşeli gülümsemesiyle "İyi akşamlar aşkım," diyor. Yüzümde tuhaf bir ifade olmalı çünkü gülümsemesi duraksıyor. "Kendini iyi hissediyor musun canım? Sakıncası yoksa biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim, teşekkür ederim," diye onu temin ediyorum. "Sadece biraz keyifsiz hissediyorum."

"Geçen gün de bundan bahsetmiştin, değil mi?" "Bu sadece yorgunluk, geçecek." Bunun bir anlamı yok. Hattie'ye Carter'ın kovulmasıyla ilgili olası suçluluk duygumun beni nasıl tükettiğini anlatmaya çalışıyorum.

Hattie ikna olmuşa benzemiyor ama ben kararımı çoktan vermişken benimle tartışmanın zor olduğunu artık öğrenmiştir. Kapımın kilidini açmak için dönüyorum.

"Bir dakika bekle canım. Geçen gün sana bir şey söyleyeceğimi hatırlıyor musun? Belki de gerçekten önemli bir şeydir. Kısa bir süre önce burada olan bir kadınla ilgili."

Kalbim boğazımda, ona geri dönüyorum. "Hangi kadın?"

"Şey, canım, birkaç hafta önce buraya bir kadın geldi. Öğlen saatlerinde geldi, kapıyı açtığımda biraz tedirgin görünüyordu. Yolunu kaybettiğini iddia etti ve biraz dostça sohbet ettik. Komşularım hakkında sorular sordu, ben de sizin ve kocanızın burada ikamet ettiğini söyledim, biraz şaşkın görünüyordu. Söyleyin bana, medeni durumunuzu açıklamakla doğru mu yaptım? Sanırım Eleanor'a ve diğer herkese yansıtmak istediğiniz imaj bu, değil mi?"

Oh, hayır.

"Kadın neye benziyordu? Sarışın ve gözlüklü müydü? Benden birkaç yaş büyük müydü?"

"Ah, evet, işte bu, canım! Bu onu tam olarak tarif ediyor. Çok zarif ve sevimli bir hanımefendi olduğunu düşünmüştüm. Kim olabileceğini biliyor musun, aşkım?"

Gretchen.

Oh, hayır.

Lexi de gözlüklü olmasına rağmen, hem onun hem de Jaylin'in saçları koyu renk.

"İş yerinden biri," diyorum, midem bulanıyor. "Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Hattie."

"Güle güle, aşkım."

Daireye girdiğimde kanepeye yığıldım, yüzükoyun.

On dakikalık cehennemden sonra kendimi yatak odamıza sürükledim. Yol boyunca, yerde bırakmayı umursamadan tüm kıyafetlerimi çıkardım. Vücudum kurşun gibi hissediyor. Geceliğimle yatağa tırmanıyorum, kendimi yorganın içine bir dürüm gibi sarıyorum.

Ancak, ne kadar yorgun olursam olayım, beynim sakinleşmekte zorlanıyor.

Carter'ın kovulması benim hatam.

Gretchen'a güvendim ve ona aynı apartmanda yaşadığımızı, sadece yan yana olduğumuzu söyledim - temelde ince bir duvar ve "birlikte yaşamaktan" uzak bir kaç kaldırma. Hikayem o kadar şüpheli gelmiş olmalı ki

neredeysse aynı yatağı paylaşıyorlardı. Kontrol etmeye gelmişti. Huxley'e haber vermiş. Huxley Carter'ı kovdurdu. Bir kez daha, birinin karakterini değerlendirirken hata yapmışım. Ve bu sefer, bedelini ödeyen Carter oldu.

Başım dönüyor.

Ne yapacağım ben?

Biraz temiz hava almak için kendimi balkona sürüklüyorum.

Öğrendiğinde ne yapacak? Ne kadar kızacak? Bir şekilde bunu bilerek yaptığımı mı düşünecek? Beni kovacak mı?

Bundan sorumlu olan o lanet piçi boğmak istiyorum.
Bunlar onun sözleriydi.

Ve o lanet piç de benim. Ben sorumluyum. Ben sorumluyum.

fıtlı ateşleyen kişi. Bıçağı saplayan bendim. Tetiği çeken bendim. Evet, fırsatı değerlendiren Huxley'di ama sonuçta yanlış kişiye güvenmişim. Tekrar ediyorum.

Balkonun zemininde oturup ne yapacağımı düşünürken aklımda çılgınca düşünceler dönüp duruyor. Yorulmadan çalıştığı geleceği yok eden bendim. doğru için sayısız yıllar, ithaf etmek bitmek bilmeyen geceler, yorucu savaşlar kazanmak ve kendini kanıtlamak

Ondan şüphe edenler.

İşin ironik yanı, yönetim kurulu odasında benim için mücadele etmişti. New York'ta çalışma hayalimin devam edebilmesi için hayalimdeki işi bırakmış ve benim işimi *korumamı* sağlamıştı.

Hiç kimse benim için onun gibi savaşmadı. Rob söz konusu olduğunda bile benim için savaştı.

Peki ben ne yaptım?

Hayallerini yaşayamamasının sebebi benim. Beni dedikodular konusunda bile uyardı.

Dinlemedim.

Kesinlikle, Carter hayatını paramparça ettiğimi öğrendikten sonra artık onunla kalmamı istemeyecektir.

Dağınıklık.

Kalmamın bir anlamı yok.

Toplanmaya başladım.

CARTER

Altı ay önce biri bana Legacy'den çıkarılacağımı söyleseydi, deli olduklarını düşünürdüm.

Bir toplantı hayatımı tamamen alt üst etti. Çocukluğumdan beri ilk kez işsizim ve dürüst olmak gerekirse? Bundan nefret etmiyorum. Hem de hiç. Ortak olamamak ve Legacy için harcadığım onca emeğin umduğum gibi sonuçlanmaması berbat olsa da, bundan sonrası için gerçekten heyecanlıyım. Yeni bir maceraya, hayatımın yeni bir evresine atılıyorum ve bunun beni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve nedenini biliyorum.

Eden. Tüm farkı o yarattı. O yeşil gözleri ve gülen dudaklarıyla hayatıma girmiş, neşeli kişiliği ve nefes kesici güzelliğiyle kalbimin kapısını tekmelemişti. Yanında taşıdığı o sonsuz güneş ışığını ve nezaketi getirdi ve her şeyi yeni bir ışık altında görmemi sağladı. Hayatımda beni seven ve bana değer veren bir şey, *biri* var.

Teyzemin söyledikleri şimdi mantıklı geliyor. Böyle birine sahip olmak, iyi günde kötü günde yanında olacak birine.

Zayıflık hayat değiştirir.

Ama kalmasına ne kadar seviniyorsam, bir o kadar da endişeliyim.

Yorgun olmasının yanı sıra, ben bir konuşma başlatmadığım sũrece pek konuşmadığını fark ettim. O zaman bile hızlı, genellikle tek kelimelik cevaplar veriyor. Belli ki onu rahatsız eden bir şeyler var. Her zaman neşeli ve pozitifdir - onu sessiz ve içine kapanık gũrmek endişemi dũpedũz endişeye dũnũřtũrũyor.

En kũtũsũ de, gũzlerindeki hũznũn bir kısmının geri dũndũęũnũ gũrdũm. Sabah evdeki uğultu ve duştaki şarkı bile kesildi. Komiktir ki, bu benim de uezlediğim bir şey. Ve bu konuda ona çok kızmıştım. Tereddũtleri mi var? Benim hakkımda mı? Bizim hakkımızda mı?

Yoksa iş mi onu etkiliyor?

İş ahlakını takdir etmekle birlikte, şirketin bu konuda ne kadar dũřũncesiz olabileceğini biliyorum ve onları memnun etmeye çalışırken kendine zarar vermesini istemiyorum. Çok fazla alışıyor. Herkesin zaman zaman molaya ihtiyaı olur, o da bir istisna değil. Oraya yıllarımı verdim ve beni umursamadan sildiler. Aynı şeyin Eden'ın başına gelmesini istemiyorum.

Legacy'den ayrıldığım haberi yayıldığından beri telefonum susmuyor. Sağdan soldan iş teklifleri alıyorum.

Birkaç inşaat devi bana ulaştı ve kadrolarında yer almam için ilgi gũsterdi. İki tanesiyle gũrũřmeyi kabul ettim. Thorne Architects. Humphries Properties. İş kağıt uezlerinde ilginç gũrũnũyor ama daha fazlasını uezrenmem gerekiyor. Legacy için harcadığım onca zaman ve emekten sonra, kucağıma dũřen ilk işi kabul edecek değilim. Yeteneklerimi ve değerimi biliyorum ve yalnızca yeteneklerime uygun firsatları kabul etmeye kararlıyım.

Eden'la bu konuyu henũz konuşmadım ama diğerlerinin çoğunu reddetmemin başka bir nedeni daha var.

Görüşmeler. Kariyerim üzerine çok düşündüm ve fark ettim ki katıldığım her yeni yerde, aldığım her işte bir şekilde yeniden başlamam gerekecek. Yaşadığım onca şeyden sonra, açıkçası yeniden başlamak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Ama seçeneklerimi açık tutmak için röportajları kabul ediyorum. Dışarıda neler olduğunu keşfetmeden karar vermek istemiyorum.

İlk toplantının sonunda beynim başka bir yerdeydi. Şirketin her şeyi yolunda gitse ve ben de büyük bir potansiyel görsem de, teklif kulağa hiç de zorlayıcı gelmiyor. Şirket benden satış ekiplerini yönetmemi ve aynı zamanda Legacy'de uygulamaya koyduğum strateji ve değişiklikleri uygulamamı istiyor. Doğru, çok para ödüyorlar ve birçok avantajı var. Ama ne için? Zaten başardığım şeyi tekrar yapmak için mi? Hayır, teşekkürler.

Legacy'deki işimde sevdiğim en önemli şey, inşaat alanındaki uzmanlığımı sunmak ve bilgime dayanarak sağlam kararlar almaktı. Kovulmak bunların hiçbirini ortadan kaldırmadı. Eski müşterilerim ve arkadaşlarım bana mesaj ve e-posta atarak bu tavsiyeyi istiyorlar. Ya kendi şirketimi kurarsam? Belli ki bunun için bir pazar var. O zaman bir kurulun dikte ettirdikleri yerine odaklanmak istediklerime odaklanabilirim.

Bu fikir henüz emekleme aşamasında ve Eden'a sunmak için sabırsızlanıyorum. Çok komik. Kısa bir süre önce, ne yapacağıma karar verirken iki kere düşünmezdim. Yerim, zamanım ve param var. Kendi şirketimi kurabilirim. Ama artık sadece kendim için endişelenmiyorum. Eden var. O benim ortağım. Kararlarım beni etkilediği kadar onu da etkiliyor. Kendimi bunu onunla paylaşmak isterken, onun fikir ve düşüncelerini almak isterken buluyorum çünkü söyleyeceklerine değer veriyorum.

Onu seviyorum. Onu hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

Ve onun için en iyisini istiyorum. Eğer bize bir şans vermeye karar verirse, hayatının geri kalanında hiçbir şey istemeyeceğinden emin olacağım.

Birlikte at çalabileceğimi bildiğim bir kız.

İyi günde kötü günde.

Ona, bizim hakkımızda ne kadar ciddi olduğumu göstermem gerekiyor. İlişkimizi tehlikeye atabilecek herhangi bir şüphe veya tereddüt olasılığından kaçınmak istiyorum, özellikle de hayatında karşılaştığı sayısız belirsizlik göz önüne alındığında geçmiş.

Mihrapta terk edilmişti, hayalleri yıkılmıştı ve kısa bir süre sonra ona benimle sahte bir evlilik yapmasını teklif etmiştim.

İşleri yoluna koymak bana bağlı.

İKİNCİ RÖPORTAJDAN SONRA motosikletime atladım ve Eden'i aramak için telefonumu çıkardım. Merhaba demek istiyorum. Sesini duyun. Ona mülakatın beklediğimden uzun sürdüğünü söyleyeceğim.

-kaba görünmeden olabildiğince çabuk ayrılmama rağmen- ve yolda olduğumu söyledim. Telefonu açmadı. Muhtemelen Hattie ile sohbet ediyordur.

Ona mesaj atmadan Bradley'den bir mesaj aldım.

Tek söylediği:

Ara beni.

Kahretsin. Kulağa hoş gelmiyor. Çevir tuşuna bastım ve telesekretere düşmeden önce sadece bir kez çaldı. Ona ulaşamadığımı söyleyen bir mesaj bırakıyorum.

Tekmeliyorum.

Her şey hala havada. Eden, "kesinleştirmem" gereken tek şey ve yatak odasında *değil*. Onu her zaman yanımda istiyorum, hayır, ona ihtiyacım var. Gelecek belirsiz olsa da, bir şey çok açık: O da bunun ayrılmaz bir parçası olmalı. Gerisi zamanı gelince ortaya çıkacak. Önce kuyumcuya uğramalıyım. Sonra, yerel fırınımızı ziyaret etmeliyim.

Kutlama zamanı.

Eve geldiğimde, elimde kek kutusu, Hattie kafasını dışarı çıkarıyor ve beni selamlamaya çalışıyor. Aceleyle yanından geçip gidiyorum, duracak zamanım olmadığı için mutluyum. Ben bir canavar değilim, meşgulüm, dizlerimin dibinde halletmem gereken işler var. Eden'la konuşmam gerek. Ona önemli bir şey sormalıyım. Diğer her şeyi aklımdan çıkarıp kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyorum.

Dairede her şey sessizdir. "Eden?"

Bir şeyler ters gidiyor gibi. Botlarımı ya da başka bir şeyi çıkarmadan doğruca yatak odamıza yürüyorum, belki yatmıştır diye umuyorum.

Yatakta değil.

Banyoda ya da balkonda da değil.

Çamaşır odasında değil.

Aceleyle spor salonuna gittim. Boştu. Buraya ilk taşındığında, seanslarım sırasında buranın yasak olduğunu, bunun tüm rutinimi nasıl bozacağını ona anlatmıştım. Daha bu sabah, onun sadece spor salonumuzda ya da duşta yüksek sesle şarkı söylerken değil, gittiğimiz her yerde yanımda olmasını, tüm çabalarımda bana eşlik etmesini ve hayatımızın her alanına yayılmasını ne kadar çok istediğimi düşündüm.

Misafir odasında da değil. "Eden, bebeğim, neredesin?"

Aceleyle yatak odamıza döndüm.

İşte o zaman fark ettim. Bütün eşyaları gitmişti. Kıyafetleri, ayakkabıları, bütün çantaları.

O gitti.

Ne. Ne. Siktir. Kaçtı mı?

Benden kaçtı mı?

Ben burada mutlu olduğumuzu düşünürken, o kaçtı mı? Ne oldu böyle?

Acele etmek etrafında gibi a deli adam, KEK kutu içinde bir elimle telefonumu ararken, diğer elimle her şeyi kontrol ediyorum.

dairenin tek odası. Numarasını çeviriyorum ama açmıyor.

Durumu anlamaya, anlamlandırmaya çalışırken kulaklarıma kan hücum ediyor.

Benim yokluğumda ne olmuştu da tek kelime etmeden kaçmıştı?

Gerçekten bizim hakkımızda kararını verdi mi?

Ona nasıl hissettiğimi söylemek için beklememeliydim - bunun yerine, onun benim kadınıym olduğuna dair aklında hiçbir şüphe kalmadığından emin olmalıyım. Kalbim boğazıma düğümlendi ve içgüdüsel olarak doğruldum.

Hemen dışarı çıkıp Hattie'nin kapısını çaldım.

"Eden nerede?" Çatlak kapının hemen ötesinde oyalandığını fark ederek soruyorum ama kapı hemen açılıyor.

"Yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldı. Görünüşe göre tüm eşyalarını da yanına almış."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Korkarım yapmadı, tatlım. Oldukça üzgün görünüyordu. Eve, kız kardeşinin yanına dönmüş olması oldukça muhtemel, sanırım? Tanrım, ne oldu-"

Fırından aldığım o lanet paketin hâlâ elimde olduğunu fark ederek merdivenlerden aşağı koşmaya başladım bile. Ne oluyor, Eden?

Arabası gitmiş.

Bisikletime doğru fırladım. Atlamadan önce, kek kutusunu heybeye doldurdum. Tekmeledim. Lanet kekler. Onları almak için yoldan sapmasaydım, onu kaçırmayacaktım.

Ben kış çekerim.

Gerçekten Maine'e geri mi döndü?

Hava bulutlu ve benimle alay edercesine yağmur yağmaya başladı. Şiddetli bir şekilde. Ben tam gaz yarışırken kalın yağmur damlaları ceketimi ve kot pantolonumu ıslatıyor.

Lanet olası yağmurun daha da zorlaştırdığı uzun ve zorlu bir yolculukla karşı karşıyayım.

Kilometrelerce yol kat ettikten sonra, ilk tanıştığımızda kaldığımız motelin önünden geçiyorum. Hatırladıkça içim çalkalanıyor.

Geçmişî düşünmekle vakit kaybetmeden önümdeki yolda küçük mavi bir araba görmeye odaklanıyorum.

Maine: 451 mil.

Bir yanım New York gibi bir metropolde mavi bir araba aramanın ne kadar aptalca olduğunu biliyor ama Eden'ı bir daha göremeyeceğim düşüncesi tüm mantığımı kaybetmeme neden oluyor. Onun ve benim birbirimize ait olduğumuzu anlamasını sağlamalıyım.

Gecenin başlamasıyla birlikte görev giderek zorlaşır.

EDEN

■ durmak zorundayız çünkü çok şiddetli yağmur yağmaya başladı.

Kiki'nin henüz tamir edilmemiş ön cam silecekleri "Hayır, bugün olmaz!" diyor. İşler daha da kötüleştiğinde

ilk geldiğim motel. Bu *bizim motelimiz*. Carter'la tanıştığımız gün seviştiğimiz motel. Geç oldu ve gece boyunca Maine'e gidemeyeceğimi biliyorum, hele yağmurlu bir gece.

Elbette, etrafta birkaç motel daha var ama ben bu motele aşınayım, bu yüzden park yerine yanaşmak benim için hiç de zor değil. Ama kendime karşı dürüst olursam, sadece aşinalık değil, aynı zamanda nefes ~~alma~~ ihtiyacı, durma *zorunluluğu*.

Gerçek şu ki, Maine'e geri dönmek yapmak isteyeceğim son şey.

Gözyaşları yanaklarımı lekeliyor ve daha fazlası gözlerime doluyor. İşte buradayım, motel yatağına bakıyorum.

Motel yatağıımız.

Gözlerinin hatırası, bana nasıl baktığı, kalbimi sızlatıyor. Acı tatlı, sahne zihnimde canlı bir şekilde oynuyor. Bakışları öylesine yoğun bir şekilde bana sabitlenmişti ki. O yataktaki kucacağının sıcaklığını, bana ne kadar sıkı sarıldığını hatırladıkça duygularım beni boğdu.

Beni vücuduna iyice bastırarak sıcaklığını hissettirdi ve acımı dindirdi.

Neredeyse onun kucaklamasını hissedebiliyorum. Neredeyse varlığını hissedebiliyorum. Son kart oynanana kadar pes etmeyen, sarsılmaz bir kararlılığa sahip bir adam.

Son görüşmede, "Kalbimle verdiğim bir karardı, pişman değilim ve yine olsa yine yaparım," demişti. Bunlar tam olarak onun sözleriydi.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Ayrılmadan önce onun dönmesini beklemeliydim ama aceleyle, panik içinde eşyalarımı topladım. Şimdi nasıl bu kadar aptal olabildiğimi merak ediyorum. Ona nedenlerimi açıklayan bir mesaj bile bırakmadım. Gittiğimi ve tüm eşyalarımın yanımda olduğunu görürse en kötüsünü düşünecektir.

Koştum.

Bir daha asla koşmayacağım.

Kendime doğru şeyi yapmak için asla geç olmadığını hatırlatıyorum.

Yüzümü ve rimel örümceklerimi silerek telefonumu alıyorum ve numarasını çeviriyorum. Açmadı. Tekrar deniyorum, şansım yaver gitmiyor. "Son Aramalar "ımda, bana daha önce bir kez ulaşmaya çalıştığını görüyorum.

Onunla yüzleşmek zor olacak, yapacağım en zor şey olacak ama geleceğini büyük ölçüde değiştiren davranışlarım için ne kadar üzgün olduğumu ona söylemem gerekiyor.

Birine hayallerini yok ettiğinizi nasıl itiraf edersiniz? Bunun için bir yol haritası var mı?

Kırdığım şeyleri yeniden inşa edecek kelimeler yok.

Sonucu değiştirmeyeceğini bilsem de, itirafım ikimize de ihtiyacımız olan kapanışı sağlayacak.

Onun sarsılmaz kararlılığını, duygusal zekasını, birbirimize attığımız anlamlı bakışları ve sadece bana ayırdığı eşsiz mizahını özleyeceğim.

Çabucak çantalarımı aldım.

Hemen ona dönüp, açıklamaya çalışmalıyım.

Önce onunla konuşmadan asla gitmemeliydim.

Kapıyı açmak için uzandım, Uber uygulamasını çalıştırmıştım bile. Önümde duran kocaman, uzun gölgeyle irkildim.

Tökezleyerek geri döndüm, bütün çantalarımı düşürdüm.

Saçları sıırılsıklam olmuş bir yüz bana bakıyor.

Carter.

Şiddetli yağmurda ayak seslerini duymamıştım. Hiçbir şey duymamıştım.

"Eden, bebeğim, ne oluyor?"

Yüzünün her yerinde endişe okunuyor. Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum ve bana sorduğunda bile kelimeleri çıkaramıyorum. İlk başta değil.

"Bebeğim?"

"Nasıl yaptın...?"

"Seni bulmak mı? Lanet olası bir U dönüşü yaptım. İçimde bir his vardı ve sonra arabayı gördüm." Gözlerindeki endişe, elime uzanma şekli yardımcı olmuyor. Geri çekiliyorum. "Kaçıyor muydun?"

"Hayır, yemin ederim görüldüğü gibi değil," diyorum bir adım daha geri çekilirken. "Kaçmıyordum. Yani başta kaçmıyordum ama az önce geri dönmeye karar verdim. Panikledim. Ne yapacağımı bilemedim."

"Panikledim, neden?" Odaya girip kapıyı kapatıyor, ceketini sıırılsıklam. "Neden panikledin, neler oluyor?" Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor.

"Islanmışsın... Sana bir havlu getireyim." "Hayır. Önce bana neler olduğunu anlat."

Gömleğimin eteği ellerimde ve onu büküp çözmeye devam ediyorum. Dişlerim alt dudağıma batıyor. "Beni boğmak isteyeceksin," diyorum yumuşak bir sesle.

Elimi tutmak için uzandı ama ben onu geri çektim. "Eden, bunu neden yapayım ki?"

Bakışlarımı kaçırıyorum, artık onun gözlerinin içine bakamıyorum. "Bu..." Sesim kesiliyor ve sözümü yarıda kesiyorum.

"Eden, bebeğim, her ne olursa olsun, bunu birlikte halledeceğiz." "Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Hey," diyor sert bir sesle. "Hadi, otur. Şuraya, yatağın üzerine. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Islak ceketini çıkardı ve motel yatağının köşesine yanına oturdu. Eklenen ağırlığın altında çerçeve hafif bir gıcırtı çıkarıyor. Derin, titrek bir nefes alıyorum ve nihayet bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.

Carter'ın ifadesi yumuşar. "Bana bir şey söylemekten korkmanı asla istemiyorum. Bebeğim, eğer şimdiye kadar netleşmediyse, senin için hecelelememe izin ver: Seninle ve bizimle ilgili ciddiğim. Bizi sadece erkek ve kız arkadaş olarak görmüyorum, seni karım olarak görüyorum. Sahte bir eş değil. Gerçek bir eş. Tüm bu çılgınlık sırasında, kalbimi ele geçirdin. Bunu kaybetmek istemiyorum."

Nefesim boğazımda
düğümleniyor. Ne oldu?

Göz kırpıyorum. İki kere.

"Bu yüzden gittin, değil mi? Sahip olduklarımızdan uzaklaştığımı düşündüğün için mi? Tıpkı eski nişanlının yapmadığı gibi sana tutunmak istemediğimi mi? Planlanmış olsa bile, sahip olduğumuz şeyi kaybetmenin ikimiz için de ne kadar kötü hissettireceğini hissetmeyeceğimi mi? Hayır. Bu evliliğe düzgün bir şans verelim. Benimle kal Eden, sonsuza dek."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları uzak tutmaya çalışıyorum. Tüm bunlar çok bunaltıcı. Gerçek olamayacak kadar güzel. İlk başta konuşamıyorum. Orada öylece oturuyorum, onun bekleyen gözlerine bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Hep istediğim bu değil miydi? Bir eş olmak? Hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyecek kadar beni seven bir erkeğe sahip olmak?

Başımı salladım. "Yapamam..."

"Dik kafalıyım. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama bir konuda karar verdiğimde ona sadık kalırım. Yapmayacağım

Hayır cevabını kabul et. Sana hayallerle dolu bir dünya veren, sana yapılanları düzelten, güvenini hak eden, tüm bunları doğru yapan adam olmak istiyorum. Bunu söyledikten sonra"- önümde diz çöküyor ve ben nefes nefese kalıyorum-"Sözlerden çok eyleme tepki vereceğini düşündüm."

"Bekle..."

Dinlemeden elini cebine atıyor ve küçük, gri saten bir kutu çıkardığında kalbim duruyor. Bana gülümsemesi kalbimi eritiyor.

Açtığında, neredeyse yataktan düşecektim.

En güzel elmas yüzük küçük bir yastığın üzerinde duruyor. Benzersiz, asimetric bir kesimle parıldıyor, loş motel odası ışığında kırık gökkuşakları saçıyor.

"*Carter*..." tek söyleyebildiğim bu.

"Karım olmak istiyor musun, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım akıyor. "Üzgünüm, çok üzgünüm Carter, ama yapamam. Benimle evlenmek istemeyeceksin. Benden nefret edeceksin..."

"Senden asla nefret etmem."

"Uh-huh..." Daha fazla gözyaşı yüzümü lekeliyor.

"Her şey yolunda, her şey yoluna girecek. Derin bir nefes al. Lütfen bebeğim, ağlama." Tekrar ayağa kalktı ve yanıma oturdu. "Şimdi rahatla ve bana ne olduğunu anlat."

Konuşmayı başardığımda sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Seni kovduran benim." Gözyaşlarım yeniden dökülmeye başlıyor ve nefes alışım hızlanıyor. Tanrım, nefes almak neden birden bu kadar zorlaştı? Sanki bir şey ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

Gözlerini bana dikti. "Nasıl?"

Yüzük halkası.

Carter telefonunu eline alır ve gelen aramayı hızla uzaklaştırır. "Üzgünüm, bebeğim. Devam et."

"Gretchen'a birlikte yaşadığımızı söyledim ve o da eve geldi, sonra da Hattie ile konuştu,

Sonra Huxley'e söyledi ve Hattie de bana söyledi... ve hepsi benim hatam-"

"Hey, hey, whoa," diyor Carter, kolunu bana dolayarak.
"Dur. Önemli değil, bebeğim."

"Evet, öyle, Carter, öyle-"

"Benim için değil."

Yüzük halkası.

"Lanet olsun." Carter telefonunu aldı. "Yine Bradley."

Tam telefonunu kapatmak üzereyken, "Bunu almalısın," diyorum. "Önemli görünüyor. Gidip sana bir havlu getireyim ve biraz makyajını tazeleyeyim."

CARTER

"W Ne haber Bradley?"

"Dünyadaki en iyi arkadaşın kim?"

Bradley, banyo kapısının arkasında kaybolmadan önce Eden'in bana verdiği havluyla yüzümü kuruladığım sırada beni selamlıyor. Akan suyun sesi kapının arkasındaki boşluğu dolduruyor.

Bradley'nin sesi neşeli geliyor, bu da beni anında rahatlatıyor. "Muhtemelen Eden," diye cevap veriyorum onu kızdırmak için.

"Ah, ahbap. Bu acıttı."

"Kişisel bir şey değil."

"Anladım, anladım. Onu hepimizin sadece hayal edebileceği şekillerde gördün, seni şanslı şeytan. Yeterince adil. Ama cidden, bastığım yeri öpeceksin."

"Sadede gel, fazla zamanım yok." Sadede Bradley teklifimin tam ortasında aramak için mükemmel bir zamanlamaya sahipti ve bunu yapabilecek tek kişi oydu. Ama bu işleri sürüncemede bırakmamız gerektiği anlamına gelmiyor.

"Onu yakaladım. Huxley'i yakaladım."

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve havluyu bırakarak doğruluyorum. "Yaptın mı? Nasıl yaptın?"

"Yeni dahili mesajlaşma sistemi. Aslında, sen kovulduğunda sistemin çökmesinin ne kadar garip olduğuna dikkat çeken kişi karınızdı. Bu yüzden

Bu öğleden sonra IT ile birlikte sessiz bir araştırma yaptık. Tahmin edin ne oldu? Huxley, muhtemelen izini kaybettirmek için IT stajyerlerinden birine rüşvet vererek sistemi manipüle etmiş ve tüm aksaklıklara neden olmuş. Hala okumam gereken tonlarca şey var ama şu ana kadar Huxley ile Gwen arasında, ona aramaları durdurmasını ya da emirleri sabote etmesini söyleyen bir dizi silinmiş mesaj ortaya çıkardık."

"Gwen, ön büro müdürü?"

"Evet. Gretchen ve ben Gretchen ve ben onun takvimine baktık ve bazı harcama raporlarıyla çapraz karşılaştırma yaptık ve diyelim ki Huxley'nin açıklaması gereken çok şey var."

Buna inanamıyorum.

Eden, Bradley ve Gretchen masumiyetimi kanıtlamak için işlerini ve itibarlarını riske attılar ve başardılar. Bunu yapmak zorunda değillerdi, yapmalarını kesinlikle beklemiyordum. Eden'a bile yapmamasını söylemiştim. Ama yine de yaptılar.

Bu yeni mesajlaşma sistemi bana hiçbir zaman tam olarak uymamıştı. O zamanlar içgüdülerim bana bağırıp duruyordu ama ben aptalca bir şekilde bunu görmezden gelmişim. Geriyi görmek yirmi yirmidir ve şimdi anlıyorum ki en başından beri içgüdülerime güvenmeliydim. Ders zor yoldan öğrenildi.

"Gwen'le konuştun mu?" Ona sordum.

"Elbette yaptı. Gretchen ve I durduruldu onu sadece İşten sonra. O başladısallamak gibi a yaprak ve kabul edildi her şeye. Bana Huxley'nin ona sana göz kulak olmasını emrettiğini söyledi. Bulabileceği herhangi bir pislik için ona büyük ikramiyeler teklif etmiş. Bu yüzden biraz araştırma yapmış, hatta Huxley için değersiz olduğu kanıtlanan küçük kara kaplı defterinizi bile çalmış. Bununla birlikte, 'karın' hakkında muhtemelen doğru çizgide düşünmesine yardımcı olan birkaç ipucu vardı." Kara kitabım. Bir önceki gün masamda unuttuğumdan emin olarak onu aradıktan birkaç dakika sonra Eden'ın bana geri verdiği günü hatırlıyorum. Eden'ın vardı alındı o için

senkronize et benim Randevular,olarak
birçok kez yapmıştı.

"Sonra," diye devam ediyor, "Gwen, teyzenizin ögle yemeğine geldiği gün sizi ve Eden'ı motosikletinizde sımsıkı kucaklaşırken gördü ve bu onun merakını uyandırdı. Adreslerinizi araştırdı - ön büro müdürü olarak imkanları vardı - ve eşleştiklerinde, eski komşunuz Hattie Hutton'ı ziyaret edip konuşacak kadar ileri gitti. Hattie ikinizin evli olduğunu doğruladı. Ona devasa elmas yüzükler, özel dikim elbiseler ve parlak limuzinlerle dolu gösterişli Vegas düğününüz hakkında her şeyi anlatmış."

Hattie, Tanrı aşkına. Bildiğim kadarıyla iyi niyetliydi ama gelecekte kiminle dedikodu yaptığına kesinlikle dikkat etmesi gerekiyor.

"Peki şimdi ne olacak?" Ona soruyorum.

Bradley, "Şimdi tüm bunları yönetim kuruluna götürmek zorundayım," diyor. "Zaten acil bir toplantı çağrısında bulundum ki bunun benim açımdan çok akıllıca bir hareket olduğunu söylemeliyim. Ona söylediğimde Bernie'nin yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz." Kıkırdıyor. "*Vay* be. Huxley'nin henüz onun peşinde olduğumuzdan haberi yok."

Bradley'nin ortaya çıkardığı her şey hakkında rahatlamaktan başka ne hissettiğimden emin değilim. Bu bilgilerin neyi değiştireceği konusunda hiçbir fikrim yok. Kurulun beni tekrar işe alacağından şüpheliyim, alırlarsa da kabul eder miyim? Pek sanmıyorum. En azından beklemeye ve onları dinlemeye hazırım. Eğer birazcık dürüstlükleri varsa, Bradley'nin davasını sunmasına izin verirler.

"Cidden Bradley," diyorum, "bunun anlamı çok büyük. Arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, kardeşim. Toplantının nasıl geçtiğini sana haber veririm. Eden olmasaydı bunların yarısını ortaya çıkaramazdım."

"Ona haber veririm. Sonra konuşuruz, kardeşim." "Görüşürüz, Carr." Görüşmeyi sonlandırıyoruz.

İçimde bir duygu fırtınası kopuyor ve onları takip etmekte zorlanıyorum. Bir yanım gerçeği ortaya çıkarmalarını beklemiyordu. Bunun çok fazla umut olduğunu düşünmüştüm. Ama yine de buldular. Adımı gerçekten temize çıkarabilecekler.

"Eden," diye sesleniyorum banyoya doğru. "İyi haberlerim var."

EDEN

“ Gretchen değildi. Gwen'di," diyor Carter banyo kapısını açar açmaz, ellerimi kurulayarak.

■ Ona boş boş bakıyorum. "Ne? Hayır."

Oturmam için eliyle işaret etti, ben de oturdum. "Evet. Bradley ve IT Huxley hakkında kanıt buldu. Gwen onun yardımcısıydı. Huxley ona ek işi için büyük ikramiyeler ödemiş. Bradley her şeyi anlattı, kara kaplı defterimi nasıl çaldığını, teyzemi yemeğe götürdüğümüz gün bizi motorsikletimde gördüğünü ve şüphelenmeye başladığını. Gretchen bu akşam tüm kanıtları toplamasına yardım etti. Bradley bana onu doğru yola sokanın sen olduğunu söyledi, yani sen olmasaydın belki de hiç öğrenemeyecektik."

Buna inanamıyorum. Gwen mi?

Nazik, göze çarpmayan Gwen, Huxley ile işbirliği mi yapıyordu?

"Ama..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bana öyle bir eğlence ve hatta hayranlıkla bakıyor ki, gülmekten ağlamaya başlayacak kadar irkiliyorum. Beynim olan biten her şeyi düşünerek fazla mesai yapıyor. Giderek daha fazla şey yerli yerine oturmaya başlıyor. Gwen'in saçları bal sarısı renginde ve o da tıpkı Gretchen gibi gözlük takıyor! Ön büro müdürü olarak, gerekli

erişim, bağlantılar ve herhangi bir şüphe uyandırmadan belirli görevleri yerine getirme olanakları. Bunun da ötesinde, üst düzey yöneticilerin tüm asistanlarıyla iyi arkadaş. Neden onu hiç düşünmedim ki?

Zavallı Gretchen. Onu suçladığım için bile kendimi kötü hissediyorum. Ama sonra rahat bir nefes aldım - hayatımda hiç onu yanlışlıkla doğrudan yüzüne karşı suçlamadığımı bilmekten bu kadar mutlu olmamıştım, böylece ikimiz de gereksiz bir rahatsızlık ya da gariplikten kurtulmuş olduk.

Carter kollarımı rahatlatıcı bir şekilde ovuyor ve sonra yeni gözyaşlarımı parmak uçlarıyla usulca siliyor. Neyse ki bundan hemen önce yeni bir rimel sürmemiştim. O inatçı siyah lekelerle uğraşmak zaten yeterince büyük bir mücadele.

"Carter, Gwen'i hiç radarıma almamıştım. Onun da parlak saçları var ve gözlük takıyor. Hattie'yle konuştuğumda, bizi soran kadının Gretchen'ın tarifine uyduğunu doğrulayınca, başka kimseyi düşünmedim bile. Doğru dürüst sorgulamadan, bariz olan bir ile bir'i bir araya getirdim."

"Bu sizin için dedikodu oyunu. Dönüp dolaşıyor ve kendi başına bir hayat sürüyor. Bu yüzden sadece ve sadece gerçekler üzerinden hareket etmeyi tercih ediyorum. Ama bunu çözdüğümüze sevindim."

"Huxley'e ne olacak?"

"Yakında bir yönetim kurulu toplantısı olacak. Büyük ihtimalle yarın akşam. Ya da ertesi gün."

"Yani işini geri alacak mısın?"

"Biliyorsun, bu noktada acele etmek istemiyorum. Bekleyelim ve ne olacağını görelim. Seninle konuşmak istediğim başka planlarım olabilir." Yüzü aydınlanıyor, gözleri hâlâ elinde tuttuğu küçük yüzük kutusuna kayıyor. "Ama şimdi bu tür konulara girmenin ve mevcut tartışmayı rayından çıkarma riskini almanın ne yeri ne de zamanı."

"Ama bekle. Gwen'in bizi senin motosikletinde görmesi hâlâ benim hatam. Teyzenle birlikte sürmek yerine beni bırakmanı istemiştim."

"Sus. Eden, bana bak. Bu kimsenin suçu değil. Boktan şeyler olur. Bazen sadece sıradan 'boktan şeyler olur' değil, daha çok 'mega boktan şeyler olur'."

Yüksek sesle homurdanıyorum.

Yüzük kutusunu yanına koyuyor, parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve son birkaç saniyedir bilinçaltımda kaçındığım gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorluyor. "Eğer bir şey varsa, kara kaplı defterimi ortalıkta bıraktığım için benim hatam - hayır, en başta seni sahte evlilik senaryosuna dahil ettiğim için."

Beni bir öpücüğün içine çekti.

Bu beni o kadar şaşırtıyor ki ilk başta karşılık veremiyorum.

Neler olduğunu anladığımda, onun hiçbir yere gitmediğini fark ettiğimde, korku ve endişe eriyip gidiyor ve ona doğru eğilip elimi saçlarının arasına sokuyorum.

Bedenim canlanıyor ve gözyaşlarım kuruyor.

Bana kızgın ya da üzgün değil. İçine kapanmış ya da beni dışlamış da değil. Beynimin son birkaç gündür kapalı olan mantıklı kısmı, onun hakkında böyle şeyler düşündüğüm için beni azarlıyor. Korku ve paranoyaya o kadar kapılmışım ki hayal gücümün beni alt etmesine izin verdim.

Ayrıldığımızda hâlâ bana sarılıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Yüce İsa, çok rahatladım. Bana bir saniye ver. En kötüsünü bekliyordum."

Gözlerimi kırptırıyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "Kızmadığına inanamıyorum."

Carter başını iki yana sallayarak saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyor. "Hayır Eden, kızgın değilim. Hem de hiç kızgın değilim. Aslında mutluyum. Gerçekten mutluyum."

"Ama, dedin ki-"

"Biliyorum." Sözümlü nazikçe kesti. "Romantik ilişkiler hakkında ne söylediğimi biliyorum. Ama bu, senin gibi biriyle, hayata bakışımı değiştiren biriyle tanışacağımı hiç düşünmediğim zamanlardan önceydi. Böyle şeylere sahip olmak insanı değiştirir, olaylara yeni bir gözle bakmasını sağlar. Sen benim için

Bir aile kurmak istediğim kız, bebekler, isteyeceğimi hiç düşünmediğim şeyler. Eden, bana ne yaptığını görmüyor musun?"

Kalbim eriyor. "Öfkeleneneceğinden o kadar emindim ki. Sana söylemeye korktum."

"Nasıl olabilirim ki? İyi ki oldu. *Tüm bunların* bu şekilde olması." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana derin derin baktı. "Eğer bir şey varsa, bu bana senin benim için mükemmel bir kız olduğunu gösterdi. Senin için mükemmel bir erkek olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istediğimi gösterdi.

-Eğer izin verirsen. Aklınızda hiçbir şüphe kalmayana kadar hayatımın geri kalanını size bu noktayı kanıtlayarak geçirmek istiyorum. Tekrar söylüyorum, inatçıyım ve başaracağımdan hiç şüphem yok." Bana göz kırpmıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı göz kırpma. "Senden tek istediğim bana tüm kalbinle güvenmen ve sana cennetten bir parça getireceğimi bilmen. Hem de büyük bir parça. Melekleri kıskandıracak kadar muazzam. Seni seviyorum Eden. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Bu sözleri ilk kez söylüyor. İma etmişti, ben de umut etmişim ama gerçekten söylediğini duymak gözlerimi daha fazla yaşarttı ve nutkum tutuldu. "İçten içe," diyor, "o anda anladım, sen benim için doğru kişisin. Sen benim aşkımsın, hayatımsın." Gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Bebeğim, ben hiç rol yapmadım." Zihnim bomboş.

Kelimeler yok, sadece hisler var.

Tek bir duygu. Yoğun, ezici aşk.

"O kadar uzun zamandır ailesizdim ki," diye devam ediyor, beni daha da yaklaştırarak, "nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sonra sen geldin ve teyzemle beni hiç olmadığımız kadar yakınlaştırdın ve yanıma taşındığın andan itibaren benim ailem oldun."

Sonunda kelimelerimi bularak ona sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum Carter. Tanrım, seni çok seviyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyerek bana sırtıtıyor ve ben de gülmeye başlıyorum.

Kıkırdayarak yüzüğü alıyor ve sol yüzük parmağıma takıyor. "Sana doğru niyeti simgeleyen bir elmas almam gerektiğini düşündüm" diyor, ben yüzüğün üzerimdeki duruşuna hayranlıkla bakarken. Beni sıkıca tutarak oturur pozisyona getiriyor ve ben de mümkün olduğunca çok yerine dokunabilmek için kucağına sürünüyorum.

"Her şey biraz geriye gitti, sence de öyle değil mi?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken alay ediyorum. "Ayrıca, birkaç tane elmas yüzük almamam gerektiğine eminim."

Carter gülüyor. "Ne olmuş yani? Her şeyi kendi bildiğimiz gibi yaparız.

Kesinlikle ikinci bir nikah yüzüğü de alacaksınız."

En yeni yüzüğe bakıyorum, gözlerim dalıyor. "Bu çok fazla." Alyansımı rehin vermek zorunda kalmak ve hiç yüzüğüm olmaması yerine, şimdi bunların hepsine sahibim.

"Müstakbel eşim için hiçbir şey çok fazla değildir." Gözyaşlarımı siliyor, yüzümü nazikçe avuçluyor.

"Bana şu güneş gözlüklerinden almalıyız. Ultra koruyucu." "Tamamdır. Güneş gözlüğü hemen geliyor!" Gülüyoruz.

"Güzel nişanlım için her şeyi yaparım."

Bu kez onu öpüyorum, dudaklarını dudaklarımda hissetmeye, tadına bakmaya ve ona sarılmaya ihtiyaç duyuyorum. Kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmak için, tamamen gerçek. Geri çekildiğimde, en sıcak gülümsemesiyle elini çeneme koyuyor.

"Buna inanamıyorum," diyor. "Evleneceğiz."

Sesindeki hayranlık beni de gülümsetiyor. "Evet, öyleyiz."

Beni tekrar öpüyor. Uğraştığım duyguların sonu gelmiyor. Heyecan, endişe ve biraz da korku var ama bunlar umut, mutluluk ve sevgi gibi daha olumlu duygular tarafından çabucak bastırılıyor. Tanrım, bu adamı çok seviyorum. Onu sayamayacağım kadar çok seviyorum.

Ve beni seviyor.

Faydalı bir anlaşma olarak başlayan şey, yol boyunca bir şekilde şekil değiştirdi. Başka bir şeye, daha derin ve son derece güçlü bir şeye dönüştü.

Carter'ın sert elleri beni sımsıkı kavlıyor ve sıcaklığıyla sarıyor. Öpücüklerinin, dokunuşunun, vücudunun sıcaklığı. Hepsi harika bir şekilde bunalıcı.

Öpücüklerini içime çekiyorum, ağzı boğazıma kadar indiğinde adını sayıklıyorum. Her dokunuşumuz ilk dokunuş gibi hissettiriyor. Aynı adrenalin patlamasını, aynı duygu selini yaşıyorum. Sadece daha da güçlendiler. Carter'ın sevgi gösterisinde kendimi kaybediyorum. Hayatımın geri kalanını bu adamla, beni benden daha iyi tanıyan bu harika, cömert adamla geçireceğim.

Her zaman böyle olmasını istiyorum. Birbirimizi her zaman sevmemizi ve birbirimizi o kadar çok istememizi istiyorum ki tenimiz birbirine değdiğinde eve dönmüş gibi olalım. Şu anda bile cızırdadığımıza yemin edebilirim. Damarlarımdan akan sıcaklık şokları arzusunun alevlerini körüklüyor. Carter içime girerken ağzı nefesimi alıyor.

Son olarak, zihin, beden ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Birlikte hareket ediyoruz, eller kavlıyor, ağızlar tadıyor, kalpler bir atıyor. Acele etmiyor, ulaşabildiği her yerime dokunuyor ve öpüyor. Her öpüşte, aşkımızın damarlarımda dolaştığını ve asla ölmeyecek bir alevi tutuşturduğunu hissediyorum.

Boşaldığımızda, içimde onun sıcaklığını hissettiğimde, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor çünkü bu bana aşkımızın güçlü olduğunu ve her şeyin üstesinden gelebileceğini hatırlatıyor.

Carter sonra beni tutuyor, sırtım göğsüne bastırılıyor, böylece eli karnımdaki dalgın desenleri izlemek için uzanabiliyor.

"Seni seviyorum," diyor yine ilk seferki kadar kararlı ve inançlı bir şekilde.

"Ben de seni seviyorum, Carter. Bu bir rüya olmalı." "Neden?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi."

Saçımı okşuyor. "İstedğin şeye sahip olmaya hakkın var Eden. Nerede olduğuna, ne yaptığına bir bak. Sen çok güçlüsün. Bildğin her şeyi bıraktın çünkü kendin için daha iyi bir hayat istedin. Ne kadar harika bir kadın olduğunu fark etmemek için beyin ölümünün gerçekleşmiş olması gerekir." Duraklıyor. "İşte bu yüzden senin için bir şeyim daha var. Şık bir kutlama yapmak için doğuştan gelen bir tutkuya sahip olduğun çok açık. Aslında, kutlamaların nasıl unutulmaz kılınacağını bilen biri varsa, o da sizsiniz."

"Ben mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bir sürprizim daha var. Tek hediyen yüzük değildi." Başına bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Hızlı bir hareketle kot pantolonunu çekti, nefis karın kasları tam hareket halindeydi. Şahin neşeli bir çığlık atıyor, pençelerini uzatmış, havalanmaya hazırlanıyor. "Hemen döneceğim."

Koşarak dışarı çıktı ve bir dakika sonra geri döndüğünde bana en tatlı ve en komik sürprizi yaptı. Bir kutu... kek.

Üstünde çileklerle.

CARTER

A kekleri çeşitli lezzetli şekillerde, yerlerde ve şekillerde yedikten sonra - kaçınılmaz olan gerçekleşir. Gürültülü bir çatırtı ile karyola altımıza çöküyor.

Bir çarpışma yankılanıyor, kekler uçuşuyor. Önce dağınıklığa, sonra birbirimize bakıp kahkahalara boğuluyoruz. Hasarları ödedikten sonra, Eden'in tüm eşyalarını ve kendimizi dairemize geri götürüyoruz ve burada birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde uykuya dalıyoruz.

Ertesi sabah, her zamanki saatimde uyandım: Sabah 5:00.

Ancak, egzersiz yapmak için yataktan kalkmak yerine, onun uykusunun tadını çıkararak yarım saat daha kalıyorum. Ödeyebildiği kadar uyumasına izin vermeye ve egzersizden sonra onu uyandırmaya karar veriyorum.

Eden kıpırdanıyor ve sırt üstü dönüyor, yeşil gözleri kayarak açılıyor ve benimkilerle buluşuyor. Yüzüne yayılan o güzel, yumuşak gülümseme kalbimi sızlatıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, uykudan sesi kısılmış.

"Günaydın bebeğim. İyi uyudun mu?"

Başını sallıyor, kollarını başının üzerinde geriyor ve sessiz bir inilti çıkarıyor, bu da doğrudan sikime gidiyor.

"Günlerdir hiç olmadığım kadar iyi," diyor. "Muhtemelen o unutulmaz gece yüzünden. Yatak bile bizi taşıyamadı."

"Daha iyi günler gördüğü kesin."

"Yine de eğlenceliydi," diyor muzip bir parıltıyla.

"Kesinlikle." Hatırladıkça ellerim hala kaşınıyor.

Yapabilirim

zar zor kendime saklıyorum. Ne zaman ve nerede olursa olsun, ona dokunmayı istemekten kendimi alamıyorum. Şimdi bile saçlarını yüzünden uzaklaştırıp alnına bir öpücük konduruyorum. "Kahvaltıda ne istersin?"

"Aslında kulağa ne hoş geliyor biliyor musun? Bir smoothie. Geçen gün bir şeyler aldım..."

"Başka bir şey söyleme. Ben ilgileniyorum."

Yataktan çıkmadan önce alnına bir öpücük daha konduruyorum. Siyah bir şort ve beyaz bir tişört giydikten sonra kadınıma içeceğini hazırlamak için mutfaka gidiyorum. Her şey ne kadar çabuk değişiyor. Eden buraya taşındığında en büyük endişem rutininin bozulmasıydı ama işte buradayım, kadınının gitmeden önce karnının doyduğundan emin olmak için rutinimi bozmaktan mutluluk duyuyorum.

Haberlere ve Bradley'nin bana söylediklerine o kadar dalmıştım ki, ona yeni girişim fikrimi anlatma fırsatım olmadı. Konuşmamız gereken çok şey var ve bunu yapmak için gün içinde yeterli saat yok.

Eden hazırlanmayı bitirdiğinde, smoothie'si ve hafif tereyağlı tostı onu bekliyordu. Masada bana katılırken bir öpücük veriyor.

Telefonumu gösterdiğinde bardağından birkaç yudum bile almamıştı. "Teyzeni aramaya hazır mısınız?"

"Evet."

Uykuya dalmadan önce konuştuğumuz şeylerden biri Eleanor Teyze'yi düğünümüze davet etmektir. Bu kolay bir karar olmayacak ama sahte rolümüzü itiraf etmemiz gerektiğini biliyoruz. Kalbimizde, "resmi" büyük düğünümüze davet aldığı anda bunu görmezden geleceğini umuyoruz. İlk sırada yer almasını ve ilk öğrenen kişi olmasını sağlamak, ifşa konusunda hoşgörülü davranmasını da sağlayabilir. Tamam, kimi kandırıyorum? Bizi vurmak üzere olan bok fırtınası çok büyük olacak.

Ancak, gecikmenin sorunları daha da kötüleştireceği konusunda hemfikiriz.

Ekrana bakarak numarasını çeviriyorum ve Eleanor Teyze'nin fotoğrafı belirlediğinde gülümsemeye çalışıyorum. Bir görüntülü aramayı kabul ediyor, Eden gitmeden önce ona nasıl yapılacağını göstermişti.

"Günaydın, teyze."

"Cartie! Sonunda!" diye bağıyor, telefon yüzüne çok yakın olduğu için sadece gözlerini ve alnını görebiliyorum. "Bunu doğru yapıyor muyum? Beni iyi görebiliyor musun?"

"Sadece telefonu biraz geri çek." Dediğimi yaptığında yüzünün tamamını görebiliyorum. "İşte, mükemmel."

Eden yaklaşarak teyzemin ikimizi de görmesini sağlıyor. "Merhaba, teyze!"

"Eden, bu sabah çok güzel görünüyorsun. Siz ikiniz nasılsınız?"

"Biz iyiyiz teyze," diyorum ona. "Dinle, seni düğünümüze davet etmek istiyoruz. Gerçek düğünümüze. Eden ve ben evlenmedik. Aşıkımız gibi yapıyorduk."

Evet, aynen böyle söylüyorum. Doğrudan. Dürüst. Noktasına kadar. Tsunaminin öfkesini üzerime salması için hazırlanıyorum.

"Cartie, biliyorum. Yaşlıyım ama aptal değilim." Eden'ın çenesi düşer.

Çenem düştü.

Ben ona bakıp düşünürken Eleanor Teyze kemikli parmaklarını sayıyor. "Birincisi, hikâye çok saçmaydı. İkincisi, evlilik cüzdanınız yoktu. Üçüncüsü, balayına bile gitmediniz. Dördüncüsü, bunu iş yerinde sır olarak saklayın *lüt fen*. Sonuncusu ama en önemlisi, Hattie şüphelerimi doğruladı."

Eden kıs kıs gülüyor. Ben gülmüyorum. Nefes alıp veriyorum, hâlâ haberleri kafamda oturtmaya çalışıyorum. "Neden bize hiçbir şey söylemedin?"

"Çok açık değil mi? Çünkü derin ve derin bir sevgi, *vrai amour*, gerçek aşk, en saf haliyle adanmışlık görebiliyordum, bu yüzden eşlik ettim. Ayrıca, Hattie bana söylememem gerektiğini söylediği için başını belaya sokmamak için."

"Yüce İsa." Bu ikisi beni öldürecek.

"Düğününe memnuniyetle gelirim, Cartie! Tabii ki gelirim! İkinizi de tebrik ederim. Tam zamanında! Bu telefonu bekliyordum. Hattie'yi de davet etmeyi unutma."

Eden telefona doğru eğilir. "Teşekkür ederim! Kesinlikle. Teyze, sen nasılsın? Öksürüklerin geçti mi?"

"Evet," diye araya giriyorum, her şeyi uzatmak istemiyorum. Odaklanmam gereken daha önemli konular var. "Laboratuvar sonuçlarıyla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Tamam, bir bakalım..." Teyzemin yüzü buruşuyor ve birden suçlu gibi görünüyor.

Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmayacağımı şimdiden biliyorum. "Ne hakkında?"

"Doktorumu görmeye gitme olayı..."

"Teyze, ne oldu?" Sanki bir şeyi kaçırmışım, sanki bir bilgiyi saklıyormuş gibi hissediyorum. "Bize her şeyi anlat."

"Gerçekten tıbbi bir sorunla uğraşmıyorum."

Bir an öylece oturdum, afalladım. Söyledikleri kafama dank ediyor ama onları sindirene kadar tepki veremiyorum. Eden da benim gibi şok olmuş görünüyor, ama sonra dudakları titriyor.

"Tıbbi bir sorunla uğraşmıyorum da ne demek?" Talep ediyorum.

"Tamam, şimdi, kızmadan önce, kötü sağlık numarası yapmak için gayet iyi bir nedenim olduğunu bilin."

Numara mı? Bunca zamandır kötü sağlık numarası mı yapıyordu? Bu da ne demek oluyor? "Umarım iyi bir nedenin vardır," diyerek sesimdeki gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "Açıkla."

"Cartie, kendini işine kaptırmıştın, kendine hiç zaman ayırmıyordun. 'Yeni eşini' beni görmeye getirmeyeceğini biliyordum ve ikinizi de görmeyi çok istiyordum. İşi bırakman için yeterince ciddi bir nedene ihtiyacım vardı. Ben de küçük beyaz bir yalan söyledim."

"Bu beyaz bir yalan değildi, teyze. Beyaz yalan, birine gömleğini beğenmediğin halde beğendiğini söylemektir. Hastalığın varmış gibi davranmak beyaz yalan değil, bir kabus!"

Kaşını kaldırıyor. "Bakın kim konuşuyor."

Öfkelendim. "Teyze, hastalık numarası yapmak düğün numarası yapmakla kıyaslanamaz."

"Aynı fikirde değilim. En azından bir kez bile hasta olduğumu söylemedim. Sadece ima ettim."

"İnatçılığı bırak."

"Tamam, belki de bunu yapmamalıydım. Ama işe yaradı, değil mi?"

Nutkum tutuldu. Eden sanki başından beri şüphelenmiş gibi çok eğlenmiş görünüyor. Telefonu kaptı. "Teyze, sağlıklı olmana sevindim, harikasın ama bunu bir daha sakın yapma."

"Bunu yaptım çünkü yeğenimin işten daha önemli şeyler olduğunu hatırlamaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Artık evliliğin harika dünyasına adım attığınıza göre, bu yaşlı bayan nihayet 'düğüm atma' işinden emekli olabilir, değil mi, *sevgili* dostlarım? Artık arkama yaslanıp ayaklarımı uzatma ve ikinizin sonsuz aşk yolculuğuna çıkışınızı izlemenin keyfini çıkarma vakti geldi!"

İnanılır gibi değil. İnanılır gibi değil. Her şeyi uydurmuş ve beni sebepsiz yere endişelendirmişti. Ona *kızmak* istiyorum, hatta kızmam *gerektiğini* hissediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse? İyi olduğu için rahatladım. Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı ve nefes alabildim. Telefonu Eden'dan geri aldım.

"Deli, kötü bir kadın olmana rağmen kızgın değilim," diyorum teyzeme. "Sadece iyi olmana sevindim."

"Ben de! Aman Tanrım. Şimdi, ikinizin yapacak işleri olduğunu biliyorum, o yüzden sizi yalnız bırakayım. Bu video şeyini yakında tekrar yapalım. En kısa zamanda bana tarihi, saati ve yeri göndermeyi unutmayın. Gülen yüzlerinizi görmeyi seviyorum. Hattie'ye benden selam söyleyin."

"Bir dakika. Bu doğru. Hattie hakkında - bu yüzden mi ona yerinde kalmasını söyledin?"

"Ama tabii ki! Hiçbir şey seni geçemez. Bunu yaptığıma memnun değil misin? Bu ve hasta numarası yapmak şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikirdi. Haklı olduğumu biliyorsun. Pekala, gitmeliyim. Hoşça kalın. *Au revoir! À bientôt!*"

"Hoşça kal, teyze."

Telefonu kapattık ve Eden'la ben şaşkın bir sessizlik içinde oturduk.

Sonunda gözlerim onunkilerle buluştu. "Söyleyecek sözüm yok." "O bir trip."

Tüm bunlar, teyzemi rahatlatmak için Eden'la yaptığımız sahte evlilik, o buradayken yaşadığımız her şey, hepsi Eleanor Teyze'nin "hastalığı" yüzünden olmuştu ve bu "hastalığın" var olmadığı ortaya çıktı. Bir yanım tamamen rahatladı, bir yanım hala inanamıyor.

"O kadar uğraştığımıza inanamıyorum," diyor Eden, "ve o dönüp bizi dolandırdı. Ona kızamıyoruz bile."

"Gerçekten yapamayız."

"Yüce Tanrım, şimdi nereden aldığını biliyorum."

Bu beni güldürüyor, çok saçma. Eden haklı. Teyzem ve ben birbirimize aynı oyunu oynamıştık. O beni işten uzaklaştırmak ve mutlu olduğumu göstermek için hasta numarası yapıyordu, ben de onun mutlu olduğundan emin olmak için evli numarası yapıyordum. Eden da gülmeye katılıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ikimiz de gülmeye başlıyoruz - daha çok sinirlerin gevşemesinden ve Eleanor Teyze'nin iyi olmasının verdiği rahatlama.

Eden gözlerindeki yaşları silerken hâlâ kıkırdıyor. "Tanrım, evrenin çarpık bir mizah anlayışı var."

"Bu da bir bakış açısı."

Eden başını sallıyor ve sabah smoothie'si ile tostuna geri dönüyor. "Bugün için planların nedir?" diye soruyor, pipetiyle smoothie'sini karıştırırken.

"Sana danışmak istediğim bir fikrim vardı. Sana başka planlar üzerinde çalıştığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Eden yukarı bakar. "Evet, tabii ki! Fikrimi almak ister misin?" "Ne düşündüğünü duymak isterim."

Bana geniş bir gülümseme veriyor ve masaya yaslanırken çenesini elinin üzerine koyuyor. "Hay aksi. Aklından ne geçiyordu?"

"Başka bir inşaat firmasında işe girmek yerine kendi danışmanlık işimi kurmayı düşünüyorum," diye açıklıyorum. "İnsanlar yıllardır benden tavsiye istiyor ve artık Legacy'de çalışmadığıma göre bunun için mükemmel bir zaman. Kendi işimi kurarsam, hesap vereceğim bir yönetim kurulu olmadan işleri istediğim gibi halledebilirim."

Eden'in gözleri parlıyor. "Evet! Yap. Bence bu harika bir fikir!" Elini koluma koymak için uzandı.

Elini elime alıp sıkıyorum.

"Çok çalışmam gerekecek ama bağlantılarım sayesinde müşteri ve nihayetinde yatırımcı bulmak o kadar da zor olmayacak."

"İnsanlara *harika* danışmanlık yapardın. Müşterilerle çalışırken bunu her zaman yapardın. Kız kardeşim bile - ve inanın bana, onu memnun etmek yemek saatindeki seçici bir çocuktan daha zordur - sizi övmeden duramıyor. D e v a m etmelisin!"

Onun heyecanı beni de heyecanlandırmaya başladı. "Bu hâlâ sadece bir fikir. Yasal olarak müşteri aramaya başlamadan önce yapmam gereken çok iş var. Ama en azından bu sefer, bir şeye kalbimi ve ruhumu koyduğumda, onun elimden alınması konusunda endişelenmeme gerek yok."

"*Aynen* öyle." Eden sandalyesinden kalkıp kucağıma oturuyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Ben

Bu konuda yüzde yüz arkandayım. Sen akıllı, zeki, kendini işine adanmış bir adamsın ve harika işler yapacağını biliyorum."

"Bekle, ne dedin sen? Tekrar edebilir misin?"

"Aman Tanrım. Bay Eğlence Zamanı başka bir şaka mı yaptı?"

CARTER

Ring-ring.

İsteksizce onun günahkâr dudaklarından uzaklaşıp telefonumu çıkarıyorum.

"Önemli *olsa iyi* olur," diye şaka yapıyor Eden, kıpırdama zahmetine bile girmeden.

Bradley arıyor.

Sağa kaydıldım. "Hey, dostum, naber?"

"Bu sabah gelmeni istiyorum," diyor selam verme zahmetine bile girmeden. "Yönetim kurulu bir karar toplantısı yapacak ve senin de orada olmanı istiyorlar."

"Saat kaçta?"

"Bir saat."

Kahretsin. Beklediğimden erken. Bu bana fazla zaman vermiyor ama hayır diyecek değilim. "Tamam, orada olacağım."

Telefonu kapattığımda Eden bana kocaman gözlerle bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bradley, kurulun bu sabah Huxley'e karşı açtığı dava hakkında toplanacağını ve benim de orada olmamı istediklerini söyledi."

"Vay canına, bu çok büyük. Bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemiştim. O zaman hazırlanmalısın, fazla zaman yok."

"Beni bekle, seni içeri götüreyim."

Kucağımdan kayıyor ve ben de duş alıp üstümü değiştirmek için acele ediyorum. İşim bittiğinde, smoothie'nin geri kalanını işe götürmek üzere paketlemişti.

Biz araba sürerken Eden kız kardeşini aradı. Dün gece sadece "itiraf etmek" için teyzesini aramayı değil, aynı zamanda Eden'ın Maine'e dönmeyeceğini bildirmek için Diane'i arama konusunu da konuşmuştuk. Eden onun kızacağından endişeleniyor, özellikle de ilişkimiz hakkında ağzındaki baklayı çıkarmadığı için. Eden konuşmayı tek başına halledeceği konusunda ısrar etti ama düğüne davetle başlamanın -tıpkı teyzemle yaptığım gibi- harika bir strateji olduğunu gözlemledi. Bir noktada Eden, dinlemem için telefonu hoparlöre verdi.

"...ve bu yüzden Maine'e geri dönmemeye karar verdim. Dürüst olmak gerekirse, altı ay dolsa bile muhtemelen dönmezdim," diyor kız kardeşine. "Burayı seviyorum. Burada geliyorum."

"Bekle, ne? Az önce Bay Bancroft'la evleneceğini mi söyledin? Bay Carter Bancroft'la mı? Patronun, yani aile işimizi düzeltmeme yardım eden adamla mı?" Kız kardeşinin sesi hoparlörden gelirken, arka planda aralıksız çalan telefonlar devam eder.

"Evet... aynısı."

"Aferin sana. Tebrik ederim! Bay Bancroft gibi bir adamla, bir gün içinde New York'a taşınırdım. Hiç soru sormadan. *Tabii ki* geri dönmeyeceksin. Dönmek için deli olmalısın. Tüm hikayeyi, nasıl ve ne zaman evlenme teklif ettiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum ama şu an iyi bir zaman değil. Telefonlar s u s m a k bilmiyor. Gitmeden önce, seninle gurur duyduğumu söylememe izin ver!"

"Bekle, sen nesen?"

"Şu anda bile, bu kadar kısa bir süre içinde yaptığınız her şey, böylesine yıkıcı bir aksilikten sonra toparlanmanız,

Başka bir eyalete taşınmak ve kalbini yeniden açmak benim sahip olduğumdan daha fazla cesaret ister. Eden, seninle her zaman gurur duydum."

"Bana her zaman sorunlarımdan kaçtığımı söylemiştin."

"Öyle değil miydin?"

"Pek sayılmaz. Tamam, öyleydim! Ama mesele bu değil. Mesele şu ki-"

"Daha iyisini yapacağım," diye sözünü kesiyor Diane. "Ben senin yanıdayım kardeşim. Geçmişte sana sert davrandığımı biliyorum... Kendi kararlarını veremeyeceğini düşündüğüm için değil, seni sevdiğim ve senin için en iyisini istediğim için. Her zaman da öyle yaptım." Kız kardeşi sessizliğe gömülür. "Bunu yeterince açık ifade edemediysem özür dilerim, ama en iyisinden başka hiçbir şeyi hak etmediğine kesinlikle inanıyorum."

Eden derin bir nefes alıyor ve vücudundaki gerginliğin azalmaya başladığını fark ediyorum.

Arka planda daha fazla gürültü var.

"Bay Bancroft'un yardımı sayesinde işimiz geliyor. Gelişiyor! Cidden, o bir *dahi*. Onun hakkındaki tüm makaleler? Kesinlikle doğru. Aranızda bir şey olduğunu bana daha önce söylemediğin için sana kızamıyorum bile!"

Gururla gülümseyen gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra tekrar telefona odaklanıyor. "Bunun için özür dilerim."

"Evet, evet, evet. Gitmem gerek. Seni seviyorum, kardeşim. Düğünde görüşürüz! Şanslı damada merhaba deyin!"

"Telefon görüşmesini bitirdikten sonra ona dönüp "Beklediğimden daha iyi geçti, değil mi?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle." Eden elimi sıkıyor ve pencereden dışarı bakıyor, yüzünü süsleyen ışıltılı bir gülümseme dünyayı aydınlatıyor. Mırıltısı havayı hoş bir melodiyle dolduruyor.

Birkaç gün öncesine kadar sabahlarımin bir parçası olan rotayı izlemek garip. Özellikle de Eden yanımdayken. Bu bana son birkaç günü düşündürüyor.

tüm sorunları çözmek için deli gibi çalışıyorlardı. Onunla çalışmayı özleyorum. İyi bir asistandı ve sadece Legacy'de değil, gelecekte kariyerinin onu götüreceği her yerde, yani Bancroft Danışmanlık'ta harika şeyler yapacağını biliyorum.

Binaya girmeden hemen önce elimi tekrar onun elinin içine sokuyorum. Bana gülümsüyor ve elimi sıkıyor, bu hareketin önemi hiç kaybolmuyor. El ele lobiye doğru yürüyoruz, giderken yeni bir resepsiyonistle selamlaşıyoruz. Bize sıcak bir gülümseme ve selam veriyor.

Asansörden indiğimizde ofis çoktan hareketlenmişti. Şüphesiz herkes yaklaşan yönetim kurulu toplantısını duymuş ve dedikodu yapmakla meşgul. Gerçek şu ki, o ofiste çalışmanın kesinlikle özlemeyeceğim tek yanı bu. Biz yürürken kafalar dönüp bizi izliyor ve mırıldanmaları duyabiliyorum. Eden'in ben ayrıldığımdan beri bu saçmalıklarla uğraşiyor olabileceği aklıma geliyor. Kimseyi terslememiş olması, kadınının ne kadar güçlü ve pozitif olduğunun bir kanıtı.

Onları görmezden geliyoruz, ofisine doğru yürürken ellerimiz hala sıkıca birbirine kenetlenmiş durumda.

Eski ofisim.

Bradley çoktan orada bizi bekliyor, tabletinde bir yandan yazıyor, bir yandan da sabah mesajlarını gönderiyor. Beni gördüğünde yüzü sırtıtmaya başladı. Ayağa kalkıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Seni görmek güzel dostum," diyor. "Bunun için hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

"Toplantı için bir şey hazırlamamı ister misin?" Eden eşyalarını masasına bırakarak ona soruyor.

"Bu sefer değil," diyor Bradley. "Sadece biz ve yönetim kurulu varız. Normal görevlerinize devam edebilirsiniz, ancak Gretchen ile bağlantı kurmalısınız. İlginizi çekebilecek bazı... güncellemeleri var."

Eden gülümsüyor, gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. "Teşekkür ederim."

"Harika." Bradley bana döndü. "Hadi yapalım şunu, kardeşim."

Eden'ı işiyle baş başa bırakıp konferans salonuna gidiyoruz. Artık her şey farklı görünüyor, farklı. Gergin değilim. Kurul toplantıları beni nadiren gerer, ancak yine de endişeliyim. Ne düşüneceğimi ya da ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Onları son gördüğümde beni kötü yönetimle suçlamışlar ve sahte evliliğimi gündeme getirmişlerdi. O zaman savunmamı önemsememişlerdi, şimdi tüm hikayeyi öğrendiklerine göre ne diyeceklerini merak ediyorum.

Bradley ve ben en son gelenleriz. İlk fark ettiğim şey Huxley'nin hiçbir yerde olmadığı. Sandalyesi boştu. Geçen sefer oturduğum yere oturdum.

Yerleştikten sonra Bernie, "Carter, seni tekrar görmek güzel," diyor. "Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorsun?"

"Aslında, neden bana söylemiyorsun?" Ben öneririm. Bernie'ye karşı kötü niyet beslemiyorum. Eden'ın pozisyonunu korumasını sağlayarak ona olan desteğini göstermişti. Diğer yönetim kurulu üyelerini beni görevde tutmaya ikna edememiş olsa da, iç soruşturmayı kolaylaştıracak ve bugünkü toplantıyı başlatacak kadar nüfuza sahipti. Tereddüt ettiğini hissederek yönetim kuruluyla yüzleştim: "Son konuşmamızda yönetim kurulu bana ve özverili çabalarım karşı tutumunu açıkça ortaya koydu. Görünen o ki, ne benim ne de ekibimin sorumlu olduğu birkaç hata ve gizlilik tercihim, yıllarca verdiğim sadık hizmetten daha önemli görülmüş. Sonuç olarak, yönetim kurulu iş akdimi feshetmeye karar verdi."

Kurul üyeleri yanıt olarak bakışlarını kaçırır.

Bernie onlar adına "Evet, evet, yaptık," diye onaylıyor. "Ama bu hikayenin tamamını öğrenmeden önceydi." Derin bir nefes alıyor, arkadaşlarına kısa bir bakış atıyor, hiçbiri onunla ya da benimle göz göze gelmek istemiyor. "Bradley, Ecclestone Construction ile arkamızdan konuşan kişinin Huxley olduğuna dair kanıtları dikkatime sundu."

İşte buldum. Bilmeceyi tamamlayan yapboz parçası.

"Bu toplantıları doğrulayabildik.

Bernie sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca ofisimizdeki mesajlaşma sisteminden elde ettiğimiz konuşmalar da onun birden fazla hesapta siparişleri değiştirme ve projeleri sabote etme konusundaki direktiflerine dair inkar edilemez kanıtlar sunuyor."

Kıpırdamadan oturup bilginin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bradley sayesinde çoğunu zaten biliyorum ve Bernie'nin bazı şeyleri sulandırmaya çalışmamasını takdir ediyorum.

Bir an durakladıktan sonra, "Bunu duyduğuma sevindim," diyorum. Her nasılsa, bana komik geliyor ki, bariz bir şekilde beni elde etmeye çalışan adam, sonunda kovulduğum şeyler.

"Seni işten çıkarmanın bir hata olduğunun farkındayım," diye vurguluyor Bernie, odağını bana çevirmeden önce yönetim kurulu üyelerine dikkatle bakıyor. "Her şey açıklandığında ve her şey siyah ve beyaz olduğunda, bunu ne pahasına olursa olsun düzeltmemiz gerektiğini biliyordum. Ekip için inanılmaz bir değersin ve seni tekrar aramızda görmek isteriz."

"Peki ya Huxley?"

"Huxley artık şirkette değil."

"Ecclestone'un bizi satması karşılığında ona ne teklif ettiğini öğrendiniz mi?"

Bernie dudaklarını öyle sıkıyor ki limon yutmuş gibi görünüyor. "Birkaç milyon dolar," diyor. "En azından ilk başta öyleydi. Zaman geçtikçe Huxley açgözlülük edip daha fazlasını istemeye başladı. Diğer yönetim kurulu üyeleriyle ilgilenmiyordu. Sanırım amacı yönetim kurulunu dağıtmak ve tüm avantajlar, para ve güçle birlikte tek yetkili olmaktı."

Huxley'den ne kadar nefret etsem de, tahmin ettiğimden daha ileri gittiğini kabul etmeliyim. Onun böyle bir hamle yapabileceğine asla inanmazdım. Kesinlikle aptalca bir hareket.

Elbette. Kendini tamamen gözünde büyütmüştü ama işe yarayabilecek kadar cüretkâr ve cesurdu.

"O şimdi nerede?" Ben soruyorum.

"Huxley'e emekli olmasının kendi yararına olacağı söylendi," diyor Bernie. "Sonuçlarıyla yüzleşmektense bunun tercih edilebilir bir seçenek olduğunu düşündü."

Ne? Bu aynı zamanda yaptıklarından sorumlu tutulmayacağı anlamına geliyor ki bu da ağzımda acı bir tat bırakıyor. Lanet olsun. Açıkçası, bu büyüklükte bir kamu skandalının Legacy'nin itibarı ve marka imajı üzerinde olumsuz bir etkisi olacaktır. Yönetim kurulu, onu sessizce görevden alarak dış ve iç uyumu yeniden sağlamayı ve ilerlemeye odaklanmayı amaçlıyor. Yine de Huxley elini kolunu sallayarak çekip gidebildi, bir sahil kenarında boş bir hayat yaşayabildi mi? Buna şiddetle karşı çıkıyorum. Ben yapmadığım bir şey yüzünden kovuldum, ama sorumlu olan adam bir tokat yedi.

Saçmalık. Umarım yönetim kurulu en azından uygun bir maddi tazminat içeren bir uzlaşma görüşmesi yapmıştır.

Bunu sormak bana
düşmez. Ne de harekete
geçmek.
Henüz.

Yasal önlemlere başvurmadan bir noktaya değinmek için alternatif, diyelim ki "daha az geleneksel" yöntemler vardır. Bu tür bir yaklaşım, dikkatlice düzenlenmiş bir senaryo ile mali imkanların, saygınlığın ve nüfuzun kaybedilmesine yol açabilir. Her türlü yaptırımın bireyin eylemlerinin ciddiyetini mükemmel bir şekilde yansıtmalarını sağlamaya inananlardanım.

"Bu da yönetim kurulunda bir boşluk olduğu anlamına geliyor ve Huxley'nin pozisyonuyla birlikte bu pozisyonu sana vermek istiyoruz. Legacy Builders'ın ortağı olurdunuz," diye devam ediyor Bernie, şimdi gülümseyerek. "Teyzeniz ve ailenize olan sarsılmaz bağlılığınız hakkındaki tüm hikayeyi duyduk ve bu

Tam da aradığımız türden bir insan." Bir kaleme uzandı ve bir kâğıda bir şeyler karaladı. Bana uzattı.

Herkes bakışlarını bana doğru yöneltiyor.

Sessizce oturup yılda kazanacağım maaşa hızlıca bir göz atıyorum. Rakam çok yüksek. Beklediğimden çok daha yüksek.

İstenilen tepkiyi göstermediğimde Bernie ikramiye, kâr paylaşımı anlaşması ve uzatılmış tatil günleri gibi bir dizi başka avantaj şeklinde alacağım ek tazminatlardan bahsetmeye başladı. Bu noktada zar zor dinliyorum. İşe ihtiyacım olmaması beni olabilecek en iyi pazarlık pozisyonuna sokuyor. Birkaç ay önce olsa bu fırsatın üzerine atardım. İstedğim ve uğruna çalıştığım her şey buydu.

Ama artık istemiyorum.

Yönetim kurulu bana gerçek yüzünü gösterdi - hem iyi hem de kötü. Şu anda bile bana "ortak" unvanı ve Huxley'nin eski işini vermeleri bir teselli ödülü gibi görünüyor, bir yandan yüzlerini kurtarıırken bir yandan da beni yatıştırmanın bir yolu. Beni bana değer verdikleri için geri istemiyorlar, beni başkası almasın diye geri istiyorlar. Ve sanırım bunun bir parçası da Huxley'e sessizce sopa göstermek. Eminim onun yerine geçmem teklif edildiği için çok öfkelenmiştir.

Kendi fikrimi düşünüyorum. Bir inşaat danışmanlığı işi açmak beni Legacy Builders'a geri dönme düşüncesinden daha fazla heyecanlandırıyor.

Bernie'ye baktım. "Teşekkürler, ama pas geçmek zorundayım."

Bernie'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Özür dilerim, ne dediniz?" "Bu pozisyonu istemiyorum."

"Carter, muhtemelen incindiğini biliyorum-"

"Bernie." Sözünü kestim. "Adımın temize çıkarılmasını takdir ediyorum ama pas geçmek zorundayım."

Kalbimin derinliklerinde, haksız yere işten çıkarılmamı engelleyemeyen ama gerçeğin ortaya çıkarılmasında çok önemli bir rol oynayan Bernie'ye karşı bir parça pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum. Bernie gerçek bir müttefik ve dost olduğunu kanıtladı. Cazip teklife rağmen kararım kesin: O yönetim kurulu odasının gölgesini arkamda bırakarak yoluma devam etmeliyim.

Gözleri parlayan arkadaşımı işaret ederek, "Eğer bir şey varsa, Bradley Everhart bu işi almalı," diyorum. "Aynı deneyime sahibiz ve o da son birkaç gün içinde uzmanlığını kanıtladı. Yönetim kurulunuzda olmasını istediğiniz kişi o."

Bernie orada oturuyor, mutlu görünmüyor ama tamamen şaşırmış da değil. O akıllı bir adam ve muhtemelen geri dönmeyeceğimi tahmin etmiştir.

Kimse bir şey söylemiyor.

Birkaç saniye süren şaşkın bir sessizlikten sonra, "Burada işimiz bitti mi?" diye sordum.

Bernie başını sallıyor. Cevap beklemiyorum. Cevaba ihtiyacım yok. Kararımı vermiştim, Eden bu sabah bana destek verdiğinde de öyleydi. Bernie ile el sıkışıp Bradley'nin omzunu sıvazladıktan sonra kalkıp gidiyorum.

Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Üzerime bir sakinlik çöküyor ve doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Legacy Builders'ta geçirdiğim zamanın kapısı resmen kapandı ve ufukta dört gözle bekleyeceğim çok daha fazlası var.

Ben lobiye girdiğimde EDEN bilgisayarında yazmaya devam ediyordu. "Hey, çok hızlıydı," diyor gülümseyerek. "Nasıl gitti?"

Eğildim ve yüzünü okşayarak onu öptüm. Geri çekildiğimde şaşkın görünüyor ve gülümsemesi büyüyor.

"Her şey harika," diyorum yanağını okşayarak. "Seni yemeğe götürmek için daha sonra döneceğim."

"Oh, tamam. Bekle, toplantıda ne oldu?" "Beni ortak yapmayı teklif ettiler."

Nefesi kesildi. "Öyle mi yaptılar?" "Onları geri çevirdim."

Eden geri çekiliyor ve sanki beni doğru duymadığını düşünüyormuş gibi bana bakıyor. "Bekle, ciddi mi?"

"Kesinlikle." Masasına yaslanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Heyecanına hakim olamıyor ve beni kucaklamak için aceleyle masasının etrafından dolanıyor. "Vay be! Seninle çok gurur duyuyorum."

"Görüyorsun, ben buralarda sadece güzel bir yüz değilim." Gülerek uzaklaşıyor, sonra bana bir öpücük daha veriyor. "Bebeğim, tahmin et ne oldu? Ben de bir karar verdim."

İstifa ediyorum! Evet, sırf senin adını temize çıkarmak için burada kaldım. Ama gerçek şu ki, sensiz burada olmayı hayal bile edemiyorum. İşte planımız: Yeni yerinde asistanın olmak istiyorum, eğer beni kabul edersen... Yani, *lütfe*n dersin."

İki kere düşünmeme gerek yok. "Peki, Eden, bir teklifle nasıl reddedebilirim ki?" Eğildim ve homurdandım, "*Lütfe*n üstüne şeker koy. Yeni asistanım ol, bebeğim. Anlaştık mı?"

"Sorduğunuza çok sevindim! Harika bir fikir! Böyle tatlı bir isteğe kim karşı koyabilir ki? Daha da iyisi, profesyonelce davranıp Bradley'e iki hafta önceden haber vereceğim. Dünya hakimiyeti o zaman *patron*. Hadi başlayalım!"

"İyi bir plana benziyor." Burnunun ucunu öptüm.

"Çok fazla çalışma. İşten sonra seni alırım ve kutlama yapmak için bir yere gideriz."

"Teyzemi öğle yemeğine götürdüğümüz şu küçük bistroya ne dersin?" diye soruyor. "Tatlı Nokta mı? Geri dönmek için can atıyordum."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Tatlı Nokta o zaman. Kesinlikle bir tatlıya ihtiyacım var."

DAKİKALAR SONRA, Legacy'den son kez çıkıyorum ve

derin bir nefes alıyorum.

Yıllar sonra ilk kez, önümde uzanan sonsuz olasılıkları görüyorum. Ofisimden sık sık New York'a tepeden bakmama rağmen, burada olmak çok daha iyi hissettiriyor. Evimin çatısında durup gökdelenlere ve aşağıdaki binalara bakıyorum. Hiçbiri benim adım taşıyor ama bu gerçeğin bir önemi yok. Belki bir gün içlerinden birinin adı olur. Danışman olmaya karar verdiğimde aradığım şeyi buldum. Geleceğim, olmasını istediğim her şey olabilir.

Hayat Eden'i kollarıma bıraktı ve benim de onu bırakmaya hiç niyetim yok.

O yanımdayken her şey mümkün.

EDEN

ALTI AY SONRA

O u evlilik Fransa'da, Paris'in yaklaşık otuz mil kuzeyindeki rüya gibi Château de Chantilly'de gerçekleşir.

Sanki güneş rüya manzarasını boyamış gibi! Kendimizi titizlikle işlenmiş bir Fransız bahçesiyle çevrili eski bir şatoda buluyoruz ve hava güllerin tatlı kokusu ve şarkı söyleyen kuşların melodisiyle dolup taşıyor. Havada "Here Comes the Bride" şarkısının cıvıltısını duyabiliyoruz.

Ve işte teyze, tam önde, tüm Fransa'ya (ve hatta belki yandaki Belçika'ya) yetecek kadar gurur ve sevinçle ışıldıyor. Yanında sırdaşı Hattie duruyor ve herkesi güldürerek şöyle diyor: "Umalım da ben Fransa'da gezip tozarken bu üç terörist çok fazla yaramazlık yapmasın.

-Muhtemelen dairemin kontrolünü ele geçirmek için bir komplo hazırlıyorlardır."

"Ah Hattie," diyor teyze gözlerinde muzip bir pırıltıyla, "eğer kedilerin daireni ele geçirmek için bir plan yaparlarsa, onlardan kira almaya başlamak zorunda kalacaksın!"

Diane, *benim* sırdaşım, *benim* koşarak aşağıya indiğim günü hatırladığını gösteren bilmiş bir bakış paylaşıyor.

koridorda, damatsız. Bu kez mihraba olan yolculuğumun - inşallah- ferahlatıcı bir şekilde kesintiye uğramayacağı gerçeğini sessizce kutluyoruz.

Çevremizi de unutmayalım -Gretchen, Jaylin, Lexi, Bradley ve hatta Bay Bernie- hepsi şık giyinmiş, yarın yokmuş gibi desteklerini gösteriyorlardı.

Carter'ın dokunuşunun sıcaklığını ve "Evet," diye gürleyen sesinin kendinden emin, gürültülü hırıltısını hissettiğimde, uykumdan uyanıyorum, karnımda bir kıpırtı hissediyorum, kalbim hala güzel rüyamla sarhoş olmuş durumda.

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde tuvalete gidiyorum.

Normalde Carter beni iş zamanı geldiğinde uyandırır, ancak bu sabah bebeğimiz karnımda dolaşmanın beni yataktan kaldırmanın daha kolay bir yolu olduğuna karar verdi.

Tek bir kararla istediğim her şeye sahip olacağımı nereden bilebilirdim ki? New York'a banka hesabımda hiç para olmadan, kırık bir kalp ve sileceğe bağlı bir arabayla gelmiştim. Şimdi, rüya gibi bir dairem, harika bir kocam var ve beş ay sonra kız bebeğimiz kucağımızda olacak.

Carter'ı spor salonunda, her sabah yaptığı gibi koşu bandında koşarken buluyorum. Kapıda durup koşuşunu izlerken gülümsemeden edemiyorum.

Kulaklıklarını takmış ve bir telefon görüşmesi yapıyor. "Bu herhangi bir karışıklığı giderdi mi?" diye soruyor. "Raporu ortaklarınızla paylaşmaktan çekinmeyin. Daha fazla açıklamaya ihtiyaç duyarlarsa, bir konferans görüşmesi ayarlamaktan ve düşüncelerimin üzerinden geçmekten memnuniyet duyarım. Teşekkürler, Bay Humphries."

Müşterinin ne dediğinden emin değilim, ancak Carter'ın yüzündeki memnun ifadeye bakılırsa olumlu bir şeydi. Görüşmeyi bitirdi ve koşu bandından indi. Orada durduğumu görünce kulaklıklarını çıkardı. "Hey, günaydın bebeğim. Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Uzun sürmez. Sadece manzarayı seyreliyorum."

Carter, Legacy'nin teklifini reddettiğinden beri evden çalışıyor. Bu da demek oluyor ki tanıştığımız zamankinden daha da kaslı. Sık sık, biraz ağırlık kaldırarak ya da koşarak mola veriyor ve sonuçları görmezden gelmek *imkansız*.

"Seni suçlayamam," diye alay ediyor. Havlusunu alıyor ve yaklaşırken yüzünü siliyor. Bana bir öpücük vermeye çalıştığında, kıpırdanarak uzaklaşıyorum. "Carter! Hayır, terlemişsin!"

"Hey. Buraya gel. Bana *biraz* vermek istemiyorsun Sarılmak mı?"

Kollarını açarak dairenin içinde beni kovalamaya başladı, denedi ve sonunda beni kucakladı. "*Carter, hayır!*" Gülüşerek alay ediyorum. "Şimdi de terini üzerime bulaştırdın."

"Her zaman bir egzersiz arkadaşı istemişimdir." "İstemedin!"

"Çok kötü. Sanırım artık resmi olarak benim 'ter arkadaşısın'." Carter boynumu öptü. "Benimle duş alır mısın?"

"Sormana gerek var mı?"

Elimi sıkıca kavrayarak beni koridorun sonuna götürüyor. Sadece benim hayatımda değil, Carter'la aramızda da her şeyin nasıl değiştiğine hâlâ inanamıyorum. İlk kez bir araya geldiğimizde, iş dışında bir şeye neredeyse hiç zaman ayırmazdı. Kendine biçtiği bu düzenli rutinin içine yerleşmişti ve kimsenin bunu bozmasına izin vermeyecek kadar inatçıydı. Şimdi ise tam tersi. Şimdi, her şeye yeniden başlayan, kendini kanıtlamak için risk alan o.

Bu beni kendi kendime kıkırdatmaya yetiyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, yatak odasında durup spor ayakkabılarını çıkarırken.

"New York'a ilk geldiğim zamanların nasıl olduğunu, kimseyi tanımadığımı ve kendi yolumu çizmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Ve şimdi, işte buradayız-"

"Dum. Dum. Dum. Dum. Dum. İşler tersine döndü," diyor Carter. "Bu şekilde düşünmemiştim ama haklısın. Bu çılgınlık. Ve birkaç ay içinde ikimiz de yeni bir şeye başlıyor olacağız."

Ellerini yuvarlak karnıma koymak için uzandı. Bebek heyecanla hareket ediyor. Babası karnıma dokunur dokunmaz hep öyle yapıyor, sanki babasının yakında olduğunu biliyor. Gülümsüyorum ve ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

"Biliyorum. Buna hâlâ inanamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Carter beni kendine çekiyor ve elini yanağıma koymak için uzanıyor. "İnanın Bayan Bancroft. Her gün, 'Vay canına, bu vahşi ve muhteşem hatunla çılgın bir hız trenindeyim' diyorum."

"Görünüşe göre hayatınızın macerası için ön sıralardan yer kapmışsınız!" Onu öpmek için eğildim. Geri çekildiğimizde, ona için için yanan bir bakış attım. "Şimdi, şu duşa ne dersin?" Soyunuyoruz ve birlikte büyük duşa giriyoruz. Journey'nin "Don't Stop Believin'" şarkısındaki küçük kasaba kızının hikâyesini yorumladığım birkaç mısradan s o n r a Carter beni kendine çekmeden önce benimle birlikte mırıldanmaya başlıyor. En şirin sırtışıyla sıcak suyun altında beni öpüyor ve ellerini kalçalarımda gezdiriyor ki Carter bundan her zaman heyecan duyar.

Değişen vücudum hakkında biraz da olsa utandığımı hissettiğim an,

tüm korkularımı gidermek için oradaydı.

Fiziksel değişimlerin yanı sıra duygusal değişimler de tam bir rollercoaster. Bir öğleden sonra postamız geciktiği için ağladım ve sonra Carter'ın ne kadar şaşkın olduğuna güldüm, ancak çılgınlığımla onun kafasını karıştırdığım için tekrar ağladım. Bir başka sefer, kızlarla birlikte her zamanki öğle yemeği mekanımıza gitmiştik ve canım aniden tatlı bir şeyler çekti ve ağlamaya başladım çünkü NYC'nin o muhteşem çöreklerinden kalmamıştı. Sanki bir sonraki pastaneye fazladan beş dakika yürümek yeterince basit değilmiş gibi (Gretchen hala bunu yaşamama izin vermiyor, yine de benim için kahramanca bir yürüyüş

yaptı, sağ olsun

kalp). Ve hayır, onun Huxley ile işbirliği yaptığına dair şüphelerimi asla dile getirmedim. Ne de olsa küçük bir gurur kırıntısını sağlam tutmalıyım.

İşten bahsetmişken: Carter'ın evden çalışmasını ve benim de ona yardımcı olmamı seviyorum. Artık gece geç saatlere kadar çalışmak ya da ayrı zamanlarda gelip gitmek yok. Misafir odasını şimdiden bir çocuk odasına dönüştürdü ki bu projeyi tek başına üstlenmeye kararlıydı.

Bu tür şeylerden hiç anlamam ve bu konuda o kadar heyecanlıydı ki düzenlemeleri ona bıraktım. Duvarların ve halının renklerinden hangi mobilya ve süslemelerin kullanılacağına kadar her şeyi o seçti. Her zamanki gibi profesyoneldi, karar vermeden önce tonlarca örnek ve maket incelemişti. Her şeyin küçük kızı için doğru olmasını istediğini söyleyip duruyordu ve bu benim kalbimi yerinden oynattı.

Dışarı çıkmadan önce misafir odasına gidip kapıda duruyorum. Şimdi ne kadar farklı görünürse görünsün, kendimi hâlâ orada, o yatakta otururken, huysuz patronumla aynı mekânı paylaştığım için endişeli ve gergin bir halde görebiliyorum. Beni nelerin beklediğini, ne gibi şaşırtıcı değişikliklerin beklediğini hiç bilmiyordum.

Hepsi yüzyıllar önceymiş gibi geliyor.

EDEN

Hemşire kızımızı göğsüme yatırırken yakışıklı gülümseyen yüzü benimkinin üzerinde geziniyor, gözlerinde yaşlar var.

Doğumu zar zor hatırlıyorum - kendime böyle söylemeye çalışıyorum. Belli bir noktada vücudunuz otomatik pilota geçiyor ve her şeye odağınızı kaybediyorsunuz.

"Umurumda değil, sadece bana *bir şey* ver!" Kasılmalar arasında tısladım. Bana bir iğne ağrı kesici verdiler. Tanrı'ya şükür. Doktorum geldiğinde çoktan ıkınmaya başlamıştım.

Kızımız sağ salim doğdu ve önemli olan da bu.

"Bebğim, o çok güzel." Carter terli alnımı öpüyor ve elini bebeğimizin sırtına koymak için uzanıyor.

Buruşuk, sinirli ifadesiyle bile muhteşem. Sanki uykusunu böldüğümüz için kızmış gibi. Aslında bunu yaptığında tıpkı Carter'a benziyor ve bu beni mutluluk gözyaşlarıyla güldürüyor. Carter'a gözlemimi söylediğimde o kadar yüksek sesle gülüyor ki sanırım tüm hastane onu duyuyor.

"İşte benim kızım," diye gürlüyor, bir fasulye çubuğundan daha gururlu bir şekilde ona bakarak.

İkimiz de temizlenip iyileşme odamıza yerleştikten sonra Carter bir sandalye çekip olabildiğince yakınımıza oturuyor.

"Onu tutmak ister misin?" Ben sorarım.

Başını sallıyor, gözleri far görmüş bir geyik gibi kocaman. Onun için bu kadar nadir rastlanan bir durum ki, zaten yapış yapış olan kalbim daha da eriyor. Bebeği kucağına verip başını nasıl destekleyeceğini gösteriyorum.

Onları birlikte görmek nefesimi kesiyor.

Eğer bizzat şahit olmasaydım, orada oturup bebeğimize mırıldanan adamın yaklaşık bir yıl önce dondurmacıda tanıştığım aynı huysuz adam olduğuna inanmakta güçlük çekerdim. Asla çocuk sahibi olmayacağına yemin eden ama hamile olduğumu öğrendiğinde kendinden geçen aynı adam.

"Rahatlayabilirsin bebeğim," diyorum kıkırdayarak ve uzanıp omzunu ovuyorum. "O camdan yapılmadı. Onu kırmayacaksın."

"O kadar küçük ki," diye yorumluyor o kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarak. "Daha önce hiç bu kadar küçük bir şey görmemiştim."

"Çünkü kocaman kolların var," diyorum kaslarını şefkatle sıkarak.

Bana bir öpücük veriyor, sonra kızımıza bakıyor. "Yeni tanıştığınız birine bu kadar sevgi duyabileceğinizi hiç fark etmemiştim."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Bu noktada gülümsemem kalıcı oluyor ve arkama yaslanıp yastıklarına yaslanıyorum. Bu küçük kızı hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Gözlerim ona takıldığı anda sanki bir şeyler tıkladı.

"Sanki hayatımdaki tüm yapboz parçaları yerine oturdu" diyor ve ekliyor: "Onu mutlu, güvende ve sevilmiş tutmak için her şeyi yapacağımı biliyorum."

İşte bu.

Odamın kapısı açılıyor ve içeri önce kız kardeşim giriyor, hemen ardından Hattie ve Eleanor geliyor.

"Selam abla," diyor Diane, yanıma gelip saçlarımı geriye doğru düzeltiyor. Yeğenine bakabilmek için daha yakına eğiliyor. "O *çok* güzel. Bana seni o kadar çok hatırlatıyor ki Eden," diyor gözleri yaşararak. "Vay canına, benzerlik inanılmaz."

"Gerçekten mi? Bence tıpkı babasına benziyor," diyorum. "Doktor onu kaldırdığında yüzünün nasıl buruştuğunu görmeliydiniz."

"Dur tahmin edeyim," diye söze girdi Eleanor Teyze. "Dünyaya kızgın görünüyordu. Bu *bizim* ailede var," diyor gururla. "Doktorun seni kaldırdığını hatırlıyorum Cartie ve bebeklerin her zaman böyle kızgın görünüp görünmediğini sormuştum."

Herkes gülüyor ve en yakın sevdiklerimizin alçak sesle gürlemesi beni inanılmaz derecede mutlu ediyor. Kız kardeşim bebeğimizi göğsüne yakın tutuyor, küçükken bana söylediği bir ninniye mırıldanıyor. Eleanor onun yanında duruyor, kolunu onun omuzlarına dolamış, birlikte bebeğe bakıyorlar. Aklıma Carter ve benim, kır saçlı ve gülümseyen halimizin bir gün aynı şeyi yapacağımız geliyor.

Bebek Eleanor'un kollarında yuvalandığında, "Adı ne?" diye sorar.

"Adı Ellie," diyor Carter.

"Büyük yeğenime benim adımı mı verdin?" Eleanor Teyze gözlerinde yaşlarla bize bakıyor.

"Bu, canlarım, naçizane fikrime göre en kusursuz seçim," diyor Hattie.

"Demek Carter'la birlikte büyüklüğün nesilden nesile aktarılması gerektiğinin farkına varmışsınız," diyor Eleanor gülümseyerek. "Üzerinizde büyük bir etki bırakmış olmalıyım, *sevgili* dostlarım. Büyüklük mirası devam etsin!"

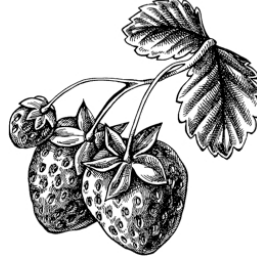
Herkes sevgilerini ve tebriklerini paylaştıktan ve bebeğe yardım etmek için bizimle ne kadar çok kalmak istediklerini söyledikten sonra - onu şımartmak ve şımartmak için - dördü bize bağlanmak için zaman vermek için dışarı çıkıyor. Çok yorulдум. Carter Ellie'yi tekrar kollarına aldığında göz kapaklarımın düştüğünü hissedebiliyorum.

"Dinlen bebeğim," diye ısrar ediyor, koltuğunda geriye yaslanarak. "O benim elimde. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Uzanıp elini sıkıyorum. "Yapamayacağımı biliyorum. Sen yanımdayken olmaz."

Yatağıma yerleşerek uyku isteğinin beni ele geçirmesine izin veriyorum ve gözlerimi kapattığımda gördüğüm son şey Carter'ın kızımızın başına yumuşak bir öpücük kondurması oluyor.

SONSÖZ: CARTER

Eskiden insanlar yeni doğmuş bir bebeği doğurduktan sonra yirmi dört-yedi saat ayakta kalmaktan bahsettiklerinde saçmaladıklarını düşünürdüm. Gerçekten de geçmişteki halime hızlı bir tekme atmak istiyorum, çünkü bu düzeyde bir uyanıklık şaka değil.

Ellie çoğu zaman sessizdir. Ama acıktığında, bu küçük kızın ağzı kulaklarına varıyor. Elimizde şımarık bir kraliçe var, bu kesin ve onu daha fazla sevemezdim.

İşlerim son birkaç ayda yükselişe geçmiş olsa da, babalık izni için her şeyi askıya aldım. Emzirme ve bebek bezi değiştirme arasında telefon görüşmeleriyle hokkabazlık yapmamın imkanı yok. Ve doğruyu söylemek gerekirse, *herhangi bir* hokkabazlık yapma eğilimim yok. Tabii küçük çocuğumu eğlendirmek için değilse. Tek istediğim kızlarımın yanında olmak.

Eleanor Teyze, Ellie doğduktan sonra birkaç gün bizimle kalmıştı ve varlığıyla bizi bir kez daha şaşırttığında kızımız üç aylıktı ve bir rutine girmiştik.

Bancroft Danışmanlık beklediğimden daha hızlı büyüyor. Tek başıma olduğum duyulduktan sonra, sahip olduğum her müşteri, Bancroft Danışmanlık'tan çıkmış gibi görünüyordu.

ahşap işleri, projelerinde uzmanlığımı istiyorlar. Kendimi onları temsil etmekten memnun buluyorum.

Harbor View Developments benim ilk büyük müşterilerimdi. Huxley'nin "emekli" olduğunu ve benim ayrıldığımı duyduklarında, hesapları konusunda endişelendiler. Bir telefon görüşmesi sırasında Bradley organik olarak kendi işimi kurduğumu ağzımdan kaçırdı ve aynı gün beni arayıp işe almak istediler. Diğer müşteriler de öyle.

Bradley haberi verirken yüzünü asmamak için kendini zor tuttu. Her şey onu eğlendirdi. Bernie de öyle.

Kurulun geri kalanı? Pek değil.

Harbor View birçok kapıyı açtı. Aslında, işler o kadar iyi gidiyor ki, ofis alanı aramaya hazır olduğum zaman için beklemede olan birkaç emlakçım var. Elbette Eden ve ben evden çalışmayı seviyoruz ve nereye gidersek gidelim kızımızı da yanımızda götürmekten mutluluk duyuyoruz. En azından anaokuluna gidecek yaşa gelene kadar.

Hattie'yi son birkaç haftadır kapımıza gelip biz uyukumuzu alırken ya da bir randevu için yemeğe çıkarken bebeğe bakmayı teklif ettiği zamanlar kadar hiç takdir etmemiştim.

Eden şimdiden ona Hattie Teyze diye hitap etmeye başladı, hem de sadece Ellie'nin hatırı için değil.

Eleanor Teyze'nin sürpriz uçağının indiği gün Eden'ın doktor randevusu vardı. Ellie'yi oturma odasındaki beşiğine henüz koymuştum ki ön kapı açıldı ve teyze görkemli girişini yaptı.

"Cartie! *Mon amour*," diyor, sarılmak için kollarını açıyor. Ancak ben içeri girdiğimde beni tamamen atlıyor ve doğrudan bebeğe gidiyor. "Nerede o? *Aşkım* nerede?"

Hiç vakit kaybetmeden bebeği kucağına alır ve "hazinesini" sımsıkı sarar. Ellie coos, tekmeliyor

Teyzemin paltosunun suni kürkü kollarını gıdıklıyor.

Koridorda, Hattie'nin teyzemin tüm eşyalarını Eleanor Teyze'nin ziyareti sırasında kalacağı daireye doğru sürüklediğini görüyorum. "Gel Hattie, sana yardım edeyim," diyerek hızla öne çıkıyorum.

"Oh, Eleanor, canım! İnsan kendi eşyalarıyla ilgilenmeli!" Hattie en yakın arkadaşına sesleniyor, ben yardıma koşarken bile.

Eleanor onu başından savar, bebeğe o kadar odaklanmıştı ki umursamaz.

Hattie'nin her şeyi içeri taşımasına yardım ettikten sonra, ikimiz de önümüzde duran manzaraya gülümsemekten kendimizi alamıyoruz. Teyzem kanepeye yerleşmiş, Ellie'yi kollarında sallıyordu. "Biliyordum!" diye haykırıyor, Ellie'nin elinden düşürmediği güneş gözlüklerini çıkarıp suçlayıcı bir tavırla bana doğrultuyor. "Sana söylemiştim, değil mi Hattie?"

"İkimiz de telepati yeteneğine sahip değiliz, biliyorsun, aşkım," diyor Hattie, ağır bir iç çekişle kanepede onun yanına oturarak. "Çok *fazla* açıklama yapma eğilimindesin, canım, bu yüzden korkarım bunu biraz daraltman gerekecek."

Karşılarındaki koltuğa oturdum. "Ne dedin teyze?"

"Eden'in hamile olduğunu." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "*Biliyordun*"

"O zaman bunu *bilemezdiniz* çünkü o zaman bunu bilmiyorduk bile."

"Yapma Cartie, bunu konuşmuştuk. Benim için her şeyi ballandıra ballandıra anlatmana gerek yok. Eden'la ilk tanıştığımızda hamile olduğunu biliyordum."

Hattie ve ben bakışıyoruz. Ben sırtışıımı elimin arkasına saklamak zorunda kalıyorum, Hattie de öyle.

"Pardon. Biri bana bu kadar komik olanın ne olduğunu söyleyebilir mi?" Teyze şakanın dışında bırakıldığı için sinirlenerek sorar.

Ben cevap veremeden ön kapı açılıyor ve Eden eve geliyor. "Teyze! Merhaba!" diye heyecanla haykırıyor. "Burada olmana çok sevindim. Ne zaman..." Benimle Hattie'nin arasına baktı. İkimiz de sırtıtmayı bırakmamıştık. "Burada neler oluyor?"

Eleanor Teyze elini kaldırıyor. "Kim bilir?" diyor Ellie'yi kollarında zıplatarak. "Bu ikisi durduk yere sırtıtmaya başladı."

Eden yaklaşıyor ve ben de onu yanıma çekerek hafifçe sırtını okşuyorum. "Gülüyoruz çünkü Eleanor Teyze hafta sonu ziyaretine geldiğinde senin hamile olduğunu bildiğini söylüyordu."

Eden bir kahkaha patlatıyor ve bu beni ve Hattie'yi kıkırdama krizine sokuyor.

Teyze etkilenmedi. "Pardon? Neyin bu kadar komik olduğunu bilmek istiyorum."

"Görünüşe göre hesaplamaların biraz yanlış olabilir canım." Hattie bir profesyonel gibi sabırla her şeyi açıklıyor, sürpriz ziyaretini Ellie'nin doğum gününe bağlayan tarihler ve aylar karmaşasını çözüyor.

"Oopsie-daisy!" Eleanor Teyze sonunda şöyle der. "Görünüşe göre leylek ziyarete geldiğinde matematik becerilerim tatile çıkmış. Ayları saymayı unutun, bunun yerine bu şirinliği kutlayalım!"

İşte o zaman Ellie ağlamaya başlar.

"Görev çağırıyor," diye anons ediyorum. Eden'ı alnından öperek birkaç dakika daha dinlenmesini sağladıktan sonra, ben kızımızla ilgilenirken onun biraz daha orada oturmasına izin verdiğim için mutlu bir şekilde geri çekiliyorum.

Eleanor ağladığına inanamayarak başını sallarken bebeği bana uzatıyor.

Üzerine eğildiğim anda durdu ve bana gülümsedi, biraz önce annesinin yüzünde gördüğüm o güzel güneş ışığı gülümsemesini.

"Hadi küçük hanım," diyorum onu kollarımın arasına alarak. "Anneni görmeye gidelim."

Bir süre sonra Hattie, kedi arkadaşlarının da beslenmeye hasret olduğunu fark ederek kibarca müsaade istiyor. Hepimiz ona iyi akşamlar diledikten sonra Eleanor Teyze, Ellie'yi kucağına alıp hafifçe sallayan ve ona şarkı söyleyen Eden'in yanına oturur. Teyze de ona katılıyor ve Eden'in sesi ile melodiye kusursuz bir şekilde karışıyor.

Onları büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Bu asla unutamayacağım anlardan biri. Üç özel hanımefendinin burada bir arada olması benim için mutluluk ikramiyesinin ta kendisi; geçmiş, şimdi ve gelecek unutulmaz bir mutluluk anında birleşti.

Ellie seyahat edebilecek yaşa geldiğinde, onu ve Eden'ı tekrar Fransa'ya götürmek istiyorum.

"Cartie," diyor Eleanor Teyze, dönüp bana bakarak. Kolumu ona doluyorum. "Evet, teyze."

Uzanıp yanağımı çimdikliyor, ki bunu küçüklüğümden beri yapmamıştı. "Seni Eden ve Ellie ile görmek çok güzel. Ve ismi de mükemmel. Bunun ne kadar zekice bir karar olduğunu söylemiş miydim? Bahsetmiş miydim? Pekâlâ, bilgeliğimin tekrarına hazır olun. Eleanor'un böyle bir güzelliği ve zarafeti var."

"Gerçekten öyle."

Teyzem başını sallıyor. "Tıpkı teyzesi gibi olacak. Hoş, esprili, güzel!"

"Kimse senin gibi değil."

Bebeğe bakar. "Gördün mü küçüğüm? Tıpkı benim gibi olacaksın. Şanslısın."

Tam o sırada ön kapı çalınır.

Bu	Burada,	a	özel	Teslimat Ben olsam
	vardı	yapılmış.	I	Özür dilerim.

Sadece birkaç dakika sonra, fuaye alanındaki bir merdivenin üzerinde durup büyük, çerçeveli fotoğrafı dikkatlice duvara asıyorum. Memnuniyetle geri çekilip fotoğraf duvarımızın ortasındaki bitmiş görüntüye hayranlıkla bakıyorum.

"Eden, teyze. Artık gelebilirsin."

Eden ve teyzem aceleyle antremize giriyor, gözleri anında duvarda asılı duran yeni fotoğrafa kilitleniyor. Kendilerini tutamayarak kahkahalara boğuldular.

"Vay, vay, vay! Burada neyimiz varmış?" Teyze gözlüklerini takarak şaşkınlıkla soruyor.

"Carter!" Eden gülüyor, Ellie kollarında. "Gerçekten başardın!"

"Oh! *Mon Dieu!* Bunu doğru mu görüyorum?" diye haykırıyor teyzem, gözlerini kırıştırmak, kalın gözlüklerinin ardında gözleri fincan tabağı gibi kocaman, çenesi hâlâ şaşkınlıktan açık. "Cartie! Bu fotoğraf paha biçilemez! Aile anılarımızdan oluşan küçük galerimize *mükemmel* bir ek."

Orada durup fotoğrafa bakıyoruz.

Eden'in gelinliğine yanlışlıkla bastığım o unutulmaz anı yakalayan fotoğraf. Bizim ve misafirlerin içeri girdiklerinde görecekleri ilk şeylerden biri olacak ve neşeli bir hava yaratacak. Sonsuza dek bu karede saklı kalacak olan bu komik aksilikle kıkırdamaya devam edeceğiz.

Eden, "Bu, hayatın kusurlu anlarının bizi birbirimize daha da yakınlaştırdığını hatırlatıyor," diyor.

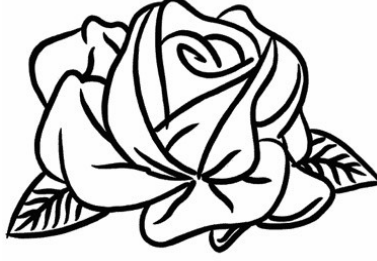
"Ve hayatın mizahi yönünü kucaklamanın bir kanıtı." Teyzem bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Sanırım senin için hâlâ umut var. Görünüşe göre sen de komiksin!"

Son

Romanımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Eğer "Otoriter Bir Ev Arkadaşı"nı beğendiyseniz, *Kiss a Billionaire* serimden "[Faking It with the Billionaire Next Door](#)"a bayılacaksınız. Serideki tüm kitaplar bağımsızdır.

İlerleyen sayfalara bir ön bakış ekledim, bu yüzden arkanıza yaslanın, rahatlayın ve gelecek olanın küçük bir tadına bakın.

KOMŞU MİLYARDER İLE NUMARA YAPMAK GİZLİ ZİRVE

Miles:

Plan basitti:

Uygun bir kız bul, birkaç aylığına yanına taşın ve mirasımı al.

Kim benim sıkıcı kapı komşumdan daha mükemmel olabilir ki?

Rose:

Üç sorunum var.

#1. Asansörde mahsur kaldım.

#2. Yağmurdan sıırılsıklam oldum.

#3 numara kapılar kapanmadan içeri girdi.

Miles Humphries.

Komşum. Nefret ettiğim.

Kibirli. Ukala. Çıldırtıcı derecede ateşli. Tanıdığım en büyük pislik.

Onun yanında 17. katta oturuyorum
ve o beni kızdırmak için yaşıyor.

Can düşmanım benden sahte nişanlısı olmamı istediğinde
çenemin düştüğünü hayal edin.

Ve onun yanına
taşınacağım. Kedimle
birlikte.

Tamamen delilik, değil mi?

Yanlış.

Çünkü kabul ettim.

Alıntı:

Tamam, siktir! Bu hiç yardımcı olmadı.

Gözlerinin içine baktığımda, iri kahverengi güzellikleri şok içinde genişledi. Ne yapacağını anlayamadan bana tokat atmıştı. Siktiğimin tokadı! Sol yanağımın tam ortasına. *Ne oluyor* lan? Çok acıtmıştı. Yüzümü ovuşturdum, ne kadar öfkeli olduğunu düşündüm - yeterince garip bir şekilde -. Kaşlarımı çatarak ona baktım. *Allah kahretsin.*

"Ben fahişe *değilim*, seni pislik!" Şimdi bana bağıırıyordu.

Gülmek istedim. O kadar saçmaydı ki, çok komikti. "Ne dedin? Hayır, ben-"

"Defol git, Miles!"

Giydiği bol kazak mükemmel göğüslerini aşağıya doğru sarkıtıyordu. Agresif bir şekilde kapıyı işaret ederken zıplıyorlardı. Yine yoga pantolonunu giymişti. Tabii ki, onu apartmanda takip ederken dar kışının görüntüsü hoşuma gitmişti. Ancak şimdi göğüs dekoltesindeki derinin kızardığını gözlemledim. Elimde olmadan durup pürüzsüz teninin renginin değişmesini, göğüslerine ve göğsü boyunca ilerlemesini izledim. Çıplak göğüsleri neye benziyordu?

Dur bakalım. Belki de iyi bir zaman değildir.

Kendimi sersemlikten ve hissettiğim ani uyarılmadan sıyırdım ve onun öfkeli yüzüne baktım.

"Dışarı!" diye tekrarladı, kolu hala işaret ediyordu, göğüsleri hala zıplıyordu.

Öfke nöbeti dikkat dağıtıcıydı, çünkü çok küçük ve minyondu ve göğüsleri güzelce titriyordu. Meme uçları büzüşmüştü, yumuşak kumaşın içine hevesle bastırıyordu.

kazağı ve bana doğru işaret ediyordu. Küçük bir kadının sert davranmasının bu kadar seksi olacağını kim bilebilirdi?

Durumu düzeltmeye çalışarak başımı salladım ve sakince, "Öyle demek istemedim, Tanrım. Sakin ol, kadın. Senden fiziksel bir şey beklemiyorum. Fiziksel bir şey istemiyorsan tabii."

Belki de son kısmı söylememeliydim.

Kolu düştü. Yüz ifadesi paha biçilemezdi. Her an tepesinin atacağını biliyordum. Kızarıklık boynuna yayılmış ve yanaklarına ulaşmıştı, itiraf etmeliyim ki oldukça sevimli görünüyordu.

Söylenmeye başlamadan önce kendini sakinleştirmek için titrek bir nefes aldı. "Bana hakaret ettin, seni... seni pislik."

"Hıyar mı?" Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Evet. Ben senin istediğin türden bir kadın değilim. Bunu zaten biliyorsun. Ve *kesinlikle* senin gibi bir adam istemiyorum. Bunu da zaten biliyorsun. O zaman neden gidip piliçlerinden birine teklif etmiyorsun? Ne dersin? Eminim çok heyecanlanırlar!"

Tabii ki, bunu zaten düşünmüştüm.

Kesinlikle daha kolay *olurdu*.

Ama sorun şuydu ki, birisinin bana sorumlu. Ve inandırıcı. Mükemmel bir adaydı. Kabul edelim, o *tek* adaydı.

Babam onu kesin nişanlım olarak alırdı.

Çünkü burada iyi olan şey, Rose'un sadece sorumluluk sahibi olması değil, aynı zamanda iyi özelliklere de sahip olmasıydı.

Zeki, iyi eğitilmiş, hatta belki de klas biriydi. Yanılmıyorsa pazarlama alanında üst düzey bir işi vardı, yani ailemizin yaşam tarzına yabancı değildi. Etkinliklerde bana eşlik etmesinde ve sohbetlere katılabilmesinde bir sorun olmazdı. Yakınlığı da mükemmeldi, çünkü zaten burada yaşıyordu ve başka bir kadının yanına taşınmak zorunda kalmayacaktım - en iyi yanlarından biri de buydu.

Her türlü duygusal karmaşadan mümkün olduğunca kaçınmak istedim.

Bunun temiz ve sorunsuz bir operasyon olması gerekiyordu. İçeri. Dışarı. Bitti.

Ancak şimdi çılgınlıklarıyla oldukça sinir bozucu olmaya başlamıştı. Buz Kraliçesi nereye gitti? İşler gerçekten çok hızlı bir şekilde tırmanıyordu. *Tanrı aşkına, sakın ol. Sana sadece basit bir soru sordum. Ateş iyi ve sıcaktı - cansız, soğuk ve kurudan daha iyi olduğu kesin - ama beni yakma.*

"Sakin ol. Bak, eğer *kızlarımdan* birine sorarsam," diye omuz silktim, sesimi alçaltarak, "sadece umutlanırlar ve hayatımda *böyle* saçmalıklara ihtiyacım yok."

Sessizlik.

"Aşk ve romantizmin saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun?" Kollarını kavuşturdu, kaşlarını kaldırdı, cevabımdan rahatsız olduğu belliydi.

"Evet, istiyorum. Onunla evlenmeyeceğimi bilen birine ihtiyacım var."

Rose bana ağzı yarı açık, kısık gözlerle baktı. "Ciddi misin sen?" Yine aşağılanmış gibiydi. "Ve sen de sonunda sahte bir şekilde terk edilmek için bu numarayı kabul edeceğimi mi sandın?"

"Evet," dedim bıkkınlıkla.

Bu kadar belirsiz olan neydi? Bu kadını anlayamıyordum. Ona sadece *rol* yapması için ihtiyacım olduğunu anlamıyor muydu?

Bana boş bir ifadeyle baktı.

Sonra aklıma geldi. "Oh, anladım," dedim. "*Kıskanıyorsun.*" Geri çekildim ve onu anladığımı için başımı salladım.

"*Değilim,*" diye çılgık attı, ses tonu daha da yükselmişti. "Evet," dedim sırtarak. "Öylesin."

"Neyi kıskanıyorsun?!"

"Sen burada yatağında tek başına yatarken o kızların *benim yatağımda* hayatlarının en güzel anlarını yaşadıklarını duyuyorsun ve bu seni etkiliyor."

Bu kez ağzı tamamen açık kaldı. "Bu *Çılgınca*. Senin seks maceraların umurumda değil!"

Ona yaklaştım, o kadar yaklaştım ki neredeyse göğüs uçlarını göğsümde hissedebiliyordum. Ama yanlışlıkla ona dokunacak *kadar* yaklaşmamaya özen gösterdim. Sesimi alçalttım. "Belki bu kadar kaba ve soğuk bir cadaloz olmasaydın, arada bir birileriyle yatabilirdin. Yani, görünüşe bakılırsa," parmağımı onun etrafında dolaştırarak öfke nöbetinden bahsettiğimi anlamasını sağladım, "*çok* uzun zamandır içine bir alet girmedi."

Rose öfkелendi.

Eğer ölüm bakışları yaralanmayla sonuçlansaydı, iki gözüm morarırdı.

Ve sikim yok.

Şaşkınlıkla bana bakarken yanaklarının rengi daha da kızardı. "Şu anda benimle dalga mı *geçiyorsun*?"

Tamam, yeter artık. *Bir* bomba daha patlattı.

Hiçbir yere varamıyorduk.

Mevcut eğilime bakılırsa, bunu kazanmanın hiçbir yolu yoktu.

Gerçekten haddimi aşmış mıydım? Pek sayılmaz. Şey, belki de. Belli ki onu kızdırmıştım ve sakinleşmesi gerekiyordu.

-Ben onun alanında olmadan. Bu tiz sesle daha fazla uğraşacak ne enerjim ne de isteğim vardı. Kulak zarımı korumam gerekiyordu. İlgilenmem gereken kendi streslerim vardı. Tabağımda önemli meseleler vardı. Daha doğrusu milyarlarca dolarlık meseleler.

Özellikle de şu ana kadar yaptığım tek planı suya düşürdüğü düşünülürse.

Ayrıca, bir tokat daha yeme riskini almak istemedim. Ve aletimi korumak istiyordum.

Derin bir nefes alarak, biraz huzurlu bir vedalaşma girişiminde bulundum. "Biliyor musun, şimdi bir şey söyleme. Sakin ol.

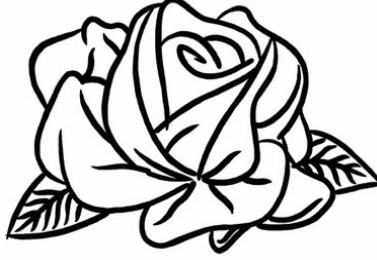
Sakin ol, memelerini sakinleştir, kadınlık organlarını sakinleştir ve bunu düşün. Beni nerede bulacağını biliyorsun." Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıdan çıktım.

Peşimden geldi ve kapıyı arkamdan çarparak kapatmadan önce tısladı, "*Hiçbir şey* düşünmeme gerek yok. Cevabım *hayır! Asla! Asla!* Cesedimi çiğnemedен bile!"

Ön gösterimin sonu.

[Faking It with the Billionaire Next Door kitabını](#) Amazon'dan alın.

CEO DÜŞMANI GİZLİ BAKIŞ

"CEO Düşmanı "nı okudunuz mu? "CEO Düşmanı "nda sert, karamsar bir gönül adamıyla başka bir patronluk yarışına girmek için sizi *Milyardere Komşu* serimin ilk kitabına davet etmek isterim.

Az önce hayatımın en kötü hatasını yaptım. Korkunç komşumu öptüm.

Tamam, belki de daha çok çakırkeyif bir sürçmeydi. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Beni kesinlikle geri öpmedi.

Ve bunun için şükürler olsun, çünkü o benim nefret ettiğim her şey.

Huysuz. Kibirli.

Cehennemden gelen komşu.

Ama durun, daha da kötüsü var.

O sıradan bir komşu değil, acımasız bir otel kralı, şimdi de benim küçük otelim büyük hissedarı.

Ve tahmin edin kim yan yana çalışmak zorunda kaldı?

Daha da kötüsü, beni satın alabileceği gibi saçma bir fikre kapıldı.

Sanki 1.80'lik devasa gövdesi, o delici yeşil gözleri ve sinir bozucu derecede sevimli göz kırpışları beni etkileyebilirmiş gibi.

Hiç şansın yok dostum. "CEO'larla çıkmak yok" politikam kaya gibi sağlam.

Hayatımda aldığım en iyi öpücüğe karşı bağıışıklığım var. Beni her (kirli) kelimeyle nefessiz bırakma yeteneğine boyun eğmeyeceğim - tekrar ediyorum, eğmeyeceğim. Peki ya istediğinde külotumu vermek? Olmaz (yine).

Peki ya New York'un en zengin ve en yasak bekarına aşık olmak? Evet, tabii. Sanki bu hiç... Oh, kahretsin.

Alıntı:

Kapıyı çaldım. "Alo?"

Evde birinin olduğunu biliyorum çünkü TV haberlerini duyabiliyorum. Biraz hareket var ama cevap vermeye geliyorlarmış gibi görünmüyor.

Birkaç saniye sonra kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle. "Merhaba? Evde kimse var mı? Yardıma ihtiyacım var!" Kapıyı tekrar tekrar çaldım. Kapı bir saniye sonra açılır. "Merhaba, rahatsız ettiğim için üzgünüm. "-*whoa*."

Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum ama bu konuda en ufak bir utanç bile duymuyorum.

Üzerimde yükseliyor. Hayatımda gördüğüm en ateşli adam.

Bu adam *en az* 1.80 boyunda, dalgalanan kasları, kalın siyah saçları, yontulmuş çenesi (kalın hafta sonu sakalının altında), ruhuma işleyen parlak yeşil gözleri... ve üzerinde tek bir kıyafet bile yok. Evet. Orada tamamen çıplak duruyordu. Ve ben burada, küçük pembe havlunun içinde, altımda hiçbir şey yokken garip olduğumu düşünüyorum. Gözlerim

Güneye doğru yol alıyorlar. Kendi akılları var. Yardım edemem ama ufkun altındaki manzaraya bir anlık bakıştan fazlasını yakalayabilirim.

Evet. İşte aleti.

İnanın bana, buradaki herkes kadar ben de şaşırdım. "Rahat" durumunda bile, uzun ve kalın. Yoksa yarı sert mi? Çünkü boyutu oldukça etkileyici. Kolaylıkla 8 inç. Belki dokuz. Bakıyorum... ve inanamıyorum... ve bakıyorum... ne yaptığımı fark edene ve bakışlarımı hızla yüzüne geri çevirene kadar.

Yeni komşum telaşlı, hatta kızgın görünüyor, sanki giyinme zahmetine katlanmadan kapıya koşmuş gibi.

Yüzüme ve bu sabah sürdüğüm kalın yoğurt maskesine bakarken dolgun dudakları kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye soruyor, gözleri kısılmış.

Saçmalık. Neden yine buradayım?

Doğru, dışarıda kaldım. Kapımı ve sipariş ettiğim yaban mersinli krepleri göstererek, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kendimi dairemin dışında kilitledim," diyorum. Konuşurken, tüm *bunları* gözünüzün önüne getirdiğinizde normal bir konuşma yapmanın ne kadar zor olduğunu fark ediyorum.

"Şey," diye homurdandı, "ben bakmıyorken kapımın altından yedek bir anahtar atmadıysan, sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum." Kızgın bir ifadeyle kaşlarını çatıyor.

"Ee... belki de üzerine bir şeyler giymek istersin?"

"Gerçekten yardıma ihtiyacın yoksa kapıyı kapatmayı tercih ederim," diye homurdanıyor, kapıyı çoktan kapatmış bile.

"Bekle! Lütfen yapma! Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Bakışlarımı onun üzerinde tutmayı başarıyorum, zihnim hala sersemlemiş durumda. Onu rahatsız ettiğim için inanılmaz derecede sinirlenmiş bir yabancı. Çabuk olsam iyi olur. Ayrıca kreplerim soğumaya başladı, bu yüzden gerçekten evime dönmem gerekiyor.

"Peki, Bayan Kilitleme Kraliçesi, kapıcıyı falan aramamı ister misiniz?" diye soruyor, tüm bu süre boyunca beni inceliyor.

Ne pislik ama. "Hayır, teşekkürler." *Bay Huysuz Kral*, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. "Aslında balkonlarımız hemen yan yana. Acaba beni içeri alır mısınız? Böylece tırmanabilirim."

"Hayır."

Birkaç kez göz kırpıyorum.

"Pardon?" "Hayır dedim."

"Sadece bir saniye sürecek." Bir tutam yoğurt yavaşça alnımdan aşağı kaymaya başlıyor. Hayır, şimdi değil, lütfen şimdi değil! Kaşıma yapışması için sessizce yalvarıyorum. *Eğer her yere yoğurt damlatmaya başlarsam beni içeri almayacak.*

"Önemli değil."

Pekâlâ, tamam. Bu huysuzun sabahına, belli ki rahatsız olduğu bir anda daldığımı anlıyorum ve bu rastgele hatunun yardıma ihtiyacı olduğunu bağırp sonra da onun erkek meyvelerine bakmasından rahatsız olmakta sonuna kadar haklı. Paniklediğim ve gözlerimi onun yüzünde sabit tutmadığım için bu benim suçum. Ancak, bu konuda tam bir *ahmak* olmak zorunda değil. Lottie bu adamın sinirliliğini hafife almış. Onu Suratsızlar İmparatoru, tartışmasız suratsızlık hükümdarı ilan ediyorum.

"Bak, yanlış bir başlangıç yaptığımız için özür dilerim," diyorum, üst perdeden konuşmaya çalışıyorum, bir yandan da kaşıma hafifçe vurarak yapışkan felaketin yerinde kalmasını sağlıyorum. Bana kızgın olduğu sürece bu adamla hiçbir yere varamayacağım. Önce onun çıplaklığına, sonra da havluma işaret ediyorum. "Belli ki ikimizin de 'sosyal pilleri' sabahın erken saatlerindeki bu buluşma için şarj edilmemiş. Ama söz veriyorum, benim evime gitmem sadece bir saniye sürecek. Sonra seni yalnız bırakacağım."

Bana sert bir bakış attı. "Balkonlar arasında tırmanmak pervasızca ve güvensizdir."

"İyi olacağım."

"Ya değilsen? Sana bir şey olursa bundan ben sorumlu tutulmayacağım."

"Peki," diyorum ses tonumdaki kızgınlığı saklamaya çalışarak. "Yaralanırsam seni dava etmeyeceğime söz veririm, beni içeri alır mısınız?"

Bir an için beni inceliyor ve onu anlamak zor. İfadesi kızgınlıktan başka bir şey içermiyor, ancak henüz kapıyı yüzüme çarpmadığını göz önünde bulundurarak ona ulaştığımı umuyorum. Ona parlak bir gülümseme sunuyorum.

Bir an duraksadıktan sonra nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve kenara çekiliyor. "Peki, tamam. İçeri gel."

Tanrı'ya şükür! Küçük bir mutluluk dansı yapmak istiyorum ama havlumu kaybetmemeye çalışıyorum.

Dairesine girmeden önce yemek paketimi alıyorum ve havlumu biraz daha sıkıştırıyorum. İçeri ilk adımımı atar atmaz, yoğurt *yere* düşüyor - yine mi bu ve OMG - tam zamanında yakalıyorum. Sonra mümkün olduğunca dikkat çekmeden havluma sildim. Fark ettiğini sanmıyorum.

Kriz önlendi... şimdilik. Ben de varım!

Mekan minimalist görünüyor. Şık. Tüm siyah mobilyalar ve tek renkli sanat eserleri ile bir şekilde bekarlığa veda gibi. Siyah bir kask görüyorum. Motosiklet mi kullanıyor? Çok seksi!

Bir anda egzersiz yaptığını fark ettim. Koşu bandını ve ağırlıklarını balkonun yanında fark ettim ve yerde bir yığın egzersiz kıyafeti vardı. Kapıyı çaldığımda duşa gidiyor olmalıydı. Spor yaptığını bilmeliydim. Bu vücutla, "bütün gün aylak aylak dolaşan" tiplerden olmadığını söyleyebilirim.

"Bir saniye," diye mırıldanarak koridora fırladı ve işte o zaman diğer tarafını bir anlığına görebildim ve oh, oğlum, en az ilki kadar çekici. Fırsatım olsa kışından bir çeyreklik sektirebileceğimden eminim.

Garip bir şekilde olduğum yerde kalıyorum, ağırlığııı bir ayağıııdan diğetine vererek elimdeki kese kağıdıyla oynuyorum. Basit bir çift siyah boxer külot giyerek geri dönüyor. Varlıklarını örtüyorlar, ama dürüst olmak gerekirse, dış hatları yine de oldukça dikkat çekici.

"Balkon bu tarafta." Mürekkepli koluyla onu takip etmemi işaret ediyor.

Tanrım, sırtı kaslarla dalgalanıyor, belden aşağısını kontrol ederken kaçırdığım bir şey. Bir insan nasıl bu kadar kaslı olabilir? Egzersiz yapacak enerjim yok. İnanılmaz, biliyorum.

Odaklanmak için bakışlarımı ayırıyorum. Bir erkek ne zaman dikkatimi bu kadar kolay dağıttı? Doğru, aksiyona girmeyeli epey olmuştu ama uzun boylu, yontulmuş, dövmele, ama unutmayalım, oldukça soğuk... açık konuşalım: huysuzluk şaheseri bir adamın karşısında dizlerimin titremesine yetecek kadar uzun olduğunu düşünmemiştim.

Dışarı çıktığımızda gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyor ve irkiliyorum. Kahretsin. Balkonlar düşündüğümde biraz daha uzak. Çok uzak değil, sadece birkaç metre. Mesafe hala idare edilebilir. Yine de, tüm bu olayı biraz daha riskli hale getiriyor. Krep torbamı yere bırakıp daha yakından bakmak için kenara doğru ilerliyorum ve en iyi hamlemin ne olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

Komşum, "Biz çok yüksekteyiz," dedi. "Biliyor musun, kapıcıyı arayacağım."

"Nonono, kesinlikle gerekli değil. Ben hallederim. Çok kolay. Sadece... kayma ihtimalime karşı orada kal."

"Bunu halledebileceğini söylediğini sanıyordum?" Sesi öncekinden daha da sinirli çıkıyor.

Ona dönüp baktığıııda beni balkona kadar takip etmediğini görüyorum. Kapının girişinde duruyor, dövmele kollarını kavuşturmuş, kaşları hala yerinde. Tanrım, bu adamın başka yüz ifadesi yok mu?

"Yapabilirim," diyorum ona. "Bu, yerçekiminin etkilerine karşı bağıışıklığım olduğu anlamına gelmez. Dışarı çıkarsan daha kolay olabilir.

beni fark et. Her ihtimale karşı."

Başını sallıyor, dilinde açıkça bir protesto var. Sağ ayağımı çoktan parmaklığın üzerinden geçirdiğimi fark edince sessizce dışarı çıkıp bana yaklaşıyor. "Seni yakaladım."

Sesindeki ağırlık bana sıcak bir his veriyor. O yaklaştıkça kalbim çarpıyor. İçten içe, bir şey olursa arkamı kollayacağını biliyorum. En azından bu çılgın çabada. O kaslarla beni tekrar ayağa kaldırmaya kesinlikle hazır olurdu!

Ama gerçekçi olalım. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Bu hayatımın en garip anı olacak.

Diğer bacağımı parmaklığın üzerinden dikkatlice geçirirken, aşağı bakmamak için nefesimi dengede tutmaya ve *ona*, önümdeki acımasız doruğa odaklanmaya çalışıyorum. Parmaklığın diğer tarafında durup metali öyle sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Konuş benimle," diyor komşum.

Derin ama şaşırtıcı derecede sakinleştirici sesini duyunca yavaş bir nefes alıyorum. "Tamam..."

"Şimdi, geri gel. Dikkatli ol. Yüksekliği düşünme."

Anında, aşağı bakma isteği duyuyorum ve bununla savaşmak zorundayım. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Hey, bana bak."

Yeşil gözleriyle buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum. Yemyeşil çam ağaçlarını andıran böylesine büyüleyici bir gölgeye sahip gözler hiç görmemiştim ve düşüncelerimi içinde bulunduğum tehlikeli durumdan uzaklaştırıyor. Onların derinliklerinde kendimi kolayca kaybedebilirim...

"Sen halledersin," diyor. "Yavaşça. Aceleye gerek yok."

Başımı sallayarak derin bir nefes daha alıyorum ve bakışlarımı şimdiye kadar karşılaştığım en dikkat dağıtıcı erkek örneğinden ayırıyorum. Ona bakarken ne yaptığıma dikkat etmenin *ZOR* olacağını düşündüm. Dönüyorum, yüzümü

balkon ve beni neredeyse uçuracak bir rüzgârla tokatlanıyorum. Kaçan çılgılık bana yabancı, neredeyse geri dönüp "Siktir et" dememe yetecek kadar. Yapmak istediğim son şey, neredeyse çıplak bir şekilde Manhattan kaldırımına düşmek.

Hayır. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

"Dur bakalım," diyor, sanki hayatı buna bağılıymış gibi beni tutuyor. "Geri gel. Şimdi."

Şaşırmış bir ciyaklamayı bastıramıyorum, kalbim beklenmedik yakınlık karşısında çırpınıyor. "Vay be dostum, seni çok az tanıyorum," diye takılıyorum.

Ama bir anlık duraksamadan sonra, güçlü kolları beni arkamdan sararken, sanırım iyiyim.

Artık duramam.

Neredeyse
geldim.

Bu noktada geri dönmek yerine devam etmek çok daha kolay olacak. Dikkatli bir şekilde, çıkıntıyı hissedene kadar ayağımı dışarı uzatıyorum. Kolayca buluyorum ve tek bir yumuşak hareketle üzerine çıkıp korkuluğu tutuyorum. Yüce Tanrım, eğer biri yukarı bakacak olursa, balkonda ne giyilmemesi gerektiğini ilk elden görmüş olacak.

Phewwww.

Adrenalinim tavan yaptı. Korkuluklara tırmanırken kendimle gurur duyuyorum. Az kaldı.

Ufif. Şükürler olsun.

Komşuma tekrar baktığımda, kapıyı açtığından beri takındığı o ciddi ifade hâlâ yüzündeydi. Ama omuzlarının çöktüğünü ve gerginliğinin bir kısmının vücudunu terk ettiğini fark ediyorum.

"Gördün mü?" Sırıtarak diğer bacağımı kaldırıyorum. "Ha! Çocuk oynucağı. Sana söylemiştim!" Sanki bunu her gün yapıyormuşum gibi omuz silkiyorum. "Bana gündüzleri Lockout Queen, geceleri ise Balcony Spider-Woman deyin," diye şaka yapıyorum.

Zaferime o kadar odaklanmışım ki havlunun gevşediğini fark edemiyorum. Bildiğim bir sonraki şey, üzerinde duruyorum

benim balkon hepsi Doğru, ile benim
Havlu üzerinde ve zemin ve
her şeyi bir yabancı için sergiliyor.

Evet.

Resmi olarak ilk kez görücüye çıkan göğüslerden ve narin kadın uçlarından bahsediyorum. Balkondan düşme ve havlu atma! İşleri ilginç tutmanın yolu, hayat.

Ciddiyim. Çocuk oyuncağıymış.

Komşumun kaşları havaya kalktı.

Tanıştığımızdan beri ilk kez, o asık suratlı dış görünüşü çatlıyor.

Alıntının sonu.

CEO Düşmanı, kavurucu bir huysuz-güneş ışığı, rakipler-sevgililer, sahte ilişki, işyeri romantizmidir. Tamamen bağımsız bir kitaptır. Kesinlikle sadece yetişkin okuyucular içindir. "CEO Düşmanı" Amazon'da mevcuttur.

AYRICA JOLIE DAY TARAFINDAN

CEO Serisine Bir Not

Küçük bir not her şeyi değiştirebilir. Bu seride, alfa erkekler her şeyi kontrol altında tuttıklarını düşünürler; ta ki cesur, küstah bir kadın tek bir mesajla senaryoyu tersine çevirene kadar. *Tüm romanlar tek kitap olarak okunabilir.*

İlk film, kızın lise aşkıyla -kalbini milyonlarca parçaya ayıran adamla- birlikte işe girdiği yüksek güçlü bir hukuk bürosunda başlıyor
-Artık acımasız, saçma sapan bir avukat. Oda arkadaşıyla girdiği ve kaybettiği bir bahis sayesinde, onun masasına "Sevgili Avukat" başlıklı küstah ve cüretkâr bir not bırakmaktan başka çaresi yoktur. Adamın notu okuma zahmetine bile girmeyeceğinden emindir. Ama o okur.

Her biri. Tek. Kelime.

2025'te geliyor:

Sayın Avukat

Cade Gladwell'i son gördüğümde bir nişan yüzüğü bekliyordum. Onun yerine, terk edildim.

Sebep yok. Açıklama yok. Sadece kocaman kırık bir kalp.

Onu bir daha görmedim... Ta ki bugüne kadar.

Milyarderin Yan Kapısı Serisi

Hiç günahkâr bir milyarderle komşu olmanın hayalini kurdunuz mu?
Kemerlerinizi bağlayın ve zoraki yakınlaşmalara, yürek hoplatan (ve bir o kadar da kirli) gece yarısı karşılaşmalarına, klasik "sert patron" şakalarına ve New York yazından daha sıcak gecelere hazır olun. *Tüm romanlar tek kitap olarak okunabilir.*

CEO Düşmanı

Görünüşe göre yeni bir komşum var. Kimmiş o? Uh-oh. Ciddi misin? *O mu?*

(Jess ve Sean)

Otoriter Bir Ev Arkadaşı

Patronumla tek gecelik ilişki mi? Tamamen hataydı.
Hemen kaçmalıyım ama hayır, ben kaçmadım, onun yerine yanına taşındım.

(Eden ve Carter)

Sahte Damat

Sırada ne var! Serinin yeni kitabı için gözlerinizi dört açın.

New York'ta Faking It Serisi

Buharlı, sıcak bir ilişki taklidi serisi. Huysuz, karamsar ve dudaklarını yalayan ateşli CEO'lar, şımarık, güneşli tanrıçayla tanışıyor. Sahte ilişki mecazını seviyor musunuz? Evet mi? O zaman bu romantik seriye bayılacaksınız. *Tüm romanlar şu şekilde okunabilir tek kitaplar.*

Otoriter Bir Randevu

Sahte randevudan sahte nişanlılığa ve sahte hamileliğe. Hepsi bir gecede.
Adam kim? Huysuz patronum.

(Zoe ve Anders)

Gerçek Sahte Koca

O benim çocukluk zorbam. Onunla evlenmeyi bırakın, onu bir daha görmeyi bile planlamıyordum. Ama büyükannesinin başka planları vardı: Bize önemli bir miras bıraktı. Ne var? Düğümü atmalı ve onun küçük NYC dairesinde yaşamalıyız. Bir aylığına.
Sadece bir yatakla.

(Josie ve Callum)

Bir Milyarder Öp Serisi

Bu ateşli seride, aynı şirkette çalışan alfa milyarderler gözünüze çarpacak ve sizi çılgına çevirecek. Sadece biraz eski moda romantizm, komedi iyiliği ve seksi eğlence.
Tüm romanlar tek kitap olarak okunabilir.

Milyarder En İyi Arkadaşıma Aşık Olmak

O benim en iyi arkadaşım. Tabii ki, Laney'e dokunmayı asla düşünmem.
Bugün olmaz. Ne de yarın. Asla. Sonra benim çatı katıma taşındı.

(Laney ve Oliver)

Komşu Milyarder ile Numara Yapmak

O benim kapı komşum. Can düşmanım. Ukala. Çıldırtıcı derecede seksi. Tanıdığım en büyük pislik. Benden sahte nişanlısı olmamı istediğinde çenemin nasıl düştüğünü hayal edin. Kabul ettiğimde onun çenesinin düştüğünü hayal edin.

(Rose ve Miles)

Serseri Milyarder Patronumu Büyülemek

Şeytanın ta kendisi: Damon Copeland (pratikte bir yaba taşır). Babamın şirketinin en tepesindeki adam ve kardeşimin en iyi arkadaşı. Ve *yanlışlıkla* yattığım biri.

(Aria ve Damon)

Milyarder CEO'nun Asistanı

Kardeşimin en yakın arkadaşına deliler gibi aşkıttım.

Kalbimi kırana kadar. Şimdi o benim yeni patronum: Ace Windsor. Uzun boylu. Zor biri. Delicesine güzel. Ve delicesine katı. Asla koridorda koşma. Asla aylaklık etme.

Asla geç kalma. Neyse ki ben Bayan Dakik'im. Geç kalana kadar. (Stella ve Ace)

Milyarder Doktor ile Kör Randevu

İlk olarak, Dr. Jerk beni hayaletledi.

Şimdi hamileyim ve babası o.

9 ay ileri atlayın ve sürpriz! Bilin bakalım bebeğimizi kim doğuruyor?

(Lizzie ve Dillan)

Milyarderler! Seri

Olaylar New York'ta, yani Büyük Elma'da geçiyor (umarım sulu bir ısıriğa hazırsınızdır). Gündüzleri takım elbiseli, geceleri motorcu kıyafetli erkekleri seviyorsanız, bu seri tam size göre. *Tüm romanlar tek kitap olarak okunabilir.*

Milyarder Patron: Gizli Bebek

Ondan nefret ediyorum. V-kartımı alan adamdan. Şimdi, onunla çalışmam gerekiyor, onun *için*. Daha da kötüsü, beni tanımıyor bile! Ya bir oğlum olduğunu öğrenirse... onun oğlu?

SATILDI: En Yüksek Teklifi Veren

Onu bir müzayededen aldım. En iyi arkadaşımın kız kardeşi.

Milyarder Bebek BABA

Aman Tanrım... Bir milyarderin bebeğine hamileyim!

Milyarder CEO: Sahte Kız Arkadaş

O benim en büyük düşmanım. Aile şirketimi satın almak üzere. Ama benim için bir çözümü var: Bir *anlaşma* karşılığında şirketim. Sahte bir kız arkadaş ihtiyacı var ve ben de buna uyuyorum. Tamam, onun kız arkadaşı gibi davranacağım. Sorun şu ki, ya rol yapmayı bırakmak istemezsem?

PATRON: Kurt

Hiç patronunuzun yanında çırılçıplak uyandınız mı? Alfa AF Joel Embry tam olarak Beyaz Atlı Prens değil. Aslında ona Kurt diyorlar. Gündüzleri şık bir takım elbise, geceleri ise dar bir tişört ve kot pantolonla sokaklarda kükrüyor. Hayatınızın en ateşli gecesi için sıraya girin.

JOLIE DAY İLE BAĞLANTI KURUN

Seksi bir kötü çocuk kahraman ve kahkaha dolu anlardan sonsuza dek mutlu sona kadar. Eğer geç saatlere kadar cızırtılı ve ateşli aşk romanları okuyorsanız, doğru yere geldiniz.

Jolie Day çağdaş romantizm ve romantik komediler yazıyor. Gündüzleri takım elbise giyen, geceleri ise motorcu kıyafetlerini giyen bayıltıcı erkekleri yazmaya bayılıyor. Kıvrak bir zekâsı, şeytana pabucunu ters giydiren bir tavrı var ve onun kalbini kazanmak için dünyanın öbür ucuna bile gidebilir. Parlak zırlı bir şövalye gibidir; ancak at yerine bir Harley'i vardır.

Yeni sürümler için hazır mısınız?

Jolie Day'in e-posta listesine abone olanlar, yeni bir kitap raflara çıktığında bundan ilk haberdar olanlar olacak. Ayrıca keyifli sürprizlerin ve yeni çıkan kitapları herkesten önce okumak (veya dinlemek) için özel fırsatların tadını çıkaracaksınız: www.joliedayauthor.com/newsletter

Jolie Day'i Instagram'da takip edin:

www.instagram.com/joliedayauthor/

Jolie Day'in Web Sitesinde Jolie Day'den Daha Fazlasını Okuyun:

www.joliedayauthor.com

- -

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.